

~~DUPLICATE~~

GOVT. COLLEGE, LIBRARY

KOTA (Raj.)

Students can retain library books only for two weeks at the most.

BORROWER'S No.	DUE DATE	SIGNATURE

संस्कृतनिबन्धादर्शः

डॉ० राममूर्ति शर्मा

एन. ए., पी-एच. डी., डी. लिट्., घास्त्री

प्रोफेसर एवं अध्यक्ष संस्कृत-विभाग

इन्दार विश्वविद्यालय, चण्डीगढ़

साहित्य निकेतन, कानपुर-१

मूल्य { बीस रुपये ✓
पन्द्रह रुपये (छान संस्करण)

प्रथम संस्करण : १९७९

प्रकाशक-

साहित्य निकेतन
श्रीदानन्द पार्क,
कानपुर-२०८००१

मुद्रक-

कृष्णा आर्ट प्रेस
१०५/५०, प्रेम नगर,
कानपुर

समर्पणम्:

परमपूज्यमातृचरणारविन्दयोः

प्रस्तावना

मया पञ्जाबविश्वविद्यालयसंस्कृतविभागस्थाचायण डा० राममूर्तिशर्माणा विरचितः संस्कृतनिबन्धादर्शः स्यालीपुलकन्योयेनावलोक्तिः । महान् मे मोदः सञ्जातो यदस्मिन् ग्रन्थे दार्शनिकाः, आलोचनात्मकाः, वर्णनात्मकाः, अष्टयानात्मका एवमन्ये च निबन्धाः समुपलभ्यन्ते । ग्रन्थेऽस्मिन् सहजललितसंस्कृतेन वैशद्यपूर्ण-मधुरशैल्या लिखिताः विविधाः निबन्धा विद्यन्ते । विश्वसिद्धि, यद् ग्रन्थोऽयं स्नानकोत्तर छात्राणां पारम्परिकशास्त्राचार्याद्विद्वक्षाछात्राणां च कृते परमोपयोगी सेत्स्यति ।

मन्ये, संस्कृतनिबन्धादर्शोऽयं छात्राणां संस्कृतविद्विद्यविषयजिज्ञासूनाञ्च कृतेऽतीवोपकारकः । अतोऽस्य ग्रन्थस्य रचयिता डाक्टरशर्ममहोदयः भूरि भूरि वदं पनाहो यत्तेन संस्कृतानुरागिजनेभ्य एतादृश ग्रन्थरत्नं प्रदत्तमिति शभूयात् ।

ए० एन० जानी

प्राच्यसंस्थानस्य निदेशकः
संस्कृतविभागाचार्योऽध्यक्षश्च
सैयाजीरावविश्वविद्यालयः
बहोदा

Foreword

I have carefully gone through the book ‘Sanskrita Nibandhadarshah’ written by Dr. Ram Murti Sharma Professor & Head Deptt. of Sanskrit, Punjab University, Chandigarh and am very much pleased to see that the essays therein cover many topics such as philosophical, critical, descriptive, narrative and so on. The book contains essays on various topics, which are written in chaste and elegant Sanskrit in a very lucid and attractive style. I am sure this book will prove most useful to the students of Sanskrit at the postgraduate level as well as to the students reading for the traditional examinations such as Sastri & Acarya etc.

I hope this work would prove most indispensable to the student world and other lovers of Sanskrit. Dr. Sharma deserves cogratulations for rendering this sort of help to the student of Sanskrit which is gradually loosing the ground in modern days.

A. N. Jani
Director,
Oriental Institute &
Professor & Head
Sanskrit Department
S. R. University, Baroda.

प्राक्कथनम्

सांस्कृती मम्पच्चेतश्चोरयति सुहृदामिति निर्विवादम् । तत्रापि गोर्वाण्याः गद्यं कियद् गौरवास्पदमिति 'गद्यं कवीना निकषं वदन्तीति' काव्यालंकारसूत्रवृत्ती वामनाचार्योद्धृतया सदुक्तया सुविशदम् । संहितावति, ब्राह्मणप्रन्यवति, आरण्यकवति-ओगनिपदञ्च वैदिकं गद्यम्, वैदिकोत्तरं श्रोत-गृह्यसूत्रादीनां सूत्रात्मकं गद्यम्, महाभारत-विष्णुपुराणादीनां पौराणिकं, पतञ्जलि-वात्स्यायन-शंकराचार्यं प्रभृत्याचार्याणां भाष्या-त्मकं-तत्रापि शाङ्करन्तु वैशिष्ट्येन प्रसन्नगम्भीरं सारगभितं, प्राञ्जलम् प्रौढञ्च शास्त्रीयं गद्यम् प्राचीनगद्येत्यभिधयाऽभिहितम् साहित्यमीमांसकैः । एतच्च गद्यं दश-निकं, धार्मिकं सामाजिकञ्च विचारसन्तानं वैशद्येन प्रत्यपादोति नाऽधिकम् प्रपञ्च्यते । लालित्यललितस्य दण्डिकाव्यस्य, प्रत्यक्षरश्लेषमयप्रपञ्चविन्याससंस्कृतस्य सुबन्धु-काव्यचातुर्यस्य, त्रिविधरसपूरेणवापूरितस्य सकलरसिकसमुदायनिर्जितमनसो वाणम्य 'पञ्चद्वानस्य' गद्यकाव्यनिकषस्य सारस्वत सौरभं साहित्यसेविनां कियद् हृद्यमिति नाऽविदितम् विदुषाम् । साम्प्रतञ्च पण्डिताक्षमारावप्रभृतिगद्यनिर्मातृणाम् गद्यराशि-नंवाभिनव विचारवल्लरीं विपञ्चति । वार्तेषा सामान्यगद्यस्य, का कथा पुष्पगुच्छमिव सुगुम्फितस्य, विन्यस्तविचारबन्धविभूषितस्य, विषयैकप्रतिपादनपरायणस्य, सहजा-लंकृत्यलंकृतस्य, निदर्शनसूपुष्टराद्धान्तस्य, द्राक्षारसमिव विचारसारसन्निहितस्य, प्राञ्जलभाषामुभाषितस्य गद्यैकविद्यग्ग निःशेषविचारबन्धशीलस्य निबन्धस्य सौम्यम्य येन शास्त्रीयाः, साहित्यिकाः, सामाजिकाः राजनैतिकाः, नैतिकाऽप्ये च बहवो विषया व्यवस्थितरीत्या प्रतिपाद्यन्ते । एतदेव निबन्ध-कलानैपुण्यम् । एवञ्च निबन्धनात् निबन्ध इति नेयम् । यत्र कमपि विषयमाश्रित्य प्रकीर्णतामनाश्रिता विचारा निबद्धा दृश्यन्ते स एव निबन्ध इति निगद्यते । निबन्ध एव विषयप्रस्तुतिकरणात् प्रस्तावो-ऽप्युच्यते । मन्ये, मानवविचारराशेरपरिमितत्वात् निबन्धभेदा अपि अनेकशः व्याख्यातुं शक्यन्ते, परं वैशेष्यात् शास्त्रीयाः, विचारात्मकाः समीक्षात्मकाः, आख्यानात्मकाः वर्णनात्मकाश्चेति निबन्धस्य पञ्चभेदाः वक्तुं शक्यन्ते । शास्त्रीयेषु 'काव्यस्वरूप-निरूपणम्' 'वेदान्ते सद्वादः' इत्येतादृशः, विचारात्मकेषु 'भारतीयसंस्कृतेः स्वरूपम्' 'मीनं सर्वार्थसाधनमित्यादयः, समीक्षात्मकेषु 'नैषध विद्वदोपधम्', 'माघेसन्ति त्रयो गुणाः', इत्येवं प्रकारकाः, आख्यानात्मकेषु 'विवेकानन्दः', 'महात्मागाधि' इत्येवं-प्रकारकाः वर्णनात्मकेषु च 'काशीनगरी', 'दिल्लीनगरी', इत्येवंविधा निबन्धाः सामान्यतया प्रहीतुं युज्यन्ते ।

निबन्धरचनाऽवसरे के संकेता विचारणीया इत्यपरः प्रश्नः । तत्र निबन्ध-
शीर्षकमाश्रित्य विषयप्रस्तावः, सूचिका वा प्रथमं लेखनीया । तत्तश्च प्रतिपाद्यविषयस्य
विकासं प्रदर्शयं पूर्वाश्लोक्तरीत्या विषयानुरूपं निरूपणं विधेयम् । यथा 'गुणाः पूजा-
स्थानं गृणिषु न निङ्गं न च वयः' इत्यन्तर्गतं कथं जनाः गुणानविचार्य मनुष्यान्
पूजयन्ति, इति पूर्वपक्षमुद्घाटय विद्यादिगुणवतामेव पूजा कार्येति उत्तरपक्षरीत्या
निरूपणीयम् । ततश्च यथासम्भवं बहुभिनिर्दिशतैः समीक्ष्य विषयस्य समर्थनं कार्यम् ।
पटान्तादिभिर्विषयस्य विवेचनं विधायान्ते उपसंहारवचोभिर्निबन्धः परिसमापनीयः ।

निबन्धरचनाऽवसरे विषयक्रमानुगालनं परममपेक्षितम् । अन्यच्च विचाराणां
सारगर्भता पुनरुक्तेः परित्यागश्चेति द्वयमपि निबन्धेऽनिवार्यतयाऽपेक्ष्यते । 'शठे शाठ्यं
दृममाचरेत्' 'आर्जवं हि कुटिलेषु न नीति' रित्यादिनिबन्धानां प्रतिपादनावसरे निबन्ध-
ने ब्रूत किं प्रतिपादनीयमित्येषा स्वामाविकी भिज्ञासा । सौजन्यापूरितहृदा चेन्नित्य-
धरत्रयित्री स्वमनसा 'शठे शाठ्यमित्यादिविचाराणाम् पुष्टिर्नहि क्रियते तदा किं
तेनैनादृशशीर्षकाणाम् खण्डनं कर्तव्यमुत मण्डनम् । इयमत्र चिन्तना यत् पूर्वन्तु
निबन्धकारेण निबन्धविषयमाश्रित्य तत्प्रतिपादनमेव कार्यम् तदन्ते च स्वमतं समीक्षा-
न्तर्गतं प्रकटनीयम् । एवमेव 'वाक्यं रसात्मकं काव्यमि' त्यादिनिबन्धानां विषयेऽप्युक्तम्
यत्स्वकारपक्षपातिनाऽपि निबन्धकर्त्रा पूर्वं 'वाक्यं रसात्मकमि'त्यादिकमेव प्रतिपाद-
नीयम् ।

निबन्धकर्तुरियमवधानता परममपेक्षिता यत् स एतादृशीं दर्पणनिर्भां स्वभाषां
प्रयुञ्जीत यस्यां विचारततयः स्फुटमेव प्रतिबिम्बिताः स्युः । निबन्धभाषा यत्स्वकारता
स्यात् तदा सहजैरेवालंकारैः, बलान्नियोजितास्त्वलंकाराः निबन्धे भाररूपा एव
केवलम् ।

स्वाल्पविद्या यद्यप्यत्र निबन्धरचनामाश्रित्य संकेतनिर्देशदृष्ट्या किञ्चिदुक्तम्
परमितोऽप्याधिकं विचारयितुं शक्यते सुधीमिरिति ते स्वयमेवालोचयन्तु ।

ग्रन्थोऽयं सुतरां संस्कृतशैविभिः विद्वत्स्वभावयुतैः श्रीपुत्रैर्जानिमहोदयैः
पुरोवाचाऽलंकृत इति तान् प्रति भूरि भूरि कृतज्ञतावत्रांसि व्याह्रियन्ते । तेषां
विद्वत्स्वभावजन्मसहजस्नेहेनाऽहमतिशयेनात्मानमुपकृतं मन्ये । स्वानुजस्य वाचस्प-
नेरपि अद्भुतवाय परमात्मानमत्र प्रार्थये येन सामग्रोपकलनादिके सहयोगः प्रदत्तः ।

विश्वसिमि, यदनेन निबन्धादर्शने यदि छात्राणां संस्कृतशैविनाञ्चानेकै
नृत्नैर्विचारैः परिचयः सम्पत्स्यते तदा तत्रैव तेषां हृदयवर्तिनो विचाराः "क्षणं क्षणं
यत्नवतामृषेतीति रीत्या पुनरपि नवत्वं यास्यन्तीति विषयचित्तो विदाङ्कुरन्तु । ऋषि-

महर्षिप्रयुक्तायाः दैव्याः संस्कृतगिरः सेवनेन—जनाः पावित्र्यं प्राप्नुवन्ति, इति सर्वेषा-
मेव अनायासिकोऽपरोऽपि लाभः सेत्स्यतीति आशास्यते । अत्रैव साहित्यनिकेतना-
ध्यक्षः श्रीश्यामनारायणकपूरमहोदयोऽपि वैशिष्ट्येन घन्यवादाहंः येन ग्रन्थोऽयं
प्राकाश्यं नीतः । दूरस्थे कर्णपुरेऽस्य ग्रन्थस्य मूद्रणं सञ्जातमिति तद्विषय-
कानीतराणि च स्वल्पानि नितान्तमेव स्वाभाविकानि, यत्कृते क्षम्योऽयं जनः
सर्वथा । तथापि गीर्वाणवाणीनिपुणाः सहृदयाः सुधियः स्वधिया सांस्कृतमाशयं हेम-
चन्द्रोक्तरीत्याऽभिजानन्तु इति निवेद्यते—

प्रमाणसिद्धान्तविरुद्धमत्र,
यत् किञ्चिदुक्तम् मतिमान्घदोपात् ।
मात्सर्यमुत्सार्यं तदार्यचित्ताः,
प्रसादमाधय विशोधयन्तु ॥

गुरुपूर्णिमा, १९७८
चण्डीमठ

राममूर्तिशर्मा

विषयानुक्रमः

Foreword

प्रस्तावना

प्राक्कथनम्

i-iii

प्रथमरश्मिः

वैदिकनिबन्धाः

वैदिकवाङ्मयम्—तत्स्वरूपं महत्त्वञ्च	1993	वैदिकवाङ्मयम्—तत्स्वरूपं महत्त्वञ्च	1
एकसद्विप्रा बहुधा वदन्ति	५५	एकसद्विप्रा बहुधा वदन्ति	५५
कुर्वन्नेवेह कर्माणि जिजीविषेच्छतं-सभाः		निघन्ते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः	६
निघन्ते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः			५

द्वितीयरश्मिः

शास्त्रीयनिबन्धाः

काव्यस्वरूपनिरूपणम्	१३
काव्ये रसस्वरूपविवेचनम्	१६
वक्रोक्तिः काव्यजीवितम्	२०
ध्वनिसिद्धान्तः	२४
शब्दशक्तयः	२६
राजशेखरस्य काव्यशास्त्रीयसम्प्रदायः काव्यस्वरूपनिरूपणम्	२९
मुख्य व्याकरणं स्मृतम्	३४
भारतीयदर्शने ईश्वरस्वरूपम्	३६
भारतीयदर्शने रूपातिनिरूपणम्	४२
वेदान्ते मोक्षस्वरूपम्	४७
वेदान्ते पुनर्जन्मवादः	५१
वेदान्ते सद्वादः	५४
वेदान्ते वृत्तिनिरूपणम्	५९

तृतीयरश्मिः
विचारात्मकनिबन्धाः

संस्कृतवाङ्मयं तत्स्वरूपं महत्त्वञ्च	६३
अस्माकं राष्ट्रभाषा	६९
संस्कृतस्थोन्नतेरुपायाः	७१
वर्तमानशिक्षापद्धतेर्दोषाः परिष्काराश्च	७३
छात्राणामनुशासनसमस्या	७९
भारतीय संस्कृतेः स्वरूपम् १८	८३
भारतीय संस्कृतौ तीर्थनां स्थानम्	८७
✓धर्मो रक्षति रक्षितः	८६
✓स्वतन्त्रभारते नारीणां महत्त्वम्	९२
✓परुषार्थं चतुष्टयम्	९३
वर्णाश्रमव्यवस्था १३	९७
✓भारतीयदर्शनस्य वैशिष्ट्यम् ✓	१००
आधुनिकोऽद्वैतवादः	१०३
आर्जवंहि कुटिलेषु न नीतिः	१०६
श्वो मयूरादधय कपोतो वरः	१०८
उद्योगः	११०
परोपकारः	११२
अहिंसा परमोधर्मः	११४
सत्यम्	११६
सत्सगतिः १३	११८
धैर्यम्	१२०
विश्वज्ञान्तिः	१२२
भारतवर्षस्याशावादः	१२४
जननी जन्मभूमिश्च स्वर्गादपि गरीयसी	१२६
स्वधर्मो निघ्नं श्रेयः	१३०
योगः कर्मसु कौशलम्	१३१
न्याय्यात् पथः प्रविचलन्ति पदं न धीराः	१३३
ज्ञानं भारः क्रिया विना ✓	१३४
समानशीलव्यसनेषु सत्यम्	१३६
किं किं न साधयति कल्पलतेव विद्या	१३८

सन्तोष एव दुःखस्य परं निधानम्	१४०
संचे शक्तिः कलौ युगे	१४२
महान् महत्येव करोति विक्रमम्	१४४
गुणाः पूजास्थानं गुणेषु न लिङ्गं न च वयः	१४५
व्यतिषजति पदार्थानान्तरः कोऽपि हेतुः	१४६
चक्रवत् परिवर्तन्ते दुःखानि च सुखानि च	१५१
उद्योगिनं पुष्पसिंहमुपैति लक्ष्मीः	१५३
कामी स्वतां पश्यति	१५४
शीलं परं भूषणम्	१५७
भीतं सर्वार्यसाधनम्	१५८
मानो हि महतां धनम्	१६०
अलस्यं हि मनुष्याणां शरारस्थो महान् रिपुः	१६१
विद्वान् सर्वत्र पूज्यते	१६३
आचारहीनाश्च पुनन्ति वेदाः	१६४
पुराणामित्येव न साधु सर्वम्	१६७
समाचारपत्राणि	१६९
प्रजातन्त्रम् ५३	१७१
प्राधुनिकं विज्ञानम्	१७४
अन्तरिक्षयात्रा	१७५
वैज्ञानिकानां चन्द्रलोके प्रवेशः	१७७

चतुर्थरश्मिः

समीक्षात्मकनिबन्धाः

गद्यं कवीनां निकषं वदन्ति	१७९
एको रसः कल्प एव	१८२
नैषधं विद्वदौषधम् १७	१८४
श्रममा कालिदासस्य MUST M	१८६
कालिदासस्य काव्यसौन्दर्यम्	१८८
प्राचे सन्ति त्रयो गुणाः MUST	१९२
प्रम प्रियपुस्तकम्	१९५

पञ्चमरश्मिः

आख्यानात्मकनिबन्धाः

गीतमबुद्धः	१९९
महावीरस्वामी	२०२
श्रीशंकराचार्यः	२०५
विवेकानन्दः	२०८
दयानन्दसरस्वती	२१०
पण्डितमदनमोहनमालवीयः	२१२
महात्मागांधी	२१४
पण्डितजवाहरलालनेहरूः	२१६
लालबहादुरशास्त्री	२१८

पठरश्मिः

वर्णनात्मकनिबन्धाः

काशीनगरी	२१९
दिल्लीनगरी	२२३
हेमन्तवर्णनम्	२२६
वसन्तः	२२८

परिशिष्टम्

सूक्तिबुधानिधिः	२३३-२४७
-----------------	---------

संस्कृत निबन्धादर्शः

वैदिक वाङ्मयम्—तत्स्वरूपं महत्त्वञ्च—

वेदा भारतवर्षस्य प्राचीनसंस्कृतेः, सभ्यताया दाशनिक विचारधारायाश्च प्रमुखनिदर्शकाः सन्ति । वेदाः न केवलं भारतीयानामेव प्रियाः ग्रन्था अपि तु विश्वस्य सर्वेऽपि देशैरेतेषामद्वितीयम् महत्त्वं स्वीकृतम् । विल्सनप्रभृतिभिः पाश्चात्यैर्विद्वद्भिर्बर्बे-दिक्साहित्यानुसन्धानधियाऽनूश्लिष्यं कृतमिति सर्वथा विदितमेव सर्वेषां संस्कृतवि-दुषाम् । पाश्चात्यैः सम्पादितं वैदिकमध्ययनमतिशयेन स्तुत्यमिति नाऽन्यथा ब्रूमः । वेशनां महत्ताया इदं प्रमुख कारणं वर्तते यत् तन्नृत्यानि विविधवर्णनानि जातिवर्णादीनां सङ्कुचितभावनया वर्णितानि न सन्ति अपि तु मानवतादृष्टेर्व्यापकभावनयैव । अत एव विश्वस्य समेषामपि धर्माणाम् मूलम् वैदिके धर्मे सरलेतया द्रष्टुं शक्यते । अत एवोक्तम्—

वेदोऽखिलो धर्ममूलम्

किं नाम वेदत्वमिति विषयेऽनेकानि मतानि प्राप्यन्ते—

‘मन्त्रब्राह्मणयोर्वेदनामधेयम् षड्गमेक इति’ ‘कुमारिलभट्टैः स्वकीये तन्त्र-वार्तिके प्रतिपादितम् । मनुस्मृतौ ‘वेदशब्देन ऋग्यजुसामानि ब्राह्मणसंहितान्पुच्यन्ते, इत्युक्त्वा वेदत्वं परिभाषितम् । कौशिकसूत्रे ‘आम्नायः पुनर्मन्त्राश्च ब्राह्मणानि च’ इत्युक्त्वा आम्नायः परिभाषितः । बोधायनगृह्यसूत्रेऽपि मन्त्रब्राह्मणयोर्वेदत्वमङ्गीकृतम् । स्वामिदयानन्दसरस्वतिभिस्तु ऋग्वेदभाष्मभूमिकायां ‘विदन्तिजानन्ति, विद्यन्ते भवन्ति, विन्दति अयवा विन्दन्ते लभन्ते, विन्दन्ति विचारयन्ति सर्वे मनुष्याः सत्यविद्यां चर्यैषेषु वा तया विद्वांसश्च भवन्ति ते वेदाः, इत्यभिप्राय वेदानां वेदत्वं व्याख्यातम् । अस्मद्-विचारेण तु त्रिणिष्टप्रतिभाशालिनां ऋषिवर्याणां स्वकीयैः प्रज्ञाचक्षुभिः साक्षात्कृतः ज्ञानराशिरेव वेदः । अत एव ‘ऋषयो मन्त्रद्रष्टारः’ इत्युच्यते । वेदा अपीरुषेयाः शाश्व-ताश्च । सति प्रलयेवेदानां तिरोधानमात्रमेव संजायते नत्वन्तः । सृष्ट्यारम्भे च महर्षयः स्वतपोवलेन वेदान् साक्षात्कुर्वन्ति ।

सामान्येन वेदैः ऋग्वेद—यजुर्वेद—सामवेददाधर्षवेदानामेव परिगणनं क्रियते. परं वैदिके वाङ्मये ऋग्वेदादिसंहिताचतुष्टयातिरिक्तं ब्राह्मणग्रन्थाः, वारण्यकग्रन्था

उपनिषद्ग्रन्थाश्च नीयन्ते । शिक्षादीनि षडपि बोदांगत्वेन स्वीक्रियन्ते इति तेषामपि वेदत्वे स्वीकरणे नहि काचिद् विप्रतिपत्तिः । तत्र ऋच्यते स्तूयतेऽनयेति ऋगिति व्युत्पत्त्या ऋग्वेदस्तु देवस्तुतीनां संग्रहरूपः । यजुर्वेदः “अनियताक्षरावसानो यजुः” इत्यभिधाय परिभाषितः । “गद्यात्मको यजुः” इति कथनं यजुर्वेदस्य गद्यत्वं साधयति । यजुषो यज्ञत्वात् यज्ञप्रधानोऽयम् वेदः । सामवेदस्तु गीतिप्रधानः । अत एव “जैमिनिमहृषिणा” “गीतिषु सामाढ्या” इत्युक्त्वा साम्नो गीतित्वमुक्तम् । अनेन सामवेदस्य गीतिप्रधानता स्पष्टा भवति । अथर्ववेदस्तु ऐन्द्रजालिकमन्त्राणां संग्रह एव प्राधान्येन । ऋग्वेदादिसंहिताचतुष्टयानन्तरं ब्राह्मणग्रन्थाः गृह्यन्ते । ब्रह्म (यज्ञ) सम्बन्धिवर्णनानाम् वैशिष्ट्यादेव ब्राह्मणानां ब्राह्मणत्वम् । अतएव ब्रह्मणोऽयमिति ब्राह्मणः ‘इत्युक्तम्’ अरण्याध्ययनकारणादारण्यका उच्यन्ते । यदुक्तमपि—

✓ अरण्याध्ययनादेतद् आरण्यकमितीर्यते ।
अरण्ये तदधीवीतेत्येवं वाक्यं प्रचक्ष्यते ॥

भारव्यकग्रन्थानां प्रमुखो विषयो यज्ञान्तर्वर्तिविविधगूढतत्वानामाध्यात्मिकतत्वानां च मीमांसने वर्तते । ब्रह्मविद्याप्रतिपादकाश्च ग्रन्था उपनिषद्ग्रन्था उच्यन्ते । उपनिषदः स्वरूप स्पष्टयता श्रीशंकराचार्येणोक्तम्—“अविद्यादेः सप्सारबीजस्य विशरणाद् विनाशादित्यनेन अद्ययोगेन विद्या उपनिषदुच्यते” । “परं ब्रह्म वा गमयतीति ब्रह्मगमयितृत्वेन योगाद् ब्रह्मविद्योपनिषद्” । उपनिषद्विद्या ब्रह्मज्ञानप्रधानेति स्पष्टमेवाचार्यवचनैः । उपनिषद्विद्या रहस्यरूपाविद्याप्युच्यते । छान्दोग्योपनिषदो निम्नलिखितेनोद्धरणेनाऽपि उपनिषद्विद्याया रहस्यात्मकता स्पष्टी भवन्ति ।

“इदं तज्ज्येष्ठाय पुत्राय पिता ब्रह्म प्रदूयात्, प्रणाभ्याय वान्तेवासिने । नान्यस्मै कस्मैचन.....इमामदिभः परिगृहीतां येनस्य पूर्णां दद्यात्” ।

शिक्षादिवेदांगानां वैदिकाध्ययनस्योपकारकत्वादेव वेदाङ्गत्वमिति स्वीक्रियते । विश्वस्मिन्नपि विश्वे वैदिकवाङ्मयस्य धार्मिकम्, पौराणिकम्, दार्शनिकम्, सामाजिकम्, सांस्कृतिकम्, ऐतिहासिकम् साहित्यिकं च बहुविधम् महत्त्वं स्वीक्रियते ।

वैदिको धर्मोऽतिशयेन महान् । वेद प्रतिपादिते धर्मो धर्मस्यात्यन्तं प्राचीनं स्वरूपमुपलभ्यते । बहुविधानमपि धर्माणामुदयो वेदेभ्य एव दृश्यते । वैदिको धर्मो देवप्रधानो वर्तते । बहुदेववादः, एकेश्वरवादः, सर्वदेववादः सर्वोच्चदेववादश्च, देवानां प्रधानसिद्धान्ताः सन्ति । परं वैदिकदेववर्णनस्यैतद्वैशिष्ट्यं यत्तत्रानेकेष्वपि देवेषु एकस्यैव महादेवस्य (परमतत्त्वस्य) प्रतिष्ठा कृता प्रतीयते । अत एवोक्तम्—

‘एकं सद्विप्रा बहुधा वदन्ति ।’

वैदिकदेवानां पौराणिकोपि विकासः प्राप्यते । तत्र केचन प्राकृतिका देवाः

यथा सूर्य-सोमाम्ब्यादयः, केचन भावात्मका देवाः यथा कामश्रद्धादयः केचन च स्वस्वविशेषणाधृता यथा विवस्वान् ।

वैदिकवाङ्मयस्य दार्शनिकमपि महत्त्व न न्यूनम् । एतत्तु स्वीक्रियते यत् संहितासु उपनिषत्सु वा दार्शनिकविचारानां सिद्धान्तिकम् प्रतिपादनं चोपलभ्यते । परमद्वैततत्कथनघ्नानुचितं यत् प्रायशः सर्वेषामपि दार्शनिकसिद्धान्तानां बीजानि संहितासु तेषां व्याख्यानञ्चोपनिषद्ग्रन्थेषु प्रतिपादितं दृश्यते । एतस्मादेव न केवलं भारतीयैरेव समालोचकैर्विद्वद्भिश्चापि तु शोपेनहरप्रभृतिभिः शताधिकैरपि विदेशीयरूपनिषदां दार्शनिकमहत्तास्वीकृता । किमधिकम्, ऋग्वेदे नासदीयादिसूक्तेषु दार्शनिकस्याद्वैत-सिद्धान्तस्य ये बीजविचारा दृश्यन्ते ते नितान्तं स्पष्टा एव ।

वेदानां सामाजिकं सांस्कृतिकञ्च महत्त्वमपि न गूढम् । वैदिकसाहित्यस्यानु-शीलनेन तात्कालिकसमाजस्य संस्कृतेश्च बोधः सरलतया सञ्जायते । मानवजातेः प्राचीनेतिहासस्य सभ्यतायाश्च निर्देशनमपि वेदेष्वेवोपलभ्यते ।

वेदानां काव्यीयः साहित्यिकश्च महिमाऽपि अतिशयेन गरीयान् । ऋग्वेद-वर्णितासु अनेकास्वपि स्तुतिषु प्राचीनकवित्वस्य स्पष्टं चित्रम् प्राप्यते । वैदिके साहित्ये काव्यशोभावर्धकानामलङ्काराणामपि योजना कृता प्रतीयते । निर्देशनार्थमुपसः कृते ऋग्वेदे नारीरूपकयोजना वैदिकी काव्यप्रवृत्तिमेव सूचयति—

✓ “संस्मायमाना युवतिः पुरस्तात् ।

आविर्वक्षांसि कृणुते विमानी ॥”

नाटकोत्पत्तिदृष्ट्या तु वेदानाम् महत्त्वं सुविदितमेव—

✓ जग्राह पाठ्यं ऋग्वेदात् सामभ्यो गीतमेव च ।

यजुर्वेदादभिनयान् रसानाथत्वंणादपि ॥

ऋग्वेदीयम् पुरुरवोर्वश्योराख्यानवर्णनमपि वैदिककालस्य साहित्यिकतामेव प्रमाणयति । एवमेव यमन्यभ्याद्याख्यानान्यपि साहित्यिकतामेव पोषयन्ति । वैदिकी प्रकृतियोजना प्रतीकयोजना चाऽपि वैदिकं काव्यत्वमेव स्पष्टीकरोति ।

किं बहुना, वैदिकवाङ्मयस्य भाषावैज्ञानिकमौषधविज्ञानादिविषयकञ्चानेक-विधं महत्त्वमवलोक्यते । वैदिकवाङ्मयस्य बहुविधम् महत्त्वमुद्घाटयितुमेतत् परमा-वश्यकं यत्तत्तद्विषयाणां विशेषज्ञैर् वैदिकसाहित्यवर्तिनां विविधानामपि प्रच्छन्नतथ्या-नामनुसन्धानं कर्तव्यम् । वस्तुत एव विलक्षणोऽयं भगवान् वेदः—

प्रत्यक्षेणानुमित्या वा यस्तूपायो न वृध्यते ।

एवं विदन्ति वेदेन तस्माद्वेदस्य वेदता ॥

—सायणाचार्यः ।

एकं सद् विप्रा बहुधा वदन्ति

अनेकेषु एकता, अध्यासस्य अधिष्ठानता, परमतत्वस्य सत्ता जागतिकपदार्थानाञ्चाशाश्वतता भारतीयदर्शनस्याद्भुतं वैशिष्ट्यम् । भारतीयदर्शनानुसारं समग्रस्यापि अध्यासरूपस्य जगतोऽधिष्ठानभूतं तत्त्वं 'सत्' तत्त्वमेव । तच्च पारमाथिकम् एवञ्च जगत् सदसतोः समुच्चय एव । सदसत्समन्वितेऽस्मिन् संसारे सत आश्रयेणैवासतः सत्ता लोकव्यवहारस्य च स्थितिर्दृश्यते यदुक्तं श्री शंकराचार्यैः—

“सत्यानृते मिथूनीकृत्याहमिदं ममेदमिति नैसर्गिकोऽयं लोकव्यवहारः”

बहुरूपस्य जगतो मूले एकतत्त्वप्रतिपादकस्य सिद्धान्तस्य विचारः येन केन प्रकारेण प्रायशो विश्वस्य सर्वैरपि दार्शनिकैः स्वीकृतः । भारतीयैः शिवादिदेवेषु अस्यैव एकस्य परमतत्वस्य दर्शनं कृतम्, यत् स्पष्टमेव—

यं शैवाः समुपासते शिव इति ब्रह्मेति वेदान्तिनो, बौद्धा बुद्ध इति प्रमाणपटवः कर्तेति नैयायिकाः ।

अर्हन्मित्यथ जैनशासनरताः कर्मेति मीमांसकाः, सोऽयं वो विदधातु वाञ्छितफलं त्रैलोक्यनाथो हरिः ॥

वैदिकोऽयं सत्तत्त्वसिद्धान्तः । वैदिकः सत्तत्त्वसिद्धान्त एव वैदिकस्य बहुदेव-वादस्याधारभूतः । ऋग्वेदे अग्नीन्द्रवरुणादीनामनेकेषां देवानां वर्णनं प्राचुर्येण कृतं वर्तते । अस्य देववर्णनस्येदमपि वैशिष्ट्यं प्रामुख्येनोत्लेखनीयं यत् प्रायशः सर्वेषामपि देवानां वर्णनं ऋग्वेदे सर्वोच्चरूपेणैव निष्पादितम् । ऋग्वेदस्येयमेववर्णनप्रणाली मैक्स-मूलरमहोदयेन 'हेनोथीज्म' इति सिद्धान्तामिधया प्रचारिता । केषाञ्चिदिदमपिकथनं यत् ऋग्वेदे सर्वेषामपि देवानां सर्वोच्चरूपेण वर्णनप्रकारो नितान्तं दोषपूर्णः । परं तत् कथनमुचितमेतेषाम् । मन्मते त्वस्येदमेवसमाधानं यदेकमेव सर्वोच्चं 'सत्' तत्त्वं न केवलं देवेष्वेवापितु सर्वत्रैवाभिख्याप्नोति । देवास्तु 'सत्' तत्त्वस्य प्रत्यक्षमेव प्रतिनिधयः । अतएव ऋग्वेदे यद् देववर्णनं तत् परमतत्त्वरूपेणैव कृतं वर्तते । अतः सूक्ष्मेक्षिकया विलोकनेनेदं सर्वथा स्पष्टमेव यदेकं 'सत्तत्त्वमेव' सर्वस्य मूलम् । अतएवोक्तं ऋग्वेदे—

इन्द्रं मित्रं वरुणमग्निमाहुरथो दिव्यः स सुपर्णो गरुत्मान् ।

एकं सद् विप्रा बहुधा वदन्ति अग्निं यमं मातरिश्वानमाहुः ॥

वैदिकसत्तत्त्वसिद्धान्तविषये कश्चिद्भ्रमावसरः तदयम् यद् यदि कुत्रचित् 'सत्' तत्त्वं सर्वस्यभूलमुच्यते तदा कुत्रचित् 'असत्तत्त्वं' सतो मूलमभिधीयते, यथा—

“देवानां पूर्वयुगे असतः सदजायत”

अन्यच्च असतः सत उत्पत्तिविचारः कथं सङ्गच्छने, यद् गीतायां स्पष्ट-
मेवोक्तम्—

नासतो विद्यते भावः नाभावो विद्यते सतः ।

तत् किमत्र वस्तुत एव वैपम्यमसङ्गतिश्चेति विचारणीयः प्रश्नः । अत्र तु
इदमेव समाधानमुचितं प्रतीयते यत् सर्वस्य कारणभूतं मत्तत्त्वं सूक्ष्मातिमूक्ष्मम् ।
यदसत्तत्त्वं कारणरूपेणोक्तं तत्र वन्द्यापन्नवत् आकाशकुमममिववाऽसत्, अपि तु तत्र
'असत्' इत्यभ्यायमाशयो यत् मूलतत्त्वं प्रत्यक्षं न प्रतीयते, अत एव 'असत्' । यद् इदं
सत्तत्त्वं सूक्ष्ममत एवः प्रत्यक्षं न प्रतीयते, इति नहि किञ्चिदपि वैपम्यमनुभूयते । अतः
सत्तत्त्वस्य जगतः कारणत्वे न हि कश्चिद् विप्रतिपत्तिवन्तव्या ।

यत् न नासदीयमूक्ते उक्तं—न असत् आसीत् नो सदासीत् तदानीमिति, तस्यत्वा-
शयोऽयमेव यत् सृष्टेर्मूलकारणं मन एव तत्र सद् रूपं न चासद् रूपम् । परयोऽयं
परमेश्वरः पूर्णकाम म्त्वादा तस्मिन् 'सोऽकामयत बहुस्यां प्रजायेय, इत्यादिनी सृष्टि-
कामना कथमुत्पद्यते, यत् 'आप्तकामस्य का स्पृहा' इति गौडपादाचार्यकथनानुसार-
माप्तकामे परमेश्वरे मृष्टेरिच्छायाः प्रसङ्ग एव नितान्तमसङ्गतः । तत्र त्विदमेव
वक्तव्यं यत् 'एकोऽहं बहुस्यां प्रजायेय, इत्यादिस्वलेपु ईश्वरे सृष्टेरिच्छा स्वभावरूपिणी
एव न तु स्वार्थान्विता कामनारूपा । अत एव परमात्मनः सृष्टिर्लीलारूपैव निगदिता
विपश्चिद्भिः । यथा कश्चिद् बालकोलीलया आत्मानं नृपमन्यांश्च बालकान् प्रजामिव
मत्वा क्रीडां करोति तथैव परमेश्वरोऽपि निरुद्देश्यमेव लीलया सृष्टिनिर्माणं करोतीति
सम्यक् प्रतिपादितो वैदिकः सिद्धान्तः । अतएवोक्तं महर्षिणा व्यासेनापि स्वकीय-
ब्रह्मसूत्रे—

“लोकवत् लीला कैवल्यम्”

एवञ्चैकस्यैव परमेश्वरस्य लीलाकारणादेव बहून्पि रूपाणि दृश्यन्ते । तच्च-
मूलकारणं सत्तत्त्वमेवाङ्गीकार्यम् । यत् खलु परमार्थदृष्ट्याऽसत् जगद् वर्तते तत्
सत्तत्त्वस्याधिष्ठानं विना वर्तितुं नहि शक्नोति ।

का कथा जगतो यद् व्यवहारतया प्रत्यक्षमेव मद् रूपं दृश्यते । सर्वयामद् रूपा-
मृगतृष्णाकादयोऽपि निराधिष्ठाना भवितुं नाहंन्ति । अतोऽपि मूलतत्त्वस्य सत्ताऽपेक्ष्यते ।

उपनिषत्परवर्तिनि दर्शनसाहित्येवेदप्रतिपादितम् मत्तत्त्वमेव परमात्मरूपेण
प्रतिपादितम् । यथाऽद्वैतवेदान्तदर्शनप्रतिपादकैः शङ्कराचार्यैः परमेश्वरः एव जगतः
कारणरूपेणोक्तः । परमार्थसद्रूपः शुद्धोमुक्तश्च परमेश्वरः कथममद् रूपस्य जगतः मृष्टि-
क्तुं शक्नोति, इति प्रश्नस्य समाधानमाचार्यैर्मायावादसिद्धान्तस्य प्रस्थापनया कृतम् ।

यत् परमेश्वरो मायाशक्त्याऽनेकरूपस्यासत्तत्त्वजगतः सृष्टिं कर्तुं पारयति । ऋग्वेदेऽपि मायाशक्तिकारणादेवेन्द्रस्य बहुरूपता प्रतिपादितेति प्रख्यातमेव—

इन्द्रो मायाभिः पूरुरूप ईयते ।

परं योऽयं परमात्मा सत्स्वरूपः सोऽसद्रूपिण्या मायया सह कथं सम्बन्धितो जायत इति—त्वाचार्यशङ्करैरेन्द्रजालिकस्य निदर्शनेन समाहितम् । यथा कोऽपि ऐन्द्रजालिकः स्वयं प्रसारितेन इन्द्रजालेन मायया वा न स्पृश्यते तथैव परमात्माऽपि स्वमायया न स्पृश्यते । एवमेव 'ईश्वरः सर्वभूतानां हृद्देशेऽजुंन तिष्ठति' इति गीतावचनानुसारं हृद्देशे स्थितोऽपि ईश्वरः जीवस्य पुण्यापुण्यकर्मभिः स्पृष्टो नहि जायते । अतो मायिकजगत आरोपकारणादेव 'सदसच्चाहमर्जुन' इत्यादित्यलेषु ईश्वरस्य सदसद्युक्तता उक्ता । वस्तुतस्तु स्वभावत ईश्वरः सद्रूप एव । अनेन प्रकारेण 'एकं सद् विप्रा बहुधा वदन्ति' इति ऋग्वेदोक्तिमेवाश्रित्य अनेकतायामेकत्वप्रतिपादकस्याद्वैतवादसिद्धान्तस्य दुन्दुभिनादः परवर्तिभिवेदान्तिभिर्दर्शनिकैः सम्यक् कृतः । एवञ्चाद्वैतमिदं सत्तत्त्वमनेकेषु असत्तत्त्वेऽपि तथैवानुस्यूतं यथा एकमेव सूत्रमनेकास्वपि भालानुटिकासु अभिव्याप्तः । अयञ्च सत्स्वरूप आत्मा सर्वभूतान्तरात्मा । तदेवोक्तम्—

एकोवशी सर्वभूतान्तरात्मा एकं रूपं बहुधायः करोति ।

तथात्मस्थं येऽनुपश्यन्ति धीरास्वेषां सुखं शाश्वतं नेतरेषाम् । कठ ५/११

कुर्वन्नेवेह कर्माणि जिजीविषेच्छत समाः

भारतीयवाङ्मयसाररूपस्य उपनिषत्साहित्यस्य प्रमुखः प्रतिपाद्यो मोक्षलाभ एव । स च तत्रोपनिषत्सु कुत्रचित् प्रत्यक्षतया कुत्रचिच्चाप्रत्यक्षतया निष्पन्न इति सर्वेषामेवैकमत्यमवलोक्यते । उपनिषदाच्चायमपि सर्वथा मान्यः पक्षो यत् कर्मणां निवृत्तिं विना मुक्तिर्नहि सम्भवति । कर्म तु दुःखमूलमेव । परं कर्मरूपिणि संसारेऽस्मिन् कर्मणां त्यागः कथं सम्भवति, इत्यपि मूल्यवान् प्रश्नः, यदुक्तं गीतायामपि—

“नहि कश्चित् क्षणमपि जातु तिष्ठत्यकर्मकृत्”

न हि उपनिषद्दर्शनमल्पमपि असमन्वितम् न वा तत्र विचाराणामपरिपक्वता तर्कसिद्ध्यतिर्वा । अतो यदि उपनिषत्सु कर्मनिवृत्तिरूपदेशो वर्तते तदा न तत्र अकर्मण्य-
ताया सर्वथा कर्मत्यागस्य वाऽऽशयः, तत्र त्वयमेव प्रतिपाद्य एतास्मादुपनिषदां यदीश्वरा-
र्पणवृत्त्यैव मानवेन कर्मानुष्ठानं विधेयम् । अतएव ईशावास्योपनिषद उद्धृतानेन
'कुर्वन्नेवेति' मन्त्रेणेदमेव निर्दिश्यते यदीश्वरार्पणवृद्ध्यैव मुमुक्षुणा शास्त्रनियतानि
कर्माणि कर्तव्यानि । अनेन प्रकारेण कर्मसु क्रियमाणेषु सत्सु नरः कर्मभिरनं लिप्यते ।
एतदतिरिक्तं कर्मणो मुक्तिप्राप्तेरुपायो नैवास्ति । एवञ्च बन्धनमूलस्य कर्मणो मुक्तिर-
यमेवैकतम उपायो यस्मानवेन सर्वाणि कर्माणि परमेश्वरं समर्थं कर्मपरेण भाव्यम् ।

ईश्वरार्पणवृद्ध्यया सम्पन्नस्य कर्मणोऽयं प्रथमो लाभो यत् नरः किमपि कर्म प्रति
आसक्तो न हि जायते । एवञ्च कर्मफलं प्रति अनासक्तोऽनाश्रितो वा एव जनः मोक्षा-
धिकारी । यदुक्तं गीतायाम्—

“अनाश्रितः कर्मफलं कार्यं कर्म करोति यः ।

सः संन्यासी च योगी च न निरगिनं चाक्रियः ॥”

ये तु आसक्त्या कर्म कुर्वन्ति ते सदैव दुःखभाजनानि भवन्ति । अतः आसक्तिरेवमूलं
दुःखस्य । ये चासक्त्या कर्मकुर्वन्ति ते स्वकर्मणो वैफल्यं दृष्ट्वा वैक्लव्यपीडिताः
जायन्ते । अनासक्त्या कर्मकृत्वाणास्तु जनाः यस्यां कस्यांचिदपि स्थितौ आत्मानं
सुखिनमेव मन्यन्ते । एतेषां कर्मनिलिप्तानां कृते तु सुखदुःखयोरुभयोरपि साम्यमेव वर्तते ।
यद्योक्तम्—

“सुखदुःखे समे कृत्वा लाभालाभौ जयाजयौ ।”

अतो यानि यज्ञादीनि कर्माणि यानि चैतराणि लौकिकानि तानि सर्वाण्यपि चैन्नरेण
ईश्वरार्पणवृद्ध्यया क्रियन्ते तदा मानवस्य कर्मनिलिप्तता स्वाभाविकी । कर्मनिलिप्तता
एव च सुखस्य मूलम् ।

अत्रेयंशङ्का स्वाभाविकी यत् किं दुर्कर्मण्यपि ईश्वरार्पणवृद्ध्यया क्रियमाणानि
सुखसाधनानि दुःखसाधनानि वा ? अत्र तु इदमेव समाधानमुचितं प्रतीयते यदीश्वरा-
र्पणवृत्त्या कर्मसम्पादयता जनेन दुर्कर्मणि सम्पाद्यन्त एव नहि । तेन तु स्वभावतया
शुभकर्माणि एव सम्पाद्यन्तेनाशुभकर्माणि । यद्योक्तं वेदान्तसारे सदानन्देन “अस्य
ज्ञानात् पूर्वं विद्यमानानानेवाहारविहारादीनामनुवृत्तिवच्छ्रमवामनानानेवानुवृत्तिर्भवति
शुभाशुभयोरौदासीन्यं वा ।”

यदुक्तमीश्वरार्पणवृद्ध्यया क्रियमाणानां कर्मणाभिदमपरं फलं यत् तेषु अनासक्त-
त्वात् नरः सदैव समरमः सुखी च । अतः परमात्मसमर्पणवृद्ध्यया कर्माणिसम्पादयता

जनेन शतवर्षाणि यावत् जीवितुमिच्छा कार्येति न्याय्य एव औपनिषदः पन्थाः । अत एवोक्तमीशावास्योपनिषदि—

कृवंश्चेद् वैह कर्माणि जिजीविषेच्छत समाः ।

एवं स्वपि नान्यथेतोऽस्ति न कर्म लिप्यते नरे ॥

—

५

भिद्यते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः

क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे । मुण्डक० २।२।८

वेदान्तदर्शनस्याद्वैतवादसिद्धान्तः सर्वसामपि भारतीयानाम् विदेशीयानाञ्च दार्शनिकचिन्तनपरम्पराणाम् शिरोऽवतंसायते । सर्वेपि भारतीयदर्शनसिद्धान्ताः भिन्न-पद्धतयोऽपि सन्तो मोक्षपरकाः प्रापश इति तु विदितमेव सर्वेषाम् । वेदान्तिभिः मोक्षप्राप्त्या भगवत्मासात्कारेण वा य आनन्दोऽनुभूयते न तत्र कश्चिद् भेदः, यद् भक्तानाम् भगवान् ज्ञानिनाञ्च ब्रह्म एकमेव न भिन्नम् । न तत्र परमार्थतो द्वौ सत्यरूपौ परमात्मानौ न वा द्विविधौ आध्यात्मिकौ आनन्दौ । 'रसो वै सः' इत्याद्युक्तयः अलो-किकाध्यात्मिकरसस्य एकत्वमेव प्रतिपादयन्ति । परमिदमपि आश्चर्यमेव यत् सर्वासामपि प्रमुखभारतीयदर्शनपद्धतीनाम् आधारग्रन्था उपनिषद्ग्रन्था एव कथ्यन्ते । किम् अद्वैतिनः, किं सांख्याः, किं वैशेषिकाः, किं नैयायिकाः, किं योगिकाः किम्वा मीमांसकाः, सर्वेऽपि स्वकीयान् दर्शनसिद्धान्तान् प्रस्थापयितुं उपनिषदामेव मूलम् उद्घोषयन्ति । न केवलमेते आस्तिकदार्शनिका एव अपितु नास्तिकदर्शनभक्ता अपि बौद्धादिदर्शनपद्धतीनाम् मूलम् उपनिषत्सु एव प्राप्तुं प्रयत्नन्ते । एते सर्वे च गर्वोक्त्या प्रतिपादयन्ति यदस्माकमेव औपनिषदः सिद्धान्तः । अस्मैवेतत् प्रतिफलं सञ्जातं यद् उपनिषदां सारभूतानाम् दादरायणसूत्राणाम् तात्पर्यमिद्वान्तांश्च स्पष्टीकर्तुं शङ्कर-रामानुजादिभिर्विभिन्नाः भाष्यग्रन्था रचिल्लिखिताः । एषा तु विलक्षणा एव प्रहेलिका यदेकस्यैव ब्रह्मसूत्रस्य एकाधिकाः सिद्धान्ता उद्घोषिताः भारतीयदार्शनिकैः । अत एव कश्चिद् यदि अद्वैतमुपनिषदां सिद्धान्तं स्वोक्तरोति तदाऽन्यो विधिप्टाद्वैतम्, अन्यो द्वैतम्, अन्यो द्वैताद्वैतम् अन्यश्च शुद्धाद्वैतम् । नैष उपनिषदा दोषः, न च सूत्राणाम्

न वा भाष्यग्रन्थानाम् । एतत्तु वयं सर्वे जानीमहे यदुपनिषदाम् उद्देश्यः सिद्धान्त-
प्रतिपादनं नाऽऽसीत् । उपनिषदस्तु ज्ञानिनाम् ज्ञानानुभवमेव प्रकटयन्ति । परं तत्रापि
एतदद्य लुनिर्णीतमेव यत् अद्वैतवाद एव उपनिषदां समन्वयात्मको मौलिकश्च सिद्धान्तः ।
अद्वैतिनाम् मोक्षसिद्धान्तोऽपि वैज्ञानिकः सुसङ्गतश्च । मुण्डकोपनिषदो निम्नाऽङ्कितेन
मन्त्रेण मोक्षस्यतेरेव वर्णनं क्रियते—

भिद्यते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः ।

क्षीयन्ते चाऽस्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे ॥

अद्वैतवेदान्तोऽविद्या बन्धनमूलम् । जीवोऽविद्याकारणो देव मित्यारूपमपि नाम-
रूपात्मकं जगत् सत्यमिव गृह्णाति, नश्वरांश्च जागतिकपदार्थान् शाश्वतानिव मनुते ।
अविद्याहेतोरेव च सत्यासत्ययोर्विवेकं कर्तुमक्षमः सशयग्रस्तः सर्वदा कष्टमेवानुभवति ।
संशयात्मनामकल्याणन्तु श्रीमद्भगवद्गीतायामपि उद्धोषितमेव—

‘संशयात्मा विनश्यति ।’

अविद्यैव जीवे ममत्वपरत्वभावनामुत्पादयति । अनया च भावनया दूषितो जीवः संसारे
सुखदुःखादिभावनायाः भाजन जायते । अतो जीवस्य बन्धनमूलम् अविद्या, अविद्यामूल
ञ्च कर्म । अत एव ‘न कर्मणामनारम्भान्न षक्यं पुरुषोऽश्नुते’ इति गीतोक्त्यनुसारम्
मुक्तये कर्मत्यागः समर्प्यते । कस्तावत् मुक्त्युपासकाना प्रकारः ? किन्तः सर्वयैव कर्म-
त्यागो विधेय उत कादाचित्कत्वात् ? उत्तरमत्रातोव समीचीनम्, तदेतद् यत् मुमुक्षु-
भिर्वासनया कर्मं नहि करणीयम् । मुक्तेन अज्ञानिना वा सर्वया कर्मत्यागो नहि युज्यते ।
सत्वज्ञानी वासनारहितभावनया कर्माणि सम्पादयति अज्ञानी च वासनयेत्येव
द्वयोर्भेदः । अतो ये कर्मवासनावासिताः भवन्ति ते सर्वदेव विभिन्नयोनिषु जन्मानि
गृह्णन्तो बद्धाः सञ्जायन्ते । अतः कर्माश्रिताया अविद्यायाः निवृत्तिर्मोक्षायानिवार्या ।
अविद्यानिवृत्तौ सत्यां ‘सर्वं खल्विदं ब्रह्म’ इति श्रुत्यनुसारम् जगतो ब्रह्मणश्चैकत्वे सिद्धे
जीवस्य ममत्व-परत्वादयः सर्वेऽपि संशयाः विनश्यन्ति, कर्माणि च क्षीयन्त इत्येव भिद्यते
हृदयग्रन्थिरिति’ शोषकस्यश्रुत्या प्रतिपाद्यते । ‘अविद्यया मृत्युं तोर्त्वा ततोऽमृतमश्नुते’
‘तत्र को मोहः कः शोक एकत्वमनुपश्यतः’ ‘विद्यया विन्दतेऽमृतम्’ इत्यादिश्रुतिवचना-
न्यपि अविद्यानिवृत्तौ सत्याम् अमृतत्वरूपस्य मोक्षस्य स्थितिमेव वर्णयन्ति ।

भिद्यते हृदयग्रन्थिरित्यनुसारम् परावररूपस्य परमात्मनः साक्षात्कारे कृते
कर्माणि क्षीयन्त इत्यस्माभिरिदानीमेवोक्तम् । परमत्रंका शङ्का स्वाभाविकी सुसङ्गता
च, सा चेत्यम् यत्—परमात्मबोधे सति किं सर्वाण्येव कर्माणि नश्यन्ति यद्वा कानि-
चिदेव । अत्रैवैकोऽपरः प्रश्नः, स चायं यत् किं कर्मणामपि भेदोऽथवा एकप्रकारकमेव
कर्म । अत्रेदं समाधानमद्वैतिनां यत् प्रारब्धसञ्चितसञ्चीयमानरूपेण त्रिप्रकारकाणि
कर्माणि निश्चीयन्ते । किं त्रिविद्यान्यपि कर्माणि परमात्मबोधे सति क्षीयन्ते न वेति

विषये तु इदमेव सिद्धान्तकथनं यत् यदि कस्यापि अविद्यानिवृत्तिः सञ्जायते तदा तस्य सञ्चितसञ्चीयमाने कर्मणि तु विनश्यतः परञ्च प्रारब्धकर्म । प्रारब्धकर्मणो भोगोऽनिवार्य एव । यावत्कालपर्यन्तं मुक्तेनापि जीवेन प्रारब्धकर्मणः भोगो नहि समाप्यते चावत्कालपर्यन्तं तेन शरीरमपि धार्यते । अयमेव मुक्तश्च जीवन्मुक्त इति चोच्यते । अनेनापि कर्माणि क्रियन्ते परमनासक्त्या, अनेनापि भोगाः भुज्यन्ते परमवासनया, अनेनापि लोके व्यवह्रियते परम् न ममत्वपरत्वभावनया । यदा चास्य जीवन्मुक्तस्य प्रारब्धकर्मणामपि भोगः समाप्यते तदा तस्य शरीरं विनश्यति जीवन्मुक्तश्चैवं विदेहमुक्तः सञ्जायते । अयञ्च विदेहमुक्तः सर्वथैव मुक्तः शान्तिमधिगच्छति । तदेवोक्तम् श्रुती—

‘न तस्य प्राणा उत्क्रामन्ति’ ‘विमुक्तश्च विमुच्यते’ ।

द्वितीय रश्मिः

शास्त्रीय निबन्धाः

काव्यस्वरूपनिरूपणम्

कवेर्भावः काव्यमित्यनुसृत्य भाव एव काव्यस्य प्राणतत्त्वम् । भावानामुद्भवश्च अनुभवनाघृतः, अतएव सहृदयपञ्जपाती, इत्यपि सरलतया वक्तुं शक्यते । सुखदुखानुभूतिसमर्थे सहृदयसम्पन्ने मानवे तादृश्यनुभूतेः स्थितिरनादिकालतो वर्तते, अतः काव्यस्य सत्तापि अनादिकालत एव स्वीकरणीयेति नाधिकम् ब्रूमः । अनेनायमाशयः स्पष्ट एव यद्भावानुभूतिरेव मूलं काव्यस्य । यन्तु समालोचकाः 'मा निपाद प्रतिष्ठां त्वमगमः शाश्वतीसमाः । यत्क्रौञ्च मिथुनादेकमवधीः काममोहितम् ।' इत्यस्य रचयितारम् वाल्मीकिम् प्रथमं कविं मन्यन्ते, तत्रापि क्रौञ्चमिथुनादेकस्य निपादेन वधे कृतेसति करुणाप्लावितस्य वाल्मीकेस्तीव्रानुभूतिरेव मूलम् ।

(काव्यस्वरूपनिर्णयार्थम् भारतीयैः काव्यशास्त्रज्ञैर्वद्बुधा चचितम् । तत्र केपाञ्चित् मतानामेवात्रोल्लेखोऽपेक्ष्यते । अलङ्कारवादिना भामहेन काव्यलक्षणं कुर्वतोक्तम् स्वकीये काव्यालङ्कारे—

“शब्दाथौ सहितौ काव्यं गद्यं पद्यं च तद्विधा ।
मंस्कृतं प्राकृतं चान्यदपञ्चश इति त्रिधा ।”

निःसन्देहम्, भामह एवालङ्कारशास्त्रस्य प्रथमो विवेचनकर्ता । उपर्युक्तपरिभाषणेन शब्दाथौ काव्यमिति निर्धारितम् । काव्यविचचारमालङ्कारिकं चमत्कारं काव्यस्य प्राणममन्यत । काव्यादंशस्य प्रणेत्रा दण्डिना काव्यस्यादंशं प्रस्तुवता ईप्सितायै विभूषितः पदसमूह एव काव्यशरीरमुक्तम्—

‘शरीरं तावदिष्टार्थव्यवच्छिन्ना पदावली ।’

यत मर्धया विदितमेवालङ्कारास्त्वेन काव्यस्वरूप निरूपकेन—

“काव्यशोभाकरान् घमनिलङ्कारान् प्रचक्षते ।”

इत्युक्त्वा काव्यशोभाघायकरूपेणाङ्गीकृताः । वस्तुतस्तु दण्डी अलङ्कारशास्त्रस्वरीतिशास्त्रस्य च पोषकः । रीतिसम्प्रदायस्योन्नायकेनाचार्येण वामनेन 'रीतिरात्मा

काव्यस्येति' मिद्धान्त प्रस्थाप्य रीतिः काव्यस्याधाररूपेणस्वीकृता, विशिष्टा पदरचना च रीतिरूपेणोक्ता । ध्वनिसिद्धान्तस्य प्रमुखप्रतिपादकेन प्रस्थापकेन चानन्दवद्भनेन ध्वनिरेव काव्यस्यात्मभूतत्वरूपेण गृहीता ।

स्पष्टमेवात्रकाव्यलक्षणे यत् 'शब्दार्थौ काव्यमित्येव प्राधान्येन काव्यलक्षणम् ।' ध्वनिसिद्धान्तप्रस्थापकेन चाचार्येणानन्दवद्भनेन, 'काव्यास्यात्मा ध्वनिरित्युक्त्वा काव्य-परिभाषणं विहितम्)

अलङ्कारवादिना कुन्तकेन च राजशेखरस्य काव्यमीमांसायान्तु "शब्दार्थौ ते शरीरम्....." रस, आत्मा, इत्युक्त्वा काव्यस्वरूपम् निर्धारितम् । निश्चयमेवोप-युक्तकथनानुसारं रस एव काव्यस्य मूलम् । काव्यशास्त्रक्षेत्रस्य सम्राट् भूतेन चाचार्य-मम्मटेन "तददोषोशब्दार्थौ सगुणावनलङ्कृती पुनः क्वापि" इति परिभाष्य काव्यस्वरूपं निर्णीतम् । काव्यप्रकाशकृता मम्मटेन 'अनलङ्कृती पुनः क्वापि' इत्युक्त्वा काव्ये-ऽलङ्काराणामनिवार्यता अस्वीकृता । साहित्यदर्पणरचयिता च विश्वनाथेन 'वाक्य रसात्मक काव्यमिति' निगद्य रस एव काव्यस्य प्राणरूपेणोद्घोषितः । रसगङ्गाधरकृता चापि पण्डितराजजगन्नाथेन 'रमणीयार्थप्रतिपादकः शब्दः काव्यमिति' काव्यलक्षणमङ्गीकृतम् । का च रमणीयता इति यदा वयं विचारयामस्तदा तु 'क्षणे क्षणे यन्नवता-मुपैति तदेवरूपं रमणीयताया' इति माद्योक्तिरेव उपयोगिनी । उपयुक्ते सूचीप्रकारक-काव्यस्वरूपपरिचये मतद्वयमेव प्रधानम्—एकमलङ्कारवादिनाम् अपरञ्च रसवादि-नाम् । ये च ध्वनिवादिनस्तेऽपि रससिद्धान्तस्यैव पोषकाः । 'मुण्डेमुण्डे मतिभिन्ना', इत्यनुसारम् कैश्चित् रीतिः, कैश्चिद्वक्त्रोक्तिः कैश्चिच्चालङ्कारा एव काव्यस्यात्म-त्वेनाङ्गीकृताः । परंभारतीयपद्धत्यनुसारन्तु आनन्दोपलब्धिरेव काव्यस्यपरमः प्रतिपाद्यः प्रतीयते । आनन्दोपलब्धेश्चाशयोऽत्र शृंगारादि साध्येन मनोरञ्जनेन न वर्तते अपि तु जगति वर्तमानयोः सुखदुःखयोस्तादात्म्येनानुभूतेन रसानुभवेन ।

अतएव, 'मा निपाद' इत्यन्तर्गत कारुण्यानुभूतिकर्ता महर्षिणा वाल्मीकिना यदनुभूतं तद् काव्यस्वरूपं सर्वथा व्यनक्ति । किमधिकम्, महर्षिश्चायमादिकविरे-वोच्यते । अतोऽलङ्कारवादिनामलङ्काराः, रीतिवादिनां रीतिः, ध्वनिवादिनां ध्वनि-रश्मैते सर्वे काव्ये यद्यानन्दवादस्य साधनरूपेण सन्ति तदैवैतेषां सर्वेषाम् मूल्यम्, नान्यथा । अतोऽलङ्कारादयोऽस्माकं मते काव्ये साधनरूपेणैव ग्राह्याः न तु साध्यरूपेण ।

आनन्दवाददृष्ट्या काव्यस्वरूपनिर्णये क्रियमाणे सति साधारणीकरणसिद्धान्त-स्यापि उल्लेखकरणमपेक्षितमेव । साधारणीकरणव्यापारेणैव रागादीनां सुखदुःखादि-रूपो विशिष्टोभावः न केवलं रागादीनामेव वर्ततेऽपि तु तच्चरित्रपाठकानां—श्रोतृणाम् नाटकादौ च प्रेक्षकाणामपि भावः सञ्जायते । एषा साधारणीकरणव्यापारस्य प्रक्रिया रसानुभूतिप्रयोजनायानिवार्यैव परं काव्ये किविधानाम् भावानां साधारणीकरणव्यापारो

युज्यते, उत सेवेषामित्यपि विचारणीयः प्रश्नः । परस्परवृत्तिवैषम्यकारणात् सर्वेषामपि भावानां साधारणीकरणम् सर्वैरपि कर्तुं न शक्यते । निदर्शनाय यदि काव्ये कश्चिद-सज्जनः सज्जने कोपं करोति यद्वा कश्चिन्निम्नकोटिपुरुषः काञ्चित् कुरुषा प्रति स्वकीयां रतिभावनां प्रकटयति तदैतत्सर्वं भवलोच्य उदात्तवृत्तिसम्पन्नानाम् मनूष्याणाम् कृते साधारणीकरणस्यावसरो नैव सम्भविष्यति । परं यदि तद्वत् कुत्सितवृत्तिसम्पन्नाः प्रेक्षकाः भविष्यन्ति तदा तु काव्ये प्रदर्शितानाम् अनुदात्तानामपि भावानां साधारणीकरणं सम्भविष्यत्येव । अतः काव्ये तेषामेव भावानामुत्तमता प्रतिपादनीया ये भावाः सामान्यतया उत्तमभावाः स्वीक्रियन्ते येषु च लोकस्योदात्तवृत्तेरनुभवः सम्भाव्यते । एवञ्च 'द्व्यवहारविदे शिवेतरक्षतये', इत्यादीनि काव्यप्रयोजनानि विचार्य एतादृशानामेवोदात्त-भावानां योजना काव्ये प्रामुख्येन कार्या यैर्लोकशिवस्य प्रयोजनं सिद्ध्येत । परमनेन नायमाशय आस्माकीन यज्जगतोऽन्यायासदादियुक्तस्य यथार्थस्वरूपस्य वर्णनं काव्ये नहि करणीयम् । तदपि भवेत्, परमादर्शरूपेणोदात्तभावानां प्रस्थापनाऽनुदात्तभावानाञ्च निराकृतिः काव्ये आवश्यकी । अनेनैव प्रकारेण लोकशिवस्य स्थापना सम्भवेत्, नान्यथा । काव्ये केवलं लोकस्य यथार्थस्वरूपस्य चित्रणेन साधारणजनस्य मनोरञ्जन-नन्तु सम्भाव्यते परन्तेन मानवादार्शभूतस्यानन्दस्योपलब्धिर्नहि क्रियते ।

एतत्सर्वं काव्यस्यान्तरिकं स्वरूपं विचार्यैवोक्तम्, पर काव्यस्य बाह्यं स्वरूपमपि वर्तते, यथा मानवस्य आत्मस्वरूपातिरिक्तं शरीरस्वरूपम् । काव्ये या शब्दयोजना सा काव्यशरीरत्वेनैव गृह्यते । भावानुरूपं शब्दशरीरयोजनाऽपि यदि काव्ये स्यात्तदाऽतिशयेन शोभनम् । मन्मते तु शब्दाः भावानाम् आवरणाः एव सन्ति । शब्देष्वेवार्थो निगूढो-वर्त्तते । कवेश्चोद्देश्यो भावनिवेदनमेवास्ति । अतः कविना स्वकीये काव्ये एतादृश्याः भाषाया एव प्रयोगो विधेयो यस्याः पठनान्तरमेव भावबोधः स्यात् ।

द्राक्षाफलानामावरणवद् भाषायाः योजना सुकविना कर्तव्या । यथा द्राक्षा-फलान्तर्वर्ती रसः द्राक्षाफलानामुपमैव प्रतीयते । एवमेव काव्येऽपि काव्यार्थस्यानुशीलनं काव्यानुशीलनकाले प्रयत्नेनैव स्यादिति मे मतिः । एतत्कृते एवास्माकं काव्यशास्त्रे भाष्योपज्ञप्रसादानां गुणानां निर्देशः कृतो दृश्यते । भावानुरूपमेव कविर्नैतेषां गुणानां-योजना स्वकीये काव्ये कार्या । येन भावोद्बोधः सरलः सबलश्च स्यात् ।

काव्यदेवस्योपर्युक्तमान्तरिकं बाह्यञ्च शरीरं शोभयितुमेवालङ्काराणामुप-योगिता, यथा सुन्दर्याः शोभां वद्वंषितुं वस्त्रालङ्काराणामुपयोगिता । यथा सुन्दर्या-स्तद्वत्तिनयन-नासिकाधरकपोल-केशादिसम्पन्नितम् सौन्दर्यमेव प्रधानं वस्त्रालङ्-काराश्च गौणाः, एवमेव काव्येऽपि काव्यवृत्तिभावानामेव सौन्दर्यं प्रमुखम् अलङ्काराश्च अप्रधाना एव । अनेन काव्येऽलङ्काराणामनिर्वायंताऽपि निषिद्धैव ।

उपर्युक्तप्रकारेण लिखितानां काव्यानां संस्कृतजगति न्यूनता नास्ति । संस्कृत-
काव्य-क्षेत्रे कालिदासादीनामनैकेषामपि कवीनां रघुवशादयः काव्यग्रन्थाः संस्कृतकाव्य-
स्योच्चितस्वरूपं सर्वथैव प्रस्तुवन्ति । गद्यकाव्यक्षेत्रेऽपि बाणादीनां काव्य-वैशिष्ट्य
निदर्शनरूपेण ग्राह्यमिति नानुचितं ग्राह्यम् ।

६

काव्ये रसस्वरूपविवेचनम्

शब्दार्थौ काव्यमिति मम्मटप्रतिपादितम् मतम् । एतावेव काव्यस्य शरीरमिति
वक्तव्यम् । यथा शरीरस्याधिष्ठातृदेव आत्मा तथैव शब्दार्थरूप-काव्यशरीरस्यापि
अधिष्ठातृदेवात्मनो विषये कल्पनन्नासमीचीनम् । कोऽयमात्मा काव्यशरीरस्येति विषये
एकाधिकाः सम्प्रदायाः समुपलभ्यन्ते । एतेषु सम्प्रदायेषु अलङ्कारसम्प्रदायः, वक्रोक्ति-
सम्प्रदायः, रीतिसम्प्रदायः, ह्वनिसम्प्रदायः, रमणीयतावादिसम्प्रदायः रससम्प्रदायश्च
वैशिष्ट्येन गण्यते ।

आचार्योदण्डी अलङ्कारसम्प्रदायस्य प्रमुख प्रसारकः । 'काव्य शोभाकरान्
धर्मानलङ्कारान् प्रचक्षते' इत्येतत् प्रतिपाद्य दण्डिना काव्येऽलङ्काराणाम् महत्त्वम्
प्रदर्शितम् । चन्द्रालोककारेण जयदेवेन तु अलङ्कारविरहे काव्यत्वमेवनाऽङ्गीकृतम् ।

वक्रोक्तिसम्प्रदायस्य प्रवर्तकः कुन्तकः

कुन्तकेन "वक्रोक्तिरेव वेदग्यभगीभणितिश्च्यते" इत्युक्तवावक्रोक्तिसम्प्रदायस्य
प्रतिष्ठा कृता । अनेनाचार्येण वक्रोक्तिम् प्रतिपादयता ह्वन्यलङ्काररसादीनामप्यन्तर्भावो
वक्रोक्तावेव घटितः ।

रीतिसम्प्रदायस्य व्याख्याता आचार्यो वामनः

'रीतिरात्मा काव्यस्य' इति प्रतिपाद्याचार्यवामनेन काव्ये प्राथमिकम् रीति-
मूल्यम् स्वीकृतम् । किन्नाम रीतिः ? इति समाधानाय "विशिष्टपदरचनेति" वामना-
चार्येण सम्यक् समाहितम् । अतएव काव्यशोभाकराः धर्मास्तेन गुणा एवोक्ताः ।

रीतिसम्प्रदायस्य प्रतिक्रियास्वरूपमेव ध्वनिसम्प्रदायस्य जन्म विद्यते । ध्वनिसम्प्रदायस्य प्रख्यातः प्रवर्त्तिक आनन्दवर्धनाचार्यः । काव्यस्यात्मा ध्वनिरित्युक्त्वाऽऽचार्यानन्दवर्धनेन अभिघाव्यापारस्य खण्डनम् विधाय ध्वन्यर्थस्य महिमा प्रदर्शितः । ध्वनिकाव्यमेवाऽनन्दवर्धनेनोत्तमम् काव्यमप्युक्तम् । अभिनवगुप्त-मम्मट-विश्वनाथ-प्रभृतयोऽप्याचार्याः ध्वनिकारस्य मतेन प्रभाविता वासन् इति नाधिकम् कथ्यते ।

रमणीयार्थप्रतिपादकः शब्दः काव्यमिति सिद्धान्तमाश्रित्य पण्डितराजजगन्नाथेन काव्ये रमणीयार्थ एव प्रापत्वेन स्वीकृतः । केयम् रमणीयतेति महाकविमाघेन 'क्षणे क्षणे यन्नवतामुपैतितदेव रूप रमणीयतायाः' इत्युक्त्वा रमणीयतायाः सुस्पष्टा परिभाषा प्रदत्ता ।

रससम्प्रदायस्य प्रवर्त्तको मुनिर्भरतः—

भरतमुनिना रसशास्त्रस्य शास्त्रीयम् विवेचनम् सम्पादितम् । दस्तुतस्तु रसस्य सत्ता शाश्वती । रस आनन्द एव नान्यः । पारमार्थिकं सत्यं ब्रह्म च सच्चिदानन्दस्वरूपमेव कथ्यते । अतःरसोऽपि आत्मैव ब्रह्म वा । श्रीकृष्णेनाप्युक्तम् गीतायाम्—

“रसोऽहमप्सु कौन्तेय”

‘रसो वै सः’ इत्यपि प्रसिद्धम् । एषा रसस्याऽऽध्यात्मिकी स्थितिः । विश्वनाथ-प्रभृतिभिः रमवादिभिराचार्यैः रसः काव्यस्यात्मा एवोक्तः । यथा शरीरस्याधिष्ठानमात्मनि वर्तते तथैव काव्यशरीरस्याप्यधिष्ठानम् रस एव वर्तते । रसम् विना काव्यं निर्मूलम् । अतएवाचार्यैः रसस्यात्मता प्रतिपादिता । कैश्चित्तु ‘रसो वै ब्रह्मानन्दसहोदरः’ इत्युक्त्वा रसस्य ब्रह्मानन्देन तुल्यता वर्णिता । अत्रैतद् वैशिष्ट्येन वक्तव्यम् यद् रसस्य ब्रह्मानन्दानुभवाया हेतुः रसस्याखण्डनाऽऽवृत्तता च वर्तते । यथाऽऽत्मनि अखण्डत्वमद्वैतत्वं च वर्तते तथैव रसानुभूतिरपि अखण्डाद्वैतानुभूतिसहिता च वर्तते । परन्तु अपि ब्रह्मानन्दानुभूतेः रसानुभूतेश्चान्तरोऽपि सुस्पष्ट एवावलोक्यते । ये ब्रह्मानन्दमनुभवन्ति ते ‘आत्मविद् आत्मैवभवति, इति वेदान्तशास्त्रनियमानुसारम् सर्वदा प्रपञ्चेनास्पृष्टा एव सन्ति, परम् काव्यानन्दस्यास्वावकास्तावत्कालपर्यन्तमेवाखण्डस्याद्वैतस्य च रसस्यास्वादनं कुर्वन्ति, यावत्कालपर्यन्तं रसनित्येः साधनानि विभावानुभावव्यभिचार्यादीनि तिष्ठन्ति । श्रव्यकाव्यस्य श्रवणकाले दृश्यकाव्यस्य (नाटकस्य) दर्शनकाले च श्रोतुः द्रष्टुश्च रसानुभूतिः कथ्यते । यदा च न काव्यश्रवणं च नाटकदर्शनं तदा रसानुभूतिरपि न दृश्यते । परम् ब्रह्मानन्दस्य स्थितिः शाश्वती । एष एव द्वयोरन्तरः प्रतिभाति । कोऽयं रसानुभूतिप्रकार इतीदानीमालोक्यते ।

रसानुभूतौ साधारणीकरण व्यापारः

रसानुभूतौ साधारणीकरणप्रक्रियायाः स्वरूपम मनोवैज्ञानिकम् वर्तते । अनया

प्रक्रियया रत्यादयो भावाः आश्रयालम्बनयोरेव न भूत्वा नाटकदर्शकैः साधारणजनै-
श्चापि सम्बन्धिताः भवन्तीत्येवास्य व्यापारस्य साधारणीकरणयोजना । प्रकारान्तरे-
णैतदुच्यते यत् साधारणीकरणप्रक्रिया द्वारा दुष्यन्तादिभिः रत्यादेयांस्तुभूतिरनुभूयते
सा साधारणदर्शकैश्चापि निःसंशयमेवानुभूयते । एतदेवाश्रयस्य दर्शकस्य च श्रोतुर्वा
तादात्म्यम् । एवञ्च किमपि वस्तुविशेषम् यथाऽऽश्रयस्य भावस्यालम्बनतां याति तथैव
सर्वेषाम् सहृदयपाठकानाम्, श्रोतॄणाम् दर्शकानाञ्च भावस्यालम्बनत्वमानोति ।
अनेनैतदपि स्पष्टम् भवति यत्साधारणीकरणमालम्बनत्वधर्मस्यैव सञ्जायते । साधा-
रणीकरणस्योपयुक्तेन व्यापारेणैव रस निष्पत्तोद्धारमनावृत्तम् भवति ।

रसनिष्पत्तोद्दिष्येऽपि नैकमध्यमाचार्याणाम् दत्तं । एषु आचार्येषु भट्टलोल्लट-
शङ्कुक-भट्टनायकाभिनवगुप्ताचार्याणाम् मतानि सुप्रच्युताभ्येव सन्ति । उद्वैषामाचा-
र्याणाम् मतानामालोचनात् पूर्वम् रसनिष्पत्तेः प्रमुखविचारकस्याचार्यस्य भरतमुनेः
रसनिष्पत्तिसम्बन्धितस्य मतस्य सङ्केत आवश्यको वर्तते ।

भरतमुनेः रसनिष्पत्तिसम्बन्धि मतम्

विभावानुभावव्यभिचारिभावानाम् संयोगाद् रसनिष्पत्तिः सञ्जायते । इत्यु-
क्तवाऽऽचार्यभरतेन रसनिष्पत्तेः प्रक्रिया निर्दिष्टा । भरतमुनिसूत्रान्तर्गतप्रयुक्तस्य
'निष्पत्तिः' शब्दस्यार्थस्य विषये नास्त्यैकमत्यम् । भट्टलोल्लटमते निष्पत्त्यर्थः 'उत्पत्तिः',
'शङ्कुकमतेऽनुमितिः', भट्टनायकमते 'मुक्तिः' अभिनवगुप्तमते च निष्पत्त्यर्थः—
'अभिव्यक्तिः' दत्तं । इदानीम् भट्टलोल्लटाद्याचार्याणाम् उपयुक्तं भरतमुनिसूत्रं घृत-
मतानामपेक्षितमालोचनम् प्रस्तूयते ।

भट्टलोल्लटस्य 'उत्पत्तिवादः'

यत् पूर्वमेवोक्तम् भट्टलोल्लटाचार्येण निष्पत्त्यर्थः उत्पत्तिगृहीतः । अतएवास्य
सिद्धान्तोऽपि उत्पत्तिवादनाम्ना ऽख्यातः । भट्टलोल्लटाचार्यस्य मतमस्ति यत् विभा-
वानुभावादिसंयोगात् अनुकार्येषु रसोत्पत्तिः सञ्जायते । तत्रापि सीताप्रभृ-
तयो विभावाः प्राधान्येन रसस्योत्पादकाः सन्ति । कटाहभृजाक्षेपादयोऽनुभावाः
उत्पन्नस्य रसस्य बोधकाः भवन्ति । निर्वेदादयो व्यभिचारिभावाश्च तस्य रसस्य
पोषकाः सन्ति । अतएव स्थायिभावस्य विभावानाञ्च सम्बन्ध उत्पाद्योत्पादकभाव-
सम्बन्धः, स्थायिभावस्यानुभावानाञ्च सम्बन्धो गन्धगन्धभावसम्बन्धः, स्थायिभावस्य
व्यभिचारिभावानाञ्च सम्बन्धः पोष्यपोषकभावसम्बन्धश्च निश्चीयते ।

शङ्कुकस्य 'अनुमितिवादः'—

अनुमितिसिद्धान्तस्यानुसर्त्तवाऽऽचार्यशङ्कुकेन भरतमुनिसूत्रवृत्तिनः निष्पत्तिशब्द-
स्यार्थोऽनुमितिः संयोगशब्दस्यार्थश्च रस्यगन्धभावसम्बन्धः स्वीकृतः । अतएवास्य

सिद्धान्तोऽनुमितिवाद इति प्रख्यायते । शङ्कुकुकाचार्येण सामाजिकेन सह रसस्य सम्बन्धः स्थापितः । एतदनुसृत्य नटः कृत्रिमरूपेणैवानुभावादीनाम् प्रकाशनं विदधाति । तान् कृत्रिमान् अनुभावादीनपि दृष्ट्वा सामाजिकः नटे वस्तुतो विद्यमानस्यापि रसस्य अनुमान करोति । स्ववासनया च वशीभूतः सामाजिकस्तस्यानुमीयमानस्य रसस्यास्वादनम् प्राप्नोति ।

भट्टनायकस्य 'मुक्तिवादः'

मुक्तिवादसिद्धान्तानुसारम् रसस्य 'निष्पत्तिः' नानुकार्ये रामादौ न चानुकर्तरि नटादौ सञ्जायते । भट्टनायकमते तु रसः सामाजिकेनैवानुभूयते । एवञ्च भट्टनायकेन भट्टलोत्तलट-शङ्कुकुयोर्द्वयोरप्याचार्ययोः उत्पत्तिवाद-अनुमितिवादसिद्धान्तयोर्निराकरणं कृतम् । भट्टनायकेन मुक्तिवादसिद्धान्तस्य पुष्ट्यर्थम् भावकत्व-भोजकत्वरूपौ व्यापारौ स्वीकृतौ भावकत्वव्यापारेण काव्याद्यस्य साधारणीकरणम् सम्पाद्यते, भोजकत्वव्यापारेण च सामाजिकेन साधारणीकृतः स्थायिभावो रसरूपेण भूज्यते । अतएव भट्टनायकमते निष्पत्तिशब्दस्यार्थो मुक्तिरिति स्वीक्रियते ।

अभिनवगुप्तस्य अभिव्यक्तिवादः

तन्नाद्यनेकशास्त्रनिष्णातेनाचार्याभिनवगुप्तेन 'अभिव्यक्तिवाद' सिद्धान्तः प्रस्थापितः । आचार्याभिनवगुप्तेन भरतमुनिसूत्रस्य 'निष्पत्ति' शब्दार्थो मुक्तिर्नियते । अभिनवगुप्तमते सामाजिकस्यः स्थायिभाव एव रसानुभूतेर्निमित्तम् वर्तते । संस्काररूपेण सामाजिकस्यः स्थायिभावः साधारणीकृतेर्विभावादिभिरभिव्यक्तो भवति । अभिनवगुप्तेन भट्टनायकाङ्गीकृतौ भावकत्वभोजकत्वव्यापारौ नहि स्वीकृतौ । अनेन त्वाचार्येण साधारणीकरणव्यापारस्यैव महत्त्वम् प्रतिपादितम् । साधारणीकरणव्यापारस्य विवेचनमस्मिन्नवन्द्ये पूर्वकृतमेवेति न पुनरावृत्तिरपेक्ष्यते ।

वस्तुतस्तु रसस्वरूपमलौकिकमेव निर्घायते अभिनवगुप्तप्रभृतिभिः साहित्यशास्त्रविवेचकैराचार्यैः । एतदेवास्य विलक्षणत्वम् यद् विभावादिमलौकिकैः पदार्थैरभिव्यक्त उद्बुद्धो वा रसो लौकिकः कथ्यते । रसानुभूतिस्थितौ लौकिकं न सूखं, न च दुःखम्, न भयम्, न प्रीतिः, न पुण्यम्, न पापम्, नोत्साहो न च कार्पण्यं दृश्यते । तत्रत्वखण्डस्य मित्राभिनवत्वरहितस्य चानन्दस्यानुभूतिरनुभूयते । अत एव न तत्र शृंगारो, न करुणः, न वीरो, न भयानकः, न हास्यो, न रौद्रः, नाद्भूतो, न शान्तः, न च वीभत्सोऽवलोक्यते । एतेषाम् स्थितिस्तु व्यावहारिकी, परम् रसानुभूतिरलौकिकीव्यावहारिकी च निश्चीयते । अतएव सर्वेषामपि रसानाम विश्वनाथप्रभृतिभिराचार्यैः सुखात्मकता प्रतिपाद्यते । किमधिकं विश्वनाथादिभिराचार्यैः करुणरसस्यापि आनन्दात्मकत्वम् सम्पादितम् । यदुक्तमाचार्यैर्विश्वनाथैः—

करुणादावपिरस्त्रे जायते यत् परं सुखं ।
 सचेतसामनुभवः प्रमार्णं तन्न केवलम् ॥
 किञ्च तेषु यदा दुःखं न कोऽपि स्यात् तदुन्मुखः ।
 तथा रामायणादीनां भविता दुःखहेतुता ॥
 साहित्यदर्पणः ३-४-५ ॥

७

वक्रोक्तिः काव्यजीवितम्

‘रीतिरात्मा काव्यस्य’ इति वाग्भनप्रतिपादितसिद्धान्तस्य प्राधान्यं निराकृत्य
 ‘वक्रोक्तिः काव्यजीवितम्’ इति मतस्य प्रतिष्ठापक आचार्यः कुन्तकः काव्यशास्त्रस्य
 प्रख्यात आचार्यः । आचार्येणानेन स्वकीये वक्रोक्तिजीवितामिधे ग्रन्थे यथाऽस्य नागनैव
 स्पष्टं वक्रोक्तिः प्रतिपादनं काव्यात्मानं मत्वा कृतम् । वक्रोक्ति स्पष्टीकृतेताऽऽचार्यकुन्त-
 केनोक्तम्—

‘वक्रोक्तिः प्रसिद्धाभिधानध्यतिरेकिणी विचित्रैवाभिधा । कीदृशी वैदग्ध्यमंगी-
 भणितिः । वैदग्ध्यं विदग्धभावः, कविकर्मकौशलं, तस्य मंगीविच्छन्तिःतया भणितिः ।
 विचित्रैवाभिधा वक्रोक्तिरित्युच्यते ।’

कुन्तकस्योपयुक्तकथनानुसारं प्रसिद्धकथनात् शास्त्रध्यवहारप्रयुक्तकथनाद् वा
 भिन्नो वर्णनप्रकार एव वक्रोक्तिर्निर्गच्छते । एवञ्च वैदग्ध्यपूर्णा या उक्तिः सैव वक्रोक्तिः ।
 वैदग्ध्यन्तुकविकर्मकौशलम् । अथश्च कविकौशलसाध्यचास्ताश्रितोक्तिरेव वक्रोक्तिर्ज्ञेया ।
 अत्रैव इदमपि वैशिष्ट्येन प्रतिपाद्यं यत्सोवशास्त्रकथनाद् भिन्नत्वं वैदग्ध्यमूलकञ्च
 कर्मकौशलमेव न वक्रोक्तिसाधकमपि तु वक्रोक्तौ सहृदयमनःप्रसादनस्य क्षमताऽनिवार्या ।
 अनेनैवं स्पष्टं-यद् वक्रोक्तिः शब्दक्रीडा, अर्थक्रीडामात्रैव वा नास्ति । एवञ्च वक्रोक्तिः
 स्वभावोक्त्या सह विरोधोऽपि न वक्तव्यो यत् स्वभावोक्तौ सहजदर्पनाद्धेतोः काव्य-
 श्चरुता सहृदयमनःप्रसादनसामर्थ्यञ्च सर्वथैव सम्भवम् ।

वक्रोक्तिप्रतिपादकेन कुन्तकेनाचार्येण वक्रोक्त्यर्थं कविप्रतिभाजन्यमत्कारस्या-

वक्ष्यकता स्वीकृता । एषा काव्यप्रतिभा जन्मजन्मान्तरसिद्धा कुन्तकमते । यदुक्तमपि—
'प्राक्तनाद्यतनसंस्कार परिपाक-प्रौढा-प्रतिभा ।' अत-इयं प्रतिभा अस्य वर्तमानस्य
जन्मन एव संस्काराणां फलत्र वर्तते अपि तु पूर्वजन्मैतज्जन्मसंस्काराणाम् परिपाक-
रूपैवैषा प्रतिभा । अस्याचार्यस्य मते कविप्रतिभा काव्यनिर्माणे प्रधान कारणम् । कवि-
प्रतिभायाः प्रौढि समर्थयतानेन विदुषा स्पष्टमेवोद्घोषितम्—

'यद्यपि द्वयोरप्येतयोस्तत् प्राधान्येनैव वाक्योपनिबन्धः तथापि कविप्रतिभा
प्रौढिरेव प्राधान्येनावतिष्ठते ।'

अम्लानप्रतिभयैव काव्ये शब्दार्थयोर्नवीनश्चमत्कार उत्पद्यते । अनेनैव च
चमत्कारेणापूर्वस्य काव्यसौन्दर्यस्य स्फुरणं सञ्जायते । परमत्रेयमाशङ्का स्वाभाविकी
यत प्रतिभा भूतपूर्वं कमपिविषयमुत्सादयति यद्वा सर्वथा नूतनमेव । अत्रत्वयमेव
विचारणा अस्माकं यत् प्रतिभा न सर्वथा अभूतपूर्वमेव प्रस्तौति न वा सर्वथा नूतन-
मेव । इयन्तु कस्यापि वस्तुनः साधारण्यं परित्यज्य तद्वस्तु लोकोत्तरतयोपस्थापयति ।
अत्रास्य वस्तुन उपस्थापनन्तु नवीनं पर वस्तु पूर्वस्थितमेव । एव च प्रतिभायाः
कार्यमुद्घाटनमुन्मेषकरणम् वा ग्राह्यन्नान्यदिति मे मतिः । अनया प्रक्रियया च प्रतिभा
वर्ण्ये विषयेऽनिर्वयनीयमातिशयमेवानयति, येन तस्मिन् सहृदयमनोहारिणी रमणीय-
तैवाध्यारोप्यते ।

कुन्तकस्य वक्रोक्तिसाधिकया प्रतिभया रमालंकारवादयोर्मध्यमः पन्थाः
गहीतः । यद्याचार्यस्य प्रतिभाया अतिशयरूपकार्यमलङ्कारवादित्वम् पोषयति तदा तत्
सहृदयमनोहारित्वं रसवादत्वमेव च साधयति । अतएवायं समन्वयस्य पन्थाः ।

कवेः प्रतिभायाः फलरूपैषा वक्रोक्तिः काव्यालङ्काररूपैव । अलङ्काररूपाया-
श्चास्याः वक्रोक्तेः कुन्तकेन प्रमुखतया भेदपट्कनिर्धारितम् । ते च भेदाः—वर्णविन्यास-
वक्रता, पदपूर्वाद्धिवक्रता पदपराध्वंशवक्रता, वाक्यवक्रता, प्रकरणवक्रता चेति । अत्रैतेषां
भेदानां पृथक् पृथक् वर्णनमपेक्षितमेव । तदेतत् ।

वर्णविन्यासवक्रता—वर्णं विन्यास वक्रता तु सा यत्र एको व्यञ्जन वर्णः, द्वौ
व्यञ्जनवर्णौ, बहवो वा व्यञ्जनवर्णा स्वल्पान्तरतया तस्मिन्नेव रूपे दृश्यन्ते । वर्ण-
विन्यास वक्रता वर्णरचनायाः वक्रतैव वक्तव्या । वर्णं विन्यासवक्रतां स्पष्टीकुर्वता
कुन्तकेनेदमुक्तम्—

एको द्वौ बहवो वर्णाः मध्यमानाः पुनः पुनः ।

स्वल्पान्तरास्त्रिधा सोक्ता वर्णविन्यासवक्रता ॥

एषा वर्णविन्यास वक्रतापि त्रिविधा । सा चैकवर्णस्यावृत्त्या, द्विवर्णयोरावृत्त्या
द्वयधिकवर्णावृत्त्या च ।

पदपूर्वाद्धैवक्रता—पदपूर्वाद्धैवक्रता तु सा यस्याम् मूलशब्दस्य वक्रतोपलभ्यते । अस्याप्यष्ट भेदाः सन्ति । ते वरुद्धिवैचित्र्यवक्रता, पर्यायवक्रताः उपचारवक्रता, विशेषण-वक्रता, संवृत्तिवक्रता, वृत्तिवक्रता, लिङ्गवैचित्र्य-वक्रता क्रियावैचित्र्यवक्रता चेति ।

प्रथमा रूढिवैचित्र्यवक्रता तु सा यस्यां लोकोत्तरतिरस्कारस्य प्रशंसनस्याभि-प्रायेण वाच्यार्थरूढिना सम्भवस्यार्थस्याध्यारोपो यद्वोत्तमघर्मस्यातिशयस्यारोपः क्रियते । पर्यायवक्रता तु सा यस्या वक्रता तु पर्यायाश्रिता । एवञ्च शब्दानां प्रयोगकौशलमेव पर्यायवक्रता । यथा निम्नोद्धृतोदाहरणे वज्जिणः इति शब्दस्य प्रयोगः पर्यायवक्रताया एव सौन्दर्यम् बोधयति—

“सन्ति भूमृति हि नः शराः परे ये पराक्रमवसूनिवज्जिणः”

अर्थादस्माकं राज्ञि एतादृशाः दाणाः सन्ति ये वज्जिधारिणः इन्द्रस्यापि परा-क्रमस्य निधिरूपाः ।

सोपचारवक्रता कुन्तकमते यस्यां कस्यचिद् अन्यस्य वस्तुनः सामान्यघर्मस्य किञ्चिन्मात्रसम्बन्धेनापि दूरान्तरवस्तुन्यारोपो विधीयते । यथा—

“अतिगुरवो राजभापा न भङ्ग्याः” इत्यस्मिन्नुदाहरणे आलङ्कारिक सौन्दर्य-मुपचाराश्रितम् । चतुर्थी सा विशेषणवक्रता यत्र कारणस्य क्रियायाः वा महिम्ना वाक्यसौन्दर्यं प्रस्फुरितं सञ्जायते । आचार्यं कुन्तकेन कारकसम्बन्धिविशेषणवक्रताया यदुदाहरणं दत्ता तद्विदम्—

‘करान्तकालीनकपोलभित्तिवाप्योच्छलतकूणितपल्लेखा ।

श्रीत्नान्तरे पिडितचित्तावृत्तिः श्रृणोति गीतध्वनिमल्लतन्वी ॥

उपर्युक्ते पद्येऽनेकानि तन्निविशेषणानि रसपरिपाकहेतुरूपाणि सन्ति ।

संवृत्तिवक्रता सा पञ्चमी यत्र वैचित्र्यकथमेच्छया सर्वनामादिभिः वस्तुसंवरणं गोपनम् वा विधीयते । यत्राव्ययीभावादिसमास-तद्धितकृदादिवृत्तीनां सौन्दर्यं प्राकाश्यं प्राप्नोति तत्रैव षष्ठी वृत्तिवक्रता । सा सप्तमी लिङ्गवैचित्र्य वक्रता यत्र वाक्यसौन्दर्यं लिङ्गप्रयोगाश्रितम् । अष्टमी च क्रियावैचित्र्यवक्रता सा यत्रोक्तिवैचित्र्यं घातुरू-पदपूर्वाद्धैव आश्रितः ।

पदपराद्धैवक्रता—पदपराद्धैवक्रतान्तर्गतम् पदानामुत्तराद्धैव विचारः कार्यः । एषैव प्रत्ययवक्रतापि कथ्यते । अस्यापि षड्भेदाः यथा—कालवैचित्र्यवक्रता, कारक-वक्रता, सख्यावक्रता, वचनवक्रता वा पुरुषवक्रता, उपग्रहवक्रता प्रत्ययवक्रता च । यत्र चमत्कारः कालविशेषप्रयोगाश्रितः तत्र कालवैचित्र्यवक्रता । यत्र विशेषकारकप्रयोगेण प्रतिभासम्पन्नः कविरपूर्वचमत्कारमुत्पादयति तदा कारकवक्रता । यत्र काव्ये वैचित्र्य-मुत्पादयितुं कविः स्वेच्छया वचनविपर्ययासं करोति तदा वचनवक्रता । यथा—

“वयं तत्वान्वेषान्मधुकर हतास्त्वं खलुकृती”

इत्येतस्मिन्नुदाहरणे राज्ञादुप्यन्तेन कृतः ‘वयम्’ इत्यत्र बहुवचनप्रयोगो वचन-
वक्रताया एवोदाहरणम् । अत्र आत्मनिन्दां विरक्तिम् वा व्यञ्जयितुमेव बहुवचन-
प्रयोगः । आचार्यकुन्तकेन सा पुरुषवक्रतोक्ता यस्यां काव्यसौपभ्यायोत्तममध्यमपुरुष-
योर्वैपरीत्येन प्रयोगो विधीयते । अत्र वैपरीत्यस्यायमभिप्रायो यद् उत्तममध्यमपुरुषयोः
स्थाने अन्यपुरुषस्य विधानं विधीयते । उपग्रहवक्रतायान्तु परस्मैपदात्मनेपदयोरेकस्य
प्रयोग औचित्येन क्रियते । सा तु प्रत्ययवक्रता यस्यां कविरेकस्मिन् प्रत्यये परप्रत्यय-
योजनयापूर्वं चमत्कारमुत्पादयति । उपसर्गवक्रतानिपातवन्नता इति द्वावग्यावपि भेदो
पदवक्रतायाः स्वीक्रियेते ।

वाक्यवक्रता—सा वाक्यवक्रता यस्यां केवल शब्दैर्वस्तुन उत्कर्षयुक्तेन म्बभावेन
सुन्दरं वर्णनम् प्रतिपाद्यते । सापि सहजा आहार्या चेति द्विप्रकारका । यथोक्तमपि—

सैषा सहजाहार्यंभेदभिन्ना वर्णनीयम्य वरतुनो द्विप्रकारस्य वक्रता ।

प्रकरणवक्रता—यदा कविः काव्यसृष्टयुत्साहेन प्रेरित अपूर्वमुत्कर्षमानयति सा
प्रकरणवक्रता । सा चैवं प्रबन्धैकदेशस्य कथं कप्रसंगस्य वा प्रकरणस्याश्रिता ।

प्रबन्ध वक्रता—महाकाव्यनाटकादीनाम् दारतुबौरलम् प्रबन्धव्रतान्तगंतमेव
गृह्यते ।

कुन्तकस्य वक्रोक्तिस्वरूपविवेचनेनेद स्पष्टं यद् वक्रोक्तेरलङ्कारेण सहान्तर-
ङ्गः सम्बन्धः । यद्यप्ययं वक्रोक्तिसम्प्रदायोऽलङ्कारसम्प्रदायात् पृथगुल्लिख्यते परं
मन्यते वास्तवस्त्वयं विचारः यदयं सम्प्रदायोऽलङ्कारसम्प्रदायस्याङ्गभूत एव ।
परमत्तैवेदमपि स्वीकार्यं यदनयोर्द्वयोरपि सम्प्रदाययोर्भेदोऽपि अवश्यमेव द्रष्टव्यः
यश्चतत्त्विकः । वक्रोक्तिसिद्धान्तप्रतिपादकस्याचार्यकुन्तकस्य विषये इदमपि वैशिष्ट्ये-
नोल्लेखनीयमस्ति यदयं रसस्य विरोधी न वर्तते । काव्ये रसस्य प्रयोजनं प्रतिपादय-
तानेनाचार्येण स्पष्टमेवोक्तं यत् काव्यामृतरसः सहृदयानां हृदि चतुर्वर्गफलास्वादाद-
प्यधिकं चमत्कारमुत्पादयति—

चतुर्वर्गफलास्वादमप्यतिकम्य तद्विदाम् ।

काव्यामृतरसेनाऽन्तश्चमत्कारो वित्तयते ॥

एवञ्च यथा ह्वनि-रससम्प्रदाययोः सम्बन्धः स्वीक्रियते तथैव वक्रोक्तिरस-
सम्प्रदाययोरपीति सत्यमेव निश्चिनोति विपश्चिद्वर्गः ।

ध्वनिसिद्धान्तः

मंस्कृतवाङ्मये रसमम्प्रदायः, अलङ्कारसम्प्रदायः, रीतिसम्प्रदायः, दत्रोक्ति-
नम्प्रदायः ध्वनिसम्प्रदायश्चेति यत् सम्प्रदायपञ्चकं तत् सुविदितमेव संस्कृतसाहित्य-
शास्त्रस्यानूशूलनकर्तृणाम् । एतेषु सर्वेष्वपि सम्प्रदायेषु ध्वनिसम्प्रदायस्य महिमा-
ऽतिशयेन महत्त्वपूर्णः । यद्यपि, मोमामकैर्नयायिकादिकैश्च ध्वनिमिद्धान्तस्य विरोधो-
विहितः परन्तन्नाप्ययं मिद्धान्तो वाग्देवतारहस्यैराचार्यमम्मटैः पोषितः स्वकीयामनु-
पनाम् मूल्यवत्तां धारयत्येव । अतएव काव्यप्रकाशकारो मम्मटो ध्वनिप्रतिष्ठापकाचार्यो
मन्यते । वस्तुतस्तु ध्वन्यालोकस्य रचयिता आनन्दवर्धनाचार्य एवास्य ध्वनिसिद्धान्तस्य
प्रवर्तकः ।

किं नामायं ध्वनिः कश्चास्येतिहाम इति जिज्ञासा स्वाभाविकी ध्वनिमिद्धान्त-
विषये । तदेवेदानीम् विचारयामः ।

ध्वनिकारेणानन्दवर्द्धनेन ध्वनिमिद्धान्तं स्पष्टीकुर्वतोक्तं यद् यत्र विशिष्ट-
वाच्यरूपोऽयं विशिष्टवाचकरूपः शब्दश्च स्वार्थं त्यक्त्वा यमयं प्रकाशयति सः
काव्यविशेष एव ध्वनिरिति कथ्यते—

यन्नायं शब्दोवा तमयं पुपुषर्जनीकृतन्वार्यौ ।

व्यङ्क्तः काव्यविशेषः न ध्वनिरिति भूरिभिः कथितः ॥

किं स्वरूपः काव्यविशेषोऽयं ध्वनिः ? इति विश्लेषणं कुर्वतानन्दवर्द्धनेनातिल-
लितशैल्या निगदितं यत् प्रतीयमानं अर्थरूपं किञ्चिदविलक्षणं वस्तु यन्महाकवीनां
वाणीषु वाच्यार्णद् भिन्नरूपेणभासते । एतत्तथैव यथा सुन्दरीणाम् मुखनेत्रनासिका-
श्रोत्राद्यवयवेषु भिन्नं नावप्यं विलक्षणतया शोभते । यदुक्तम्—

प्रतीयमानं पुनरन्यदेव वस्त्वन्ति वाणीषु महाकवीनाम् ।

यत्तत् प्रसिद्धावयवातिरिक्तं विभाति नावप्यमिवाङ्गनाम् ॥

प्रतीयमानार्थसंपन्ना च महाकवीनां वाणी प्रतिभाविशेषं व्यनक्ति । व्याकरणिकव्युत्प-
त्तिदृष्ट्या तु ध्वनेः परिभाषणमनेकधा कर्तुं युज्यते, तद्यथा— ध्वनति यः स व्यञ्जकः
शब्दः ध्वनिः, ध्वनति ध्वनयति वा यः स व्यञ्जकोऽयं ध्वनिः, ध्वन्यते इति ध्वनिः,
ध्वन्यते अनेन इति ध्वनिः, ध्वन्यतेऽस्मिन्निति च ध्वनिः । व्यङ्ग्यश्च वाच्यातिशायी ।
अत एवेदं वक्तुं शक्यते यद् वाच्यविशेषा आधिक्येन रमणीयो व्यङ्ग्य एव ध्वनिः ।

कृतश्चास्य सिद्धान्तस्योत्पत्तिरिति जिज्ञासितेतु वैयाकरणानां स्फोटवादसिद्धान्त
एवास्य मूलं निघण्टंते । स्वयं ध्वनिमिद्धान्तप्रतिष्ठापकेनाचार्यानिन्दवर्द्धनेनानि “काव्य-

स्यात्माध्वनिरिति दूर्ध्वैः समाम्नातपूर्वः' इत्युक्त्वा वैयाकरणानां स्फोटवादस्यैव सङ्केतो विहितः । एवमेव च 'सूरिमिः कथितः' इत्यभिधायामि ध्वनिकृता उपर्युक्त एवाशयः स्पष्टीकृतः । येन च व्यापारेणार्थस्य स्फुटनं सञ्जायते स एव स्फोटः—स्फुटत्यर्थो स्मादिति स्फोटः । स्फोटसिद्धान्तानुसारं शब्दस्य रूपद्वयम्—एकं व्यक्तमपरञ्चाव्यक्तम् । व्यक्तं विकृतमव्यक्तञ्च नित्यम् । व्यक्तं वैखरीवाणीसम्बन्धितमव्यक्तञ्च मध्यमावाणीसम्बन्धितम् । मध्यमा च वैखर्यपेक्षया सूक्ष्मतरा वाणीति तु नुनिश्चितमेव । योऽयं प्रथमो व्यक्तः शब्दः स स्थूलः उच्चारणविध्यनुसारं परिवर्तनशीलञ्च । अव्यक्तञ्च शब्दः सूक्ष्मो मानसस्वरः नित्योऽखण्डश्च । अस्याखण्डशब्दस्य सत्ता मनसि सर्वदैव दृश्यते । वर्णानां सङ्घातविशेषे चायं नित्योऽव्यक्तः शब्द उद्बुद्धो जायते । अयमेव शब्दस्य स्फोटः । यथा च पृथक् पृथक् वर्णान् श्रुत्वापि शाब्दबोधः स्फोटेन ध्वनिव्यापारेण वा सञ्जायते तथैव काव्ये शब्दानां वाच्यार्थं गृहीत्वापि काव्यसौन्दर्यस्य प्रतीतिर्नहि सञ्जायते, सा तु केवलं व्यङ्ग्यार्थेन ध्वनिव्यापारेण वा सम्भवा नाऽन्यथा । अनेनत्विदं सर्वथा स्पष्टमेव यद् ध्वनिकारेणानन्दबद्धेन स्वकीये ध्वनिसिद्धान्तप्रतिपादने वैयाकरणानां स्फोटसिद्धान्तान्तु प्रेरणा गृहीता ।

के च ध्वनिभेदाः, इत्यपि विचारणीयो विषयः । प्राधान्येन ध्वनेर्द्वौ भेदौ, एको लक्षणाभूलो ध्वनिरपरश्च अभिधामूलो ध्वनिः । लक्षणाभूलो ध्वनिरेव अविवक्षितवाच्य-ध्वनिरपि कथ्यते । एतद्वन्तगतं वाच्यार्थस्य विवक्षानवर्तते, वाच्यार्थस्त्वन्न वाधित एव । लक्षणाभूलकध्वनेश्चापि द्वौ भेदौ—एकोऽर्थान्तरसङ्क्रमितवाच्योऽपरश्चात्यन्ततिरस्कृतवाच्यः । अर्थान्तरसङ्क्रमितवाच्ये तु ध्वनी वाधितो वाच्यार्थोऽर्थान्तरे परिणतः सञ्जायते । योऽयमत्यन्ततिरस्कृतवाच्यो ध्वनिस्तदन्तगतन्तु वाच्यार्थोऽतिशयेन तिरस्कृतो दृश्यते । ध्वनिश्चायं पदगतो वाक्यगतश्चोभयविधः । यथा च नाम्नैव स्पष्टमभिधामूलो ध्वनिस्तु अभिधाश्रित एव । अयञ्च विवक्षितान्यपरवाच्योऽपि उच्यते । अस्मिंश्च वाच्यार्थो विवक्षितोऽपि सन् व्यङ्ग्यपरक एव । अभिधामूलकध्वनेश्च द्वौ भेदौ—असंलक्ष्यक्रमः संलक्ष्यक्रमश्च । असंलक्ष्यक्रमे ध्वनिरूपे वाच्यार्थव्यङ्ग्यार्थयोः प्रतीतेः क्रमः स्वल्पत्वात् स्पष्टतयाऽलक्ष्यः । संलक्ष्यक्रमे तु ध्वनी अयं क्रमः सम्यक्तया लक्ष्यः । अस्य च शब्दशक्त्यर्थशक्त्युभयशक्तिरूपेण च भेदप्रथमम् । यत्रावं ध्वनिः शब्दशक्त्याश्रितस्तदा शब्दशक्त्युद्भवो भेदः यत्र अर्थशक्त्याश्रितस्तदा अर्थशक्त्युत्थो भेदः यत्र चायं शब्दार्थोभयशक्त्याश्रितस्तदोभयशक्तिरूपस्तृतीयो भेदः । एत एव ध्वनेः प्रमुखाः भेदाः । कैश्चित्तु ध्वनेर्भेद, प्रभेदान् विचार्यास्य लक्षचतुष्टयादप्यधिका भेदाः कथ्यन्ते ।

आचार्येणानन्दबद्धेन तु ध्वनिसिद्धान्तस्य प्रतिपादनमेतादृशं विहितं यदस्मिन् तत्पूर्ववर्तिनो रस-गुण-रीत्यलङ्कारादयः परवर्तिनश्च वक्तव्यौचित्यादयः सर्वेऽपि

सम्प्रदाया समाहृता भवन्ति । गुणरीत्यलङ्कारादयः सर्वे ध्वन्यर्थमृपकुर्वाणा एवस्व-
प्रयोजन साधयन्ति । अत एवैतेषा गुणादीनां महत्ता ध्वन्यर्थकारणादेव । ध्वन्यर्थान्नवे
तु एतेषामगतिरेव वक्तव्या यद् गुणादयो वाच्यार्थद्वारेण तु मनःप्रसादन्न न ददति ।
अत एव आनन्दवर्द्धनेन प्रतिपादितो ध्वनिसिद्धान्तः काव्यस्यात्मैव । अन्ये च काव्य-
शास्त्रसम्बन्धिनाः सिद्धान्ता अस्यैवाङ्गभूता इति नानुचितं किञ्चिद् ब्रूमः ।

९

शब्दशक्तयः

अर्थं ग्राहयितुं शब्दे शक्त्यपेक्षाऽनिवार्या । यथा शक्तिं विना शिवः शिव एव
यथा चोष्णतां विना अग्निः शक्तिहीनःसारभूतश्च तथैव शब्दशक्तिविरहिताः इत्यादयो
पदृच्छाप्रयुक्ताःशब्दा अपि निरर्थका एव सन्ति । इत्यादयो यदृच्छाप्रयुक्ता शब्दा अपि
निरर्थका एव सन्ति । इत्यादयो यदृच्छाप्रयुक्ताः शब्दा वक्तुरिच्छया सन्नार्थे प्रयुज्यन्ते
परन्नहि तेभ्यः कश्चित् शाब्दिकोऽर्थः गृहीतुं शक्यते । अतोव्याकरणिकव्युत्पत्त्या निष्प-
न्नानां शब्दानां या काचिदपि शक्तिः स्वाभाविकी एषैव शब्दशक्तिः अभिधालक्षणा-
व्यञ्जनारूपेण त्रिधा । अभिधया वाच्यार्थः मुख्यार्थो वा, लक्षणया लक्ष्यार्थो व्यञ्जनया
च व्यङ्ग्यार्थो बुध्यते ।

शब्दस्य मुख्यार्थबोधिकाशक्तिरभिधा । यथाशरीरावयवेषुमुखस्य प्राधान्यं तथैव
अभिधादिषु अभिधायाः प्राधान्यम् । अभिधामनाश्रित्य नहि लक्ष्यार्थो न वा व्यङ्ग्यार्थो
ग्रहीतुं शक्यते । अतोऽभिधा शक्तिः शब्दस्य मुख्यार्थबोधिका शक्तिः । प्रकारान्तरेण
मुख्यार्थबोधने शब्दस्य यो व्यापारः मञ्जायते स एव अभिधाव्यापारोऽपि उच्यते ।
उदाहरणार्थं 'गङ्गायां घोषः' इत्यनेन प्रवाहशालिन्यां गङ्गायां घोषो वर्तते, इत्यर्थो
अभिधयैव बुध्यते ।

विशिष्टार्थानामाश्रयभूतोऽयमभिधाव्यापारः ।

अभिधासाध्येनमुद्येनार्थेन तात्पर्यानुपपत्तौसत्यां यदा शब्दशक्त्या अन्योऽर्थो-
लक्ष्यते सा एव शब्दशक्तिर्लक्षणेत्युच्यते । लक्षणया एतद् वैशिष्ट्यं यस्यस्याः व्यापारे

अभिधेयस्य मुख्यार्थस्य बाधः, मुख्यार्थेन सह लक्ष्यार्थस्यान्यस्यवाङ्मयस्य योगः सञ्जायते रुढिकारणात् प्रयोजनविशेषहेतोर्वा अन्योऽर्थश्च लक्ष्यते ।

रुढितो लक्षणाया उदाहरणम् 'कर्मणि कुशल' इति वाक्ये कुशलशब्दस्य प्रयोगः । यद्यपि कुशांल्लातीति कुशल, इति व्युत्पत्त्यनुसारं कुशलशब्दः कुशादानव्यापारमेव सूचयति पर लक्षणया कुशलशब्दस्यार्थो दक्ष एव गृह्यते । कुशादानरूपस्य मुख्यार्थस्यात्र बाधः सञ्जायते परं कुशादानकर्मरतस्यापि व्यक्तेः विवेचकत्वस्य सम्बन्धः दक्षेनसहापि वर्तते एव । अतएव प्रसिद्धिकारणात् कुशलशब्दस्यार्थो दक्ष इति गृह्यते । एवमेव गङ्गायांघोष इत्यत्रापि गङ्गाशब्दस्य प्रवाहरूपमुच्यार्थस्य बाधे सति लक्षणया गङ्गातट इत्यर्थो गृह्यते । अत्रापि गङ्गातटयोः सामीप्यसम्बन्धरूपः सम्बन्धोवर्तते एव । अस्मिन्नुदाहरणे गङ्गाशब्देन शंत्याद्यावनत्वादिघर्माणामभिव्यक्तिरेव प्रयोजनम् । शब्दशक्तलक्षणाया उपयुक्तं स्वरूपं स्पष्टीकुर्वतोक्तं मम्मटाचार्येण स्वकीये काव्यप्रकाशे—

मुख्यार्थबाधे तद्योगे रुढितोऽय प्रयोजनात् ।

अन्योऽर्थो लक्ष्यते यत्सा लक्षणारोपिता क्रिया ॥

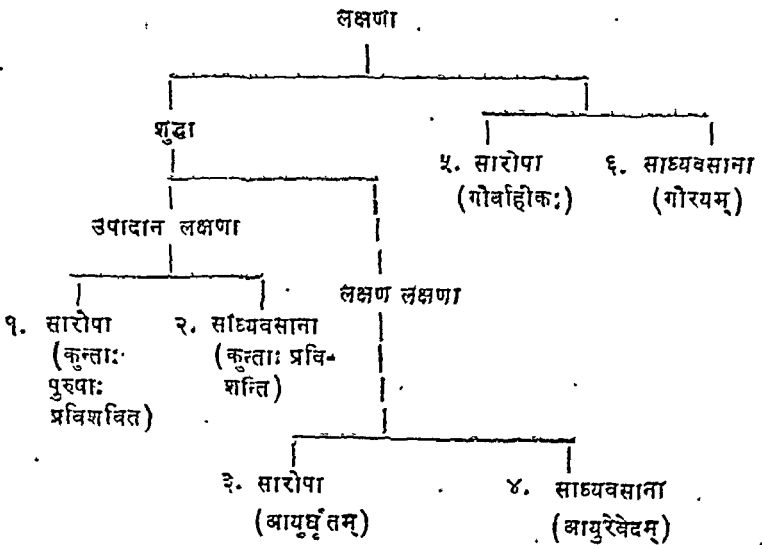
मम्मटसिद्धान्तालोचकेन विश्वनाथेन तु 'कर्मणि कुशलः' इत्याद्युदाहरणेषु व्युत्पत्तिलभ्यप्रवृत्तिलभ्यार्थयोः प्रवृत्तिलभ्येनैवार्थेन व्यवहारप्रचलितस्यार्थस्य ग्रहणं क्रियते । परम् मम्मटस्तु व्युत्पत्तिलभ्यमेवार्थं प्रमुखम् गत्वा लक्षणयैवकार्यं साधयति ।

लक्षणाया अपि आदौ द्वौ भेदो । एका शृद्धा लक्षणा द्वितीया च गौणी । उपचारेणामिश्रिता शृद्धा उपचारेण मिश्रिता च गौणी । उपचारस्तु अत्यन्त विशकलितयोः पदार्थयोः सादृश्यातिशयमहिम्ना भेदप्रतीतिस्थगनम् । सारत्यपूर्णपद्धत्या एवं वक्तव्यं यत् सादृश्यगतभेदस्यामिश्रणम् यत्र वर्तते सा लक्षणा शृद्धा । शृद्धाया अपि उपादानलक्षणा-लक्षणलक्षणाभेदेन च भेदद्वयम् । उपादानलक्षणयां शब्दे स्वान्वयसिद्धयर्थे अन्यार्थस्याक्षेपः क्रियते, परं शब्दस्य स्वकीयोऽप्यर्थो गृह्यत एव ।

कुन्ताः प्रविशन्ति इति उपादान-लक्षणाया उदाहरणम् । अस्मिन्नुदाहरणे कुन्तानां प्रवेशासम्भवात् अन्वयमिच्छर्थं कुन्तधारिणः पुरुषाः प्रविशन्ति, इत्यर्थो गृह्यते । उपादानलक्षणया अत्र कुन्तशब्दे कुन्तशब्दार्थमत्यक्त्वा कुन्तधारिणाम् पुरुषाणामाक्षेपो विधीयते । शृद्धालक्षणाया द्वितीयो भेदो लक्षणलक्षणा । लक्षणलक्षणायां शब्दे तात्पर्यसिद्ध्यर्थमन्योऽर्थं आक्षिप्यते शब्दस्य स्वकीयश्चायंस्त्यज्यते । लक्षणलक्षणो-दाहरणन्तु गङ्गायां घोष इति । उदाहरणेऽस्मिन् गङ्गाशब्दः स्वकीयम् प्रवाहरूपमर्थं त्यक्त्वा लक्षणया तटार्थम् बोधयति । स्वार्थसमर्पणरूपलक्षणेनोपलक्षितत्वादेवेयं

लक्षणालक्षणलक्षणेत्युच्यते । एवं शुद्धालक्षणीया, उपादान लक्षणा-लक्षणलक्षणेति द्वौ भेदो व्याख्यातो । शुद्धाया एव द्वौ अपरौ अपि भेदो तौ च सारोपा-साध्यवसानेति च । शुद्धासारोपाया उदाहरणम् 'आयुर्घृतम्' इति ।

अत्र आरोग्यमाणमायुरारोपविषयश्च घृतम्, द्वयोर्भेदश्च शब्दोपात्तः, अत एवेयं शुद्धासारोपा । शुद्धा साध्यवसानाया उदाहरणम् 'आयुरेवेदम्' । अत्रोदाहरणे आरोपविषयो घृतं नहि शब्दोपात्तम्, अत एवेयं शुद्धा साध्यवसाना । इत्थञ्च शुद्धा-लक्षणायाभेदचतुष्टयं निष्पन्नम् । शुद्धाया अतिरिक्तं गौणीलक्षणा । गौणी सारोपा-गौणी साध्यवसानेति भेदेन गौणी लक्षणाया अपि द्वौ भेदो । गौणी सारोपाया उदाहरणम् 'गौर्वाहीकः' इति । गौर्वाहीकः, इत्यत्रोपमानं गौरुपमेयश्च वाहीकः । अत्र द्वावपि सामानाधिकरण्येन निर्दिष्टावत एवात्र गौणी सारोपा । 'गौरयम्' इति उदाहरणम् गौणी-साध्यवसानायाः । अस्यामारोपविषय उपमेयश्च वाहीको न हि शब्दोपात्तः । वाहीकस्य चात्र निर्माणं वर्तत, अत एवेयं लक्षणा गौणी साध्यवसाना । अनेन प्रकारेणैयं लक्षणा षड्विधा भवति—“लक्षणा तेन षड्विधा ।” तच्चेद स्पष्ट चित्रम्—

शब्दस्यापरा तृतीया शक्तिव्यञ्जना । व्यञ्जनापि व्यापार एव । यस्य प्रयोजन-विशेषस्य प्रतीतिं कारयितुं लक्षणाया आश्रयो गृह्यते तद्व्येनानुमानादिसाधनेन साधयितुं न हि शक्यतेऽपि तु तन्नैव शब्देन व्यञ्जनमा साध्यते । 'गङ्गायां घोषः' इत्युदाहरणे 'गङ्गातटे घोषः', इत्यर्थो लक्षणया गृह्यते । व्यञ्जनया च तटशब्दस्यार्थः शैत्य-

पावनत्वविशिष्टो ततो गृह्यते । गङ्गायां घोष इत्यत्र शैत्यपावनत्वविशिष्टतटस्योल्लेख एव वक्त्रुरभिप्रायः । व्यञ्जनया वक्त्रुस्तात्पर्यानुसारमेकस्यैव वाक्यस्यानेका अपि अर्थान्भविष्यन्ति । यद्यपि शक्तित्रयस्यापि पृथक्-पृथक् महत्त्वं वर्तते परं तत्रापि व्यञ्जना महद्वयानाम् विदुषाञ्च प्रिया शक्तिरिति नान्यथा प्रल्प्यतेऽस्नाभिः । केचित्तु माट्ट-मीमांसकानुयायिनो वनञ्जघ्ननिकप्रमृतयोऽभिधावादिनोऽभिधामेव प्रमुखं मन्यन्ते । एतेषाम्मते व्यञ्जनायाः कार्यमपि अभिधयैव साध्यते । एषोऽभिधा व्यापारोऽभिधा-वादिभिः दीर्घदीर्घं तरो व्यापारः स्वीक्रियते—

“सोऽयमिषोरिव दीर्घदीर्घतरोऽभिधाव्यापारः”

अभिधावादिनामभिधायाः वाणव्यापारसादृश्येनायमाशयां यद् यथा वाणः स्वलक्ष्यं प्राण्यैव निरतव्यापारो भवति, तथैव अभिधाव्यापारोऽपि उद्दिष्टमर्थमभि-चायैव ज्ञान्तो भवति । अनया रीत्या व्यंग्यार्थोऽपि अभिधयैव जातुं शक्यते ।

१०

राजशेखरस्य काव्यशास्त्रीयसम्प्रदायः

काव्यस्वरूपनिर्णयश्च

कवित्वदृष्ट्या कविगान्धर्वदृष्ट्या च राजशेखरस्य महिमां न परिचयमपेक्षते यदनेन बालरामायण-बालभारतेति नाटकद्वयस्य, विद्वशालमंजिषकायाः नाटिकायाः कपूर्वमंजरीति मूढकस्य च रचनां विद्याय या कवित्वसम्बन्धिनी कीर्तिरजिता ना राजशेखरमेतम् महत्तामदि कविमहाशयानां शिरः सु शेखरताम् प्रापयति, इति सुकवे राजशेखरस्य काव्यसुध्वास्वारस्यमेवाकलय्य शंकरवर्मणा पद्यमिदम् प्रणीतं स्यात्—

पातुं कर्णरसायनं रचयितुं वाचं सतां संयतां

व्युत्पत्तिं परनामवाप्तुमर्वाधि लब्धुं रत्नप्रोतसः ।

मोक्तुं स्वादुरूपं च जीविततरोयंयस्ति ते कौतुकम्

तद् भ्रातः ! गृणु राजशेखरकवेः नृक्तीः मुध्वास्यन्दिनीः ॥

काव्यमीमांसकश्चासी वाकरप्रत्यरूपेण काव्यमीमांसाम् विरचय्य केषांचित्

प्रख्यातानां रसादिसम्प्रदायसिद्धान्तानामैतिहासिकदृशा भीमासनं विधाय केषाञ्चित् चक्रेतमात्रमेव सम्पाद्य कवीतामुपकारिण्या शिक्षायाश्च निदेशं निष्पाद्य आलंकारिकेषु-
याम् मृतीयाम् प्रतिष्ठाभवाप साऽप्रतिमाऽनन्यतमा च ।

काव्यमीमांसाया आकरग्रन्थप्रणाली तत्समयानुसारिणी एव मन्तव्या यत्तात्-
कालिका उद्योतकर-कृमारिलसंकरात्रायप्रभृतयो हिन्दुधर्मस्य दार्शनिका धर्मकीति-
शान्तरसिन-कमनशीलादयो बौद्धाश्च सिद्धान्तविश्लेषणपद्धत्याः लेखका आसन्पर्यन्तमेव
सरलशैल्या तत्तद्विषयेषु प्रवर्तितानां सिद्धान्तानां साररूपेण समीक्षणं कृतमिति नःत्र
त्रिवेचनमपेक्षते ।

अत्रास्माकं काव्यमीमांसामाश्रित्य राजशेखरस्य काव्यशास्त्रीयसम्प्रदायस्य
काव्यस्वरूपनिर्णयस्य च प्रस्तावः । पूर्वं तावत् काव्यशास्त्र सम्प्रदायस्य निर्णयार्थमेव
प्रयस्यते । काव्यशास्त्रसम्प्रदायविनिश्चयानन्तरं राजशेखरस्य काव्यस्वरूपनिर्णय-
विषयको विचारः संगतोऽपि वक्तव्यः । तात्कालिकेषु काव्यसम्प्रदायेषु कस्तावद् राज-
शेखरस्य सम्प्रदाय इति निर्णेतुं पूर्वं राजशेखरकाले प्रवर्तिताः प्रमुखकाव्यशास्त्रसम्प्र-
दाया इङ्गित शैल्या प्रस्तूयन्ते ।

राजशेखरपूर्वकालिकः सर्वातिप्रमुखः सम्प्रदायो रससम्प्रदायः । रससम्प्रदायस्य
च प्रवर्तकं आचार्यो मुनिभंरत एव प्रामाणिकः । परं काव्यमीमांसाकारेण राजशेखरेण
प्रथम एव जःम्बमग्रहे नामकेऽध्याये (रसाधिकारिकं नन्दिकेश्वर इत्युक्त्वा) नन्दिकेश्वर
एव रमस्यादिम आचार्यः स्वीकृताः । अन्यच्च न केवलं राजशेखरेणैवापि तु अभिनव-
भारतीकृता, मंगीतरत्नाकरकृता काव्यादर्शस्य श्रुतानुपालिनीटीकाकृदादिभिश्चापि
नन्दिकेश्वरस्योल्लेखः कृतः । मत्स्यवेयं नन्दिकेश्वरस्य चर्चा । परन्तु नन्दिकेश्वरस्य न हि
कोऽपि रसविषयको ग्रन्थ उपलभ्यते । अतोऽद्यत्वे वर्तमानो रससिद्धान्तो भरतस्य
नाट्यशास्त्रमेवाश्रित्य प्रवर्तित इति निर्विवादमेव स्वीक्रियते काव्यशास्त्रमर्मज्ञैः । रस-
सम्प्रदायमनुसृत्य तु न हि रसाद्भृते कश्चिदर्थः प्रवर्तते, इति भरतसूत्रानुसारं रस एव
काव्यस्य परमम् प्रयोजनं निश्चीयते । रसनिष्पत्तिश्च भरतेन विभावानुभावव्यभिचा-
रिसंयोगात् स्वीकृतेति मूल्याट्यातमेवेदानीमिति को लाभोऽपिष्टपेण । अपरश्चा-
लकारसम्प्रदायः । अलकारसम्प्रदायस्य प्रवर्तकं आचार्यो भामहः । अलकारसम्प्रदाये
काव्यअलंकारानामेव प्राधान्यम् मन्यते, परं रसादिकमपि स्वीकुर्वन्ति एते आलंकारि-
काः । तृतीयस्तु रीतिसम्प्रदायः । रीति सम्प्रदायप्रवर्तकेन वामनेन तु 'रीतिरात्या
काव्यस्य', इत्युक्त्वा रीतिरेव काव्यस्य प्राणरूपेण स्वीकृता । 'रीतिश्च विशिष्टपद-
रचना रीतिः', इत्युक्त्वा व्याख्याता । विशेषश्च 'विशेषो गुणात्या' इत्यभिधाय निरू-
पितः । वामनेन (काव्यमीमांसायाः कर्तारो धर्माः गुणास्तदतिशयहेतवस्त्वंकाराः, इति

सूत्रद्वयमुल्लिख्य अलकाराणामपेक्षया गुणानां वैशिष्ट्यम् प्रतिपादितम् । राजशेखर-
पूर्ववर्ती चतुर्थो ध्वनिसम्प्रदायः । ध्वनिसम्प्रदायस्य प्रवर्तक आचार्य आनन्दवर्द्धनः येन
काव्यस्यात्मा ध्वनिरिति वर्णितम् । ध्वनिसिद्धान्तस्तु भरतस्य रससिद्धान्तस्य व्याख्यान-
रूप एवेति कथनमप्यत्र नाप्रासङ्गिकम् ।

राजशेखरकाले उपरि निर्दिष्टानां रसालंकाररीतिध्वनिसम्प्रदायानाम् प्रतिष्ठा
तत्तादाचार्यैः कृतैवासीदिति स्पष्टमेवावलोक्यते । राजशेखरेणापि उपयुक्तेषु, प्रमुख-
सम्प्रदायसिद्धान्तानाम् प्रत्यक्षाप्रत्यक्षरूपेण काव्यमीमांसायां यथापेक्षितम् वर्णनं कृत-
मेवेति तावदत्रैवालोच्यते । पूर्वं रस सम्प्रदायमेव नीयताम् । अत्र विषये काव्यपुरुष
वर्णयता राजशेखरेण यदुक्तम्—

‘शब्दार्थौ ते शरीर, संस्कृतं मुखम्.....उक्तिचरणं ने वचः, रस आत्मा’ इति
तेन एवंच एतादृशैरेकाधिकैः कथनैर्यानि पथावसरं वक्ष्यामः, राजशेखरस्य रससम्प्रदाय-
विषयिकी भाष्या स्पष्टमेव प्रतीयते ।^१ एवंच “उपकारकत्वादलकारः सप्तमंगम्”
इति यायावरीयः, “गुणवदलंकृतं च वाक्यमेव काव्यम्”^२ इत्युक्तिद्वयं राजशेखरेऽल-
कारसम्प्रदायप्रभावमपि पोषयति । न केवलमेतदेवापि तु काव्यमीमांसाकृता—“त्रिधा-
अभिधा व्यापार इति औद्मटाः”, इत्युक्त्वा आलंकारिकस्य उद्भटस्य सादरमुल्लेखः
कृतः । एवमेवाचार्येण रुद्रटमेधाविरुद्योरालंकारिकयोरपि संकेतो विहित एव । रीति-
सम्प्रदायविषये, राजशेखरस्य वचनविन्यासक्रमः रीतिः, इति रीति परिभाषणम्
वामनस्य विशिष्टपदरचना रीतिरिति कथनस्यकियत् तुल्यमिति न विवेचनमपेक्षते ।
प्रापशः सभालोचका राजशेखरो ध्वनिविरोध्याचार्य इति मतवादं प्रसारयन्ति हेतुं च
सामान्यतया प्रदर्शयन्ति यत् काव्यमीमांसाकारेण महतोऽतिमहत्तः ध्वनिसिद्धान्तस्य
समुल्लेखो न हि कुत्रापि विहितः । परम, नाऽनेन सिद्धान्तानुल्लेखेन राजशेखरस्य ध्वनि-
विरोधोऽव गल्लब्धः । अत्रेमानिकारणानि वक्तुं शक्यन्ते ।

प्रथमम्—आनन्दवर्द्धनेन ध्वनिसिद्धान्तस्य स्थापना तु कृता परं तस्य सम्यक्
समादरस्तदानो न हि जातः । ध्वनिसिद्धान्तस्यानन्दवर्द्धनकालिकीमप्रतिष्ठामेव विचार्य
मम्मटाचार्येण ध्वनिसिद्धान्तस्य प्रतिष्ठापना कृतास्पादित्यनमानमपि नानर्थकं ग्राह्यम् ।
अव एवैते मम्मटाचार्याः ध्वनिप्रस्थापनपरमाचार्याः मन्यन्ते । अत एव राजशेखरेण
तद्विषये न विवेचितम् ।^३ अतो राजशेखरस्य ध्वनि विषये मौनं ध्वनिसिद्धान्तस्य
सामान्यत्वात्, न तु विरोधकारणात् ।

१. काव्यमीमांसा अ०-३ ।
२. काव्यमीमांसा-अध्याय २ ।
३. काव्यमीमांसा-अध्याय ६ ।

द्वितीयम्— ध्वनिसिद्धान्तस्तु रससिद्धान्तस्य वैशद्यस्यैवफलम् । अत एव लोचनकृता स्पष्टमेवोक्तम् तेन रस एव वस्तुत आत्मा वस्त्वलंकारध्वनीतुं सर्वथा रसं प्रति पर्यवस्येते, इति वाच्यादुत्कृष्टौ तौ इत्याभिप्रायेण काव्यस्यात्मेति सामान्येनोक्तम् । आनन्दवर्द्धनेनापि यदुक्तम्—“सारभूतोस्यर्थः स्वशब्दानभिधेयत्वेन प्रकाशितः सुतरामेव शोभाभावहति । प्रसिद्धिश्चेयमस्त्येव विदग्धविद्वत्परिपत्सु यदभिमततरं वस्तु व्यङ्ग्यत्वेन प्रकाश्यते न साक्षात् शब्दवाच्यत्वेनैव” एवं च व्यङ्ग्यव्यञ्जक भावेऽस्मिन् विविधे-मम्भवत्यपि । रसादिमय एकस्मिन् कविः स्यादवधानवान् । इत्यभिधाय रसस्यैव प्रामुख्यम् प्रतिपादितम् । अत रसध्वनिसिद्धान्तयोर्विरोधोऽपि न कथमपि प्रतिपादयितुं शक्यः ।

तृतीयम्—प्रतिभाव्युत्पत्त्योः प्रतिभा श्रेयसी, इत्यानन्दः इत्युक्त्वा राजशेखरेण आनन्दवर्द्धन उल्लिखितोऽण्यस्त्येव ।

चतुर्थम्—अर्थहरणप्रकरणे कवीनां विभाजनमपि राजशेखरेण ध्वन्यालोकादेव गृहीतमिति कथनमपि नास्पष्टताभावइति ।

अतो राजशेखरस्य ध्वनिविरोधित्वं सिद्धान्तवैरस्योत्पादकत्वान्न प्रमाणसाधितमिति निष्पन्नमेव ज्ञेयम् । इदानी राजशेखरस्य काव्यसम्प्रदायो निर्णेतव्यः । काव्यमीमांसायामुपर्युक्तरीत्यलकारसम्प्रदाययोः कतिपयान् विचारानालोच्य केचन देप्रभृतयः समालोचका राजशेखरम् रीतिसम्प्रदायस्याचार्यम् मन्यन्ते, ‘केचिच्च अलंकारसम्प्रदायस्य परम् राजशेखरस्तु रससम्प्रदायस्यैवाचार्यः प्रतीयते, नरीति सम्प्रदायस्य नवाऽलंकार सम्प्रदायस्य । राजशेखरम् रससम्प्रदायस्याचार्यं स्वीकुर्वता मयाऽघोलि-खित तर्कवयम् प्रस्तूयते ।

१. काव्यपुरुषस्य स्वरूप वर्णनावसरे राजशेखरेण रस एव काव्यपुरुषस्यात्मा उद्घोषितः न रीतिर्नवाऽलकारः ।
२. धापराजितेः (लोल्लटस्य) मतमूलिनखता राजशेखरेण यदुक्तम्—किन्तु रसवत इव निबन्धो युक्तो न नीरसस्य, इत्यापराजितिः, इति तदपि काव्यमीमांसाकारस्य रससम्प्रदायमन्वन्धिनीमेवास्यां प्रकटयति ।
३. काव्यपाकं च वर्णयता राजशेखरेण रसस्य प्रामुख्यमुद्घोषयता स्पष्टमेवोक्तम्—“तस्माद् रमोचितशब्दायंसूक्तिनिबन्धनः पाकः ।”

उपर्युक्तेहेतुभिरिदं सर्वथैव स्पष्टं यद् राजशेखरः काव्ये रममेव प्राथमिकतामदात् । राजशेखरस्य रससम्प्रदायमनुसृत्यैव काव्यस्वरूपनिर्णयोऽपि कर्तुं शक्यते वस्तुतस्तु काव्य यदलौकिकं कविकर्म तस्य परिभाषण स्वरूपनिर्धारणम् वा न केवलं कठिनमपि तु अमम्भवमेव । अतो भामङ्ग-दण्डि-वामन-हरट-मम्मट-विश्वनाथ-

पण्डितराजादिभिः सम्यग्विचार्य कृतं काव्यपरिभाषणमपि न काव्यलक्षणस्य इयत्ता-
मेतावत्ताम् वानिर्णेतुं शक्तमिति सर्वथा जानीमहे । परं तत्रापि पुरातनैर्नूँलैश्च काव्य-
मीमांसकैः काव्यस्वरूपविषयकं यदालोचनं क्रियते तेन काव्यस्य शब्दार्थशरीरादीनां
स्पष्टीकरणं तु सम्पद्यत एव । अतः काव्यस्वरूपनिर्णयो यद्यप्यपूर्ण एव स्यात्तथापि
नानौचित्यपूर्णं इति समाधेयम् अत्रैवेदमपि कथनं नाप्रासङ्गिकं यत् समन्वयवादिनो
राजशेखरस्य काव्यस्वरूपनिर्णयोऽपि समन्वयात्मक एव । अपरंच राजशेखरस्य काव्य-
स्वरूपलक्षणम् नैकवाक्येन सुनिर्धारितं न वा सर्वथा मौलिकमेवेति निःसङ्कोचमेव
स्वीक्रियते । राजशेखरस्य काव्यमीमांसानुसारं तदेव 'काव्यं वक्तुं युज्यते यद् रसात्मा-
विशिष्टं यच्च रसानुगुणगुणालंकाररीत्युक्तिभिश्चान्वितम् । अस्याशयस्य पुष्टिः राज-
शेखरेण "रसोचितशब्दार्थसूक्तिनिबन्धनः पाकः, इति स्वकीयकथनस्यानुमोदनार्थमुद्-
घृतेन निम्नलिखितेन वचनेनैवकृता—

गुणालंकाररीत्युक्ति शब्दार्थग्रथनक्रमः ।

स्वदते सुधियां येन वाक्यपाकः स मां प्रति ॥

राजशेखरमते काव्यपरिघो अलकाराणां का नाम उपयोगिता, इति विचारचर्चाऽप्याव-
श्यिकी । अत्र विषये राजशेखरेण वेदाङ्गानि वर्णयता यदुक्तम्—उपकारकत्वादलंकारः
सप्तमङ्गम्, तत् युक्तिकरम् । अलंकारस्योप कारकतांच प्रतिपादयता राजशेखरेण
कठोपनिषदो निम्नलिखितो मन्त्रोऽपि उद्धृतः —

'द्वा सुपर्णा सयुजा सखाया समानं वृक्षं परिपस्वजाते । तपोरेकः पिप्पलं
स्वाद्दत्ति अनश्नन्नन्यो अभिचाकशीति ।

अनेनोद्धरणेन राजशेखरस्यायमेवाभिप्रायो पञ्जीवेश्वरवर्णनात्मकेऽस्मिन्मन्त्रे
जीवेश्वरयोरर्थग्रहणं रूपकालंकारेणैव सम्भवति । अत्र द्वासुपर्णेष्वत्र जीवेश्वरयोः वृक्षे
च शरीरस्य प्रकृतेर्वा रूपकम् । एवमेवोत्तरार्द्धे व्यतिरेकालंकारेण जीवापेक्षया ईश्वर-
स्थातिशय्यमपि व्यज्यते । अतश्चात्र स्पष्टमेवेदंपदलंकारद्वयम् मन्त्रार्थमौचित्येन
आवगमयति । अयमेवार्थः शंकराचार्यस्याप्यभिप्रेतः । अतएव सी० डी० दलाल महो-
दयेनापि उक्तं स्वकीय टिप्पण्याम्—

In this way the knowledge of Alamkara helps in correctly
interpreting the Vedic texts.

एवंच यदाश्रुत्यर्थबोधाय रूपकादीनामलङ्काराणामुपकारकता राजशेखरेण स्वीकृता
तदा सहृदयसंवेद्यस्य व्याव्यस्यानुशीलनार्थमलंकारस्योपकारकता कथं न स्वीकृता
स्यात् । एवंचैते अलंकाराः काव्यार्थम् पोषयन्तो राजशेखरस्वीकृतं व्याव्यात्मानममु-
पकुर्वन्ति, इति तर्कनं मासमीचीनमिति मन्यामहे । अनेनेदमपि अगूढमेव यद् राज-

शेखरमते काव्यात्मा रस एव नालंकारः । यत्तु राजशेखरेणोक्तं “गुणवदलंकृतञ्च वाक्यमेव काव्यम्”, इति तदपि न सिद्धान्तस्वारम्यवाधकम्, अलंकाराणाम् पारम्पर्येण रसोत्कर्षविधायकत्वात् ।

राजशेखरनिर्धारितस्य काव्यस्वरूपस्य प्रभावः परवर्तिनां काव्यशास्त्रिणां सिद्धान्तेष्वपि दरीदृश्यते । निदर्शनार्थं क्षेमेन्द्रेणीचित्यविचारम् प्रतिपादयता रसानु रूपमेव यद्गुणालंकारादीनामौचित्य साधितं तद् राजशेखरानुरूपमेवेति “रसोचित शब्दार्थं सूक्तिनिवन्धनः पाकः इत्यादिकेन पूर्वकृतविवेचनेन स्वत एव सेत्स्यति । राज-शेखरस्य रसात्मतावादश्च तत्परवर्तिभिर्विश्वनाथाचार्यैः “वाक्यं रसात्मकं काव्यम्”, इत्युक्त्वाऽनुसृत इत्यपि सुस्पष्टमेव ग्राह्यम् । एवमेव विश्वनाथाचार्यैः पण्डित राज-जगन्नाथैश्च राजशेखरोक्तस्य ‘गुणवदलंकृतञ्च वाक्यमेव काव्यम्’ इत्यस्य वाक्यमित्या-श्रित्य ‘वाक्यं रसात्मकं काव्यम्’ रमणीयार्थप्रतिपादकः शब्दः काव्यम्, इति चोक्त्वा वाक्यस्य शब्दस्य च काव्यत्वं निर्णीतम् न तु वामनादीनामिव शब्दार्था काव्यमित्यु-दीरितमिति विषयान्तरमाशंक्य इङ्गितमात्रमेव विधाय विरम्यतेऽन्यत् सुधियः स्वय-मेवसमालोचयन्तु ।

मुखम् व्याकरणं स्मृतम्

शरीरावयवेषु यथा मुखम् महनीयम् तथैव शिक्षा-कल्प-व्याकरण-निरुक्त-छन्द-ज्योतिषेति षट्सु वेदाङ्गरूपेषु शास्त्रेषु व्याकरणशास्त्रम् प्रमुखम् । व्याकरणम् विना मानवमूहद्ज्ञाननिधेर्वेदस्य रक्षणमप्यसम्भवम् । व्याकरणज्ञानं विना वेदतात्पर्य-बोधो नहि कदापि जातुं शक्यते । एवञ्च व्याकरणज्ञानाभावे वेदाशयस्य बोधस्थाने वेदवैद्यस्य विषये तथैवाऽन्याविधीयन्तेः यथाऽन्याकरणेन केनचित् स्वजनश्वजनयोः सकलशकलयोः मकृतशकृतोश्च भेदमनवगत्यानेका अर्थपरम्पराः प्रस्तूयन्ते । यच्चोक्त-मपि—

यद्यपि बहुनाधीपे तथापि पठपुत्र ! व्याकरणम् ।

स्वजनः श्वजनो मा भूत् सकलं सकलं सकृत् शकृत् ॥

अतो वेदानां रक्षार्थम् व्याकरणस्योपयोगित्वमनिर्वायम् । महाभाव्यकृतं पञ्चतन्त्रलिनापि वेदरक्षायै व्याकरणशास्त्रस्य महत्त्वं स्पष्टमेवोद्घोषितम्—

‘रक्षार्थं वेदानामध्येयं व्याकरणम्’

वेदाध्ययने षट्शास्त्राणामुपयोगिताम् प्रतीकपद्धत्या वर्णयन्, पाणिनीयशिक्षा-
याम्, यत्र छन्दःशास्त्रस्य पादता, कल्पशास्त्रस्य हस्तता, ज्योतिषशास्त्रस्य चक्षुता,
निरुक्तस्य श्रोत्रता, शिक्षाशास्त्रस्य च घ्राणता प्रतिपादिता तत्र व्याकरणशास्त्रस्य
सर्वाधिकप्रशस्तत्वात् मुखत्वमेवोद्घोषितम्—

छन्दः पादो तु वेदस्य हस्तो कल्पोऽथपठ्यते ।

ज्योतिषामयनं चक्षुर्निरुक्तं श्रोत्रमुच्यते ॥

शिक्षा प्राण तु वेदस्य मुखं व्याकरणं स्मृतम् ।

अत्रैवेदमपि उल्लेखनीयं यत् केवलं वेदाशयमेवाधिगन्तुं व्याकरणशास्त्रस्योप-
योगिता न दृश्यतेऽपि तु माहित्य-पुराणेतिहास-तन्त्रादिविधिघानपि विषयान् अवगन्तुं
व्याकरणशास्त्रस्योपयोगिता स्वीकरणीया । निदर्शनायम्, व्याकरणबोधं विना काव्ये-
श्लेषाद्यलङ्काराणां सौन्दर्यबोधो नहि भवितुमर्हति । अतः कस्यापि विषयस्याद्ययनार्थं
व्याकरणस्य प्रमुखता सर्वैरेताङ्गीकर्तव्या ।

व्याकरणेऽपि पाणिनीयव्याकरणमेव सर्वप्रमुखम् । अस्य प्राधान्यमनैर्नैवानुमेयं
यत् प्रापञ्चः संस्कृतव्याकरणनाम्नापाणिनीयव्याकरणमेव बुध्यते नहि ऐन्द्रं व्याकरणम्
न वा चान्द्राशाकटादिकं किञ्चिदन्वद् व्याकरणम् । पाणिनीय व्याकरणवैशिष्ट्य-
कारणादेव संस्कृतस्य महत्त्व विश्वस्य सहस्ररपि विपश्चिद्भिः सगर्वमङ्गीकृतम् ।
उदाहरणार्थं विलियमजोन्समहोदयेन संस्कृतभाषायाः स्वरूपरचना ग्रीकलैटिनभाषा-
पेक्षयाऽपि प्रशस्ततरोक्ता । अस्मिन् प्रसङ्गे जोन्समहाभागस्याधोलिखितानि वचनानि
उद्धरणयोग्यानि प्रतीयन्ते—

“The Sanskrit Language whatever be its antiquity, is of a
wonderful structure; more perfect than the Greek, more than the
Latin and more refined than other.”

वस्तुतस्तु पाणिनीयव्याकरणस्य महत्ताद्वितीयैव । पाणिनीयव्याकरणस्यैतद्
अद्भुतमेव वैशिष्ट्यं यदिदं व्याकरणं लौकिकसंस्कृतत्रिपयकमेव न वर्ततेऽपि तु
वैदिकविषयकमपि । पाणिनीयव्याकरणस्यस्वरवैदिकीप्रक्रियाभागो वैदिकसंस्कृतज्ञानार्थं
क्रियानुपयोगीति विशदं विवेचनम् नापेक्षते ।

संस्कृतव्याकरणस्य अनेकाभ्या अपि विशेषताः सन्ति या अन्य भाषाभ्या-
करणेषु प्रायशो नोपलभ्यन्ते ताश्च विशेषताः—संस्कृतव्याकरणस्य अपरिचर्तनशीलता,
परस्परनियमाविरोधिता—परिपूर्णता वैज्ञानिकपद्धत्यादयश्च सन्ति । एतद् वैशिष्ट्य
कारणादेव संस्कृत व्याकरणं वेदस्य मुखं सर्वेषु च व्याकरणेषु प्रमुखमुच्यते समालोचकैः
विद्वद्भिरिति न्याय्या एव सरणिः ।

भारतीयदर्शने ईश्वरस्वरूपम्

ईश्वरो भारतीयदर्शनशास्त्रस्य महतोऽतिमहनीयं तत्त्वम् । यद्यपीश्वरः सर्वदेव
संमोज्ज्वलको न्यूनः पूर्णश्च तथापि विविधशास्त्रेषु ईश्वरविषयिका विविधा विचार-
दृष्टयोऽवलोक्यन्ते ईश्वरसम्बन्धिभ्याश्च विचारचर्चाया असम ऐतिह्यक्रमोऽपि लभ्यत
इति किमु शास्त्रनिर्मातृणां न्यूनत्वमत्र हेतुर्यद्वा ईश्वरविषयकदृष्टेरूहापोहोवा कारणम् ।
अत्रेदं समीचीनं प्रतीयते यत् सर्वेष्वपि शास्त्रेषु स्वापेक्षामाश्रित्यैव ईश्वरतत्त्वस्य
विवेचनं विहितमिति नहि तेषां न्यूनत्वमवगन्तव्यम् । ईश्वरविचारदृष्टेश्च विकास-
शीलताऽपि मानवप्रवृत्त्यनुसारं स्वाभाविकयेवपदपूर्णं एवायं मानवः । कथमस्येश्वर-
विचारस्य भारतीयदर्शने विकासक्रम उपलभ्यत इति साम्प्रतं प्रस्तूयते^१ ।

संहितासु ईश्वरसम्बन्धिनी वीजविचारदृष्टिः प्राप्यत एव । ऋग्वेदस्यनास
दीयसूक्ते सदसद्विलक्षणे तत्त्वे जगन्मूलत्वारोपणं, हसवत्यां ऋचि^१ आदित्यस्य सर्व-
मूलत्वेन वर्णनं च जगत्त्रिपुरीश्वरस्यैव पृष्ठाधारं प्रस्थापयति । ऋग्वेद एव पुरुषसूक्ते
'सहस्रशीर्षा पुरुष' इत्यादिना कृतं पारमेश्वरं वर्णनमपि श्रीमद्भगवद्गीतायामनेकवाह
दरवक्त्रनेत्रमित्यादिनाचित्रितस्य विराड् रूपस्य क्रियत् तुल्यमिति न विवेचनमपेक्षते ।
अतो निश्चितमेव ऋग्वेदीयं पुरुषसूक्तं भाविभ्या ईश्वरवर्चाया दृढां पृष्ठिमारचयतीति
निश्चयनं नाधिकम् । सामवेदे तु तदिहास भुवनेषु ज्येष्ठमित्यन्नापि^२ तच्छब्दः ब्रह्मण

१. ऋग्वेदसंहिता, ४/४०/५ ।
२. सामवेद, ६/३/१७ ।

परित्यज्य ईश्वरशब्दः परमात्मन एवार्थं प्रकाशयति । परं 'शरीरं यदवाप्नोतीत्यत्र ईश्वरशब्दः जीवार्थमेव बोधयति । बाहुल्येनातिश्वर शब्द ईश्वरस्य जगन्नियन्तृत्वम्, अन्तर्यामित्वं सर्वेश्वरत्वञ्च व्याख्यापयति ।

वेदान्तसूत्रे लोकेवत् लीलाकैवल्यमित्यादिसूत्रैरेव ईश्वरसम्बन्धिसिद्धान्तस्य विवेचनमवबोधयते । एवञ्च 'मायामात्रञ्चु कात्स्न्येनानभिप्रकृतस्वरूपत्वात्' इत्यत्र प्रयुक्तः स्वप्नप्रपञ्चद्योतको मायाशब्दो यथाकथमपि ईश्वरसम्बन्धिनीम् मायाशक्तिम् प्रबोधयति ।

आश्टवेदाद् ब्रह्ममूत्रं यावत् शङ्करपूर्वत्रिनिनि भारतीयदर्शनशास्त्रे यत्र तत्र यदीश्वरशब्दस्योल्लेखो दृश्यते तत्र कथमीश्वरस्य कर्तृत्वम्, कथमन्तर्यामित्वं कथञ्च मायावित्वं, कथमीश्वरस्योपास्यत्वं न वेति नहि कुत्रचित्प्रतिपादितम् । शङ्कराचार्यस्य गुरुवृन्दैर्गोडादैरपि ईश्वरविषयको य उल्लेखः कृतः सोऽपि अपर्याप्त एव । अतश्च तत्र तत्र प्रतिपादित ईश्वरविषयको विचारो नहि सिद्धान्तधिया न च सर्वाङ्गीणतया निरूपित इति तद्विषयकप्रतिपादनस्याधिकमपि न्यूनत्वं शङ्कराचार्यैः पूरितमित्यत्र स्पष्टीकणुं प्रयस्यते ।

अपरब्रह्मरूपेणेश्वर विवेचनम्—

आचार्येण परापरब्रह्मरूपेण ब्रह्मवादस्य यन्निरूपणं कृतं तदीश्वरवादस्यैव प्रनिष्ठा करोति । न परापरब्रह्मणी भिन्ने, परं स्थितिभेदेनैव द्वैतत्वं तयोरिति शाङ्करोविचारोऽर्वातवःदस्य सिद्धान्तभूमिं द्रढयति । परं ब्रह्म निर्गुणमपरञ्च समृण-रूप ईश्वर इत्येव शाङ्करः सिद्धान्तः ।

ईश्वरस्यान्तर्यामित्वं शासकत्वञ्च—

ईश्वरः सर्वलोकान्तर्यामी शासकश्चेति मुविद्यमातमर्हतिशास्त्रे । सर्वभूतानां हृद्देशस्योऽपीश्वरः जीवकृतसदसत्कर्मभिनिलिप्त इति मायाविनेऽपीश्वरस्य माया-रहितत्वम्, इत्यर्हत्वात्स्य विचित्रैव प्रहेलिका । ईश्वरस्यान्तर्यामित्वमनेनैव सिद्धं यदन्याय्यं कर्म कुर्वञ्जीवः केनचिदान्तरेण तत्त्वेन तस्मात् कर्मणो निवारयितुं प्रेर्यते । एतत् आन्तरं तदवमेवेश्वरः । परं स्वाज्ञानत्रशाञ्जीवः तामान्तरिकीं प्रेरणां उल्लंघ्य सर्वं स्वेच्छानुरूपमेव सम्पादयति ।

मायावित्त्वमीश्वरस्य—

ईश्वरो मायाशक्तिसम्पन्न एव जगन्नियन्ता जगद्रक्षकः संहारकश्च । परं मायावीश्वरौ अप्यन्येषां कृते स्वयमेव मायां प्रसारयति परं न तथा मायया स्पृष्टो भवति । एवञ्चेश्वरस्वरूपं शङ्कराचार्यैरैन्द्रजालिकमिव वर्णितम् । यथैन्द्रजालिकः स्वयं प्रसारितया मायया न स्पृश्यते तथैश्वरोऽपि अस्पृष्ट एव स्वकीयया मायया ।

ईश्वरस्यलीलासृष्टिः—

परमेश्वरो जगतः श्रुष्टेति भगवती श्रुतिः । श्रुतौ च 'एकोऽहं बहु स्याम सोऽकामयत बहुस्यां प्रजायेय' इत्यादि वचोभिः परमात्मनः कर्तृत्वं सम्पादितम् । परमाप्तकामे परमात्मनि कथं सृष्टेः काम इत्याशङ्कनं प्रायः सम्भवति । तत्रेदं समाधानमद्वैतिनां यज्जगत्सृष्टिरीश्वरस्य लीलाया एव फलम् । लीला तु ईश्वरस्य स्वभाव एव । यथा लोके कश्चित् पूर्णाभिलाषो नृपो निष्प्रयोजनमेव स्वभाववशात् स्वकर्माणि विद्यते राज्यानुक्लकर्तव्यपरायणताभावनया तथैवेश्वरोऽपि निष्कामतयैव संसारसृष्टिमुत्पादयति । यदीश्वरो निष्काम अप्तकामश्च तदा कथं विपमां सृष्टिं निर्मिमीत इत्याशङ्का । तत्रेश्वरो जीवानां पूर्वकृतकर्माण्याघृत्यैव सृष्टिवैषम्यमानयतीति नाऽत्रेश्वरस्याप्तकामत्वे दोषो न वा निष्पक्षकर्तृत्वे । निरपेक्षोऽपीश्वरो धर्माधर्मा अपेक्ष्यैव सृष्टिक्रियासंलग्नः सञ्जायते । सृज्यमानप्राणिनां सदसत्कर्माण्याश्रित्यैव लोकानामुत्तममध्यमाधमभावश्च बोध्यः । अतो लोके यद्युत्तममध्यमाधमादयो भेदा दृश्यन्ते तदा नात्रेश्वरस्य पक्षपातपूर्णता ज्ञेया, अपितु ईश्वरस्य पर्जन्यवद् व्यवहारस्व द्रष्टव्यः । यथा पर्जन्यो ब्रीहियवादीनामुत्पादने साधारणो हेतुः ब्रीहियवादिषु च वर्तमानं वैषम्यं तत्तद्वैषम्ये विशिष्टो हेतुस्तथैवेश्वरोऽपि देवमनुष्यादीनां सृष्टौ साधारणो हेतुविशिष्टस्तु वैषम्यहेतुस्तत्तज्जीवानां सदसत्कर्मसम्भार एव । अतः ईश्वरविषये सृष्टिवैषम्यदोषः नैर्घृण्यदोषश्च निर्मूल एव । वस्तुतस्तु परमेश्वरस्य नहि कश्चिद् प्रियोऽप्रियो वा यं प्रति तस्य अकारणमेव अनुग्रहः अननुग्रहो वा स्यात् । कश्चित् कथयतु चेत्, यद् ईश्वरस्य नहि कोऽपि प्रियः अप्रियो वा तदा कथं लोके एकस्य श्रेयांसि अपरस्य च अश्रेयांसि दृश्यन्ते । कथमीश्वरः एकस्य श्रेयस्कर्ता अपरस्य च कल्याणविरोधी । तत्र तु एवमेव वक्तव्यं यत् लोकस्य श्रेयसः अश्रेयसश्च हेतुर्जीवकृतकर्मोद्बह एव । ईश्वरस्तु निष्पक्षफलदातृत्वेन जीवानां प्रियाप्रियम् करोति, नतु स्वकीयया निरङ्कुशया इच्छया । अतो लोकेनेश्वरो लोकानां भिन्नस्थितेरुन्नत्यवनत्योश्च हेतुः ।

यदुपरि चर्चितं तेन इदं सर्वथा स्पष्टं यत् ईश्वरः लोककर्माण्यनुसृत्यैव सृष्टिवैषम्यं—लोकस्थितिवैषम्यं च सम्पादयति । अत्रेयं विचारणा स्वाभाविकी यद् यदीश्वरः लोककर्माणि आश्रित्यैव लोकानामुन्नत्पादिक सम्पादयति तर्हि का नामोपयोगिता ईश्वरानुग्रहस्य ईश्वरप्रसादाप्यर्थं प्रार्थनस्य वा यदीश्वरो न्यायप्रियस्तदा सतक्रमणां फलं दास्यत्येव असत्कर्मणां च परिणामभोगानपि दास्यति । अत ईश्वरवन्दनं निरर्थकमेव । निरर्थकत्वाच्च सर्वमपि वैदिकं, पौराणिकं शावतं भवितं उपासनासाहित्यं च व्यर्थमेव सिद्ध्यति ।

किमत्र न्याय्यम् इत्यत्र विचार्यते । ईश्वरानुग्रहप्राप्तिः प्रार्थना वा नहि कथमपि व्यर्था । उपासनाया इदमेव साक्षात् फल यत् तथा जीवस्य चित्तं पवित्रतां याति । सगुणोपासकः ईश्वरं प्रार्थयन् स्वदुर्गुणैः दुर्मनायते ईश्वरं च प्रार्थयते यदहम् दुष्कर्मकर्ता न स्याम् । अन्यच्चेश्वरप्रसादप्राप्तेफलमीश्वरसान्निध्यलाभः ।

यदुक्तं कौपीतकिन्नाह्याणे एष ह्येव साधु कर्मकारयति तं यमेभ्यः लोकेभ्य उन्निनीपत एष एवासाधु कर्म कारयति तं यमघोनिनीपते, (कौ० ब्रा० ३१८) तदीश्वरस्योन्नतावनतकर्मकारकत्वे कथमौचित्यम् । तत्रैतत्प्रतिपाद्यं यज्जीवः पूर्वकृत-कर्मनृत्तारमेव संस्कारबशात् सदसत्कर्मसु प्रवृत्तो भवति । ईश्वरस्तु साधारणः प्रेरक एव । अतो नाज्ञेश्वरदोष उद्घाटनीयः ।

जीवेश्वरयोर्भेदः

शाङ्करवेदान्ते जीव ईश्वरो वा ह्यवपि मायिकौ । ईश्वरो यदि समष्टिमूलको ज्ञानावच्छिन्नस्तदा जीवो व्यष्टिमूलकोऽज्ञानावच्छिन्नश्च । पञ्चदशीकृता विद्यारण्येनापि “मायाहयायाः कामघनेनेवंस्तौ जीवेश्वरावृभौ” इत्यभिधाय द्वयोरपि मायोपहितत्वं साधितम् । सर्वतन्त्रस्वतन्त्रेण वाचस्पतिमिश्रेणविद्या जीवाधिकरणरूपेण व्याख्याता । जीवस्थिता चाविद्या निमित्तताया विषयतायाश्च हेतोरीश्वराश्रितत्वा-दीश्वराश्रयोच्यते । प्रकारार्थविवरणकृता सर्वभूतप्रकृतिरूपिण्यां चिन्मात्रसम्बन्धिन्त्या-मनाद्यनिर्वचनीयायां मायायां चैतन्यप्रतिबिम्ब ईश्वरः तस्या एव च मायाया अविद्या-भिधेषु आवरणविक्षेपशक्तियुक्तेषु परिच्छिन्नानन्तप्रदेशेषु चैतन्यं प्रतिबिम्बो जीवः ।

संक्षेपशारीरककृता सर्वज्ञात्ममुनिना अविद्यायां चैतन्यप्रतिबिम्ब ईश्वरोऽन्तः-करणप्रतिबिम्बितश्च चैतन्यप्रतिबिम्बाजीव इत्युदीरितः ।

जीवेश्वरावृभावपि यद्यज्ञानोपहितौ तदा कथमेकः शासकोऽपरश्च सासितः । तत्रेश्वरस्य शासकत्वं निरतिशयोपाधिसम्पन्नत्वात् जीवस्य च शास्यत्वं हीनोपाधि-कारणात् बोध्यम् । यद्यपि जीव ईश्वरस्यांशमिव प्रतीयते पर नांगो, निखंयवस्ये-श्वरस्यांशासम्भवात् । जीवेश्वरयोरयमपि विशिष्टो भेदो यत् जीवः आत्मन्यध्यास-कारणात् ममत्वपरत्वेतिमित्याऽभिमानवशादह सुखी, अहं दुःखी, इत्यादि—कथमनुभ-वति । परं न ईश्वरः सुखदुःखादिभोक्ता, स तु साक्षी एव । साक्षित्वाच्चेश्वरः यद् द्वाऽनुपणेत्यत्रवर्णितं न कर्ता न भोक्ता न वा भोक्तव्यः । साक्षीश्वरस्तु जीवस्य समस्त-मेव क्रियाकलापं पश्यति न च केनाऽपि कर्मणाऽस्पृष्टो भवति ।

सांख्यादिदर्शनेष्वपि ईश्वरवादस्य विविधाविचारा अवलोक्यन्ते ।

सांख्यसूत्रस्य—‘ईदृशेश्वरसिद्धिः सिद्धा’ सूत्रे ईश्वरोल्लेखः स्पष्ट एव । तत्र व्यवस्थापकस्यैवेश्वरोल्लेखः प्रतिभाति । यद्यपि सांख्ये कर्तृत्वयुक्तईश्वरोऽवर्णित एव,

परं जगत्साक्षित्वेनेश्वरवर्णनं प्राप्यत एव । ईश्वरसान्निध्याच्च प्रकृतिः स्वव्यापारे लीना जायते ।^१ एतच्च तथैव यथाऽयस्कान्तसान्निध्याल्लीहे क्रियाशीलता दृश्यते । अतएव सांख्यचार्येण विज्ञानभिक्षुणा सांख्यदर्शनस्य सेश्वरत्वमङ्गीकृतम् ।^२ योगदर्शनेऽपि 'क्लेशकर्मविपाकाशयैरपरामृष्टः पुरुषविशेष ईश्वरः,' इत्युक्त्वा ईश्वरतत्त्वं परिभाषितम् । अयमीश्वरोऽविद्याऽस्मितारागद्वेषामिनिवेशेतिपञ्चक्लेशैः पुण्यकर्म-भिञ्जासंपृष्टः पुरुषविशेष एव । पातञ्जलं 'ईश्वरप्रणिधानाद्वा' इति सूत्रमपि ईश्वरस्य सगुणत्वमेव प्रतिपादयति । योगदर्शनशास्त्रिणाञ्चेश्वरः सर्वैश्वर्यसम्पन्नः मुक्तश्चास्ते । योगदर्शनसम्मतश्चाऽयमीश्वरो योगसम्मतात् केवलीपुरुषाद् भिन्नः । जीवः प्राकृतिकवैकारिकदाक्षिणिकवन्धनेभ्यो मुक्तः 'केवलीपुरुषः' सञ्जायते । परमीश्वरस्तु सर्वदेव मुक्तः । ईश्वरश्च योगदर्शने प्रणवसंज्ञयथाऽप्युदीयते ।

पूर्वमीमांसायां लोकाभिभास्करादिभिः 'ईश्वरापंगवद्व्याक्रियमाणस्तु निःश्रे-यसहेतुः (अयसंग्रहः १।१९६) इत्युक्त्वा ईश्वरविषये स्वधारणा स्पष्टीकृता । एवमेव प्रभाकरेणाऽपि ईश्वरसत्ता संसाधिता । जैमिनिमतानुसारं तु धर्म एव विविधफल-दायको न त्वीश्वरः ।

वैशेषिकदर्शनस्य "तद्वचनादाम्नायस्य प्रामाण्यम्" (वै० सू० १।१।३), "संसारकर्मत्वस्मद्विशिष्टानां लिङ्गम्" इति सूत्रद्वयेऽपि ईश्वरस्य संकेतः प्राप्यते ।

ब्रह्मेश्वरयोर्भेदः—ईश्वरोऽपरब्रह्म, ब्रह्म च परम् । ब्रह्म यदि शुद्धं मायोपा-धिरहितं तदा ईश्वरः मायावी, सुर्वलोकनियन्ता तदस्यश्च । सत्यसंकल्पवांश्चेश्वरो न तु ब्रह्म । ज्ञातृज्ञेयादि भेदोऽपि ईश्वरविषय एव न तु ब्रह्मणि । ईश्वर एवोपास्यो न तु ब्रह्म । अत एव ईश्वरं प्रति गमनमुपामन वा सम्भाव्यते न तु ब्रह्म प्रति । ईश्वर एव च सुखदुःखादिरूपफलानां दाता न तु ब्रह्म । ईश्वर एव नारायणविष्णु-पुरुषोत्तम-रूपेणावतरति । परापरब्रह्मणोः विद्या परापरेति द्विविधा । ईश्वरविषयिका परा विद्यैवसगुणविद्येति कथ्यते ।

उपयुक्तविवेचनेन ब्रह्मेश्वरयोर्भेदस्तु स्पष्टः परं भेदोऽयं वास्तविकश्चेत् तदा तु द्वैतमेव सिध्यति कथमद्वैतम् ? किमियं प्रहेलिका ? उत्तरयत्यत्र गङ्करः—यत् वास्तविकं पारमार्थिकं तु सत्यमेकमेव ब्रह्म, न तु ब्रह्मणः खण्डत्वसिद्धिः, परमज्ञा-नोपाधिकारणादेव द्वयोर्भेदः । अपरञ्च येऽज्ञानिनस्तेषां कृत एव ईश्वरः सर्वज्ञः सर्व-व्यापी च । परं सति परमार्थबोधे ज्ञानिनः कृते नहि कश्चित् सर्वज्ञः न वा सर्वव्यापी ।

1. तत्सान्निध्याद्विष्ठातृत्वं मणिवत् । १।१९६ ।

2. सां० प्र० भा० ३।५७ ।

अतो विद्यैव मूलं द्वयोर्भेदस्य ।^१ अनेन तु अनीश्वरवादस्यैव पूर्णः सम्भवतीति विप्रति-
पत्तिश्चेत्, न, व्यावहारिकजगतः स्रष्टुः शून्यत्वासिद्धत्वात् तस्य सत्यत्वापेक्षितत्वाच्च ।
अतो नेश्वरः प्रातिभासिकः शून्यरूपो वा । अनया तु दिशा नानीश्वरवादी शङ्करा-
चार्यः । अधुना सुस्पष्टमेवेदं स्याद् यद् वेदे सुवर्णितं सत् तत्त्वविचार एव विविधेषु
भारतीयदर्शनसिद्धान्तेषु ईश्वरताया अनेकानि स्वरूपाणि धारयन् ईश्वरदर्शनस्य
महनीये वेदान्ताभिधे शास्त्रे सर्वकर्तुः, सर्वनियन्तुः, सर्ववेत्तुर्मायाविनश्च परमेश्वरस्य
स्वरूपे पर्यवसितः ।

१३

भारतीयदर्शने ख्यातिनिरूपणम्

भारतीयदर्शनस्य विविधैस्तत्त्वान्वेषकैर्नामरूपात्मकस्य जगतो ध्याद्यान सम्पा-
दयद्भिः ख्यातिवादस्य या विचारणा विहिता सा दर्शनशास्त्रस्य वैज्ञानिकीमेव नुशील-
नसरणि परिचाययति, इति सुविदितं तावद् भारतीयदर्शनशास्त्रविविदसूनाम् । बोध्य
ख्यातिवादो नाम इति जिज्ञासिते, प्रकृतावसरे शुकत्यादौ रजतप्रमविषयकस्य रादान्तस्य
विश्लेषणमेव ख्यातिवाद इति वाच्यम् । सामान्यतस्तु ख्यापनं ख्यातिरित्यभिधीयते ।
अत्रेद विमृष्टमुच्यते यत् ख्यातिविषयिका विचारधारा नैका । एकेन श्लोकेन ख्याति-
पञ्चकम् निरूपयतोच्यते—

आत्मख्यातिरमत्ख्यातिरख्यातिः ख्यातिरन्यथा ।

तथाऽनिर्वचनीयख्यातिरित्येतत् ख्यातिपञ्चकम् ॥

अनेन तु आत्मख्यातिः, असत्ख्यातिः, अख्यातिः, अन्यथाख्यातिरनिर्वचनीय-
ख्यातिश्चेति ख्यातिपञ्चकं निदिश्यते । परमेकाऽन्यापि सत्ख्यातिरिति नाम्नी ख्यातिः ।
एवञ्च पञ्चविधेयं ख्यातिः । तत्राख्यातिर्वौद्धानाम् योगाचारिद्विदाम् विज्ञानवादिनाम्,
अमत्ख्यातिर्मध्यमिकानां शून्यवादिवौद्धानाम्, अख्यातिर्मोमासकानाम्, अन्यथाख्याति-
र्नैयायिकानाम्, अनिर्वचनीयख्यातिरद्वैतप्रचारकानां शङ्कराचार्यप्रभृतीनाम् सत्ख्याति-

इवाचार्यरामानुजादीनामिति दिङ्मात्रमेव निर्दिश्यते । भारतीयदर्शनस्य समन्वित-समाप्त्यायै का न्याय्या का न वेति निर्णयनाय सर्वासामपि पृथक् समालोचनमभिलष्यत इति निरूप्यते ।

आत्मख्यातिवादस्य प्रवर्तको बौद्धो विज्ञानवादी । आत्मख्यातिवादिना तु बौद्धेन शुक्तिगतं रजतज्ञानं बौद्धमेव निर्धार्यते । अतश्चेदं बुद्धिस्थं रजतं न सत्, नासद् न वा बाह्यम् । अनया तु धिया द्रष्टा शुक्तौ यद् रजतं दृश्यते तन्न बहिःस्थमपि तु आन्तरं बुद्धिस्थमेव । परं शुक्त्याधारितं रजतज्ञानमान्तरमिति न निष्पद्यते । शुक्तौ रजतभ्रमस्य काले बहिःस्थस्यैव रजतस्य भ्रमात् । यद्याऽऽन्तरं रजतं तदा किं नामाऽयं भ्रमः । अतस्तर्कापुष्टं एवात्मख्यातिवादोऽयम् । यद्युच्यते, अर्थाद् व्यतिरिक्तमपि ज्ञानं स्वयमेवानुभूयते, तन्न, आत्मनि क्रियाविरोधात् ।

अमत्त्व्यातिवादस्य प्रवर्तको शून्यवादानुसारी बौद्धो माध्यमिकः । शून्यवादिना जगतः स्वरूपं शुक्त्यादिषु रजतादीनाञ्च स्थितिः शून्यमेवोच्यते । शून्यवादिनाम् मते अधिष्ठानशुक्तौ रजतस्यासत्वात् शुक्तौ रजतस्य भ्रमम् विपरीतधर्मकल्पमेव नान्यत् । नेयं शून्यवादिविचारधाराऽपि श्रेयस्करी, रजतादीनामसत्वेऽङ्गीकरणे रजतादीनां व्यवहारस्यानिष्पन्नत्वात् ।

अख्यातिवादिनस्तु प्राभाकरमीमांसकाः । प्राभाकरम् मतमनुसृत्य तु शुक्तौ रजतस्य ज्ञानं न भ्रमः । एतेषाम् मते शुक्तिरजतयोर्भेदाग्रह एव—रजतज्ञानं हेतुः । अत एते शुक्तौ रजतस्य ख्यातिं स्वीकुर्वन्त्येव नहि । प्राभाकराणामेतेषान्तु इयमेव ज्ञानप्रक्रिया यद् द्रष्टा यदा शुक्तिमवलोकयेदं ज्ञानमनुभूयते—‘इदं रजतमिति’ तदाऽस्मिन् ज्ञाने द्विप्रकारकं ज्ञानं जायते—एकं तु ज्ञानं पुरोवर्तिनो यथार्थस्य रजतस्य द्वितीयञ्च रजतस्य स्मरणरूपं ज्ञानम् । एवञ्च ‘इदं रजतं’ मित्येव इदमिति ज्ञानं प्रत्यक्षज्ञानम्, पूर्वदृष्टरजतसंस्कारजन्यसादृश्यमाश्रित्य जातञ्च शुक्तौ रजतसम्बन्धि-ज्ञानं स्मृतिमात्रमेव । अत्रायं तर्को व्यातिवादिनोपत् शुक्तिरजतोदाहरणे प्रत्यक्षानु-भूतस्य पुरोवर्तिन ‘इदं रूपं’ यथार्थज्ञानस्य स्मृतिस्थरजतस्य च भेदाग्रहादेव शुक्तिः रजतवदवभासते । अयमेव मीमांसकानाम् भेदाग्रहः ।

अतः व्यातिवादिनां मते नहि इदमित्यनेन निर्दिष्टं पुरोवर्तिशुक्तिज्ञानम् मिथ्या न वा तत्र शुक्तौ जातं रजतज्ञानमेव वा । द्वावपि शुक्तिरजतौ अख्यातिवादिमते मत्या-वेवाङ्गीकृता । पुरोवर्तिशुक्तेः सत्यता तु मिद्वैव प्रत्यक्षानुभवत्वात्, परं स्मृतिस्थं रजतमपि न मृषा, स्मृत्याधारभूतस्य रजतस्य पूर्वतो दृष्टत्वात् । को हेतुस्तदा शुक्तौ रजतभ्रान्तेरिति भेदाग्रह एवेति प्रतिपादितम् । अथ च यदा द्रष्टुः कृते प्रत्यक्षानुभवस्य स्मृतेश्च, पुरोवर्तिनः शुक्तिपदार्थस्य स्मृतिस्थरजतस्य च भेदग्रहो जायते, न तदा शुक्त्यादौ रजतज्ञानस्यावसरः । अत्रेदं शिष्टं यत् कदाचित् ‘पोलियादिनेत्ररोगकार-

णादपि शुक्लशङ्खस्य यथार्थज्ञानं नहि सञ्जायतेऽपि तु शुक्लोऽपि शङ्खः पीत एव प्रतीयते । अत्रेदं वैशिष्ट्येन निरूपणीयं यत् वर्णरहितस्यैव शङ्खस्य प्रत्यक्षानुभवः सञ्जायते न तु शुक्लवर्णविशिष्टस्य पीतवर्णविशिष्टस्य वा । नेत्रगतदोषकारणाञ्च शङ्खगतशुक्लिमाऽऽवृता जायते शुक्लश्च शङ्खः पीतोऽनुभूयते । अत्र केपाञ्चिन्मतं यद् यदि वर्णरहितस्यापि शङ्खस्य प्रत्यक्षः सम्भवति तदा वर्णरहितस्य वायोरपि चाक्षुषः प्रत्यक्षः कथन्न स्यात् ? अतश्चैतेषां कथनं यत् पीतशङ्खस्याभासकाले कदाचिद् विशिष्ट्यैव शुक्लिमया युक्तः शङ्खो दृश्यते न तु सामान्यश्वेतिमया युक्तः शङ्खः । सामान्यशुक्लिमायास्तु बोधस्तत्र नेत्रदोषकारणात् भवति । परमत्रोदयनाचार्यकृतेयमापत्तिः समीचीनैव प्रतीयते यत् सामान्यशुक्लत्वस्य ज्ञानाभावे शङ्खे कस्यापि प्रकारस्य शुक्लत्वज्ञानं नहि सम्भवति । वर्णरहितस्य शङ्खस्य प्रत्यक्षे स्वीकृते वायोरपि चाक्षुषप्रत्यक्षः स्यादिति शङ्कायां सर्वतन्त्रस्वतन्त्रैर्वाचस्पतिमिश्रैः सम्यगेव समाहितं यत् कस्यापि पदार्थस्य चाक्षुषप्रत्यक्षाय तस्य पदार्थस्य वर्णस्य सत्त्वापेक्ष्यते न तु तस्य वर्णस्य प्रत्यक्षोऽपि । नेयं वार्ता वार्या । न वायुवर्णं दद्याति शङ्खवत् । इयमन्या वार्ता यत् नेत्रदोषकारणात् शङ्खश्वेतिमा दृष्टिपथं नायाति, परं त्वदं वक्तव्यं यत् शङ्खे श्वेतवर्णोऽस्त्येव नहि ।

अत्यातिवादिशिद्धान्तसमालोचनावसरे कथनन्नेदमसमीचीनं स्याद् यत् प्राभाकरमीमांसकेन शृक्ती रजतज्ञानस्य भेदाग्रहस्था या कारणता प्रदर्शिता सा नोचिता । अत्रायं हेतुर्यत् भेदाग्रहणे तु सति कस्यापि विषयस्य ज्ञानं सम्भवत्येव नहि । एवञ्च यदा शृक्ती रजतज्ञानं जायते तदा द्रष्टुः कृते स्मृत्याधारित रजतपुरी वर्तमाना च 'इदंरूपा' शृक्तिः उभयमपि भिन्नमेव । अन्यथा भेदे कथं रजतत्वमनुभूतं स्यात् । यदा च द्वयोः—पुरीवर्तिन्याः शृक्तेः स्मृत्याधारितस्य च रजतस्य भिन्नत्वेन ज्ञानमनुभूयते तदा द्वयोर्भेदग्रहस्तु स्पष्ट एव । अतोऽसङ्गत एव भेदाग्रहोऽत्यातिवादिन इति नाधिकम् ।

अन्यथात्यातिवादिनस्तु नैयायिकाः । अन्यथात्यातिवादमाश्रित्य तु कस्यापि वस्तुनो धर्माणामितरवस्तुन्यारोप एवान्यथात्यातिः । यथा च शुक्तिरजतीदाहरणे रजतधर्माणां शृक्तावारोषोऽन्यथात्यातिरेव । यथा च मर्षधर्माणां रज्जावारोषोऽपि अन्यथात्यातिः । अन्यथात्यातिवादिना मते तु पूर्वदृष्टस्य रजतस्य स्मरणमेव द्रष्टुर्नेत्रयोर्दूरस्य रजतेन सह सम्बन्धं स्थापयति । इत्यञ्च 'इदं रजतमित्वादी दूरवर्तिनो रजतस्य पुरीवर्तिना इदमित्यनेन सम्बन्ध एव शृक्ती रजतस्यान्यथाऽत्रमन्य निदानम् । कुमारिलमण्डनादयो मीमांसकाः, जैनाः, निम्बार्कानुयायिनः, चैतन्यसम्प्रदायविदश्चापि अन्यथात्यातिमेव समर्थयन्तीति उल्लेख्यम् । नात्र तर्कसमीचीनता युज्यतेऽन्यथात्यातिवादिनः । यदनेनोक्तं पूर्वदृष्टरजतस्य स्मरणमेव नेत्रयोर्दूरस्येन रजतेन सह सम्बन्धं

स्यापयतीति तन्मूर्धैव । अत्रेयं वितर्कना यत् भ्रमकालिकं रजतज्ञानं रजतस्य दूरस्थतां न साधयति । भ्रमकाले तु पुरोवर्ति तत्त्व 'मिदमेव' रजतत्वेन भासते । अत्रान्यदपि प्रमाणं यत् भ्रमनिराकरणे जाते—'इदम् रजतमित्यत्र' इदमित्यनेन सम्बद्धस्यैव रजतस्य निषेधो जायते, तदेव चोच्यते भ्रमनिवृत्तौ सत्यां शक्तिरियं नेदं रजतमिति । दूरस्थ तु रजतं यथावत् स्वस्थाने तिष्ठत्येव । अतोऽयथाव्यातिवादिनः द्रष्टुर्नेत्रयोर्दूरस्थेन रजतेन सह सम्बन्धस्थापनं तस्य सिद्धान्तहानिमेव प्रतिपादयति ।

पृष्ठी चैवं सत्ख्यातिः । सत्ख्यातिवादस्य च प्रमुखप्रवर्तको विशिष्टाद्वैत-सम्प्रदायस्य प्रवर्तको रामानुजाचार्यः । सत्ख्यातिवाददृशा शक्तौ भासितं रजत रज्जौ च भासितः सर्पोऽपि न मिथ्या । सत्ख्यातिवादिविद्या भ्रमकालिकं रजतम् मिथ्याऽस्तु नाम परं द्रष्टुः पूर्वदृष्टस्य रजतस्य मिथ्यत्व न कथमपि स्वीक्रियते । अन्यच्च सत्-ख्यातिवादिनस्तर्कस्याश्रयः 'सर्वं सर्वात्मकमिति' सिद्धान्तः । एतच्च सिद्धान्तमाश्रित्य रजतनिर्माणकास्तत्त्वांशाः शुक्लादपि वदन्ते । एवमेव मृगतृष्णिकायामपि जलांशा वर्तन्त एव, परं न्यूनतया । अतो न सर्वथाऽभावो रजतादीनां शुकत्यादिषु । एवञ्च सत्ख्याति-वादिभिः स्वकीयं सिद्धान्तं प्रतिपादयितुं पञ्चीकरणस्यापि वेदान्तसिद्धान्तस्याश्रयो गृहीतः । पञ्चीकरणानुसारमपि प्रत्येकमाकाशादिकं तत्त्वमितरैरपि समन्वितं यच्च—

“द्विधा विधाय चैकैकं चतुर्धा प्रथमं पुनः ।

स्वस्वेतरद्वितीयांशैर्जनात्पञ्चपञ्च ते ॥”

इत्यादिना व्याख्यातम् मनीषिभिः सदानन्दैः । परं यदा पञ्चीकरणन्यायेन 'सर्वं सर्वा-त्मकमिति' सिद्धान्तेन वा शक्तिर्यदि रजतमपि तदा भ्रमे दूरीभूते सति 'शक्तिरियं नेदं रजतमिति' ज्ञानं कथं सम्पद्यते । तत्र तु प्रातिपादयन्ति एते अख्यातिवादिनः—यत् दृष्टिदोषादिहेतोरैव शक्तिः रजतमिव प्रतीयते, गृवलरच शङ्खः पीतः प्रतीयते । परं दृष्टिदोषादिषु विनश्यत्सु शक्तौ वर्तमानाः प्रामुख्यं गतास्तत्त्वांशाः प्रत्यक्षीभवन्ति । एवञ्च सति रजतत्वसाधकाः शुक्यन्तर्गता न्यूनास्तत्त्वांशाः आवृताः जायन्ते ।

सत्ख्यातिवादिनस्तर्काः पृष्ठा अपृष्ठा वेति विचार्यन्ते । सत्ख्यातिवादिनः 'सर्वं सर्वात्मकम्' इति सिद्धान्तः पञ्चीकरणसिद्धान्तो वा न तर्कगुष्टः । सर्वं सर्वात्मकमिति सिद्धान्तं तु स्वीकृते, रजते लोहे च, पयसि क्षीरे च, घृते मृत्तिकायाञ्च कोऽपि भेद एव न स्यात् । पञ्चीकरणमपि च भूतानामेव भवति न तु भौतिकानामपि पदार्थानाम् । भौतिकानां पञ्चीकरणे तु सति पूर्ववत् स्तम्भादिष्वपि रजतादीनां प्रतीतिः स्यात् । अपरञ्च रजतस्य तत्त्वांशाः शक्तौ वर्तन्त इति स्वीकृतेऽपि न शक्तिः रजतं भवति यद् रजतता रजत एव न तु रजतस्य तत्त्वांशेषु । एवञ्च रज्जुसर्पोदाहरणेऽपि सर्वता सर्पोदाहरणेऽपि तत्त्वेषु न वर्ततेऽपि तु सर्प एव । अतः पञ्चीकरणहेतोः शक्तौ रजताभासस्यावसरो न्याय्य एव वक्तव्यः ।

इदानीं वयं वक्तुं पारयामो यत् श्रुत्वा यद् रजतमाभासते न तत् सत् नाऽसत् न चैतं न वा स्मृतिस्य न दूरस्यञ्च । तच्च रजतमनिर्वचनीयम् । एतच्चाह्वैतवेदान्तिनामनिर्वचनीयव्यातिवादेनैव सिध्यति । व्यातिमेनामाश्रित्य तदेवानिर्वचनीयं वस्तु यन्न त्रैकालिकं सत् न च त्रैकालिकमसत् न वा सदसदुभयम् । रजतस्य चैयमेव स्थितिः यदिदं न त्रैकालिकं सत् भ्रमहेतोः, भ्रमनिवृत्तानवभासनात् । नासत्, भ्रमकालेऽवभासनात् । न चोभयम्, सदसदुभयात्मकस्य पदार्थस्य बोधाभावात्, रजतस्य च बोध्यत्वात् । अतोऽनिर्वचनीयव्यातिवादे न केवलं सद्विलक्षणतैवापेक्ष्यते, सा तु असति शशशृङ्गेऽपि वर्तते, परं न शशशृङ्गमनिर्वचनीयम्, न वाऽसद्विलक्षणतैवापेक्ष्यते, सा तु सति परमात्मनि अपि वर्तते, परं नायमनिर्वचनीयः, असतः शशशृङ्गदेः सतो ब्रह्मणो विलक्षणत्वात् । अतः शशशृङ्गादिकं नानिर्वचनीयं यत्र सतः सदसतोश्च विलक्षण्यं वर्तते परं नाऽसतः, न च ब्रह्मैवानिर्वचनीयं यत्तदाऽसतः, सदसतोश्च विलक्षण्यं परं न सतः । अत उपर्युक्तदृशा प्रातिभासिक रजतम् व्यावहारिकं जगदेव चानिर्वचनीयं नान्यत् किञ्चित् ।

अनिर्वचनीयव्यातिवादमन्तरेण श्रुक्तिस्थस्य रजतस्य स्थितिर्न सिध्यति । यद् रजतं न सद् वक्तुं शक्यते भ्रमनिवृत्तौ रजताभासवाधात् । न चेदमसद् वक्तुं शक्यते । भ्रमकालेऽवभासनात् शशशृङ्गादीनाञ्च अनवभासनात् । अतोऽनिर्वचनीयव्यातिवाद एव रजतस्य शरणं नान्यत् ।

प्रातिभासिकस्य रजतस्योत्तरकाले निषेधोऽपि रजतस्यानिर्वचनीयतामेव साधयति । यत्र सतो निषेधो युज्यते न वाऽसतः । किं सद् ब्रह्म, असत् शशशृङ्गोवा कदाचित् केनाऽपि निषिध्यते ? न कदाऽपि । भ्रमनिवृत्तौ रजतं निषिध्यतेऽतस्तु रजतमनिर्वाच्यमिति निष्पन्नम् । अतश्चायां प्रत्याऽपि रजतम्यानिर्वाच्यता सिद्धा । अत्रायमपरोऽपि तर्कोऽनुमन्धात्तव्यः, स चायं यत्र निषेधमात्रमेवानिर्वाच्यस्य सिध्यति, अपि तु प्रत्यक्षोऽपि अनिर्वचनीयस्यैव यथाथंभ्य । अत्रायं हेतुयुक्तं सद् ब्रह्म (परमार्थं सत्) देशकालापरिच्छिन्नत्वात् न कदापि प्रत्यक्षीकर्तुं योग्यम् । असतो बन्ध्यापुत्रस्य शशशृङ्गादेश्च प्रत्यक्षस्य तु कथं का ।

चिद्ब्रह्मपञ्चाधिष्ठानं रजतादीनामिति वेदान्तिकः सिद्धान्तः । रजतादयश्च अज्ञानाहेतोश्चिति अध्यस्ता जायन्ते । रजतादीनामनिर्वाच्यत्वात् एषामधिष्ठानेन चित्ता सम्बन्धोऽपि अनिर्वचनीय एव ।

अत्रेदमपि ऊह्यं यत् श्रुक्तिरजतोदाहरणे यद्यपि प्रातिभासिकस्यैव रजतस्य सामान्यतया भ्रमनिवृत्तौ दाघ उच्यते तत् किमत्र न्याय्यम् ? वस्तुतस्तु व्यावहारिकस्यैव रजतस्य निषेधो जायते न तु प्रातिभासिकस्य । रजताभिलाषी भ्रमात् श्रुक्तिम्

व्यावहारिक रजतम् मत्वा प्रवर्तते, न च प्रातिभासिकं रजतम् मत्वा । यदा च भ्रम-
निवृत्तिः सञ्जायते तदा नेदं व्यावहारिकं रजतमपि तु प्रातिभासिकमित्येव मन्यते ।
अतो व्यावहारिकस्यैव रजतस्य निषेधोऽङ्गीकार्यो न तु प्रातिभासिकस्य । अतएवोक्त-
मिष्टसिद्धिकारेण—

‘यत् हि यद्द्रुपं प्रतियोगि न तत् तेनैव रूपेण निषेध्यम्, किन्तु रूपान्तरेण ।’

व्यावहारिकरजतस्य निषेधेऽन्योऽपि हेतुर्यत् निषेधस्तु कैकालिक एव भवति
नाशिकः स च व्यावहारिकस्यैव रजतस्य भवितुमहति न तु प्रातिभासिकस्य, यत्
प्रातिभासिकं रजतं भ्रमकाले दृश्यत एव । पर व्यावहारिकं तु रजतं शुक्तौ न कदा-
प्यासीत् न वर्तते न च भविष्यति । भ्रमादेव शुक्तौ व्यावहारिकरजतज्ञानस्याभासो
भवति, प्रातिभासिकं तु रजतम्, अतस्तस्यैव भ्रमोत्पन्नस्य रजतस्य निषेधः सम्भवः ।

इयमेवानिवंचनीया व्याप्तिर्या श्रुत्यादौ रजतादीनामनिर्वाच्याया अपि स्थिते-
निवंचनं विधत्त इति वेदान्तविद्याविवित्मव स्वयमेवाकलयन्तु ।

किं ब्रूमः, परमार्थसतः प्रतिपादयित्री, व्यावहारिकसतो जन्मदात्री, सदसन्नि-
पण्यकर्त्री, संसारस्य साधयित्री, प्रातिभासिकस्वरूपनिर्मात्री, श्रुत्यादौ रजतादिस्वरूप-
व्याख्यात्री, अद्वैतरक्षयित्री चोयमेवानिवंचनीयव्याप्तिर्या वेदान्तशिष्टमधारिणीमिवाद्वैत-
शास्त्रसमृद्धिं समुद्घोषयति, इति तच्छास्त्रविदो विद्वांसः स्वयमेवालोचयन्तु ।

वेदान्ते मोक्षस्वरूपम्

मोक्षविषारो भारतीयदर्शनस्य जीवन्म्य च अत्युपादेयः सिद्धान्तः । मोक्षस्य
धरमोद्देश्यत्वात् माध्यत्वाच्च सर्वेऽपि दार्शनिकसिद्धान्ता मोक्षमाद्यकास्तत्पराश्च
प्रतीयन्ते । अतो मुक्तेर्दानिकी महत्ता स्पष्टैव । एवमेव भारतीयजीवनेऽपि मुक्ते-
रद्वितीयो महिमाऽनुभूयते । विविधैर्लौकिकैः सुखैः सुखिता अपि भारतीया आत्मिकस-
न्तोषमनुभवन्तः संसारबन्धान्मुक्तिं कामयमानाश्चावलोकयन्ते । एवञ्चाध्यात्मिकैरा-
धिदैविकैराधिभौतिकैश्च क्लेशैः क्लिष्टा जनास्तदुपायान्वेषणरता दृश्यन्ते । तदेवोक्तं
सांढ्याचार्येणेश्वरकृष्णेनापि—

दुःखत्रयामिघाताज्जिज्ञासा तदभिघातके हेतौ ।

दृष्टे साऽपार्था चेन्नैकान्ताऽत्यन्ततोऽभावात् ॥^१

कस्य मोक्षः सञ्जायते, किञ्चास्य मोक्षविचारस्य औचित्यम्, इति विचार-
णमपि मोक्षस्वरूपं स्पष्टीकर्तुमावश्यकम् । सर्वेष्वपि वेदान्तग्रन्थेषु जीवस्यैव मोक्षः
प्रतिपाद्यते । कश्च जीवो नामेति जिज्ञासायां वेदान्तविदुषाम् मतेष्वयन्न वर्तते । यथा—

१ अद्वैतसिद्धान्तप्रमुखप्रतिपादकेनाचार्येण शङ्करेण देहेन्द्रियमनोबुद्ध्युपाधिभिरूप-
हितः परमात्मा एव जीवसंज्ञयाऽभिहितः ।^२

२ अविधायामीश्वरस्याभास एव जीव उच्यते, सुरेश्वराचार्यस्यायमेव विचार आभा-
सवाद इत्युच्यते ।

३ प्रकटार्थविवरणकृता प्रकाशात्मयतिना सर्वभूतप्रकृतिभूतायां चिन्मात्रसम्बन्धि-
न्याम् अनाद्यनिर्वचनीयमायायाञ्चैतन्यप्रतिबिम्ब ईश्वरः मायायाश्च अविद्यानामसु
आवरणविक्षेपशक्तियुक्तेषु परिच्छिन्नान्तप्रदेशेषु चैतन्यस्य प्रतिबिम्ब जीव इत्य-
भिधीयते विवरणसम्प्रदायस्यायं सिद्धान्तः प्रतिबिम्बवादानाम्ना सुविद्यताः ।

४ अवच्छेदवादसिद्धान्तस्य प्रवर्तकेन वाचस्पतिमिश्रेण घटाकाशमिव अन्तःकरणा-
वच्छिन्नं चैतन्यं जीवः, तदनवच्छिन्नञ्च चैतन्यमीश्वरोऽविद्यायाञ्च प्रतिबिम्बितं
चैतन्यं जीव इत्युदीरितः ।^३

जीवसम्बन्धिनीसु उपयुक्तासु सर्वासु परिभाषासु मायाऽविद्या वा जीवस्य
जीवतायाः हेतुर्दृश्यते । अविद्याकारणादेव च जीवः केपाञ्चिन्मते आभासः, केपा-
ञ्चिन्मते प्रतिबिम्बः केपाञ्चिच्च मतेऽवच्छिन्नः प्रतीयते । अतोऽविद्यैव जीवस्य जीव-
तायाः कारणम् नाऽन्यत् अत्रैवेत्यपि अवधेयं यत् मायाऽविद्येति भेदद्वयं शङ्कराचार्यो-
त्तरवर्तिकालकृतमेव । शङ्कराचार्येण तु मायाऽविद्ययोर्भेदो नहि कुत्रचिदपि निश्चितः ।
एवञ्चाविद्यैव जीवत्वस्य कारणम्, जीवस्य वास्तविकं स्वरूपन्तु ब्रह्मैव । इदमपि
अक्षैव निर्णेतुं शक्यते यदविद्यैव वन्धनस्यापिमूलम् ।

जीवस्यैवापर रूपं—साक्षी । कर्तृत्वभोक्तृत्वाभिमानरहितः साक्षी । अयन्तु
साक्षी स्वयंप्रकाशरूप एव । परं जीवस्तु कर्तृत्वभोक्तृत्वाभिमानसहितः । अतो जीव
एव मोक्षस्य विषयो न तु साक्षी । परं जीवो, 'जीवो ब्रह्मैव नापरः', इत्युक्तिमनुसृत्य
वस्तुतः (स्वरूपतः) ब्रह्मैव । ब्रह्म च शुद्ध-बुद्ध-मुक्तस्वभावम् । अतो जीवस्य मोक्ष-

१. सांख्यकारिका १ ।

२. पर एवात्मा देहेन्द्रियमनोबुद्ध्युपाधिभिः शरीरः ।

३. ब्र० सू० गां० भा० १।१।६ ।

विषयकविचारस्य किमौचित्यमिति जिज्ञासायान्तु इदमेवास्माभिरवधार्यते यज्जीवस्यैव सत्ता यदा आविद्यिकी व्यावहारिकी च तदा जीवमुक्तेरपि विचार आविद्यिको व्यावहारिकश्च न तु पारमार्थिकः । संक्षेपतः, यदा जीवस्य स्वभावतो मुक्तस्वरूपत्वात् बन्धनमेव निर्मूलम् तदा मुक्तिरपि कल्पितम् । एतदेव प्रतिपादितम् मानसोल्लासकृता सुरेश्वराचार्येणापि—

बन्धमोक्षोपदेशादिव्यवहारोऽपि मायया

इत्यञ्च यथा अमत्यपि सर्पे भ्रान्तिकारणात् रज्जो सर्पभानात् भयादिकस्य बन्धनमनुभूयते तथैव मुक्तस्वरूपेणापि जीवेन अविद्याकारणात् बन्धनमनुभूयते । अतो बन्धनमेव यदाऽऽविद्यिकम् तदा मोक्षोऽपि कथन्नाविद्यिकः स्यात् । इदानीम् वयम् मुक्तिविषयकं विचारं प्रस्तुमः ।

भारतीयदर्शनिकैर्मोक्षस्य विचारो वैविध्येन वर्णितः । न्यायदर्शनस्याचार्यैर्दुःखानामात्यन्तिकीनिवृत्तिरेव मोक्ष इत्यवधारितम् । सांख्यदर्शने तु प्रकृतिपुरुषयोः सम्बन्धस्यापनमेव बन्धनम् तयोः सम्बन्धबन्धस्य त्याग एव च मोक्षः । योगदर्शने तु विवेकज्ञे ज्ञाने सति असति वा बुद्धिमत्त्वरूपयोर्यत् शुद्धिमाम्य तदेव कैवल्यमुक्तम् । मीमांसादर्शने च प्रपञ्चसम्बन्धस्य विनय एव मोक्षः । अद्वैतवेदान्ते तु अविद्यानिवृत्तिरेव मुक्तिः । एतन्मतानुसारन्तु जीवस्य यदाऽविद्यानिवृत्तिः सञ्जायते तदा स नितान्तनिर्मलस्वान्तः आत्मनः ब्रह्मणो वा साक्षात्कारं करोति । एतैवावस्था आत्मवोधस्य, ब्रह्मज्ञानस्य, स्वरूपज्ञानस्य, आत्मसाक्षात्कारस्य परमात्मसाक्षात्कारस्य वाऽवस्योच्यते ।

अविद्यानिवृत्तौ सत्यां जीवः 'ब्रह्मिद् ब्रह्मैव भवति' इति श्रुतिवाक्यानुसारम् ब्रह्मरूपतामेवाधिगच्छति । मुक्तावस्थायां जीवस्य ब्रह्मस्वरूपत्वात् मोक्षोऽपि पारमार्थिकः, कूटस्थो नित्यो व्योमक्त् सर्वव्यापी, सर्वविकाररहितः, नित्यतृप्तः स्वप्रकाशस्वभावश्च वर्तते । मुक्तावस्थायामविद्योपाधिनाशे सति जीवस्य सुखदुःखादिधर्मा विनश्यन्ति । मुक्तश्च जीवो ब्रह्मस्वरूपत्वप्राप्तिकारणात् ब्रह्मणश्च आनन्दस्वरूपत्वात् आनन्दस्वरूपतामेव प्राप्नोति ।

अतोऽद्वैतिनाम् मुक्तिर्नैयायिकानां शुष्कमुक्तिर्मिथ्या सच्चित्स्वरूपत्वाच्च बौद्धानां शून्याधारितनिर्वाणतोऽपि विलक्षणा मन्तव्या । अत्रैवेदमपि ऊह्यम् यन्मुक्तपुरुषस्य कृते जगतः सत्ता न नश्यति अपि तु मुक्तस्य द्वैतदृष्टिरेव विनश्यति—'ज्ञाते द्वैत न विद्यते ।' अविद्याभिमानरहिता मुक्ताः पुरुषा नाऽप्रियघटनया शोकाकुला जायन्ते न वा प्रियवृत्तेन हृष्टाः । मुक्तस्तु जीवो निर्लिप्तत्वात् लौकिकान् विषयान् पश्यन्नपि न पश्यति । तदेवोक्तमद्वैतम् प्रतिपादयता श्रीशङ्कराचार्येण—

सुप्तवज्जाग्रति यो न पश्यति द्वयं च पश्यन्नपि चाद्वयत्वतः ।
तथा चकुर्वन्नपि निष्क्रियश्चयः स आत्मविघ्नान्य इतीह निश्चयः ।

अत्रायमाशयो वैशिष्ट्येनोत्लेखनीयो यत् मुक्तः पुरुषः सांसारिकाननेकान्
विषयान् पश्यन्, शृण्वन् अपि च वासनानिलिततया न पश्यति न वा शृणोति । नहि
किमपि विषयवस्तु अवलोक्य मुक्तस्य हृदि हर्षोऽनुभूयते न वा प्रसादः । तदेव श्रुति-
प्रतिपादितम्—

“स चक्षुरचक्षुरिव सकर्णोऽकर्ण इव तदेजति तन्नैजति ॥”

मुक्तो जीवः कर्मकृत् ? अकर्मकृत् ? अशुभकर्मकृद् ? वेति जिज्ञासायान्तु इदमेवाद्द्वैत-
वेदान्तिकमुत्तरं यन्मुक्तेन मानवेन सहजरूपेण शुभकर्मणामेव सम्पादनं विधीयते यद्वा
शुभाशुभकर्माणि प्रति तेन बोधासीन्यमनुभूयते । एतदेव वेदान्तसारकृता सदानन्देनापि
प्रतिपादितम्—

अस्य ज्ञानात् पूर्वं विद्यमानानामेवाहारविहारोदीनाः नृवृत्तिवच्छुभवासना-
नामेवानुवृत्तिर्भवति ।

अद्वैतवेदान्तशास्त्रे मुक्तानां ब्रह्मलोकगमनं स्वर्गलोकगमनम् वाऽनौचित्य-
सिद्धम् । परब्रह्मविषये गन्तृत्वस्व गन्तव्यत्वस्य गतेर्वा कल्पना न हि समीचीना यद्
ब्रह्म तु सर्वगतं प्रत्यगात्मा च वर्तते । यदा मुक्तो जीवः ब्रह्मस्वरूप एव भवति तदा
तस्य कुत्रापि गमनं कथं सङ्गतमिति न जानीमः । यदा कूटस्थमचलञ्च ब्रह्मैवाद्द्वैतं
केवलञ्च सत्यं तदा तस्य कुत्रापि गमनं तत् प्रति वा कस्यापि गमनकल्पनं निराधार-
मेव वक्तव्यम् ।

जीवन्मुक्तिविदेहमुक्तिश्च

मुक्तावस्थायां जीवस्य ब्रह्मस्वरूपत्वात् मुक्तेरेव रूपता स्वतःसिद्धा परं तत्रापि
स्थितिभेदात् जीवन्मुक्तिविदेहमुक्तिरिति भेदद्वयं कल्प्यते । मुक्तेरस्य भेदस्य बाधयो
ऽद्वैतिनां कर्मसिद्धान्तः । प्रारब्धसञ्चित-सञ्चीयमानकर्मसु प्रारब्धकर्मणः, जातेऽपि
तत्त्वज्ञाने क्षीणत्वात् तत्फलभोगार्थं मुक्तेनापि जीवेन तत्फलभोगं यावत्शरीरं धार्यते
एव । इयमेवावस्था जीवन्मुक्त्यवस्थोच्यते । कुम्भकारचक्रदृष्टान्तेनायं सिद्धान्तो-
ऽद्वैतवादिभिः सम्यग्व्याख्यातः । सञ्चालितमपि कुम्भकारचक्रं यथा वेगस्य समाप्ति
यावत् चलत्येव एवमेव मुक्तपुरुषस्यापि जीवनचक्रं प्रवृत्तफलवतां प्रारब्धकर्मणां
भोगकारणात् नोपगम्यति शरीरञ्च धारयत्येव मूक्तः पुरुष इत्याशयः । अयमेव
सिद्धान्तः सांख्याचार्येण कपिलेनापि व्याख्यातः । अदम् एव मुक्तः जीवन्मुक्त इत्युच्यते ।
यदा चास्य जीवन्मुक्तस्य प्रारब्धकर्मणां भोगानन्तरं शरीरपातः सञ्जायते तदा

देहपातकारणात् जीवन्मुक्त एव विदेहमुक्त इत्युच्यते । अतः प्रारब्धकर्मभोगस्तत्समा-
प्तिश्च मुक्तेरुक्तभेदद्वयस्य मूलम् ।

अत्र—“भिद्यते हृदयप्रन्थिशिद्धयन्ते सर्वसंशयाः ।

क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे ॥”

इत्यनेन सञ्चितसन्धीयमानकर्मणां क्षय एव प्रतिपाद्यते न तु प्रारब्धकर्मणाम् ।

आधुनिकविचारशालिनो बहवः समालोचका अद्वैतवेदान्तस्य मुक्तिविचारधारां
पलायनवादस्य पोषिकाम् व्यक्तिवादस्य च समर्थनकर्त्रीम् मन्यन्ते । एते आधुनिकाः
अद्वैतिनाम् मुक्तिविचारे व्यक्तिवादमाक्षिप्य सामाजिकदृष्ट्याऽस्य सिद्धान्तस्यानुपयो-
गित्वं च साधयन्ति । परन्तैतन् समुचितम् ।

अद्वैतवादिनां कर्मसिद्धान्त एव उपर्युक्ताक्षेपाणां सर्वथा निराकरणं कर्तुं
शक्नोति । अद्वैतवेदान्ते भ्रुमुक्षोश्चित्तशुद्धयर्थं यज्ञादिसत्कर्मणां या महत्ता स्वीक्रियते
सा मुक्तिसिद्धान्तस्य सामाजिकम् महत्त्वमेव प्रस्थापयति । भ्रुमुक्षुणा सम्पाद्यमानानां
सत्कर्मणां प्रभावः समाजे स्वाभाविकः । किमधिकम् मुक्तः (जीवन्मुक्तः) अपि पृथः
महजरूपेणैव शुभकर्मणि सम्पादयति । अतोऽप्यधिकन्तु एतत् यत् मुक्तात्मानः लोक-
श्रेयमे पुनरपि जन्म गृह्णन्ति समाजकल्याणञ्च सम्पादयन्ति । अनया विचारणया-
ऽद्वैतवेदान्तस्य जीवनदर्शनपक्षोऽपि सर्वथा स्पष्ट एव अद्वैतवेदान्तमनुसृत्य तु जीवन-
स्येदमेव दर्शनम् यदद्वैतिना अननुरक्तया एकात्मवाददृष्ट्या च कार्याणि क्रियन्ते, न
तु स्वार्थकामनया रागद्वेषभावनया वा । अतो नाऽस्माकमयमाक्षेपोऽप्यङ्गतो वक्तव्यः
यदद्वैतवेदान्ते पलायनवादिताया असामाजिकतायाश्चारोपं साधयन्तो विचक्षणो अद्वैत-
सिद्धान्तात् पलायिताः सामाजिकैरादर्शेश्चापरिचिता दयनीयाश्च प्रतीयन्ते । अतश्च
ऐहिकामुष्मिकश्रेयस्कारिणीयम् मुक्तिविचारधाराऽद्वैतवेदान्तिनामिति सर्वथा निर्णीत
एव पन्थाः ।

वेदान्ते पुनर्जन्मवादः

पुनर्जन्मवादसिद्धान्तस्य समस्याया यदधुना स्वदेशे विदेशेषु चालोचनं दृश्यते
तत्र नञ्चनमपि तु अस्माकं भारतीयदर्शनसाहित्ये प्राचीनकालादेव पुनर्जन्मवादपर-

लोकवादविषयिका विवेचना सर्वतः सम्प्राप्यते । भारतीयानां कर्मवादसिद्धान्तः पुनर्जन्मवादसिद्धान्तस्यैव पोषको यत् स्वस्वकर्मण्यनुसृत्यैव जीवस्य विभिन्नयोनिषु जन्म जायते ।

वेदान्तदर्शनपरम्परामनुसृत्य पुनर्जन्मसिद्धान्तं विवेचयद्भिन्नरस्माभिरिति त्वद-
श्यमेव स्वीकरणीयं यत् कूटस्थोऽक्षलः शाश्वतोऽजश्चात्मा जन्ममरणविरहित एव ।
एतदेव श्रीमद्भगवद्गीतायां निगदितम्—

न जायते भ्रियते वा कदाचित्,
नार्यं भूत्वा भविता वा न भूयः ।
अजो नित्यः शाश्वतोऽयं पुराणः,
न हन्यते हन्यमाने शरीरे ॥

“यदुत्पादि विनाशि तत्” इति सिद्धान्तानुसारं उत्पन्नस्यैव विनाशः सम्भाव्यते न त्वनु-
त्पन्नस्य । अनुत्पन्नस्य च जन्मनः प्रश्न एवासमीचीनः । अतो जन्मनो मृत्योश्च विषयः
जीव एव नत्वात्मा । एवञ्च पुनर्जन्मादिकथापि जीवस्यैव विषये सङ्गता नत्वा-
त्मनि । जन्ममरणादिविषयः कश्चायं जीव ? इति जिज्ञासा स्वाभाविकी । अत्र त्वदमेव
परिभाषणं सम्यक् समुचितम् यद् वासनावासिता चेतनैव जीवः, जीवस्यस्याधार-
श्चात्मा । एतदेव योगवासिष्ठकारेणापि प्रतिपादितम्—

‘चेतनं वासनातत्त्वं स्वात्मतत्त्वेऽवतिष्ठति’ । अयमेव जीवो जन्मनः मृत्योश्च
विषयः । किञ्च मृत्योः स्वरूपम् ? इति प्रश्ने त्वदमेव समाधानं यद् विविधप्रकार-
कासु नाडीषु यदा संकोचो विकासश्च जायते तदा शरीरस्थितस्य प्राणवायोः स्थिति-
रस्तव्यस्ततां याति । अस्यैवायं परिणामो यदान्तरिकः श्वासः काठिन्येन बहिरागच्छति ।
बहिर्भूतश्च श्वासः काठिन्यान्तः प्रविशति । अस्यामेवावस्थायां शरीराद् बहिर्निसृतः
प्राणवायुराकाशे व्याप्नोति वासनामयश्च जीवस्तथैवापरं शरीरं गृह्णाति यथा पक्षी
प्राचीनवृक्षं परित्यज्य अपरमाश्रयते । श्रीमद्भगवद्गीतायान्तु जीवस्य जन्मग्रहणप्रकारं
स्पष्टयन्मुक्तं यद् यथा नरो जीर्णानि वस्त्राणि परित्यज्य नवानि गृह्णाति तथैव देहो
जीवोऽपि जीर्णानि शरीराणि त्यक्त्वा नवानि गृह्णाति—

वासंसि जीर्णानि यथाविहाय
नवानि गृह्णाति नरोऽपराणि
तथा शरीराणि विहाय जीर्णा-
शयन्यानि संयाति नवानि देहे ॥

परमत्रेयं विचारणा स्वामात्रिकी यत् जीव एकं शरीरं परित्यज्य तत्काल-
मेवापरं शरीरं गृह्णाति यद्वा किञ्चित्कालानन्तरम् । अत्रास्ति समाधानम् अस्माकं
शास्त्राणाम् । तच्चेद यत् पूर्वजन्मकृतकर्मनुसारं शुभाशुभलोकानुपभृज्यैव जीवोऽपर
जन्म गृह्णाति । तदेवोक्तं गीतायाम् —

प्राप्य पुण्यकृतांल्लोकानुपित्वा शाश्वतीः समाः ।

ये पुण्यवन्तो जनास्ते स्वर्गादील्लोकान् प्राप्नुवन्ति ये चापुण्यवन्तस्ते नरका-
क्षीन् । ये च पुण्यापुण्यकर्मयुक्ता मध्यमकोटिकाः जनास्ते स्वर्गनरकयोर्द्वयोरपि वासना-
मनुभवन्ति । इदन्तु अविस्मर्तव्यं यत् स्वर्गनरकादिकानां भोक्ताऽविद्यावासितो जीव
एव ।

एवमविद्यावासितो जीवः पुण्यापुण्यलोकानुपित्वा पुण्यकर्मसु क्षीणेषु स्वकर्मा-
नुसारं सभ्यन्नासम्पन्नगृहेषु जन्म गृह्णाति ।

‘ते तं भुक्त्वा स्वर्गलोकं विशाल क्षीणे पुण्ये मर्त्यलोकं विशन्ति’ इति
सिद्धान्तेनापि उपर्युक्तमेव तथ्यं समर्थितं जायते । एते च जीवाः स्वकर्मनिरूपमेव
विभिन्नयोन्यन्तर्गतं जन्म गृह्णन्ति ।

अविद्यावासितजीवातिरिक्तं तत्त्वज्ञानी जीवन्मुक्तोऽपि प्रारब्धकर्मभोगार्थं
जन्मग्रहणं करोत्येव । परं प्रारब्धकर्मभोगानन्तरं जीवन्मुक्तस्य जन्मग्रहणस्यावसरो-
ऽनुपपन्न एव । मुक्तस्तु जीवो ‘ब्रह्मविद् ब्रह्मैव भवति’, ‘जीवो ब्रह्मैव नापरः’ इति
सिद्धान्तानुसारं ब्रह्मस्वरूपतामेव प्राप्नोति । अतस्तस्य जन्मनः प्रसङ्गोऽनुचित एव
वक्तव्यः । जन्मनो भूलं कर्मवासना, सा च परब्रह्मणिज्ञाते सति सर्वथैवोच्छिद्यते । यथा
निगदितमपि—

भिद्यते हृदयप्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः ।

क्षीयन्तेचाऽस्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे ॥

‘भूयो न स आवर्तते न स आवर्तते’, ‘यद्गत्वा न निवर्तन्ते तद्दाम परमं
मम’ इत्याद्युक्तयोऽपि ज्ञानिनोऽजन्मतामेव प्रतिपादयन्ति ।

वेदान्ते सद्वादः

सत्त्वविषयको राट्टान्तो वेदान्तशास्त्रस्य प्राणभूत एव सिद्धान्तः । औप-
निषदमन्तं प्रमाणं मन्थमानैर्गोडपादशङ्कराचार्यप्रभृतिभिर्वेदान्तिभिः सत्त्वमेवाश्रित्य
स्वोपज्ञस्य अद्वैतसिद्धान्तस्य प्रतिपादिनाऽसद्वादिनां वीद्धानां निराकृतिरास्तिक-
दशानस्य च प्रतिष्ठाऽकारि । अनेन सद्वादस्य महिमा वेदान्तडिण्डिमप्रचारितस्य
द्वैतवादमर्दनकारिणोऽत एव निषेध-क्रिया-प्रमुखस्य सिद्धान्तशिरोमणेरद्वैतस्यापेक्ष-
याऽप्यधिक इति अकस्मादेव निष्पद्यते । अतो वस्तुतस्तु वेदान्तिनां सद्वाद एव साक्षाद्
वैदिकः प्रमुखश्च सिद्धान्तः अद्वैतवादस्तु तस्याङ्गभूत एव वक्तव्यः । अद्वैतदेव प्रमाण
यद् वैदिकवाङ्मये सच्छब्दस्यैव व्यवहारः प्राचुर्येण दृश्यते न त्वद्वैतस्य ।

कोऽयं सद्वादो नाम ? यस्मिन् खल्वखिलस्य विश्वस्य कारणता, अध्यास-
रूपस्य प्रपञ्चस्याधिष्ठानता आस्तिक्यस्य च निधानमास्ते तत्त्वत् सत् तद्विषयकश्च
‘विचारः सद्वादः । कृतोऽयमिति विषये नाधिकस्य गवेपणस्यापेक्षा यद् ‘एक सद्
‘विप्राः बहुधा वदन्ति’ इति ऋग्वेदीय सत्त्वनिरूपण सत्त्वस्य प्राचीनमैतिह्यमं
निर्दिशति । शतपथादि ब्राह्मणग्रन्थेषु च कारणत्वेन यद् ब्रह्म वर्णित दृश्यते तदपि
सद् रूपमेव । ऋग्वेद एव नामदीयसूक्तेऽपि वर्तमानस्य सतोऽनीकादसतश्च विलक्षणस्य
सत्त्वत्वस्य प्रतिपादनं विधाय सतः सूक्ष्मतायाः प्रतिष्ठापना कर्तव्येति सुनिर्णीतं साय-
णदिभिः । ऐतरेयाचारण्यकेषु च सच्चिदानन्दरूपः परमात्मा एव जगतः कारणत्वेन
निर्घोरितः वेदान्तविद्याप्रमाणभूतामु चोपनिषत्सु ‘सच्च त्यच्च, इत्यादिकमुक्त्वा
सच्चिदानन्दरूपेण च ब्रह्मवर्णनां निष्पाद्य तत्त्वमिदं व्याख्यायितम् । प्रश्नोपनिषदि तु
सत्त्वत्वस्य वर्णनं मूर्त्तस्य सतोऽर्थे (प्र० २/५) विद्यमानस्य च सतोऽर्थे (प्र० २/२)
कृतम् । उपनिषत्सारभूतायां गीतायां ‘सदसच्चाहमर्जुन’ (९/१९) ‘नाऽभावो विद्यते
सतः’ (२/१६), ‘सदसत्तत्परं यत’ (११/३७), ‘सत्तन्नासद्गुच्यते’ (१-१२)—
इत्यत्र सत्शब्दस्य प्रयोगो विद्यमानस्य सत एवार्थे दृश्यते । गीतायामेव ‘सत्त्वमिदं
निर्देशः’ (१७/२३), ‘मदित्येतत् प्रयुज्यते (१७/२६) इत्यनयोः स्थलयोः सत्त्वशब्दस्य
प्रयोगो ब्रह्मणोऽर्थे विहितः । अथ च गीतायामेव ‘प्रशस्ते कर्मणि तथा मच्छब्दः पार्थ
युज्यते’ (१७/२६) इत्यभिधाय माङ्गलिककर्मणोऽर्थेऽपि सत्त्वशब्दः प्रयुक्तः । तत्रैव
‘यज्ञे तपसि दाने च स्थितः सदिति चोच्यते’ (गीता—१७/२७) इति प्रतिपाद्य
यज्ञादिक्याः स्थितेऽर्थे सच्छब्दः प्रयुक्तः । ‘कर्म चैव तदर्थोऽयं सदित्येवाभिधीयते’
(१७/२७) इत्यत्र च स्पष्टमेव यज्ञादिक-कर्मणोऽर्थे ईश्वरनिमित्तककर्मणश्चार्थे सच्छ-
ब्दप्रयोगः प्राप्यते । पुराणेषु च नच्छब्दप्रयोगः क्वचित् परमात्मनोऽर्थे, क्वचित् शक्त्यर्थे

क्वचिच्च विद्यमानस्य सतोऽर्थे पौनःपुन्येन दृश्यते । तन्त्रैसाहित्ये च शक्यर्थे सत्शब्द-
प्रयोगोऽवलोक्यते । योगवासिष्ठे च 'आदावन्ते च यान्नित्यं तत् सत्यमिति, प्रतिपाद्य
मरमार्यसत्तत्त्वं व्याख्यायते । भारतीयवाङ्मयस्य सिंहावलोकनपद्धतिपर्यवेक्षणनेदं
सुस्पष्टमेव यद् दर्शनशास्त्रे धर्मशास्त्रे च विवक्ष्यपरः सच्छब्दप्रयोगो दृश्यते । इमे-
ऽधोलिखिताश्च एतेषु विविष्टाः सच्छब्दप्रयोगाः वक्तुं शक्यन्ते—

१. जगत्कारणस्य सूक्ष्मातिसूक्ष्मस्य परमतत्त्वस्यार्थे सच्छब्दप्रयोगः ।
२. विद्यमानस्य सतोऽर्थे सच्छब्दप्रयोगः ।
३. ईश्वरार्थे सच्छब्दव्यवहारः ।
४. ब्रह्मणोऽर्थे सच्छब्दव्यवहारः ।
५. शुभकर्मणोऽर्थे प्रयोगः ।
६. आत्मनोऽर्थे सच्छब्दप्रयोगः ।
७. यज्ञार्थे सच्छब्दप्रयोगः ।
८. सत्यार्थे सच्छब्दप्रयोगः ।

एतेषु सर्वेष्वपि सच्छब्दप्रयोगेषु प्रामुख्येन परमतत्त्वार्थवतः सच्छब्दस्य विद्य-
मानार्थकसच्छब्दस्य चाश्रयं नीत्वा वेदान्तिकः सद्वादः प्रतिष्ठित इति प्रतीयते ।
परमत्रैवेदमपि स्वीकरणीयमेव यद् गौडपाद-शंकराचार्यप्रभृतिभिश्च वेदान्तिभिरनेकैः
एकं सदित्याश्रयस्य सदस्यस्य न वा विद्यमानस्य मदर्शस्यैव वाऽऽधारमाश्रित्य सत्तत्त्व-
विषयकस्याद्वैतमूलस्य सद्वादस्य प्रतिष्ठापना कृताऽपि तु कस्यचिद् विलक्षणस्यैवेति
वक्ष्यामो वयम् । पूर्वं गौडपादमेव नीयताम् । आचार्येण गौडपादेन 'सतो हि मायया
जन्म युज्यते न तु तत्त्वतः' (गो० का० ३/२७) इत्यत्र सत्तत्त्वमेव जगतः कारण-
त्वेनोद्घोषितम् । सत्तत्त्वविषयकश्च सिद्धान्त-प्रतिपादयित्राऽऽचार्येण यदा 'सतो हि
मायया जन्मेत्युक्त्वा सत्तत्त्वं जगन्मूलमुक्तं तदा विद्यमानस्य जगतोऽस्तित्वं स्वप्नमिव
गन्धर्वनगरमिव चोदीरितम् । सद्द्विपयिका एषा योजना वेदान्ते विलक्षणैव । सत्तत्त्व-
ञ्चानेन आचार्येण ब्रह्मेत्यभिधायैव निर्दिष्टम् । नेय सर्वथा वेदान्तिनः शङ्कराचार्यस्य
सरणिरिति ज्ञास्यतेऽत्रैव शाङ्करसिद्धान्तस्य विवेचनावसरे । वैदिक एव शङ्कराचार्यस्य
सिद्धान्त इति सम्यगस्ति सघोषितं वेदान्तवाङ्मये । परमिदमपि वेद्यमेव यत् सत्तत्त्वा-
श्रितस्याद्वैतवादस्य प्रस्थापकः शङ्कराचार्य एवाङ्गीक्रियते समालोचकैरिति को हेतुः
शङ्कराचार्यस्य प्रतिष्ठायाः ? मन्मते तु सत्तत्त्वप्रतिपादकत्वमेव शङ्कराचार्यस्य महिम्नो
हेतुः वैदिके तु वाङ्मये परमतत्त्वसाक्षात्कारं कृतवतां ऋषीणां प्रसङ्गवशाद् यत्र
तत्रागता उपरिनिदिष्टा वीजविचारा एव दृश्यन्ते नत्वेतस्य सद्वादस्य वा सिद्धान्त-
प्रतिपादनमिति सतोऽमतश्च जगदुत्पत्तिसाधकैर्वैदिकवचनैरिदं स्पष्टमेव, यत् क्वचिद्
यदि 'एकं सदित्यादिकमुक्त्वा सत् तत्त्व जगतो मूलकारणत्वेनोच्यते, तदाऽन्यत्र 'असद्'

एव जगत्कारणत्वेन वर्ण्यते (छा० ६।२।१, तै० उ० २।७।१) अतो वस्तुतस्तु
 शाङ्कराचार्य एव अद्वैतसिद्धान्तप्राणभूतस्य सत्त्वत्वस्य प्रतिष्ठापकोनाऽभ्यः ब्रिचि ।
 सत्त्वप्रतिष्ठापकन चानेनाचार्येण 'यद्विषया बुद्धिर्न व्यभिचरति तत सत् 'सत्यमिति
 यद्रूपेण यन्निश्चितं तद्रूपं न व्यभिचरति 'एकरूपेण ह्यवस्थितो योऽर्थः स परमार्थः
 'सदाख्येन' ब्रह्मणा, 'परमार्थ-सत्य ब्रह्म', 'परमार्थतत्त्वं' ब्रह्म, 'एकमेव हि',
 'सर्वदैकरूपं', 'सत्संस्थानमात्रमिदं सर्वम्', 'सतोऽन्यत्वे अनृतत्वम् इत्यादिक प्रतिपाद्य
 सत्सम्बन्धिनी विचारदृष्टिः प्रदर्शिता । इदमेवान्न समाख्यानमेपक्ष्यते यच्छङ्कराचार्येण
 वस्तुतः सत् शब्दस्य प्रयोगः परमार्थसत्यस्य ब्रह्मण एवार्थे निष्पादितः । अत एवाचार्येण
 सच्छब्दस्यार्थे सत्यशब्दस्य (शा० भा०, तै० उप० २।१) ब्रह्मशब्दस्य (शा० भा०
 केनोप० १।५, शा० भा० गीता—२।१७) च प्रयोगो विहितः । अत्रेद कथनमपि
 नाप्रासङ्गिकं यच्छङ्कराचार्येणार्थद्वयाय ब्रह्मशब्दस्य प्रयोगः कृतः— एकस्तु निर्गुणब्रह्म-
 प्रतिपादनाय, अपरश्च सगुणब्रह्मण यद्वेश्वराय । तन्न परमार्थसतोऽर्थे निर्गुणब्रह्मण
 एव व्यवहाराऽभ्युपगन्तव्यः इत्यञ्चेदमपि निष्पन्नमेव यत् शाङ्करसिद्धान्तमनुसृत्य
 सद्ब्रह्मैव प्राप्तव्यं वस्तु तदेव चैकं सत्यम् । तदुक्तमप्याचार्येण 'ब्रह्मावगतिर्हि
 पुरुषार्थः ।'

यदुक्तम् परमार्थं सद् ब्रह्म ब्रह्मैकैक सत्यमिति चेत्, का स्थितिस्तर्हि लौकिकस्य
 प्रत्यक्षं दृश्यमानस्य जगतः ? किमिदं जगत् सत् ? असद् वा ? नेदं सद्भवितुमर्हति
 यन्नेदं शाश्वत नित्यमनन्तादिकञ्च, यत् परिभाषितम् । न चेदमसदेव प्रतीयते यद्
 व्यवहारेऽस्य जगतोऽस्तित्वं सर्वथैवानुभूयते लौकिकैः । किमिदमुभयम् ? तदपि न,
 यत् किमपि वस्तु सदसदुभय न भवितुमर्हति, यत् परस्परविरोधात्मक सदसद्द्वयम्
 न चेदं सदसदुभयमिन्नं, यदिदं परमार्थदृष्ट्याऽभदलीकदष्ट्या च सद् वर्तते एव । तत्
 किमिदं विचित्रं जगदिति विवेचयन्नाह शाङ्करः—तस्मात् प्राग् ब्रह्मात्मताप्रतिबोधा-
 दुत्पन्नः सर्वो लौकिको वैदिकश्च व्यवहारः ।

इयमेवाऽऽशयताऽत्र यद् ब्रह्म ज्ञानात् पूर्वमेव जगतो व्यावहारिकी सत्ता
 यदज्ञानवशादेव नामरूपात्मकस्य जगतो व्यवहारो दृश्यते न तु सति ज्ञाने, "ज्ञाते द्वैतं
 न विद्यते" इत्युद्धरणेनात् । अतो यदि जगतः सत्ता व्यावहारिकी तदाऽज्ञानमूला
 बुद्धयाश्रिता च । अस्माच्च शाङ्करवेदान्ते जगत् न तत् सत् यन्नित्यमविकारि सार्व-
 भौमादिकञ्च । परं यदि जगत् मन्नास्ति तदाऽसत् स्यादेव । जगदसदस्ति न वेति
 निर्णयनाय ज्ञातव्यमेतद् यत्किमसदिति ? शाङ्कराचार्येण तु 'यद्विषया बुद्धिर्व्यभिचरति
 तदसदिति निष्पाद्य असद्विषयको विचारः परिभाषितः । एतत् परिभाषणमाश्रित्य
 तु जगदसद् वक्तुं शक्यत एव, परमार्थबोधे मति जगदबुद्धिर्व्यभिचारात् । पारमार्थिक-
 सतश्चभिन्नत्वादपि जगदसत् सिध्यत्येव यत् सद् यदि स्वयम्भूः शाश्वतमवाधितञ्च

तदा सद्भिन्नत्वाज्जगत् परतन्त्रं, परिवर्तनशीलं, बाधितञ्चात एव शङ्कराचार्येण 'सतोऽन्यत्वे अनृतत्व' मित्युक्त्वाऽपि 'असत्' परिभाषितम् (शा० भा० छा० उ० ७।३।२) विकारत्वाद् दृश्यत्वाच्चापि जगदसदिति निर्णेतुं शक्यते । वेदान्ते दृश्यं जगद्विकारमात्रमेव (दृश्य नाम विकारः—शा० भा० तै० उ० २।७) इति शंकराचार्यवचनात् । विकारश्च तथैवासद् यथा छान्दोग्य श्रुत्यनुसारं मृत्तिके० त्येव सत्यमन्यच्च विकारजातं वाचारम्भणमात्रमेव । अत एव वेदान्तिना 'सर्वो विकारः कारणव्यतिरेकेणानुपलब्धे अस' दिति प्रतिपादितम् । अत्रैवेदमप्यूह्य यद् वेदान्ते जगद्विवेकत्वरूपेणैव स्वीक्रियते न तु विकारेण । यच्चोक्तं विद्यारण्येन 'सत्यत्वं बाधराहित्यमिति तदपि जगदसदित्येव प्रमाणयति, जगतः श्रुत्यनुभवतर्कसिद्धवाघात् । अतो यदि जगदसत्, तदाऽस्य जगतो विषये सदसद्विलक्षणत्वप्रतिपादिकाऽनिर्वचनीयता कथं घटितेति आपन्नम् । तत्रत्वेवमेव समाधेयं यदलीकादमतः सतश्च परमार्थादेव जगतो विलक्षणता न तूपर्युक्तादमतः अतो यदि जगन्मिथ्या तदा नालीकत्वादपितु जगद्विषयकबुद्धिव्यभिचारादेव । एवञ्च जगतोऽपत्त्रमेव मिथ्यात्वम् । परं यदि जगद् असत्तदा जगतो विषयेऽनिर्वचनीयतासिद्धान्त स्यापि वैयर्थ्यं स्यादिति कथमयं सदसद्विलक्षण्यप्रतिपादिकाया अनिर्वचनीयतायाः दुन्दुभिनादः । तच्च जगतो विषयेऽलीका सता परमार्थसतश्च भ्रान्तिर्माभूदिति प्रयोजनादेव प्रतीयते ।

शंकराचार्यप्रभृतिभिर्वेदान्तिभिः प्रतिपादितस्य जगन्मिथ्यात्वसिद्धान्तस्य न्यूनत्वमन्विष्यन्तो मधुसूदनसरस्वती प्रभृतयः परवर्तिनोऽद्वैतिनस्तदनुसारिणो दासगृप्तादयश्चालोचकाः द्वैतसिद्ध्यापत्तेर्मिथ्यात्वस्यापि मिथ्यात्वमावश्यकं मन्यन्ते । एषां तु पक्षो यत् वेदान्तप्रतिपादितस्य मिथ्यात्वस्य मिथ्यात्वं न सेऽस्त्विति चेत् तदा जगतोऽस्तित्वं सेऽस्त्विति । अतोऽद्वैतसिद्धयर्थं मिथ्यात्वस्यापि मिथ्यात्वमपेक्षितम्, येन जगतोऽसत्यत्वं सिद्ध्येत । तन्न, जगन्मिथ्यात्वस्याज्ञानिनां कृत एवोपयोगित्वात् । येषामज्ञानिनां कृते जागतिकी प्रतीतिर्भवति तेषां कृत एव तन्निराकरणम् । तेषां कृत एव च द्वैतभयं भवितुं युज्यते न तु ज्ञानिनां कृते । अथ च यदा परमार्थबोधे सति जगतो मिथ्यात्वं सिद्धयति तदा पूर्वकालिकस्य (अज्ञानदशायाः) नामरूपात्मकस्य तु जगतो मृपात्वमानुपलङ्घकमेव, अतो मिथ्यात्वस्यापि मिथ्यात्वं किं निमित्तमिति वयं न जानीमः । अपरञ्च यथा जगन्मिथ्यात्वप्रतिपादनेन प्रकारान्तरेण जगत्सत्यत्वस्वीकरणाद् द्वैतशंका सम्भवति तथैव मिथ्यात्वस्य मिथ्यात्वप्रतिपादनेनापि द्वैतभयं सम्भवेदित्यपि केषाञ्चिन्मतम् । अतोऽनर्थपरम्परैर्वैपेति शंकर एव सिद्धान्तः समीचीन इत्यभ्युपगन्तव्यम् ।

अत्रेदं निष्कृष्यते यच्छाङ्करवेदान्तरीत्या प्रतिपादितं मिथ्यापि जगत् परमार्थ-

दृशाऽसदपि सद् व्यावहारिकदृष्ट्या सदेव न तु गौडपादादीनामिव स्वप्नमिव गन्धर्व-
नगरमिव वाऽसत् । एवञ्च गौडपादशंकराचार्ययोर्जगद्विषये वैचारिको भेदः ।

वेदान्ते सद्विषयकं विवेचनमनुसरद्भिरेकमन्यदपि सत् प्राप्यते पारमार्थिक-
व्यावहारिक-सद्भ्यामतिरिक्तम् । तच्च 'मृगतृष्णिकादौ सदद्बुद्धिः अनुवर्तमाना' (शा०
भा० गीता०—२।१८) 'मृग तृष्णाद्यपेक्षया..... सत्यम् इत्युक्त्वा शंकराचार्येण
व्याख्यातम् । इदमेव वेदान्तस्य प्रातिभासिकं सत् । शुकती रजतस्य भ्रमः, मृगमरी-
चिकादयो भ्रमाश्च प्रातिभासिकसत्ताया एवोदाहरणानि सन्ति । शुकती यद् रजतं
प्रतिभासते न तद् व्यावहारिकं किमुत पारमार्थिकम् । अपरञ्च रजतप्रतिभासनमपि
शुकत्यधिष्ठानमाश्रित्यैव युज्यते नाऽन्यथा । एवमेव मृगतृष्णिकादयोऽपि नहि निरास्पदा
भवन्ति, इति शंकराचार्यकथनमनुसृत्य मृगतृष्णिकादीनां कृतेऽधिष्ठानस्यापेक्षाऽनिवार्य-
तया स्वीकृता तथा व्यावहारिकजगतः कृतेऽधिष्ठानापेक्षा नितान्तमेवावश्यिकी । तच्च
जगतोऽधिष्ठानं सद् ब्रह्मैव ।

वेदान्तिनां यदधिष्ठानरूपं सद् ब्रह्म तत्राभावरूपम्, अत एव शंकराचार्येण
'ब्रह्मैवसानोऽयं प्रतिषेधः नाऽभावावसान' इति प्रतिपादितम् ।

अतो वेदान्तिभिः पारमार्थिकसद् रूपब्रह्मणि प्रतिपादिते सत्येपि केषाञ्चित्
पंचपुराणादिप्राचीनग्रन्थानाम् दासगुप्ताराहुलसांस्कृत्यायनादीनाञ्चाधुनिकयुगसमालो-
चकानां शंकरदर्शने प्रच्छन्नबौद्धस्यारोपो निराधार एव । यन्नाऽप्राह्वैतवेदान्तदर्शने
जगद्विज्ञानवादवादिनामिव विज्ञानमात्रमेव न वा शून्यवादिनामिव शून्यमेव । अतश्च
दासगुप्तमहोदयानां Brahman was very much like the Shunya of
Nagarjuna इति कथनमपि न प्रामाणिकतामावहति । एवमेव च योगवाशिष्ठस्यापि
'यच्छून्यवादिनां शून्यं ब्रह्म ब्रह्मविदां वरम् । विज्ञानमात्रं विज्ञानविदो यदमल पदम्
इति कथनात् सतो ब्रह्मणः शून्येन सह तुलनमपि न समीचीनम् । अत एव शंकराचार्येण
सद्ब्रह्मविषये ब्रह्मासदिति कल्पयतां भ्रान्तिरल्लिखतीक्तमिदं निम्नांकितम्—

“दिन्देशगुणगतिफलभेदशून्यं हि परमार्थं सदद्वयं ब्रह्म मन्दबुद्धीनामसदिव प्रति-
भाति” ‘दुर्जनरमणीयां वाचं जल्पति सुगतविज्ञानवादसमानोऽय वेदान्तवाद इत्युद-
दिक्तम् ।

वेदान्तिभिर्यस्य परमार्थस्य सतो ब्रह्मणः प्रतिपादनं कृतम् तत् सत्यं, चिदा-
नन्दधनस्वरूपम्, अनाश्रितम्, ज्ञातृज्ञेयादिभेदरहितम्, अदृश्यम्, अभीतिकम्, आश्वत-
मेकरसञ्च । नहि तत्र नानात्वं लोकानाम्, न वा तत्राधिगमो शास्त्रज्ञानाम् । ये
तदनुपम रसस्वरूपमनुभवन्ति त एव ज्ञातुम् पारयन्त इति विरमामो वयम्, नाऽयमात्मा
ब्रह्मचनेन तस्य इति कथनादस्माकमसामर्थ्यादिति सुधियः स्वयमेव समालोचयन्तु ।

वेदान्ते वृत्तिनिरूपणम्

वृत्तिविचारो भारतीयवाङ्मयस्य प्राणस्वरूपः सिद्धान्तः । वैयाकरणा, दार्शनिका, आलङ्कारिका, राजनीतिविशारदादयश्च स्वशास्त्ररीत्या वृत्तेर्विवेचनं चक्रुरिति नाऽविदितं तत्तच्छास्त्रविदां श्रेमुषीजुषाम् । दर्शनशास्त्रे च नैयायिकादीनां वृत्तिविषयको विलक्षण एव नयः । अत्र तु मण्डूकप्लुतिमनाश्रित्य वेदान्तशास्त्रव्याख्यातवृत्ते राद्धान्तस्य निर्णयायैव प्रयस्यते ।

वेदान्ते वृत्तेः (खलौकिकवृत्तेः) स्थितिमुक्तेः पूर्वा वर्तते । सोपानारोहणन्यायेन वृत्तेरधिगमं विना मुक्तिप्राप्तिरसम्भवैव मन्यते मनीषिभिः । अतो वृत्तिविचारणो विना सकलोऽपि वेदान्तविचारप्रपञ्चो निःसार एव वक्तव्यः । वेदान्ते वृत्तिरिति अन्तःकरणस्य स्थितेरभिधानम् । इयं वृत्तिरन्तःकरण एव जायते, तत्रैव स्थितिं याति तत्रैव च लयम् । संस्कारा वृत्तिं निमित्तं वृत्तयश्च संस्कारानिति चक्रमनवरतं चलत्येव । अत्रैवेदमप्यूहं यदद्वैतवेदान्तसम्प्रदायविद्भिर्भारचार्यैर्ब्रह्मालोकिकी वृत्तिः स्वीकृता तत्रैका लौकिकी वृत्तिरपि प्रतिपादिता । इदमेवाऽस्या वृत्तेर्लौकिकत्वं यल्लौकिकपुस्तकचपकादिविषयाणां विषयतामापाद्येयं तद्रूपतां गृह्णाति । सा चेयं प्रक्रिया यत्तेजसमन्तःकरणमिन्द्रियद्वारेण बहिर्निर्गत्य बाह्यविषयाणामाकारं प्राप्नोति । तदिदमन्तःकरणस्य बाह्यविषयाकारोपादानमेव वृत्तिरिति निगद्यते । एतच्च तथैव यथा तडागोदकं छिद्रान्निर्गत्य कुल्यया च क्षेत्रकेदारान् प्रविश्य केदारानुरूपाकारतां याति ।^१ तदित्यं घटते यत् पुस्तकादिपदार्थसाक्षात्कर्तुरन्तःकरणञ्चक्षुरादिद्वारैर्बहिर्निर्गत्य पुस्तकाद्याकारेण परिणमते । अतश्चान्तःकरणस्याय परिणामविशेष एव वृत्तिरित्युच्यते ।

संशय-निश्चय-गर्व-स्मरणत्वेन वृत्तेर्भेदचतुष्टयी स्वीकर्तव्या । तत्र संशयस्याधानं संकल्पविकल्पात्मके मनसि, निश्चयस्याध्यवसायशालिन्यां बुद्धौ, गर्वस्याभिमानस्वभावेऽहङ्कारे स्मरणवृत्तेश्चाधानमनुसन्धानात्मके चित्ते स्वभावतयैवालोचयितुं शक्यते । यद्वा एकस्यैवाऽन्तःकरणस्य वृत्तेश्चतुष्टयतामाश्रित्यान्तःकरणस्य चतुष्टयतानिरूप्यते शास्त्रकृद्भिर्हित्यपि नाऽसमीचीनः पक्षः । तत्र स्थाणुर्वा पुरुषो वेति संशयरूपिणी वृत्तिः, इदं पुस्तकं तवैवेति निश्चयरूपिणी, विपश्चिदहमिति गर्वरूपिणी, सोऽयं देवदत्त इति वृत्तिश्च स्मरणरूपिणी व्याख्याता विद्वद्भिः ।

किं नामवृत्तेर्महत्त्वम् ? का चाऽस्योपयोगिता ? इति स्वभावतयैव जिज्ञास्यम् । तत्र लौकिक-वृत्तेस्त्रिविधं महत्त्वं प्रदर्शितं शास्त्रे, तच्चेत्यम्—

१. 'विवरणकृता प्रकाशात्मना वृत्तिहेतोरेव जीवस्य' विविधविषयकज्ञातृत्वं साधितं यज्जीवोऽन्तःकरणस्य वृत्तिमारुह्यैव विषयैः सह सम्बद्धो जायते ज्ञातृत्वादिक-
ञ्चानुभवति । अनया रीत्या वृत्तिं विना जीवचैतन्यस्य कदाचिदपि सम्पर्को भवितुं
नार्हति । अतश्चित्ता सह विषयसम्बन्धं स्थापयितुं वृत्तिनितान्तमेवापेक्षिता ।
२. अन्तःकरणोपाधिको जीवो वृत्तिद्वारा दृष्टिरागत्य, विषयचैतन्य-ब्रह्म-चैतन्ययोर-
भेदविधानेन बाह्यं विषयवस्तु प्रकाशयति । एवञ्चेयं वृत्तिविषयचैतन्यद्वय-
चैतन्ययोरभेदनिर्मात्री ।
३. अविद्याऽऽवृत्तो जीवो विषयान् प्रकाशयितुमक्षम एव सर्वथा । स च वृत्तिहासा-
द्येनैव विषयप्रकाशने समर्थो यद् वृत्तिरेव जीवस्याविवरणरुद्धं विधाय तस्मिन्
विषयावभासनसामर्थ्यमुत्पादयति । यथा युयुत्सो वीरे सन्नामे इमायाते भीरुभृटो-
ऽपसरति यथा च कटसंवेष्टने जाते धराप्रत्यक्षः सम्भवति तथैवाऽविद्याऽऽवरणस्य
भङ्गे सति वस्तुबोधः सञ्जायते ।

इदानीमलौकिकीं वृत्तिमाश्रित्य विञ्चिदृश्यते । अलौकिकं परमात्मानं
विषयीकृत्येयमधितिष्ठत्यत एवेयमलौकिकी । सा 'चाहं ब्रह्मास्मीति' महावाक्य-
स्वरूपिणी । यदाऽऽध्यात्मिको गुरुः 'तत्त्वमसि' इति महोपदेशवाक्येनाधिकारिणं
शिष्यम् परमात्मतत्त्वं बोधयति, तदा शिष्यो नित्य-शुद्ध-बुद्धमुक्तसत्यादिरवरूपिणीम्
'अहं ब्रह्मास्मी'त्यखण्डाकाराकारितामनुभूतिमनुभवति । इयमनुभूतिरेव 'अहं ब्रह्माऽस्मि'
इत्यलौकिकी वृत्तिर्नाम । यथा लौकिकी वृत्तिर्घटादिकं स्वविषयतां प्रापयति, तथैवेय-
महंब्रह्मास्मीति वृत्तिरपि ब्रह्मतत्त्वं स्वविषयतामानयति । जडवृत्तिरियं कथं सच्चिद्ब्रह्म-
नन्दस्वरूपब्रह्मतत्त्वं स्वविषयताभातयति, इति नहि शकनीयम्, यद् यदाऽन्तःकरण-
वतिन्यामस्यां वृत्ती ब्रह्मणश्चित्तत्वस्य प्रतिविम्बं पतति, तदेयं चित्तत्वयुक्ता वृत्तिरेव
प्रत्यगभिन्नचैतन्यस्वरूपब्रह्मणो विषयतामापाद्य चैतन्यस्याज्ञाननिवृत्तिं विधाय चैतन्यस्य
ब्रह्मस्वरूपप्राप्तौ स्पष्टमेव साहाय्यमादधाति । अतश्च वृत्तेरस्या विषयता न तु
शुद्धब्रह्मणि, अपि तु अज्ञानविशिष्टप्रत्यगभिन्नपरब्रह्मण्येवेति बोध्यम् । अत एव
सुबोधिनीकृता नृसिंहमरस्वतिनाऽपि सुबोधितम्—

“सा चिदावृत्तिर्नाम शुद्धब्रह्मस्वरूपिणी, किन्त्वज्ञान-विशिष्टप्रत्यगभिन्नपरब्रह्म-
विषयिणी ।”^१

उपर्युक्तप्रक्रिययाऽज्ञाननिवृत्ति विधाय परमात्मानञ्च प्रकाश्य क्वेदं वृत्ति-
गच्छति काचाऽस्या गतिर्भवतीति जिज्ञासा दृष्टान्तद्वयेन शाम्यतीति मन्ये । तदित्यं
यदग्नियया काष्ठेन्धन सन्दह्य स्वयमेव शाम्यति यथा चोदरस्यदूषितजलस्य शान्त्य-
र्थम् पीतमुष्णोदकं दूषितजलं प्रशाम्य स्वयमपि शाम्यति तथैवाज्ञानबाध विधाय
चित्तवृत्तिरपि साकल्येन शान्तिमधिगच्छति । एवञ्च सत्यज्ञानबाधे, शान्ते च वृत्ति-
व्यवहारेऽद्वैतस्वरूप पर ब्रह्ममात्रमेवावशिष्यते, इति वृत्तिव्यापारस्वीकारेणैवाद्वैत-
निश्चिनयः समीचीन इति विदुषां मतमेव सुमतम् ।

वृत्तेरभावे वृत्तिप्रतिविम्बितचैतन्याभासस्य स्वरूपविषयेऽपि विमर्शो विद्येयः ।
तत्त यथा दीपप्रभाऽऽदित्यमण्डलमवभासयितुमसमर्था सती आदित्यमण्डलप्रभयाऽभि-
भूता जायते, तथैव वृत्त्यभावे तत्प्रतिविम्बितचैतन्याभासोऽपि परब्रह्मस्वरूपेणैवा-
वशिष्यते । अत्र दर्पणनिर्देशनस्य चरितार्थताऽपि द्रष्टव्या । तच्च यथा दर्पणे भग्ने
सति तत्रत्यः प्रतिविम्बोऽपि नश्यति, तथैव चैतन्याभासाधारभूतवृत्तेरभावे वृत्तिवर्ती
चित्प्रतिविम्बोऽपि न तिष्ठति, आद्यारं विनाऽऽद्येयस्यासिद्धत्वाच्चैतन्याभासस्य ब्रह्म-
चैतन्यमात्रतयाऽवशिष्यते ।

मोक्ष एव चरमः साध्यश्चेत् काऽपेक्षा तर्हि वृत्तेरङ्गीकरणस्येति नहि कश्चि-
त्कर्तव्यः, यदज्ञात-ब्रह्मासाक्षात्कारार्थं वृत्तिव्याप्तिरपेक्ष्यत एव, वृत्तेरज्ञाननिवृत्तिकारक-
त्वात् । किमिदं वृत्तिव्याप्यत्वं नाम ? इति यदन्तःकरणवृत्तिरविद्याऽऽवरणनिवृत्ति-
निमित्तामज्ञानावच्छिन्नचैतन्यं व्याप्नोतीत्येतद् वृत्तिव्याप्यत्वम् । अतश्च वृत्तेर्व्याप्यत्वम
ब्रह्मणश्च व्यापकत्वम् । परमेतत्तु मधुंयैव निष्पन्नं यद् ब्रह्मतत्त्वस्वरूपफलप्रकाशन-
प्रयोजनाय वृत्तेर्व्याप्यत्वमनपेक्षितमेवेति सम्यगेव विवेचितं विद्वद्वरेण्येविद्यारण्ये :—

फनव्याप्यत्वमेवाऽस्याः शास्त्रकृद्भिर्निवारितम् ।

ब्रह्मण्यज्ञाननाशाय वृत्तिव्याप्तिरपेक्षिता ॥^१

एनामेव विचारपद्धतिमाश्रित्य सदानन्दप्रभृतिभिरनेकैरपि वेदान्तिभि-
'यन्मनसा न मनुते' (केन० उ० १।५) 'मनसैवाऽनुदृष्टव्यम्' (बृ० उ० ४।४।१९)
इत्यनयोविरोधोऽपि समन्वितः । यद् वृत्तेरज्ञाननिवर्तकत्वात् 'मनसैवाऽनुदृष्टव्यम्'
इति विप्रतिपत्तिरहितं ब्रह्मसाक्षात्काररूपफल प्रति साक्षादहेतुत्वाच्च 'यन्मनसा न
मनुते' इति वचने च नहि काचिदसाधुता प्रतिभाति ।

नौकिकालौकिकभिदा विमृष्टस्य वृत्तिद्वयस्य समीक्षातुलयाऽपि स्वरूप तुलयितुं
योग्यम् । वृत्तिद्वयमपि अन्तःकरणाधिष्ठितं विषयस्वरूपेणाकारितमिति निर्विवादम् ।
अज्ञातं घटं पटं वा विषयीकृत्य लौकिकी चेद् वृत्तिर्घटपटाद्याकारतां याति, तदाऽऽ

ब्रह्मा' स्मीत्यलौकिकी वृत्तिरपि अखण्डब्रह्माकारत्वं प्राप्नोतीत्यत्र कश्चिच्छङ्कालु-
 न्नैवितुमर्हति, अखण्डब्रह्मण आकाराभावाद् वृत्तेश्च तस्मात् तदाकाराकारितत्वाऽऽङ्गी-
 कारादिति तन्न, अखण्डब्रह्माकारेण ब्रह्मस्वरूपस्योपात्तत्वात् । यत् प्रागेव सङ्केतितम-
 नयोरयमेव भेदः प्राधान्येन यदेका (लौकिकी वृत्तिः), लौकिकान् पुस्तकचपकादीन्
 विषयान् विषयीकरोति, वृत्तिश्चापरा (अलौकिकी) परब्रह्मात्रम् । अपरञ्च
 लौकिकवृत्तेः कृत्यद्वयमुरसीकृत्य मनीषिणोऽस्या लाभमपि लेभिरे । तत् प्रथमतस्तु
 लौकिकी वृत्तिरियञ्चपकादिकं कमपि विषयं विषयतामापाद्य तद्गताज्ञातं निरस्यति,
 ततश्च स्वगतचित्तत्वस्याऽऽभासेन जडं चपकादिकं विषयमपि प्रकाशयति, इति
 द्विविधमस्य करणीयम् । पर नेयं सरणिरलौकिकव्या वृत्तेः । यद्वेपाऽलौकिकी वृत्तिः
 परब्रह्मतत्त्वं विषयीकृत्य तद्विषयकमज्ञानं वाधत इति तु सत्यम्, परमिय स्वतः प्रकाश-
 स्वरूपं परब्रह्म प्रकाशयितुमशक्तैव खलु । एतदपि विद्यारण्यैः 'स्वयं प्रकाशमानत्वा-
 न्नाभास उपयुज्यते'¹ इत्यभिप्राय सम्यगेव सम्पादितम् ।

वृत्तिरियमलौकिकी निर्विकल्पकसमाधिवर्तिनी न तु सुषुप्तिवर्तिनीति बहुशो
 वेदान्तविद्याविशारदैर्विद्वेचितम् । अयमेव निर्विकल्पक-सुषुप्तयोर्भेदोऽवलोकनीयः । पर
 यद्येवं, तर्हि 'तदानीमेतावीश्वर-प्राज्ञो चैतन्यप्रदीप्ताभिरतिसूक्ष्माभिरज्ञानवृत्तिभिरा-
 नन्दमनुभवतः ।² इति कृत्वा सुषुप्तावपि कथं वृत्तेरस्तित्वमृद्घोपितं, कथञ्चेदं
 फलितम्—सुखमहमस्वाप्समिति । इय विरोधघ्नीः सैनिकविदुषो जैकबमहोदयस्य मन-
 स्यपि उदपादि, यत्तानाऽऽनोचयतीतम्—

"The statement here in text and commentary as the nonexis-
 tance of the Vrtti in sound sleep, seems to be in opposition to that
 in section eight where it is said Isvara and Prajna experience
 pleasure during sound sleep, Ajanavrttibhiih."³

एवञ्च यदि जैकबदृशा दृश्यते, तदा विरोधप्रतीतिस्तु प्रतीयते एव । परं
 नेयं प्रतीतिर्वास्तविकी यत् सुषुप्ती तु वृत्तिरज्ञान एव लीयते 'सुखमहमस्वाप्स' मिति
 सुषुप्त्वाज्ञानवृत्तिसंस्कारहेतोरेवानुभूयतेऽत एव 'चैतन्यप्रदीप्ताभिरतिसूक्ष्माभिरज्ञान-
 वृत्तिभिरानन्दमनुभवतः ।' इत्युदट्टिङ्कितं सदानन्दैः । निर्विकल्पे तु या चित्तवृत्तिरनुभूयते,
 सा परमात्मज्ञानानुभवरूपैवेति सुस्पष्ट एवानयोचिरोधः । तत्र (निर्विकल्पे) साधकस्य
 चित्तवृत्तेः परमात्मनि एकीभावेन स्थितिरिति वृत्तेरेकाग्रवृत्तिरेव भूवतीमितिः स्वीक्रियते
 मुनिवृत्तिभिर्मुमुक्षुभिः । लोकेऽपि चाञ्चल्यविक्षिप्तचेतसो जनाः संसाराद्विह्वल-
 लहरीभिलुङ्गा दोलायमानाश्च दृश्यन्त इति वृत्तिरेव भूक्तिमुक्तिप्रदायिनीति सुधियः
 समालोचयन्तु ।

1. पञ्चदशी, ६।९२ ।

2. सदानन्दः, वेदान्तसारः, (८) ।

3. Jacob, G. A. The Vedantasara, p. 158.

संस्कृतवाङ्मयम् (तत्स्वरूपं महत्त्वञ्च)

‘संस्कृतं नाम दैवीवागन्वाख्याता महर्षिभि’ रित्येकः पक्षः श्रद्धालूनाम् । परं संस्कृतस्यापरोऽपि व्यावहारिकः पक्षोऽतिशयेन गरीयानिति नातिशयोक्तिः प्रयुज्यते । कदाचिदेव कोऽपि विषयः स्याद् यस्य बीजानि संस्कृतभाषायामुपलब्धे साहित्ये नोपलभ्यन्ते वस्तुनस्तु संस्कृतसाहित्यपरिधौ वैदिकसंस्कृतादिसंस्कृतरूपाण्यपि परिगणितुं शक्यन्ते, परमत्रास्माकं प्रयासो लौकिकसंस्कृतसाहित्यस्य स्वरूपावबोधस्य तन्महत्त्वावनोकनस्य चास्ति ।

संस्कृतवाङ्मयमतिविस्तृतं ससारञ्च । ग्रीकलैटिनभाषयोरपि साहित्यम् संस्कृतसमं समृद्धं नास्ति । अस्माकं संस्कृतवाङ्मये दर्शनशास्त्रस्य घर्मशास्त्रस्य, साहित्यशास्त्रस्य, राजनीतिशास्त्रस्य, नीतिशास्त्रस्य, अर्थशास्त्रस्य, समाजशास्त्रस्य, मनोविज्ञानशास्त्रस्य, भूगर्भशास्त्रस्य, इतिहासस्य, ज्योतिषशास्त्रस्य, विज्ञानस्य, भाषाविज्ञानस्य, सैन्यविज्ञानस्य, व्याकरणशास्त्रस्य, आयुर्वेदशास्त्रस्य, किमधिकम्, परामनोविद्या (Parapsycology) प्रभृतीनाम् बहूनामपि विषयाणाम्, येषां जन्मदातार अमेरिकादिदेशवासिनः आत्मनो मन्यन्ते, प्रचुरम् विवेचनमस्माकमुपनिषदादिग्रन्थेषु स्पष्टमेव दरीदृश्यते ।

उपर्युक्तानां दर्शनशास्त्रादिविषयाणामुल्लेखः संस्कृतवाङ्मये कुत्र वर्तते इति जिज्ञासा नान्वेषणमर्हति । अस्मिन् विषयेऽत्र पार्थक्येन विचारचर्चा औचित्यमेवावहति ।

संस्कृतवाङ्मये दर्शनशास्त्रम्—

संस्कृतवाङ्मये दर्शनशास्त्रस्य प्राधान्यम् । आध्यात्मिकं विवेचनं तु संस्कृतसाहित्यस्य प्राणं एव । उपनिषत्साहित्यादारभ्याद्यावेधि दर्शनशास्त्रस्यासंख्याः ग्रन्थाः समुपलभ्यन्ते । किमधिकम्, वेदान्त-सांख्ययोग-न्यायवैशेषिक-पूर्वमीमांसा-जैन-बौद्ध-बौद्धादि दर्शनपद्धतीनाम् विपुलं साहित्यं ससृष्टभाषायामवलोक्यते । स्वकीयोक्तिपुष्टये उपनिषदादिकानाम् ग्रन्थानाम् संक्षेपतः प्रबन्धनलेखनान्तरवद्वेकत्वादेनावश्यकं एव स्वीकरणीयः । संस्कृतवाङ्मये समुल्लेख्ये दार्शनिकं विवेचनं केवलं भारतीयेभ्य एव रोचते, अपित्वेत् इङ्ग्लैण्ड-फ्रान्-जर्मनादिदेशानाम् दार्शनिकानामपि मनांसि मोह्यति । एतद्विषयकमहत्त्वप्रदर्शिका विवक्षा अत्रैव किञ्चिदवसरमपेक्षते ।

संस्कृतवाङ्मये धर्मशास्त्रम्—

भारतीयधर्मदर्शनयोरेतद्वैशिष्ट्यम् यदनयोः समन्वयोऽप्यावश्यकः । परमसद्गुणयोः पृथक् सङ्केतो वैज्ञानिकाध्ययनविचारेणैव क्रियते । वस्तुतस्तु द्वावपि एकैकस्य

पूरकावेव । वाल्मीकिरामायण-महाभारतादयोऽस्माकम् सहस्राधिकाः धर्मग्रन्था मन्ति, येषु लौकिकपारलौकिकयोर्धर्मयोः नैपुण्येन सम्पादितम् विवेचनमुपलभ्यते । काणेप्रभृतिभिर्वर्द्धभिः समालोचकैः धर्मशास्त्रस्यैतिह्यमपि आङ्ग्लभाषायां लिखितमस्ति । सर्वेषामपि धर्मग्रन्थानामुल्लेखोऽत्र न सम्भवा नाप्यावश्यकः ।

संस्कृतवाङ्मये साहित्यशास्त्रम्—

संस्कृतसाहित्येनास्माकं पारिभाषिकं तात्पर्यम् । यदनुरूपं साहित्यशास्त्रेण रसालङ्कारादिविवेचनसंबन्धितस्यसाहित्यस्याद्यो गृह्यते । एतद् विषयोपस्थापकाः ग्रन्था एव लक्षणग्रन्थाः कथ्यन्ते । साहित्यदर्पणः, रसगगाधरः, ध्वन्यालोकः, काव्यप्रकाशः, कुवलयानन्दादयश्चसाहित्यशास्त्रस्य ये लक्षणग्रन्थाः मन्ति, तेषु साहित्यशास्त्रस्य मौलिकी प्रतिष्ठा दृश्यते । भारतवर्षस्यान्यभाषापण्डितैरपि संस्कृतसाहित्यलक्षणान्याश्रित्यैव स्वकीयसाहित्यस्य समालोचनम् दिदितम् । का कथा विदेशिनाम्, येषामाङ्ग्लभाषायालोलोचनासाहित्ये, संस्कृतसाहित्यशास्त्रे सम्यग्दिवेचितस्य रससिद्धान्तस्य विश्लेषणमपि न स्पष्टम् । रसस्य ये दशभेदाः संस्कृतसाहित्यशास्त्रे विवेचिता वर्तन्ते तेषामुल्लेखोऽपि आङ्ग्लभाषासाहित्ये सम्यक् नास्ति ।

संस्कृतवाङ्मये राजनीतिशास्त्रम्—

कौटिल्यस्यार्यशान्त्रं राजनीतिशास्त्रस्य प्रत्यातम् प्रशस्तञ्च ग्रन्थरत्नम् विद्यते । अस्मिन् वर्णिता राजनीतिजगत्प्रसिद्धा । मुद्राराक्षसप्रभृतिषु संस्कृतनाटकेष्वपि राजनीतिशान्त्रस्य स्पष्टमुपादेयञ्च विवेचनमुपलभ्यते । पञ्चतन्त्रादिषु ग्रन्थेषु तु राजनीतेः मुस्पष्टं नोदाहरणञ्च चित्रणमतिशयेन स्पष्टमेवेति अखिलेऽपि संसारे प्रत्यातोष्यम् मणिरूपः ग्रन्थः ।

संस्कृतवाङ्मये नीतिशास्त्रम्—

यथा राजनीतिशास्त्र तथैव नीतिशास्त्रमपि संस्कृतसाहित्ये सुवर्णितम् वर्तते । भर्तृहरः नीतिशतकम्, शुक्रनीतिः, विदुरनीतिः, कामन्दकीयनीतिशास्त्रम्एते नीतिशास्त्रस्य शताधिकाः ग्रन्थाः मन्ति । न केवल नीतिग्रन्थेषु अपितु मिश्रपालब्रह्मादिमहाकाव्येष्वपि नैतिकसिद्धान्तानाम् विशदं विवेचनं वर्तते । पञ्चतन्त्र-हितोपदेशादिष्वपि नीतिशास्त्रीयम् पर्याप्तम् विवेचनं दृश्यते ।

संस्कृतवाङ्मये अर्थशास्त्रम्—

कौटिल्यस्यार्यशास्त्रे राजनीतिशास्त्रमिदार्थशास्त्रमपि प्रायशः वर्णनम् प्राप्यते । पुराणेष्वपि अर्थशास्त्रसम्बन्धिनी चर्चा प्रायेणायाति । अतः संस्कृतमयंशास्त्रशास्त्रयोजनाकम् ।

संस्कृतवाङ्मये काव्यादिसाहित्यस्यसर्जना—

कलाविषयको विकासः कस्यापिदेशस्य समुन्नतेरेव प्रमाणम् । काव्यमपि कलैव । भारतीयः काव्यकलास्वरूपोऽपि अतिशयेन महान् । संस्कृतसमुपासकानाम् कालिदास-श्रीहृष्यं-माघ-भारविप्रभृतीनां कवीनाम् कृतयो रघुवश-नैषधीयचरितशिशुपालवध-किराताजुर्नीयाद्याः काव्यसंक्षारे शिरोऽवतसायन्ते । कविषु कालिदामेन, तस्यापि च अभिज्ञानशाकुन्तलेन विश्वेऽपूर्वा ध्यातिरूपलब्धा । वाणविरचितः संस्कृतस्योपन्यासः कादम्बरी कस्य चेतो न मोह्यति । भवभूतेरुत्तररामचरिते कहरणसस्य यादृशी रम-राजता दृश्यते सा कस्य हृदयन्न व्यामोहयति । शूद्रकविरचिते मृच्छकटिके सामाजिक-जीवनस्य यत् यथार्थमय स्वाभाविकञ्च चित्रणमुपलभ्यते तदतीव लोकरञ्जकम् वर्तते । अम्बिकादत्तव्यासस्योपन्यासे शिवराजविजये च रचयितुर्या रचनाचातुरी दृश्यते साप्यपूर्ववेति नासमीचीनं किञ्चिदुच्यते । अतएवेदमुच्यते यत् संस्कृतभाषायाम् काव्य-नाटकोपन्यासादिमाहित्यस्य यद् वर्णननैपुण्यमवलोक्यते तदन्यत्र दुर्लभमेव ।

संस्कृतवाङ्मये समाजशास्त्रम्—

केचित् साम्प्रतिकाः समाजशास्त्रमाधुनिकविषयम् मन्यन्ते । परत्रैषा वार्ता । पर्याप्तः समाजशास्त्रीयो विषयः संस्कृतवाङ्मये वर्तते । स्मृतिग्रन्थेषु सामाजिकसम्ब-न्धानाम् संस्थानाञ्च विधिपूर्वकं वर्णनं स्पष्टमेवास्ति ।

संस्कृतवाङ्मये मनोविज्ञानम्—

मनोविज्ञानमाधुनिककालेऽतिरुचिकरो विषयः । केचन समालोचका अस्यापि विकासमाधुनिककालिकमेव मन्यन्ते । नैषा स्थितिः । लङ्कावतारसूत्रादिग्रन्थेषु व्याख्यातो बौद्धानां विज्ञानवादसिद्धान्तः प्राचीनाद्वैताचार्यैः गौडपादाचार्यैः स्वकीयायाम् गौडनादकारिकायाम् सुस्पष्टीकृतः स्वप्नवादसिद्धान्तश्च फ्रायडप्रभृतीनाम् मनोवेज्ञा-निकसिद्धान्तानाम् स्पष्टतया परिचयं ददाति ।

संस्कृतवाङ्मये भूगर्भशास्त्रम्

संस्कृतवाङ्मये भूगर्भविद्याया अपि प्रायशः सङ्केताः प्राप्यन्ते । पौराणिके साहित्ये भूगर्भविद्यासम्बन्धिनी बह्वी सामग्री समवलोक्यते । किमधिकम्, कालिदास-विरचिते मेघदूतेऽपि भूगर्भविद्यापरकम् वर्णनम् सुस्पष्टमेव दृश्यते ।

संस्कृतवाङ्मये ज्योतिषशास्त्रम्

भारतीयं ज्योतिषशास्त्रम् विश्वविख्यातम् । अस्यापि विषयस्य संस्कृतवाङ्मये षताधिकाः ग्रन्थाः सन्ति । एतेऽपि ज्योतिषशास्त्रविषयकाः ग्रन्थाः द्विविधाः—एके

गणितसम्बन्धिनोऽपरे च फलितसम्बन्धिनः । सूर्यसिद्धान्तादयो ग्रन्थाः गणितप्रधानाः
ग्रन्था एवञ्च जातकालङ्कारप्रभृतयो ग्रन्थाः फलितप्रधानाः ग्रन्थाः ।

संस्कृतवाङ्मये विज्ञानम्—

आधुनिको वैशिष्ट्येन वैज्ञानिको युगः । अणु परमाण्वादिविषयकमनुसन्धानं
यदधुना प्राथमिकताम् प्राप्नोति तस्यापि वर्णनाऽस्माकं न्यायदर्शनादिग्रन्थेषु—स्फट-
मेवावलोकते । केचित् कथयन्तु चेत्—प्रायोगिकविज्ञानस्यास्माकं संस्कृतग्रन्थेष्वभाव,
एव, तदाऽस्माकमेतदुत्तरं यदग्निवाणादीनामस्त्रशस्त्राणाम् बहुविधविमानानाञ्च
गत्यादिवर्णनं प्राचीनाम् वैज्ञानिकतामेव स्पष्टीकरोति । योद्धृम्विज्ञानन्तु महाभारता-
दिग्रन्थेषु प्राप्यत एव ।

संस्कृतवाङ्मये भाषाविज्ञानम्—

भाषाया उत्पत्तोः विकाशस्य, अर्थपरिवर्तनस्य, ध्वनिपरिवर्तनस्य, एवञ्च
रूपपरिवर्तनादीनाम् विषयाणामध्ययनम् भाषाविज्ञानस्य क्षेत्रे समागच्छति । भाषा-
णान्तुलनात्मकमध्ययनमप्यस्य विषयः । एतद् भाषावैज्ञानिकमध्ययनम् संस्कृतभाषा-
याम् प्राप्यत एव । प्रातिशाख्येषु, निरुक्त, ऐन्द्रसम्प्रदायादिव्याकरणग्रन्थेषु, काव्याय-
नरचितवातिकेषु एवञ्च पतञ्जलिरचितमहाभाष्यादिग्रन्थेषु प्राचीनभाषाविज्ञानस्य
स्वरूपमवलोक्यत एव । परमर्तदपि वक्तव्यं यत् तात्कालिकम् भाषाविज्ञानम् व्याक-
रणेन मिश्रितमासीत् ।

सैन्यविज्ञानम्—

सैन्यविज्ञानम् विश्वविद्यालयेषु आधुनिको विषयः । परमस्माकम् महाभारत-
रामायणादिग्रन्थेषु प्राचीन-सैन्यविज्ञानस्य स्पष्टमेव वर्णनम् प्राप्यते । महाभारतीय-
चक्रव्यूहरचना प्राचीनसैन्यविज्ञानस्यैवोदाहरणम् । एवमनेकान्यपि तत्र उदाहरणानि
प्राप्यन्ते ।

व्याकरणशास्त्रम्—

संस्कृतभाषायामुपलब्धस्य व्याकरणशास्त्रस्य तु कथं का । समग्रैऽपि विश्वे
तादृशम् समृद्धम् व्याकरणम् कस्या अपि भाषायाः नहि दृश्यते यादृशं संस्कृतभाषाया-
विस्तृतमिदम् व्याकरणम् । महाभाष्यकारेण पतञ्जलिनोक्तमस्य विस्तारस्य विषये—

“द्वादशवर्षेर्व्याकरणं श्रूयते”

अष्टाध्याय्यादयो व्याकरणग्रन्था अपि अनेका मूलग्रन्थाः, अपरे च टीकाग्रन्थाः
सन्ति । नह्यत्र परिगणनमावश्यकमेवाम् ।

संस्कृतवाङ्मये आयुर्वेद शास्त्रम्—

आयुर्वेदशास्त्रसम्बन्धिनोऽपि ग्रन्थाः संस्कृते न्यूना न सन्ति । माधवनिदानादयो ग्रन्थाः आयुर्वेदशास्त्रे शताधिकाः सन्ति । शल्यचिकित्सापि संस्कृतायुर्वेदशास्त्रे वर्तते एव । परमयं लेखनको विषयो यद् भारतीयाः स्वदेशस्य समृद्धमुपयोगिनमायुर्वेद-शास्त्रमनादृत्य पाञ्चात्यैः प्रचारितम् चिकित्साशास्त्रमेव बहुमन्यन्ते ।

संस्कृतवाङ्मये विधिशास्त्रम्—

संस्कृतम् विधिशास्त्रमतिप्राचीनम् प्रतिष्ठितञ्च विद्यते । मनुस्मृत्यादिग्रन्थेषु वयम् विधिशास्त्रस्य सम्यक् नमुल्लेखम् प्राप्नुमः । याज्ञवल्क्यस्मृतः टीका मिताक्षरा तु विधिशास्त्रज्ञानाम् मध्येऽद्यापि अत्युन्नतम् महिमानमादधाति ।

संस्कृतवाङ्मये इतिहासः—

भारतीयस्येतिहासस्यापि वर्णनं संस्कृते विद्यते । रामायणमहाभारतावस्माक-मितिहासग्रन्थादेव स्तः । तदतिरिक्तमस्याः पुराण ग्रन्थेष्वपि प्राचीनेतिहासस्य वर्णना स्पष्टतयाऽवलोक्यते ।

अत्रास्माभिः सङ्केतद्विधा एतदेव निर्दिष्टम् यत् संस्कृतवाङ्मये साहित्य-राजनीति-नीतिशास्त्रार्थशास्त्र-समाजशास्त्र-मनोविज्ञान-भूगर्भशास्त्र- योतिषशास्त्रादी-नाम् विवेचनम् प्रायशः समुपलभ्यते ।

परमस्य नायमाशयो यत् आधुनिकैः तत्तत्शास्त्रेषु यादृशमनुसन्धानं क्रियते तन् सर्वमुक्तपूर्वम् । अत आधुनिकानामपि गवेषणाकार्यं सर्वथा स्तुत्यम् ।

संस्कृतभाषायाः व्यावहारिकता—

यस्याः संस्कृत भाषायाः साहित्यमतिशयेन समृद्धम् सा व्यवहारयोस्यापि वर्तते नवेति जिज्ञासापि स्वाभाविकी । अत्रेदम् निवेदनम्, यदस्याः व्यवहारयोग्यताया उदाहरणानि प्राचीनग्रन्थेषु स्पष्टमेवोपलभ्यन्ते । रामायणमहाभारतकाले निश्चितमेव संस्कृतभाषा माधारणजनानाम् भाषा आसीत् । वाल्मीकिरामायणनृमारं हनुमता अशोकवाटिकायाम् सीतया सह संस्कृतभाषायामेव भाषितुम् निश्चितम् । यदुक्तं हनुमता रामायणे—

“वाचं चोद्वाहरिष्यामि मानुषीमिह संस्कृताम् ।

वास्कोऽपि वैदिकसंस्कृतादितराम् संस्कृतभाषामेव”—

भाषामुक्तवान् । पाणिनिनापि संस्कृतभाषैव लोकभाषोक्ता । महाभाष्ये तु एकः सारथिः एकेन वैयाकरणेन सह मृतशब्दस्य व्युत्पत्तिविषये विवादं करोति ।

अनैनैतत् सम्यक् स्पष्टम् भवति यत् संस्कृतमस्माकं देशस्य व्यावहारिकी भाषाऽऽसीत् । परमद्यायम् शोचनीयो विषयः यद् या संस्कृतभाषास्माकं राष्ट्रस्य भाषाऽऽसीत् सा भारतीयानाञ्चेतः सु तत् स्थानं नहि प्राप्नोति यदपेक्षितम् वर्तते । नायम् शासनस्य दोषो, यत् प्रायेण श्रूयते । नहि कापि भाषा केनापि शासनेन मरणम् प्राप्यते न वा जीवनमिति दृढो मे विश्वासः । अस्येदम् स्पष्टम् प्रमाणम्, यद् यवनशासकैराङ्ग-लशासकैश्च बहुकालं यावत् निरस्कृतापि संस्कृतभाषाऽधुनापि स्वकीयम् महिमानन्न जहाति । शासनेन वृत्तिप्रदानादिकार्येण याङ्कामपि भाषाम् प्रति लोके रुचिरत्पाद्यते, एतत् सत्यमेव भण्यते । कस्तहि दोषभाक् संस्कृतसम्बन्धिन्या अव्यावहारिकताया यद्वाऽस्याः मृतभाषापदप्रदानस्य ? वयम् संस्कृतज्ञाएवेति मे उत्तितीर्णा । ये वयम् संस्कृतसंताव्याजेन वृत्त्यादिकम् प्राप्तुमस्त एवास्या समुन्नतिविषये दत्ताचिन्ताः न सन्ति । किमधिकम्, अस्मभ्यमेवास्याः व्यवहारो न रोचते । अस्मासु कियन्त एव सन्ति, येऽस्याम् भाषायाम् पत्रव्यवहारं कुर्वन्ति, कक्षायामध्यापयन्ति, सभादिषु चाभिभाष्यन्ति । संस्कृतज्ञैस्तु सहेताद्दशोव्यवहारो नितरामपेक्षितएव । अतोऽस्माकम् संस्कृतज्ञानामयम् प्रथमो दोषः, यद् वयमस्याः व्यवहारम् कुर्मः । अपरश्चापि दोषो-स्माकम् संस्कृतज्ञानामेव । कस्यापि भाषायाः जीवनं तस्याः साहित्यमनुसृत्य तिष्ठति । साहित्यञ्चलोकोपकारकत्वेन लोकस्य वास्तविकी युगप्रधानाञ्च स्थितिम् व्यनक्ति आदर्शपथञ्च स्थापयति । अत इदं वक्तुं युज्यते यद् साहित्यस्य जीवनमभिलषद्भिः साहित्यिकैः युगानुसारमेव साहित्यसंज्ञा कार्या । येषु विषयेष्वद्य लोकानाम् सचि-दृश्यते, ये चोपादेयाः, तेषामेव चित्रणम् संस्कृतज्ञैः कार्यम् । एतदेव संस्कृतजीवनस्य साधनम् । कैश्चित् संस्कृतज्ञैरुपयुक्तां दृष्टिमाश्रित्य साहित्यनिर्मायते इति कृते ते प्रशंसायोग्याः । अन्यच्च संस्कृतसमुन्नत्यै प्राचीनसंस्कृतग्रन्थानाम् समालोचनमपेक्ष्यते । यत्रास्माभिर्भारतीयैः स्वकीयस्य संस्कृतसाहित्यस्यालोचना यत्किञ्चिद् रूपेणैव द्रियते तत्र पाश्चात्यैः सम्पादितस्यालोचनासाहित्यस्य परिगणनमपि न सरलम् । प्रशंसा-माजस्ते पाश्चात्या अस्मिन् विषये ।

अपरञ्चेदं लज्जास्पदम् यद् वर्य भारतीयैः स्वकीयस्य संस्कृतसाहित्यस्य मूल्यन्न विचारयामः । संस्कृतसाहित्यस्य महत्त्वम् विचारयद्भिः पाश्चात्यैः संस्कृत-साहित्यम् जीवनस्य सारत्वेनैव गणितम् । संस्कृत साहित्यसमीक्षकेन जर्मनदेशीयेन शोपेनहरेण विदुषा संस्कृतसाहित्यांशभूतस्य उपनिषत्साहित्यस्य मूल्यं परिगणयन्ता स्पष्टमेवोक्तम्—

“In the whole world there is no study except that of the originals, so beneficial so elevating as that of the Aupnikhat. It has been the solace of my life and it will be the solace of my death.”

शोपेनहरस्योपरि निर्दिष्टस्याशंस्यायमेवाशयः, यत् सः विश्वसाहित्ये उप-
निपत्साहित्यम् सर्वोपरि महत्त्वमदात् । शोपेनहरप्रभृतयः पाश्चात्यजगति बह्वः
संस्कृतसाहित्यप्रशंसकाः सन्ति ।

अतएवास्माभिर्भारतीयैर्विविधविषयसंपृक्तस्य संस्कृतसाहित्यस्यमहत्त्वमवघेयम्,
संस्कृते व्यवहृतं व्यम्, संस्कृतसाहित्यस्य समालोचन कर्तव्यम्, संस्कृतसमुन्नत्यै च सर्वथा
सर्वदा च प्रयतनीयम् ।

अस्माकं राष्ट्रभाषा

विचाराणाम् प्रकटीकरणस्य साधनम् भाषा । भाषा-विभाषा-राजभाषादिरूपेण
भाषाणाम् बहूनि रूपाणि दृश्यन्ते । अबिव्यक्तिसाधनभूतया भाषया साहित्यिक्यपि
भाषा भाषाऽभिधया वक्तुं शक्यते, यथा पर्वतीया भाषा यथा च वनवासिनाम्
शवरादीनाम् भाषा । विभाषा नाम प्रान्तीय भाषोपभाषा वा । विभाषा कस्यापि
प्रान्तविशेषस्य विशिष्टभाषारूपेणास्ते, यथा बङ्गप्रदेशीयानाम् बङ्गीया भाषा ।
महाराष्ट्र प्रदेशीयानाम् महाराष्ट्री पंजावप्रान्तीयानाञ्च 'पंजाबी' । येय राज्यभाषा
सा राज्यव्यवहारस्य भाषा वर्तते । यथेदानीमपि भारतवर्षे प्राधान्येन आङ्ग्लभाषैव
राज्यभाषात्वेन विराजत इति लज्जास्पदमेवास्माकम् भारतीयानां कृते । केयं राष्ट्र-
भाषा नाम ? राष्ट्रभाषा न केवलं क्षेत्रविशेषस्य प्रदेशविशेषस्य वा भाषा न वा केवलं
राज्यकार्यस्यैव भाषाऽपि तु समग्रस्यापि राष्ट्रस्य भाषा वर्तते । राष्ट्रभाषायै कृतेऽधो-
लिखितानि वैशिष्ट्यान्वपेक्ष्यन्ते ।

प्रथमम्— सैव भाषा राष्ट्रभाषापदवीम् प्राप्तुमर्हति या राष्ट्रस्याधिकधिकनागरि-
काणाम् भाषा स्यात् ।

द्वितीयम्—सैव भाषा राष्ट्रभाषाया ओचित्यमावहति यस्याव्याकरणिकी सम्पत्तिः
समृद्धा सुव्यवस्थिता च राजते ।

तृतीयम्— यस्याः भाषायाः विशालं कोशसाहित्यम् वर्तते सैव राष्ट्रभाषाभवितुं
योग्या ।

चतुर्थम्— यस्याम् भाषायाम् साहित्यनृष्टिः सम्भाव्यते या च राष्ट्रस्य संस्कृतिं दर्शनञ्च व्याख्यातुं समर्था सैव राष्ट्रभाषायाः शोभनमूपदम् प्राप्तुमर्हति नाऽस्या ।

इदानीमस्माकं स्वतन्त्रराष्ट्रस्य भारतवर्षस्य राष्ट्रभाषा 'हिन्दी' वर्तते । परं हिन्दीभाषायां राष्ट्रभाषायां सत्यामपि सर्वेऽपि भारतीया एतां राष्ट्रभाषारूपेण स्वीकरणेऽनेकविधापत्तीन् प्रदर्शयन्ति । अस्यैवैतत् फलं यद्विदानीयावत् हिन्दी भारतवर्षस्य शासनव्यवहारस्य भाषायाः पदेऽनामीनेव । मद्रास-दगल-महाराष्ट्रप्रभृतीनाम् प्रान्तानाम् वामिनो जनाः हिन्दीतो वैशिष्ट्येन विभ्यति । मद्रासादिप्रदेशीयाः हिन्दिपेठ्याऽऽङ्गलभाषामधिकम् महत्व प्रददति । एते च हिन्दीभाषाया अस्वीकरणे हिन्दीविपयिकीं स्वकीयामज्ञतां कारणरूपेण प्रस्तुवन्ति । परमन्तदुचितम्, यदेतैर्मद्रासादिप्रदेशीयैर्जनैर्विदेशीयानामाङ्गलभाषाया यदि ज्ञानमधिगतन्तदान्बदेशस्यातिप्रधानायाः हिन्दीभाषाया अध्ययनं किं दूरहन् । जतो देषां केषामपि प्रान्तानां वास्तव्या हिन्दी भाषां ज्ञानुं सारल्येन समर्था इति निविवादम् ।

पूर्वं हिन्दी सर्वेऽपि भारतीयैर्नागरिकैः राष्ट्रभाषारूपेण राज्यव्यवहारभाषारूपेण च स्वीकर्तव्या, इत्यस्माकं पक्षः ।

इदानीम यदा मद्रासादिराज्येषु हिन्दीभाषायाज्ञातारो नोपलभ्यन्ते साधारण्येन तदा राज्यानाम् पारस्परिको व्यवहारः केन्द्रीयशासनस्य च राज्यैः सह व्यवहारप्रक्रिया हिन्दीभाषायां कथं सम्भवेदित्यस्या समस्याया इदं समाधानम् यत् सर्वेऽपि अहिन्दीभाषिभिर्पत्रव्यवहारकाले स्वपत्रस्यानुवादो हिन्दीभाषायामपि प्रेषितव्यः । एतच्छ्रुते प्रत्येकस्मिन्नपि राज्येऽनुवादकानाम् व्यवस्था न कठिना । अर्जवेदमपि वक्तव्यम् यत् हिन्दीभाषिणोत्तरप्रदेशेनाऽपि स्वपत्रस्यानुवादस्तत्प्रान्त भाषास्वपिप्रेषितव्यः । एवमेव केन्द्रीयशासनेनापि स्वकीयो पत्रव्यवहार आङ्गलभाषायां न कृत्वा हिन्दी भाषायामेव कर्तव्यः पत्राणामनुवादश्च तत्तत्प्रदेशानाम् भाषायामपि प्रेषणीयः । अनेन प्रकारेणाङ्गलभाषाम् विनाऽपि केन्द्रीयशासनस्य राज्यशासनस्य च व्यवहारे कापि बाधा न सम्भविष्यति । परमेष्ठा व्यवस्थाऽपि तावत्कालपर्यन्तमेवास्मान्निः स्वीकरणीया यावत्कालपर्यन्तमहिन्दीभाषिभिः प्रान्तैर्हिन्दी भाषायाः ज्ञानत्र सम्पाद्यते । साधारणतया सर्वेऽपि हिन्दीभाषायां ज्ञातायां सत्या सर्वेऽपि राजकीयो व्यवहारो हिन्दीभाषा, यामेव सम्पादनीयः ।

किं संस्कृतमपि राष्ट्रभाषापदे विराजितुं समर्थेत्यपरः प्रश्नः । वस्तुतस्तु संस्कृतम् प्राचीनकालेऽस्माकं राष्ट्रभाषाऽऽपीदेवैति सर्वथा सिद्धम् । संस्कृते राष्ट्रभाषायै अपेक्षितानि वैशिष्ट्यानि साकल्येनोपलभ्यन्ते । इमिदमप्यत्रैव स्वीकार्यं यदिदानीं संस्कृतस्य ज्ञातारो बहवो न सन्ति, यदा च न केवलम् भारतीया एवापितु अर्जनादि-

विदेशीया अपि अस्या सौण्डवमवलोक्य मुग्धाः सञ्जाता इति को न जानाति । अतश्चेद् हिन्दी सर्वेषां व्यवहारस्य भाषा भविष्यति तदा संस्कृतमपि राष्ट्रभाषा पदे शोभितुं सर्वथा समर्था भविष्यतीत्यस्माकं विश्वासः । दाक्षिणात्यास्तु हिन्दपेक्षया संस्कृतमेवराष्ट्रभाषापदेऽलङ्कृतुं मभिलषन्ते ।

संस्कृतस्य राष्ट्रभाषापदे स्थापनात् पूर्वं संस्कृतस्यानिवार्याध्ययनं स्नातकोपाधिपरीक्षापर्यन्तमत्यन्तमपेक्ष्यते । एवं सति संस्कृतस्य राष्ट्रभाषापदे शोभनं सर्वथाऽसम्भवं भविष्यतीति निर्विवादम् । भारतीयदर्शनस्य, संस्कृतेश्च संरक्षिकायां संस्कृतभाषायां राष्ट्रभाषायां सत्यां भारतीयानां सुखसम्पत्तैः सर्वथा वृद्धमविष्यतीति न सन्देहास्पदम् । एवञ्च संस्कृतभाषायाः राष्ट्रभाषायाः पदे समासीनायां सत्यां द्विप्रकारको लाभो भविष्यति । एकस्तु संस्कृतस्य समृद्धेन भाषापक्षेण सम्प्राप्तो लाभोऽपरश्चास्याः भाषायाः धार्मिकेन, दार्शनिकेन, सांस्कृतिकेन च पक्षेण सम्प्राप्तो लाभः ।

एतद्वयमपि सर्वथा जानीमो यत् संस्कृतस्य भाषासम्बन्धिमाहात्म्यं न केवलमनेकभाषाभाषिमिभारतीयैरेव स्वीक्रियत अपितु वैदेशिकैरपि । संस्कृतं विश्वस्यसर्वासामपि भाषाणाम् मूलम् वर्तत इत्यपि पक्षः सङ्गत एव । या चास्याः भाषायाः धार्मिकी, दार्शनिकी सांस्कृतिकी च स्थितिः साऽपि सुस्पष्टैव, यद् भारतीयधर्मस्य प्रतिपादकाः स्मृति-पुराणादयः ग्रन्थाः संस्कृति-दर्शनं प्रतिपादकाश्चोपनिषद्ग्रन्थाः, दर्शनसूत्रग्रन्थाः, शङ्कराचार्यप्रभृतीनाम् महापुरुषाणाञ्चाट्टैतवादादिदर्शनपद्धतीनाञ्च व्याख्यातारः ग्रन्था अस्यां संस्कृतभाषायामेकोपलभ्यन्ते । अतः संस्कृते राष्ट्रभाषापदे समासीने भारतवर्षस्य सांस्कृतिकः, भौतिक आध्यात्मिकश्च विकासोऽवश्यमभावीति दृढोऽस्माकं विश्वासः ।

संस्कृतस्योन्नतरूपाधाः

विश्वस्मिन् विश्वे सर्वेऽपि मानवजातेरभ्युदयं कामयमानाः संस्कृतस्योन्नतिमभिलषन्ते, इति तु सर्वथा सुविदितमेव सर्वेषाम् । संस्कृतस्यायणं लौकिकविषया-

णामधिगमेन सह पारलौकिकमप्यर्थं साधयति, इत्यन्यो वरीयः प्रयोजनीयो लक्ष्यः सस्कृतभाषासमुपासकानाम् । सस्कृतस्य महत्त्वजिगीषया एतदपि सुस्पष्टमेव यत् सस्कृतस्योन्नयनं विना कस्यापि देशस्य समग्रोऽभ्युदयः सर्वथाऽसम्भव एव दृश्यते । सस्कृतस्य महत्तामेवाङ्गीकृत्य वैदेशिकैरपि विद्वद्भिरस्या अनुशीलनम् विधाय एतद्वर्तिरत्नसारं सङ्गृहीतमिति को न जानाति । मैकसमूलर-शोपेनहर-विल्सन-ग्रिफिथ-कोलब्रुक-डायसनप्रभृतयः वैदेशिकाः सस्कृतसमुपासकाः किञ्च प्रमाणरूपा अस्मिन् विषये, ये सस्कृतस्याध्ययनाय सर्वथा तत्परा आसन् भाषाञ्चैनां बहुमन्येरन् । पर दीनाः वयं वराकाः भारतीयाः ये सस्कृतभाषायाः वाङ्मयस्य च महत्त्वं जानन्तोऽपि तस्याः महनीयताञ्च प्रचारयन्तोऽपि स्वयं तस्या अभ्युत्थानाय न प्रयत्नामहे । अतोऽस्माकं भारतीसमुपासकानां भारतीयानामेतत् प्रथमं कर्तव्यं यद् वयमस्याः समुन्नयनाय सर्वविधं प्रयासं कुर्याम । क एते उपायाः संस्कृतसमुन्नतेरित्येवाऽत्र प्रस्तूयते ।

पूर्वन्तु सस्कृतभाषायाः विदुषां लेखकानाञ्चैदं विधेयं यत्तैः स्वकीयास्तु रचनास्तु सामयिकीनामेव विचारवल्लरीणाम् योजनाकरणीया । सभयानुकूल्यमविचार्यं लिखिते साहित्ये केषाञ्चिदेव पाठकानामभिरुचिर्दृश्यते नहि सर्वेषाम् । अतः संस्कृत-साहित्ये रुचिमुत्पादयितुमेतदत्यावश्यकं यत्लेखकः युगवृत्तिराजनैतिक-सामाजिक सांस्कृतिकविचाराणाञ्च समुल्लेखो लघुकथोपन्यासादिवृ सरलसस्कृते रोचकशैल्यैव कर्तव्यः । अनेनैव साहित्यस्योद्देश्यस्यापि पूर्तिः सम्भाव्यते ।

अपरञ्च सस्कृतस्योन्नतिं कामयमानानां संस्कृतज्ञानामिदं महत्कर्तव्यं वर्तते यत् स्वकीये जीवनव्यवहारे सस्कृतस्योपयोगं अधिकाधिकं कुर्यात् । अनेन कार्यद्वयं सेत्स्यति—एकन्तु संस्कृतविदुषा सस्कृतभाषाया अभ्यासः सम्पत्स्यते, द्वितीयञ्च सस्कृतभाषायाः व्यवहारेण इतरेऽपि जनाभ्यः भाषामन्वन्धिरामणीयक साहित्यिकञ्च सोष्ठवमन्मन्यैनां प्रति लालायिता भविष्यति सस्कृतसमुपासकानां तदुन्नयन-मभिलषताञ्चेदमपरं कार्यमस्ति यत्तैः संस्कृतप्रचाराय स्वकीयं समयमर्थञ्चेतत्कृते यथाशक्ति अर्थयेयुः । ये खलु सस्कृतस्य जिज्ञासवस्तेषामध्यापनमपि संस्कृतज्ञानां कर्तव्यम् ।

ये भारतीयसंस्कृतिसमुपासकाः घनिनः श्रेष्ठिनस्तेषां सस्कृतस्योन्नत्यै इयमेष महती सेवा यत्तैः स्वकीयं सस्कृतविद्यालयेभ्यः, सस्कृतपुस्तकालयेभ्यः, संस्कृतछात्रेभ्योऽध्यापकेभ्यश्च प्रदेयुः । अधुना विद्वालयः श्रेष्ठिनः सस्कृतस्योन्नतिं कामयमाना एतत्कृते स्वकीयमर्थमप्यर्पयन्तीति ते बहुशोन्नयनवादाहाः । कस्यापि भाषायाः साहित्यस्य उन्नयनाय पत्र-पत्रिकानां योगदानम् महत् स्वीक्रियते । अतो ये घनिनस्ते पत्रिकादीनां प्रकाशनविषयकमर्थकाठिन्यमपनयेदुरिति निवेदनमस्यावम् । अधुना संस्कृतविद्वद्भिः डा० रामजी उपाध्यायमहोदयैः आर्थिकनदीविद्यमनु भवद्भिरपि मागर विश्वविद्या-

लयात् यत् सागरिकानाम्ब्याः बहुमूल्यपत्रिकायाः प्रकाशनं सम्पाद्यते, तदतिशयेन प्रशंसनीयम् । एतादृशीनां पत्रिकानां कृते धनाढ्यैः विद्वद्भिश्च यथानुकूल्यं साहाय्यमवश्यमेव देयम् । इदमिदानीं वैशिष्ट्येनोल्लेखनीयं यत् संस्कृतस्योत्थानमुद्घोषयन्तोऽपि आधुनिकाः शासनाधिकारिणः तत् साहाय्यं न ददति यदपेक्ष्यते । अतः राज्यशासनस्येदमादिमं कर्तव्यं वर्तते यत्तेन संस्कृतस्य उत्थानाय अधिकाधिकमार्थिकं साहाय्यं देयम् । नो वयं स्वार्थद्विया संस्कृतस्योन्नत्यै राज्यशासनाद् धनमभिलषाम अपितु संस्कृतस्य रक्षणेन भारतीयसंस्कृतेः अपि रक्षा सम्भवतीति तथ्यानुसारं संस्कृतमितरभाषाभ्योऽधिकं सहयोगं प्रोत्साहनञ्चापेक्षते, इत्यत्र न सन्देहस्यावकाशः ।

न केवलं संस्कृतस्याभ्युदयार्थेवापितु मानवस्य सांस्कृतिकविकासायापि संस्कृतस्यानिवार्यशिक्षणमत्यावश्यकम् । यदास्माक कृते वैदेशिकानामाङ्गलभाषाया अध्ययनं सुकरं वर्तते तदा स्वकीयाया अति रमणीयायाः संस्कृतभाषाया अध्ययनं कि कठिनम् । राज्येन अधिकारपदान्यपि संस्कृतज्ञेभ्यः प्राथमिकतया देयानीत्यपि नानुचितमाशास्महे । अधुना तु, का वाक्ता प्राथमिकतायाः, संस्कृतज्ञानां कृते अधिकारपदप्रदानस्य विचारः, अन्येषाम् भाषाविदाम् समकक्षतामनुसृत्यापि नहि क्रियते । अप्रकाशितस्य संस्कृतसाहित्यस्य प्रकाशनमपि संस्कृतस्योन्नत्यै अत्युपादेयं कार्यं वर्तते । भारतवर्षस्य धार्मिकसामाजिक-सांस्कृतिकपरिस्थितीनामेकत्रोपलब्धिः संस्कृतसाहित्य एव सम्भवति । अतोऽप्रकाशितानां संस्कृतग्रन्थानां प्रकाशनमपि संस्कृतसमुपासकानाम् प्रधानं प्रतिपाद्यं वर्तते ।

वास्माकीनेयं वृद्धा धारणा वर्तते यदुपर्युक्तोपायानां व्यवहारेण संस्कृतस्याभ्युदयोऽवश्यम्भावी । एतानुपायाननुचिन्त्य प्रयासोऽपि विधीयते संस्कृतस्य श्रद्धालुभिः, परं नायं प्रयासः पर्याप्तइत्युक्त्वा वयमस्या देववाण्याः साकल्येनाभ्युत्थानमभिलषामः ।

वर्तमानशिक्षापद्धतेर्दोषाः परिष्काराश्च

कस्यापि राष्ट्रस्य मानवस्य वा विकासस्य प्रथमं सोपानं शिक्षा । शिक्षाया क्षमावे तु मानवो न मानदोऽपितु पशुरेव । तदेवोक्तमपि :-

येषां न विद्या न तपो न दानम्
 जानं न शीलं न गुणो न धर्मः ।
 ते मर्त्यलोके भुवि-भारभूताः
 मनुष्यरूपेण मृगाश्चरन्ति ॥

यदा चाशिक्षिताः मानवाः पशवः एव तदा का कथा राष्ट्रस्य । अशिक्षित-
 नागरिकाणां तु राष्ट्रं केवलं नाममात्रेणैव राष्ट्रं न तु वास्तुतो राष्ट्रम् । अतीवाश्च-
 र्यास्पदञ्चेदं यदाधुनिकारष्ट्रनेतारः शिक्षायां मौलिकपरिष्कारानकृत्वैव राष्ट्रस्य
 विकासं कामयमाना अवलोक्यन्ते । वर्तमाने वैज्ञानिकयुगे प्राचीना शिक्षापद्धतिः कथं
 सफलो भवितुं शक्नोति यदद्यतनो जनो जीवनस्य विविधेष्वपि क्षेत्रेषु नवातिनवान्
 प्रकाशनसाधनानि प्रयुञ्जानो दृश्यते । शिक्षापद्धतौ च परिष्काराभाव एवात्र हेतुयंदद्य
 शिक्षासम्बन्धिष्योऽज्ञेकाः समस्याः दरीदृश्यन्ते । आसां समस्यानाञ्च कृते कदाचित्
 छात्रेषु, कदाचित् अध्यापकेषु कदाचित्च उपकुलपतिषु दोषारोपणं क्रियते । परन्तु पा-
 वार्ता, नायं कस्यापि दोषः, अयं सर्वस्तु वर्तमान-शिक्षापद्धतेरेव दोषः । प्राधान्येन
 वर्तमानशिक्षापद्धतेरधोलिखिता दोषा वक्तुं शक्यन्ते—

१. प्रथमस्तावत् विद्यार्थिनां विषयचयनसम्बन्धी दोषः । आधुनिकास्तु छात्राः
 प्रायशो गतानुगतिकपद्धत्यनुसारं विज्ञानम्, जीवविज्ञानम् (Biology) कलादिविष-
 यांश्च स्वाध्ययनस्य विषयत्वेन गृह्णन्ति परं तेषु विषयेषु मौलिकगतेरभावात् साफल्यं
 नहि प्राप्नुवन्ति ।

२. द्वितीयः पाठ्यक्रमसम्बन्धी दोषः । वर्तमानपाठ्यक्रमे नैतिकशिक्षायाः
 समुचितं स्थानं न वर्तते । अपरञ्च आधुनिकशिक्षापद्धतिर्वैज्ञानिकी व्यावहारिकी च
 न वर्तते । आधुनिकास्तु समाजशास्त्रार्थशास्त्रादिविषयाणां छात्राः प्रायशः सैद्धान्तिक-
 रूपेणैव एषां विषयाणामध्ययनं कुर्वन्ति न तु व्यावहारिकरीत्याऽनुशीलयन्ति एतान्
 विषयान् । अत एव एतादृशेषु विषयेषु छात्राणां परिपूर्णं ज्ञानं न दृश्यते । अन्यच्च
 अधुना पाठ्यक्रमे ये ग्रन्थाः निर्धार्यन्ते, तेषु बहुवोऽपेक्षितस्तरेण हीना एव सन्ति ।
 अस्योस्तु इदमेव स्पष्टं कारणं यदद्यतनाः पाठ्यक्रममाधिकारिणः प्रायशः अविचार्यैव
 पुस्तकानां निर्धारणं कुर्वन्ति, न च पुस्तकानां योग्यत्वं विचारयन्ति ।

३. तृतीयस्तु विद्यालयेषु प्रबन्धविषयको दोषः । महानयं दोषः । अधुना तु
 अनेकेष्वपि विद्यालयेषु प्रबन्धव्यवस्था सुष्ठु न वर्तते । बहुधा प्रबन्धका विद्यालयेषु
 तेषामेवाध्यापकानां नियुक्तिं कुर्वन्ति ये प्रबन्धकमहोदयस्य समक्षं सर्वैव कवञ्चः
 भवन्तस्तेषां गुणगानं कुर्वन्ति प्रबन्धकञ्च इष्टदेवमिव मन्यन्ते । एतेषामध्यापकानामपि
 प्रमुखं कर्तव्यमध्यापनं न भूत्वा प्रबन्धकैश्चदेवसेवनमेव भवति । चरित्रहीनाः सुव्यासर्चते

अध्यापकाः न केवलं आत्मानमेव पातयन्ति अपितु छात्रैः सह अन्यायं कुर्वन्तः समाजस्य घोरजत्रवः सञ्जायन्ते ।

बहुवः प्रबन्धकाः प्रधानाचार्याश्च क्रीडादिद्वन्द्वय (Games Fund etc.) कथं दुरुपयोगं कुर्वन्ति, इत्यपि नास्ति रहस्यपूर्णमिदानीं यत् प्रायश एव प्रधानाचार्याः प्रबन्धकाश्च विद्यालयवित्तस्य दुरुपयोगं कुर्वन्तः न्यायालयेन दण्ड्यमानाश्च दृश्यन्ते । अराजकीयविद्यालयानां प्रधानाचार्यास्तु प्रायः प्रबन्धकानां पतिव्रतापत्नीत्वेनैव व्यवहरन्ति । विस्तृता खल्वियं कथा । किमधिकम्, दिनप्रतिदिनशासनेऽपि प्रधानाचार्याः यत् कार्यं कुर्वन्ति तदपि प्रबन्धकादेशानुसारमेव, नाऽन्यथा । वर्तमानशिक्षापद्धतेरयमपि प्रबन्धदोषः यत् अद्य विद्यालयेषु छात्राणां कृते पर्याप्तं सौविध्यं प्रदीयते । बहुषु विद्यालयेषु तु सर्वेषां विषयाणां कृते कक्षाव्यवस्था न दृश्यते । छात्राश्च शिक्षितवन्ति छादनरहिते स्थले एव पाठयन्ते । प्रायशो विद्यालयेषु पुस्तकालयानामपि व्यवस्था सम्यग् न दृश्यते । पुस्तकालयस्तु कस्यापि विद्यालयस्य प्रमुखमंगलम् । यस्मिन् विद्यालये शोभनः पुस्तकालयो न वर्तते तस्मिन् विद्यार्थिनः रिक्तकालेषु इतस्तत्र चल्चित्रभवनानि भ्रमयन्ति । अस्मिन् विषये संस्कृतस्य दशा वैणिष्येन उल्लेखनीया । संस्कृतविषयस्य कृते स एव कसो विद्यालयेषु निश्चीयते यः सर्वेभ्योऽन्येभ्यः विषयेभ्योऽज्ञातिम् । एवञ्च यथाकथञ्चित् यदि कक्षः प्राप्यतेऽपि तदा तत्र विद्युद्बीजनादिकस्य व्यवस्था कदाचिदेव दृश्यते । एतादृशी एव स्थितिरस्या सर्वोन्नतायाः संस्कृतभाषायाः, यदेया सर्वत्र एव दयनीया दृश्यते ।

४. वर्तमानशिक्षापद्धतेऽचतुर्विधो दोषः परीक्षाप्रणालीसम्बन्धी । अद्यतनी परीक्षाप्रणाली तु सर्वथैव दोषपूर्णा, यद्यद्येके यदि लिपिकरणेन प्रथमादिश्रेणी प्राप्नुवन्ति तदाऽन्ये परीक्षकचरणवन्दनेन, धनदानादित्सेवनेन वा साफल्यं लभन्ते । अद्य एतादृशान्तु अल्पा एव सन्ति ये स्वाध्यायजितज्ञानेन परीक्षायां श्रेण्यादिसफलतां प्राप्नुवन्ति । अतो वर्तमाना शिक्षाप्रणाली सर्वथैव दोषपूर्णा सिध्यति, यदनया परीक्षार्थिनो योग्यतायाः वास्तविकी परीक्षा न हि कर्तुं शक्यते । आधुनिकपरीक्षाप्रणाल्यां निरीक्षकाणामपि का दुर्गतिर्दृश्यते, इत्यपि सर्वथा जायत एव । अद्य तु निरीक्षका यदि परीक्षाभवने परीक्षार्थिनां कृते अनुचितसाधनप्रयोगे बाधन्त्यादयन्ति तदा स्वताऽनस्य कृत एव अवसरमुत्पादयन्ति मृत्युं च आमन्त्रयन्ति । नाऽस्मिन् विषये उदाहरणानामस्त्यपेक्षा, यद्यद्येके निरीक्षकाः परीक्षार्थिनां लुब्धिताणां विषया जायन्ते तदा एके खड्गानां अन्ये च यष्टिमिस्ताडिता अवलोकयन्ते । अपशब्दानान्तु कथैव का । ये निरीक्षकाः परीक्षार्थिनामनुचितसाधनप्रयोगे बाधां कुर्वन्ति तेषां कृते परीक्षार्थिनो यद्येष्टमपशब्दानां व्यवहारं कुर्वन्ति अध्यापकाश्च मौनभावेन नवं शृण्वन्ति । अतो दयनीयैवाद्य अध्यापकनिरीक्षकाणां दशा । अस्या एव दशाया अयमपि

दुष्परिणामः सञ्जातो यद् अनेकेषु विद्यालयेषु शासनस्य रक्षापुरुषैरपि निरीक्षणकार्यं सम्पाद्यते । एते च पुलिसनिरीक्षका विभागस्यप्रकृत्यनुसारं एकं सिगरेटपाकिटमेव उत्कोचरूपेणाङ्गीकृत्य परीक्षाधिनां कृते लिपिकरणादिकस्य स्वच्छन्दतां ददति । शिक्षाया एतादृशी स्थितिः सर्वथैव निन्द्या इति विषये न कस्यापि वैमत्यं भवितुं शक्यते ।

५. आधुनिकशिक्षापद्धतेरयमपरः पञ्चमो दोषो यदधुना अध्यापकानां विद्या-
र्थिनाञ्च मध्ये कक्षाया अतिरिक्तं सम्पर्को न हि सञ्जायते । एतदेव कारणं यदद्यतना
अध्यापकाश्छात्राणां समस्यानां विषये किमपि वक्तुमवसरं नहि लभन्ते । एवमेव
छात्रा अपि स्वकीयं काठिन्यं स्वगुरुन् प्रति निवेदयितुं न शक्यन्ते । एतत् छात्राणाम-
नुशासनहीनताया अपि कारणमस्ति । अपेक्षितनिदेशनाभावे अध्ययनप्रष्टाश्लथाः यत्र
तत्र अनुचितान्येव कर्माणि कुर्वन्ति ।

६. शिक्षापद्धतेः षष्ठो दोषः वर्तमानकालिकाध्यापकानां शिक्षणसम्बन्धी ।
विशेषतया संस्कृताध्यापकाः प्राचीनपद्धत्यैव इदानीमपि अध्यापयन्ति । आधुनिकाश्च
विद्याधिनः पुरातनप्रणाल्या अध्यापितां संस्कृतभाषां प्रति स्वकीयां अरुचिमेव प्रदर्श-
यन्ति ।

७. आधुनिकशिक्षापद्धतेः सप्तमोऽयं दोषो यत् अद्य तु छात्राणां हितैपिणो
बरदानरूपाश्च छात्रसंघा अभिशापरूपा एव सन्ति । अद्य तु छात्रसंघाधिकारिणः
प्राधान्येन विद्यार्थिनां कृते सौविध्यं लाभार्थं अचिन्तयित्वा विद्यालयस्य विश्वविद्या-
लयस्य वा प्रबन्धेऽपि विघ्नान्येव प्रायश उत्पादयन्ति । एभिश्छात्रैः छात्रसंघकोपस्य
दुरुपयोगः क्रियते । अन्यच्च एते कदाचित् प्रदर्शनं कुर्वन्ति स्वकीयमुचितमनुचितं वा
कार्यं साधयितुं, कदाचित् अनशनं कुर्वन्ति, कदाचित् 'धरना' धारयन्ति, कदाचित्
'धेरावं' कुर्वन्ति कदाचित्च अधिकारिणां कृत्स्नं शवं दाहयन्ति । अतोऽद्यतनास्तु छात्र-
संघाः न छात्रहितरक्षका अपितु छात्रहितभक्षका एव विद्यन्ते ।

८. भारतवर्षे शिक्षापद्धतेश्चायमष्टमो दोषो यदद्य अनेकेषु विद्यालयेषु विश्व-
विद्यालयेषु च आङ्ग्लभाषा एव शिक्षणस्य माध्यमरूपेण शोभते । स्वकीयाया राष्ट्र-
भाषाया माध्यमेऽस्ति राष्ट्रभाषां राष्ट्रं च प्रति हीनतायाः भावना एव वृद्धिमेति ।

उपर्युक्तेनास्माकं वर्तमानशिक्षाव्यवस्थाया संक्षिप्तेनालोचनेनेदं स्पष्टं यत्
कदाचित् विद्यार्थिनां विषयचयनसम्बन्धी, कदाचित् पाठ्यक्रमविषयकः, कदाचित्
परीक्षापद्धतिसम्बन्धितः, कदाचित् छात्राध्यापकयोः सम्पर्काभावरूपः, कदाचित् विद्या-
लयानां प्रबन्धकानां कदाचित्च छात्रसंघाधिकारिणां दोषो दृश्यते । कथमेतेषां दूषणानां
निवारणं स्यादित्यस्माकमत्र विचारणस्य प्रयासः ।

प्रथमस्तावद् योज्यं छात्राणां विषयचयनसम्बन्धी दोषस्तद्विषयेऽस्माकमिदं वक्तव्यं यत् पूर्वं शासनद्वारा विविधविषयकप्रश्नप्रच्छनेन छात्राणां रुचेर्ज्ञानं प्राप्तव्यं तदनन्तरमेव च विभिन्नेषु विषयेषु तेषां प्रवेशस्य व्यवस्था कार्या । अनेन प्रकारेण छात्रा यस्य कस्यापि विषयस्य चयनं कृत्वा बहुशोऽत्रसफलतायादर्शनं नहि करिष्यन्ति । अपरस्तावत् पाठ्यक्रमसम्बन्धी दोषः । मन्मत्यनुसारन्तु प्रथमकक्षात् आरभ्य एम० ए० कक्षापर्यन्तमेव स्तरानुसारं नैतिकशिक्षणमनिवार्यं भाव्यम् । अनेन प्रकारेण छात्राः जीवनस्य नैतिकमूल्यं ज्ञातुं समर्थाः भविष्यन्ति । अनेन च ते जीवने अनुशासनस्य माहात्म्यमपि ज्ञास्यन्ति । अन्यच्च भारतीया शिक्षाप्रणाली इदानीं अपेक्षानुसारं व्यावहारिकी नैव वर्तते । मन्मत्यनुसारन्तु समाजशास्त्रादिविषयाणां व्यावहारिकाध्ययनातिरिक्तं संस्कृतभाषाया अपि व्यावहारिकमध्ययनं सम्भाव्यते । पाठ्यक्रमे संस्कृतभाषायाः व्यवहारस्यकृतेऽपि अनिवार्या व्यवस्था स्यात् । अनेन संस्कृतस्य भाषणादिव्यवहारेण छात्रेषु संस्कृतं प्रति विशिष्टा रूचिः स्वयमेव उत्पत्स्यते । अपरञ्च पाठ्यक्रमे तेषां ग्रन्थानामेव निर्धारणं स्यात् ये वस्तुतो विद्यार्थिनां कृते समुचितः सन्ति नाऽन्येषां क्षिप्राशिक्षादिप्रकारैः समर्थितानाम् । असमीचीनग्रन्थानां निर्धारणे तु छात्रान् प्रति महतः शत्रुत्वस्यैव व्यवहारः क्रियते यत् तान् स्तरहीनान् ग्रन्थान् अधीत्य छात्रा असाफल्यमेव प्राप्नुवन्ति ।

विद्यालयानां विश्वविद्यालयानां वा प्रबन्धविषयको दोषोऽतिशयेन विचारणीयः । अत्रैतत् नितान्तमावश्यकं यत् सर्वेष्वपि राज्येषु शिक्षायाः राष्ट्रियकरणं स्यात् । राजकीयविद्यालयानां प्रबन्धव्यवस्था तत्तद् राज्यैरेव करणीया न तु प्रबन्धकैः । एवञ्च राज्यप्रबन्धकैर्योग्याध्यापकानामेव नियुक्तिः कार्या नाऽन्येषाम् । अन्यच्च छात्राणां कृते विद्यालयेषु सर्वेष्वपि क्षेत्रेषु समुचितं सौविध्यं देयं येन तेषां चित्तं तेषु तेषु क्षेत्रेषु आकृष्टं स्यात् । अनेन छात्रेषु अनुशासनभावना स्वत एव विकासेमप्यति । अद्य तु छात्राः योग्याध्यापकानां पुस्तकालयादिमुविधानाञ्च अभावे यत्र तत्र यथा-कथञ्चित् समयमेव यापयन्ति । अतश्छात्राणां कृते सर्वेष्वपि विद्यालयेषु अध्यापकानां, पुस्तकालयानां, फ्रीडनमनोरञ्जनादिकस्य च समुचितं व्यवस्था सम्यक् करणीया । संस्कृतभाषायाः कृते च प्रत्येकस्मिन् अपि विद्यालये विशिष्टा व्यवस्था कार्या येन छात्राः संस्कृताध्ययनार्थं प्रोत्साहनं लभेयुः । संस्कृतस्य कृते विशिष्टा व्यवस्था अस्मादपि कारणादुचित्ता यदेवा खलु भाषा न केवलं जीविकादायिनी एव अपितु भारतीय-संस्कृतेः संस्काराणाञ्चापि पोषणकर्त्री । अतः संस्कृतस्य विशिष्टं योगदानं न केनापि भारतीयमानवेन अनुचितं पक्षपातपूर्णं च वक्तुं शक्यते । किञ्चिदत्रैव विश्वविद्यालयेषु अध्यापकानां नियुक्तिविषयेऽपि वक्तव्यम् । विश्वविद्यालयेषु यादृशोऽध्यापकानां नियुक्तिप्रकार इदानीं दृश्यते सोऽपि अस्मीचीन एव । पञ्चदश-विंशति मिनटेषु कस्यापि

योग्यताया निर्णयोऽसम्भव एव । अत्रविषये तु अयमेव प्रकार उचितः यत् साक्षात्कारा द्विमासपूर्व त्रिमासपूर्ववा प्रत्याशिनां ग्रन्थाः शोधपत्राणि वा विशेषज्ञानां समीपे प्रेषितव्यानि येन नियुक्तिसंमित्याः विशेषसदस्याः प्रत्याशिनां ग्रन्थानवेक्ष्य योग्याध्यापकानां निर्णयं कर्तुं समर्थाः स्युः । साम्प्रतं तु नियुक्तिविषये प्रायशः कूटनीतिरेव प्रमाणम् । अध्यापनमद्य गौणमेव दृश्यते । एवञ्चाद्यतना अध्यापकाः प्रायशः कूटनीतिव्यवहारमेव प्रथमं कर्त्तव्यं मन्यन्ते न तु अध्ययनाध्यापनादिकं, इति नातिशयोक्तिर्भन्तव्या । अस्यैवायं परिणामः प्रायशो दृश्यते यदद्य विश्वविद्यालयाः शनैः शनैः कूटराजनीतिगृहपदवीमेव प्राप्नुवन्ति ।

येषां दुष्टा निरीक्षकाध्यापकानां प्राणघातिनी आधुनिकी शिक्षा प्रणाली तद्विषये बहवोऽपि प्रस्तावाः प्रस्तूयन्ते । केचित् कथयन्ति यत् परीक्षाधिना यदि सपुस्तकाः परीक्षाभवने आगच्छन्ति तदैतत् अनुचितं न कथनीयम् । एषान्तु इयं कथनं यत् प्रश्नपत्ररचयितृभिः एतादृशप्रश्ना एव प्रश्नपत्रे देयाः येषां समाधानं पुस्तकेष्वपि साक्षात् नोपलभ्यते एतदतिरिक्तञ्च परीक्षकास्तेभ्योऽङ्कानि न देयुः यैः पुस्तकेभ्यो लिपि कृत्वा उत्तराणि लिख्यन्ते । परमेया परीक्षणपद्धतिर्नोचिता । यदनया पद्धत्या परीक्षाधिनां स्मरणशक्तेः धारणाशक्तेश्च परीक्षणमसम्भवमेव भविष्यति । अस्माकन्तु इयं योजना यत् त्रिमासानन्तरं विद्यार्थिना परीक्षा कार्या । एवञ्च एकस्मिन् सत्रे जातानां त्रैमासिकीनां परीक्षाणां आधार एव विद्यार्थिनो वापिकः परिणामो दातव्यः । आसु परीक्षासु परीक्षार्थी यद्यनुत्तीर्णो भवति तदा तस्मै पुनरपि अवसरो दातव्यः । अनेन प्रकारेण छात्रः कदापि नैराश्यभाजनं नहि भविष्यति । अद्य तु निराशो भूत्वंव परीक्षार्थी अनुचितसाधनानां प्रयोगं करोति । निरीक्षकश्चेत् अनुचितसाधने बाधमुत्पादयति तदा 'भूतः किं न करोति' इत्युक्तेविषयः परीक्षार्थी निरीक्षकं प्रति सर्वथैव द्वयंवाहारं करोति । एवञ्च यदस्माभिरिदानीमेव प्रतिपादितं यदा छात्राणामध्यापनव्यवस्था विद्यालयेषु प्रवन्धादिव्यवस्था च श्रेष्ठा भविष्यति तदाऽनुचितसाधनानां प्रयोगस्यापि अवसरः कादाचित्कत्वादेव आगमिष्यति, न तु सर्वदा सर्वत्र च ।

छात्रेषु नैतिकविक्रम सम्पादयितुं अनुशासनभावनाञ्च वर्धयितुं छात्राध्यापकानां मध्ये सम्पर्कः अतीवावश्यकः । अध्यापनातिरिक्तमपि अध्यापकानां छात्रैः सह सम्पर्कोऽपेक्ष्यते । अनेन च विधिना छात्राः स्वकीयं विविधविषयकं काठिन्यं स्वगृहं प्रति निवेदयिष्यन्ति । अध्यापकाश्च स्वकीयममूल्यां सहयोगं छात्रेभ्यो दास्यन्ति । अनेन छात्राणां स्वकीयान् अध्यापकान् प्रति समादरभावः स्वाभाविकः । एवञ्चानुशासनभावनाऽपि अध्यापकानां सहयोगेन सहजतया एव दूरीभविष्यति ।

ये छात्रसंघा इदानीं राजनीतिसंघाः स्वार्थपूर्तिकर्तृसंघाश्च सञ्जाताः सन्ति तेषां काप्यपेक्षा न वर्तते । अतो ये छात्रसंघाश्छात्रहितैपिणो न सन्ति तेषां स्थगनमेव सर्वयोचितम् ।

अपरञ्चेदं वक्तव्यं यदद्यतताशुद्धात्राः प्राचीनकालवत् परिश्रमप्रिया न सन्ति । अनोऽध्यापकैरपि सरलातिसरलपद्धत्याऽध्यापन कार्यम् । संस्कृतविषये इदं वैशिष्ट्येन वक्तव्यं, यदाधुनिकाशुद्धात्राः प्राचीनप्रणाल्या शिक्षितां संस्कृतभाषां सरलतयाग्रहीतुं न शक्नुवन्ति । अत आधुनिकैस्तु संस्कृताध्यापकैः संस्कृतस्य शिक्षणं सरलातिसरल-शैल्या कर्तव्यम् ।

एतत्तु लज्जास्पदमेव यदद्य भारतवर्षे शिक्षणस्य माध्यमस्तु राष्ट्रभाषा हिन्दी न वर्तते । अत्रास्माकं प्रस्तावो यत् सर्वेषामपि विषयाणां शिक्षणं हिन्दी भाषया माध्यमेनैव स्यात् । अत्र हिन्दीभाषाविदुषां लेखकानाञ्चापि इदं महत्कृत्यं वर्तते यत्तैः सरलहिन्दीभाषायामेव ग्रन्था लेख्याः । अन्यच्च विविधविषयाणां ग्रन्थानामन्-वादोऽपि विद्वद्भिः लेखकैश्च सम्पादनीयः ।

अन्यच्चाद्यतनी शिक्षा अनिश्चयेन व्ययसाध्या वर्तते । मनमतस्तु इदं यद् भारतीयशासनेन शिक्षायाः कृते पर्याप्तो व्ययो न क्रियते । अतः अमेरिकादिदेशनामिह भारतवर्षेणाऽपि शिक्षायाः कृते पर्याप्तं धन देय येनोच्चतरमध्ययनमपि कर्तुं विद्या-यिनः काठिन्यं न अनुभव्युः ।

शिक्षायाः वर्तमानपद्धतौ यदि उपयुक्ताः परिष्काराः भविष्यन्ति तदैतत् सुनि-श्चितं यत् न तत्र छात्राः प्रदर्शनं करिष्यन्ति, न 'धरनाम्' धरिष्यन्ति, न 'घेराव' करिष्यन्ति, नानशनं करिष्यन्ति, सर्वथा च अनुशासनभावनया शोभिताशुद्धात्राः शिक्षा-संसारं श्लकरिष्यन्ति ।

छात्राणामनुशासन समस्या

य समस्तस्यापि संसारस्त्रानुशासकाः ज्ञानचक्षुषः गुरवस्तेषां छात्राणामनु-शासनसमस्याऽतीवाश्चर्यास्पदा । परं किमनेनैतत् स्पष्टं यद् वर्तमानायाशुद्धात्राणाम-नुशासनहीनताया उत्तरदायित्वभारोगुरुजने वर्तते । नैतत्समीचीनम् । अद्यतनस्तु गृह-शिष्यसम्बन्ध औपचारिक एव । अतश्छात्राणामनुशासनसमस्यायै कृते अध्यापकेषु दोषारोपणस्रोचितम् । यदा तु प्राचीनकाले वास्तविको गुरुशिष्य सम्बन्ध आसीत्-

दात्वन्तेवासिनःगुरुम् परमात्मानमिवामन्यन्त, मातापितृन् देवानिव अपूज्यन्त, घामि-
कान् भगवद्रूपानिव स्वीचक्रुः देवांश्च श्रद्धाभक्तियुतेनचेत साऽर्चयामासुः । परमाधु-
निकी दशा सर्वथैव विपरीता । आधुनिकास्तु छात्राः गुरुं तृणमिव मन्यन्ते वृद्धान्
मूर्खानिव गणयन्ति, घर्मं कपोलकल्पनाम् इव मत्वानिराकुर्वन्ति, आचारम्पापमिव
घृणास्पदम् मन्यन्ते, विद्वांसम् मूर्खमिव निन्दन्ति, दृष्टं सज्जनमिव पूजयन्ति ।
किमधिकं, स्वकलंघ्यमपि भारमेव मत्वा न पालयन्ति । जीवनस्य विविधानां क्षेत्रा-
णाम् परीक्षणनेदं सुनिश्चितं यद्च्छात्राणामनुशासनहीनताया सर्वत्रैव दुःखप्रदः परिणामो
दृश्यते ।

छात्राणामनुशासनहीनताकारणादेव पाठशाला अपि पशुशाला इव वर्तन्ते,
प्रचूराऽपि सम्पत्तिराशिः धूलिधूमरायते, अत्युन्नता अपि प्रासादाः श्मशानत्वं भजन्ते ।
किं बहूना, यदधुना स्पष्टमेव अनुशासनहीनाश्छात्राः प्रभूतामपि वैभवराशिमल्पकाल
एव दिनाशम् प्रापयन्ति ।

परं किञ्छात्राणामनुशासनहीनतायाः स्वरूपचित्रणमेवानुशासनसमस्यायाः
समाधानम् । नैवम् न सर्वथा छात्रा एवानुशासनहीनतायै कृते सदोपादपित्वन्येऽपि ।
मम मते त्वनुशासन हीनतायाः बहून्यपि कारणानि सन्ति यथा—

१. विद्यालयेषु छात्राणां कृते तादृशं सौविध्यं दीयते यादृशमपेक्ष्यते । आधुनिकेषु
बहूष्वपि विद्यालयेषु अध्यापकानाम् व्यवस्थाऽपि नमुक्त्वा नास्ति । यदिकेऽपि वि-
द्यालयेषु क्रीडाक्षेत्राणि न सन्ति तर्हि केषुचित् समृद्धाःपुस्तकालया न सन्ति—
केषुचित्च शुल्कमाधिक्येन नीयते । एतदादीनि असौविध्यान्यनुभवन्तश्छात्राः
नैराश्यगतित्वादनुशासनहीना जायन्ते ।

२. वर्तमान काले विभिन्नाः राजनैतिकाः सङ्घाश्छात्राणाम् साहाय्येन न्वकीयान्
स्वार्थान् माधयन्ति । छात्राणाञ्च शक्तेर्दुर्बलयोगं कर्तुं तान् विभिन्नप्रकारानुप-
द्रवान् कर्तुं प्ररयन्ति । एते राजनैतिकाः गुरवो जनकल्याण घोषयन्तोऽपि न
राष्ट्रहितैषिणो अपितु राष्ट्रघातका एव । केवलं भ्रापणपाण्डित्य एव कुशलाः
राजनैतिकाश्चात्रैरन्येऽपि जनैस्तथैव न श्रोतव्याः न गणनीयाश्च यथा धीमन्त
उन्मत्तां न शृण्वन्ति यथा च सन्तोऽसज्जनञ्च न गणयन्ति ।

३. अध्यापकानां राजनीति क्षेत्रे प्रवेशोऽपि छात्राणामनुशासनहीनतायाः निदानम् ।
अध्यापकश्छात्रस्यादशः । अतोऽध्यापकानामनुकरणच्छात्राऽपि राजनीतिक्षेत्रे
प्रवेशं कुर्वन्ति । यदा राजनैतिकमङ्गेषु प्रविशन्तोऽध्यापका एवाध्यापनमप्य-
कुशलाः दृश्यन्ते तदा का कयाऽप्यनुवृद्धीनां छात्राणाम्, येऽध्ययनं गौणमेव
मन्यन्ते ।

४. छात्राणामनुशासनहीनताया अपरं कारणं शासनस्य कार्यपूर्णव्यवहारो वर्तते, तत्रापि वैशिष्ट्येन पुलिसविभागस्य कर्मचारिणाम् । पुलिस विभागस्य रक्षापुरुषा अधिकारिणो वा परिस्थितीनामध्ययनमकृत्वैव छात्राणामुपरिदण्डवर्षणम् दम्ब-वर्षणमथुगैसादीनाञ्च प्रयोगङ्कृवन्ति । अनेन कार्यपूर्णव्यवहारेण प्रतिवर्षमेवा-संख्याशुद्धाः मृत्युम् प्राप्नुवन्ति ।
५. विश्वविद्यालयेषु विद्यालयेषु वा पुलिसविभागस्याधिकारिणाम् प्रवेशोऽपि छात्रा-नुत्तेजयति । उत्तेजिताश्च छात्रा अधिकारिणः स्वकीयान् शत्रुनिव मन्यन्ते । कदाचित् उपकुलपतीनाम् प्रधानाचार्याणाम्वाऽऽज्ञाम्दिनैव ते पुलिसाधिकारिणो विश्वविद्यालयेषु विद्यालयेषु वा प्रविशन्ति छात्रानध्यापकांश्चताडयन्ति, इति कस्यापि देशस्य कृतेऽतीवचञ्जाम्पदम् ।
६. वर्तमानपाठ्यक्रमस्यस्थितिरपि छात्राणामनुशासनहीनताया उत्तरदायिनी । वर्त-मानपाठ्यक्रमानुसारं प्रायशश्छात्राणां कृते नैतिकशिक्षणस्याभावे, छात्रा नैतिक-मूल्यानामङ्कने नितान्तमसमर्था एव सन्ति ।
७. पाश्चात्यसभ्यतायाः संस्कृतेरचावाञ्छनीयः प्रभावोऽपि वर्तमानकालिकछात्राणाम-नुशासनहीनतायाः कारणं वर्तते । भौतिकदृष्टिप्रधानया पाश्चात्यसंस्कृत्या सभ्य-तया च प्रभाविताः भारतीयाश्छात्राः भौतिकसाधनानामधिकाधिकांप्राप्तिमेव जीवनस्योद्देश्यम् मन्यन्ते । अत आध्यात्मिकदृष्टेरभावे भौतिकसमृद्धीनां कृतेप्रति-योगिनांछात्राणामनुशासनहीनता स्वाभाविकी ।
८. छात्रैः सह अध्यापकानां सम्पर्कभावोऽपि छात्राणामनुशासनहीनतायाः कारणम् वक्तुं शक्यते । अतः पाठ्यक्रमातिरिक्तं छात्रा अध्यापकानाम् जीवनव्यवहार-सम्बन्ध्युपदेशं ग्रहीतुमसमर्था एव भवन्ति ।
९. छात्रा अव्ययनमुद्देश्यममत्वाऽद्येषु बहुविधेष्वनपेक्षणीयेषु कार्येषु स्वसमयम् व्यर्थ-मेव यापयन्तीत्यपि छात्रेष्वनुशासनभावनाया अनूद्यस्य कारणम् । छात्रेषु अनुशासनभावस्य उपर्युत्तरीनि बहून्पिकारणानि भवितुं शक्यन्ते । मन्मते छात्रेष्वनुशासनभावनामुत्पादयितुम् दृष्टयितुञ्चाद्योत्थिता उपायाः भवि-तुमर्हन्ति—
१. विश्वविद्यालयेषु विद्यालयेषु वा छात्राणाम् कृते अधिकाधिकं सौविध्यम् देयम्, येन छात्राः स्वकर्मणि रुचिम् नयेयुः । तत्रापि पुस्तकालयसुविधा, क्रीडादि-सुविधा, योग्याध्यापकानां सुविधा च विशेषतयोत्प्रेक्षणीया ।
२. राजनैतिकाः पुरुषाश्छात्राणामध्ययनकार्येवाधत्तोत्पादयेयुः । एतद्विषये राजनैति-कनेतृणामुपरि प्रतिबन्धोऽपि करणीयः ।

३. अध्यापकानां सक्रियराजनीतिप्रवेशे प्रतिबन्धः स्यात् । नायमस्माकमाशयो यद-
ध्यापका राजनीती प्रवेशमेव न कुर्युः, ते शिक्षाक्षेत्रे राजनीतिक्षेत्रे वा एकस्मिन्नेव
स्वकीयजीवनमप्येयुरित्येवास्माकमिप्रायः । क्षेत्रद्वये कार्यकरणे तु सभयत्राप्य-
सफलता निश्चितैव । स्वाध्यापनकर्मण्यसफलश्चाध्यापकश्चात्राणामनुशासनहीन-
ताया एव कारणभूतः ।
४. शासनेन, विशेषतया पुलिसावभागेन छात्रैः सह गिट्टरतापूर्णा व्यवहारो न विधेयः
शासनाधिकारिभिः पूर्वं छात्राणां समस्यानामध्ययनम् विधेयन्ततश्च तेः सह
यथोचितम् व्यवहर्तव्यम् ।
५. उपक्लृप्तेः प्रधानाचार्यस्य वाऽऽज्ञाम् विना विश्वविद्यालयेषु विद्यालयेषु च गृह-
रक्षादिशासनाधिकारिभिः प्रवेशो न विधेयः ।
६. पाठ्यक्रमे नैतिकशिक्षाया अनिवार्या व्यवस्था कार्या । येन छात्राणामुपरि नैतिक-
मूल्यानाम् प्रभावः सम्भवेत् ।
७. सांस्कृतिक कार्यक्रमणाम् यथा सम्भवं योजना विधेया । येन छात्रा स्वसंस्कृत्या
प्रभाविताः स्युः । भारतीयसंस्कृत्या प्रभावितेषु छात्रेष्वनुशासन भावनाया अवश्य-
मेव विकासो भविष्यतीतिमे दृढो निश्चयः ।
८. विश्वविद्यालयेषु विद्यालयेषु च एतादृशी व्यवस्था काय, येनाध्यापक छात्रसम्पर्कस्य
व्यवस्था भवेत् । एवम्भूतेसति अध्यापकानाम् चरित्रस्य नैतिक विचाराणाञ्च
प्रभावश्चात्राणामुपरिसम्भाव्यते ।
९. अध्यापकानाम् वेतनव्यवस्था सर्वथा संतोषप्रदा भवेत् । अन्यच्चाध्यापकानाङ्कृते
सर्वविधं सौविध्यम् दातव्यम् । येन ते स्वधर्ममनसावाचा कर्मणा सलग्नाः भवेयुः ।
केवलमादर्शविचारं जीवन यापयतामध्यापकानां स्वधर्मपालनं न सम्भवम् । छात्रै-
रध्ययनं स्वकीयम् प्रधानमुद्देश्य मन्तव्यम् । अन्यानि कर्माणि तु छात्राष्ट्यात्रा-
वस्याऽनन्तरमपि कर्तुं शक्ताः भावयन्ति परन्नाध्ययनम् । साधारण्येनाध्ययनन्तु
प्रथमावस्थायाम्भवितुं शक्यते । अत एवोक्तम्—

प्रथमे नाजिता विद्या द्वितीये नाजितं धनम् ।

तृतीये न तपस्तप्तं चतुर्थे किं करिष्यति ॥

सम्बन्धिता अधिकारिणः, अध्यापकाः, छात्राः, नागरिकाश्च यदि उपयुक्तान् उपायान्
विचार्य कर्मरताः भविष्यन्ति तदा छात्राणामनुशासनसमस्यायाः समाधानं सुनिश्चित-
मित्यस्माकम् विश्वासो न मिथ्या ।

भारतीयसंस्कृतेः स्वरूपम्

संस्कृतिः कस्यापि राष्ट्रस्य जीवनदायिनी शक्तिरस्ति । संस्कृतिं विना नहि कस्यापि राष्ट्रस्य प्रतिष्ठा न वा राष्ट्रवासिनां स्वरूपरक्षैव सम्भाव्यते । अत इदं निवेद्यम् यत् संस्कृतिरक्षा प्राणेष्योऽप्यधिकमहत्त्वशालिनी स्वीकरणीया । यद्येवन्तर्ह्यस्याः स्वरूपचिन्तनमप्यावश्यकम् । विद्वद्भिः संस्कृतिं स्पष्टीकर्तुं मेकाधिकाः परिभाषाः प्रदत्ताः सन्ति । तासुकतिपया एवात्र प्रस्तूयन्ते ।

१. संस्कृतिविषयस्य षट्ठुविचारकेण भगवतशरणउपाध्यायेन संस्कृतेः स्पष्टीकरणार्थम् लिखितम्—या मानवनिर्मिता न तु प्रकृतिसिद्धा या च मनुष्येणकायिकीनाम् मानसिकीनाञ्चावश्यकतानां पूत्यर्थं विकासं प्रापिता, सैव संस्कृतिः ।
२. स्वामिना श्रीराघवाचार्येण लिखितम्—संस्कृतिर्मानवस्य जीवनशक्तिः, प्रगतिशीलसाधना, विमलविभूतिः, राष्ट्रियाशंस्य गौरवमयी मर्यादा स्वतन्त्रतायाः प्रतिष्ठा चास्ति ।
३. प्रधानमन्त्रिणा स्वर्गीयेण पण्डितजवाहरलालनेहरूमहोदयेन संस्कृतिं व्यक्तीकृवंता निगदितम्—

संस्कृतिः किञ्चिदेतादृशं वस्तु यन्मौलिकं अन्ताराष्ट्रियं चास्ति ।

४. श्री राजगोपालाचार्येण संस्कृतेरियम् परिभाषाकृता—कस्यापि जातेः अथवा राष्ट्रस्य शिष्टपुरुषेषु विचारस्य वाणीक्रिययोश्च यद् रूपं व्याप्तं वर्तते तदेव संस्कृतिः ।
५. श्री भगवतशरणउपाध्यायसमानमेव सुनीतिकुमार चटर्जी महोदयस्यापि संस्कृति-सम्बन्धिनी परिभाषा प्रस्तूयते—

संस्कृतिः—शारीरिक-मानसिकशक्तीनां विकासः अथवा तदुत्पन्ना विशिष्टा काचिदवस्था वर्तते । संस्कृतेः सम्बन्धः मनसा आचार विचारैः यद्वा रचीनां शुद्धीकरणेन सार्धं चावलोक्यते ।

संस्कृतिसम्बन्धिन्यः याः परिभाषाः प्रस्तुतीकृताः, विदुषां तासुसर्वास्वपि संस्कृतिः किञ्चित् सूक्ष्मतत्वरूपेण गृहीतम् इति निर्विवादम् । कथमस्य संस्कृतितत्त्वस्य समुत्पत्तिः, इति जिज्ञासायां संस्कारनिमित्तमिदमित्युक्त्वा समाधेयम् । यादृशः संस्कार-सम्बन्धितो विकासः तादृश एव सांस्कृतिकः इत्यनेन प्रकारेण संस्कृतितत्त्वं हादिकमपि वक्तुं शक्यते । अतएव संस्कारः संस्कृतेर्मूलाधारः ।

साम्प्रतन्तु संस्कृतिविषयस्य सूक्ष्मतामविचारयन्तो बहुशः समीक्षकाः सभ्य-
त्वमपि संस्कृत्यन्तर्गतमेव गणयन्ति । निदर्शनार्थम्, यदि केनापि कोऽपि सुभोजितः
सत्कृतश्च बहुभिरुपकरणैस्तदा सत्कारकः संस्कृतोऽवगोयते । परत्रैतत् समुचितम् ।
अत्रैयं विचारणा यद् भौतिकपदार्थैः आतिथ्यमप्यति सत्कारके पुरुषे कुत्सितः संस्का-
राणां प्रभावः सम्भवः स्यादेवञ्च सर्वं सुसम्पन्नमप्यातिथ्यं प्रवञ्चनामयं भवितुमर्हति ।
प्रायशोऽधुना प्रवञ्चका एनामुपर्युक्तामेवपद्वृत्तिमनूमरन्ति वञ्चयन्ति च साधूनिति
नाधिकम् उच्यते । परमनेन नायमाशयोऽनुमेयो यत् वस्तुतः संस्कृतानां जनानां
व्यवहारे भौतिकपदार्थानां प्रयोगोऽसमीचीनः । अस्माकन्वयमेवाग्रहो यत् संस्कृति-
विषये प्राधान्यं संस्काराणामेव गृहीतव्यः । यदि संस्कारेषु शुद्धता वर्तते तदा भौतिक-
पदार्थानां प्रयोगस्वीकरणे का नो हानिः । अत्रतिवदमेव वैशिष्ट्येन ग्राह्यं यत् केवलं
भौतिकपदार्थानां व्यवहृतिरेव नहि संस्कृतिसाधिका । परिणामतः बहुभिः पदार्थै-
शतिथ्यकर्म कुर्वाणः पुरुषः सभ्य एव वक्तुं युज्यते, न तु संस्कृतः । संस्कृतस्तु कोऽपि
पुरुषस्तदानामेव वक्तुं युज्यते यदा तस्य संस्काराणाम् शुद्धतायाः प्रतिबिम्बो व्याव-
हारिकेऽपि जगति समनुभूयते । प्रकारान्तरेणैवमप्युक्तम् यत् भौतिकसाधनसम्पन्ना
जनाः सम्पत्तिविध्यादिकर्म कुर्वाणा अपि यदि स्वकीयेषु संस्कारेषु शुद्धिं न दधति तदा
ते संस्कृतपदं कथमपि नाहंति ।

भारतीयसंस्कृतेविशेषताः—

साकल्येन भारतीयसंस्कृतिविशेषतानां परिगणनम् न सरलं च चाप्यावश्यक-
मनुभूयते । अतएवात्र कतिपयान् भारतीयधर्मदर्शनादिग्रन्थान्दृष्ट्य संस्कृतिविषयिका
अत्यधिकप्रमुखा एव विशेषताः निरूप्यन्ते ता एवम् वर्णयितुमारभ्यन्ते—

सत्यम्—सत्यम् मानवस्योद्देश्येषु सर्वथा प्रशस्तम् । सत्यस्य व्यवहारेणैव
मानवजीवनस्य साफल्यम् । यद्यपि मानवजीवनदर्शनसमालोचकेन शङ्कराचार्येण
“सत्यानृते मियूनीकृत्यायं लौकव्यवहारः” इत्युक्त्वा व्यावहारिके जगति सत्यासत्ययोः
द्वयोरपि व्यवहारः स्वीकृतः, परमादर्शविचारधिया सत्यस्यैव पालनमपेक्ष्यते । अत्रेदं
तर्क्यं यत् सत्यस्य रक्षा केवलं सत्यव्यवहारेणैव नहिर्संपद्यते, अपितु असत्येनापि सत्य-
रक्षा सञ्जायते । उदाहरणार्थं ययैको भारतराष्ट्रभक्तः स्वकीयदेशस्य सुगुप्तान् विष-
यान् चीनपाकिस्तानादि देशानाम् अधिकांशजनैर्भ्यः गोपयति असत्यञ्च वदति ।
राष्ट्रभक्तस्यतस्मात्सत्यभाषणेनापि सत्यस्यैव पूर्तिः सञ्जायते । अतो न केवलं वाचि-
कमपितुभौतिकमेव सत्यमतिशयेन वाञ्छनीयं वर्तते ।

अहिंसा—न केवलं हननमेवाहिंसा परञ्च कस्यापि भावनायस्तिरस्करणमपि
हिंसैव कथ्यते । अस्याः हिंसायाः मुक्तिरेवावश्यिकी प्राणिनि । महात्मा बुद्धोऽस्य

सिद्धान्तस्य महान् प्रचारकः आसीत् । भारतीय संस्कृतेरियं प्रधानविशेषता । अत-
एवोक्तम्—

“अहिंसा परमोधर्मः ।”

अस्तेयम्—अन्येषां सम्पत्तोरहरणमेवास्तेयम् । यदि वयं स्वकीयसम्पदः सुरक्ष-
णमभिलषामस्तदाऽन्येषाम् अपि सम्पदां सुरक्षाऽस्माभिरभिलषणीया ।

ब्रह्मचर्यम्—लैङ्गिकगपवित्तैव ब्रह्मचर्यमत्युदीर्यते । ब्रह्मचर्येण बुद्धि-बल-
शीलादितत्त्वानां पुष्टिर्भवति ।

अपरिग्रहः—अपरिग्रहो नाम लोभान्मुक्तिः । परिग्रहो हि दुःखायेति यदुक्तम्
तदुचितमेव । ये धनस्य भोगं न कृत्वा सञ्चयमेवकृवंन्ति तेषां धनसम्पत्तौ स्वभोगमन्ये-
प्राणिन एव कुर्वन्ति । अत एवोक्तम्—

दानं भोगो नाशः तिस्रो गतयो भवन्ति वित्तस्य ।

यो न ददाति न भुङ्क्ते तस्य तृतीया गतिर्भवति ॥

शौचम्—आन्तरिकी शूद्धिः बाह्येन्द्रियाणाञ्च स्वच्छता शौचमिति निगद्यते ।
भारतीयसंस्कृत्यन्तर्गतं न केवलं बाह्यमपि तु आन्तरिकमपि शौचमतिशयेनापेक्षितं
दृश्यते ।

सन्तोषः—यत् किञ्चित् प्राप्तिसुखानुभूतिरेव सन्तोषः । परमस्य सन्तोपस्य
नायमाणयो ब्राह्म्यो यत् पुरुषेण अजितादधिकं प्राप्तुं प्रयत्न एव न विद्येयः । स्वोन्नत्यै
पुरुषेण सदैव कृतप्रयत्नेन भवितव्यम् । परमसन्तुष्टिः सदैवाहितकरी । सुखं सन्तोप
एव । अत एवोक्तम्—

सन्तोप एव पुरुषस्य परं निधानम् ।

तपः—संयमेन कठोरजीवनयापनमेव तपः । अध्ययनमपि तपः । तपस्विता
पुरुषं स्वर्णवद् भासयति । अतएव सर्वास्त्रप्यवस्थानु पुरुषेण तपस्विना भाव्यम् ।

स्वाध्यायः—स्वाध्यायो मनप्यजीवनमुन्नयति । अतो मनुष्येण यस्यां कस्या-
ञ्चिदपि स्थितौ स्वाध्यायोऽवश्यमेव करणीयः । स्वाध्यायेन मानवस्य आन्तरिकः
विकासः सञ्जायते ।

ईश्वरप्रणिधानम्—आत्मन ईश्वरंप्रति समर्पणमेवेश्वरप्रणिधानम् । ईश्वर-
प्रणिधानस्यायम् महात्लाभो यदनेन पुरुषः सुखदुःखादिकस्य चिन्तया चिन्तितो नैव
जायते ।

आश्रमव्यवस्थाः—भारतीयसंस्कृतावाश्रमव्यवस्थायाः पालनमप्यपेक्षितमेवास्ति ।
भारतीयआश्रमव्यवस्थानुसारं ब्रह्मचर्यं—गृहस्थ—वानप्रस्थ—संन्यासाश्रमाश्चत्वार आश्रमाः
सन्ति । अनयाऽऽश्रमव्यवस्थया मनुष्यजीवने सारत्य साफल्यञ्चानुभूयते । आश्रमा-

नृसारं जीवनव्यवस्थाकरणेन मनुष्यो दीर्घायुर्भवति । कार्यनिर्वाहञ्च सावस्थेन सम्पद्यते ।

धर्मयिकाममोक्षाः—भारतीयसंस्कृत्यन्तर्गतं धर्मयिकाममोक्षाणामधिगमो मानवस्य प्रयोजनीयो नश्यः । येन चतुष्टयैकस्यापि अर्जनं नहि कृतन्तस्य तु जीवनमेव निरर्थकमुक्तं विद्वद्भिः । तदा चोक्तम्—

धर्मयिकाममोक्षाणां यत्पैकोऽपि न विद्यते ।

अजागलस्तनस्येव तस्य जन्म निरर्थकम् ॥

पुण्यपापद्वयस्या—पुण्यपापद्वयव्यवस्थाऽपि भारतीयमनस्कृतौ प्रधाना । किं पुण्यं किं पापम्, इति निर्णयोऽपि न सरलः । साधारण्येनैतदेवालम् यत् परोपकार एव पुण्य-स्वरूपः परपीडनमेव च पापम् । एतदेवोक्तमपि—

लप्तादञ्जनुराणेषु व्याप्तस्य वचनद्वयम् ।

परोपकारः पुण्याय पापाय परपीडनम् ॥

कथंभारतीयसंस्कृतिरेवोत्तमा ?—यदा जर्मनदेशीया संस्कृतिः, रूसदेशीय-संस्कृतिः, जापानदेशीयसंस्कृतिरिति अनेकाः संस्कृतयः समुपलभ्यन्ते तदा को हेतुः भारतीयसंस्कृतेः प्राधान्यस्य, इति जिज्ञासा स्वाभाविकी । अत्रेदं निवेदनम् यत् भारतीय संस्कृतैर्यानि लक्षणानि सन्ति तानि न केवलं-भारतीयानामेव श्रेयसे मन्ति, परञ्च विश्वस्य सर्वेषामपि प्राणिनां हिताय वर्तन्ते । भारतीयसंस्कृतौ—ऋहम्, मया, मम इति विचारो निन्द्यः । तत्र तु विश्ववस्तुव्यवस्थेभ्यः भावनैवापेक्षिता वर्तते । अतएवोक्तम्—

अयं निजः परो वेति गणना नश्चेत्तमान् ।

उदारचरितानान् तु वनुष्वेव कुटुम्बकम् ॥

बहूनां संस्कृतीनां सत्तापि न हितकरे । यदा नमस्तस्य पि विश्वस्य मानवजातिरेका तदा संस्कृतिरस्यैकैव भवेदिति नानुचितं विचार्यते । अनेनैव विचारे-पादिलमानवजातिरेकमूत्रप्रयत्न सम्भवम् नान्येति सर्वम् भारतीयसंस्कृतेरेवोत्तमतां साधयति ।

भारतीय संस्कृती तीर्थानां स्थानम्

भारतीया संस्कृतिः सकलेऽपि विश्वे वर्तमानानां संस्कृतीनां मध्ये काञ्चिद् विलक्षणामेवामां धारयति । धार्मिकता चास्य भारतवर्षस्य सांस्कृतिकविशेषतामु अद्वितीया एव । भारतवर्षे तीर्थानां सत्ता भारतीयसंस्कृतेः धार्मिकमहिमानम् सर्वथैव पोषयतीति न किञ्चिन्नवीर्यं प्रतिपाद्यते । भारतीयतीर्थास्तु भारतीयसंस्कृतेः प्रधानाङ्गरूपा एव सन्ति । इदमपि स्वीकर्तव्यमेव यद्भारते वर्षे तीर्थानां केवल धार्मिकमेव महत्त्वं न वर्ततेऽपि तु आध्यात्मिकदृष्ट्या, सामाजिकदृष्ट्या भौगोलिकदृष्ट्या चापि तीर्थानाम् महत्ता अविस्मरणीयैव खलु ।

‘तरन्ति एभिरिति तीर्थाः’ इति परिभाषानुसारं तीर्थाः मानवस्य संसारसागर-त्तरणोपायरूपाः सन्ति । भारते अनेकप्रकारकास्तीर्था दृश्यन्ते । केचित् तीर्था नदीरूपाः, यथा गङ्गायमुना-गोदावर्यादयः, केचित् देवमन्दिररूपाः, यथा बदरीनाथ-केदारनाथ-जगन्नाथपुरी-सेतुबन्ध-रामेश्वरादयः केचिच्च विशिष्टप्रतिमादिविरहिताः पञ्चवटी-नैमिषारण्य कुच्छेत्रप्रभृतयः । एतेषां सर्वेषाम् अपि तीर्थानाम् स्थान भारतीय संस्कृता-वद्भूतमेव वर्तते । ये खलु सरिदरूपाः गङ्गायमुनादयस्तीर्थाः सन्ति तेषाम् महत्ता चतुर्विधा सा च धार्मिकी, आध्यात्मिकी, सामाजिकी, भौगोलिकी चेति । जगत्पावनस्य शङ्करस्य जटानटाश्वो गलत्प्रवाहायाः गङ्गाया धार्मिकम् महत्त्वं स्पष्टमेव यदस्या नामस्मरणेन स्पर्शमात्रेण गङ्गाजलस्नानेन च मनुष्येणाद्भुतः पुण्यलाभः क्रियते । गाङ्गस्य वारिर्महत्त्वं स्तुवता वाल्मीकिनोचितमेवोक्तम्—

पापापहारि दुरितारि तरणधारि ।
शैलप्रचारि गिरिराजगूहाविहारि ॥
ह्रङ्कारकारि हरिपादरजोऽपहारि ।
गांग पुनातु सततं शुभकारि वारि ॥

धीमत्कालिदासेनापि गङ्गोदकविन्दुमहिमानम् वर्णयतोदीरितम्—

वाचाल विकलं खल श्रितिमल कामाकुलं व्याकुलम् ।
चाण्डालं तरलं निपीतगरल दोषाविलं चाधिलम् ॥
कुम्भीपाकगत तमतककरादाकृष्य कस्तारये
स्नातजंहानुनरेन्द्रनन्दिनि तव स्वल्पोदविन्दुं विना ॥

गङ्गाजलस्य दर्शन-स्पर्शादिना प्राप्तेन पुण्येन महतीर्थस्य गङ्गायाः धार्मिकमेवमहत्त्वं स्पष्टं भवति । गङ्गाया आध्यात्मिकमपि महत्त्वं स्पष्टमेव यदस्या दर्शनादिना

मनुष्यस्यान्तः करणम् यद्विद्वतां याति । पूने चास्तःकरण एव जीवः परमात्ममाक्षात्कारं कर्तुं समर्थः । गङ्गादितीर्थानाम् भौगोलिकोऽपि महिमाऽनिवार्यं एव । भारतीयकृषि-प्रवर्द्धने गङ्गाया यो गदानमपि स्पष्टमेव यद् गङ्गाया निगंदा अनेका अपि कृत्याः कृषिनिञ्चनं कुर्वन्ति । एवमेव गङ्गादितीर्थानां सामाजिकमपि महत्त्वं स्वीकर्तव्यमेव, यद् गङ्गास्नानस्य क्रांतिकर्षणमादिदिशेषपर्वावसरेषु जना इतन्ततः समागत्य परस्परम् मिश्रन्ति । यदासौंदिध्यं केचिद्वेदनासाय, केचित् पञ्चदशदिनेभ्योऽपरं च मण्डलित-भ्यन्तद्रागत्य स्वनिर्मितेषु पटगृहेषु एव निवासं कुर्वन्ति । अस्मिन्नवसरे गङ्गादितीर्थानां मानाजिको महिमा दर्शनेनैव जातुं शक्यते ।

वदरीनाथ—केशरनाथादिमन्दिराणामपि धार्मिकः मानाजिकः साध्यात्मिकश्च नहिना गङ्गादितीर्थानामिवाह्णोक्तं एव । वदरीनाथादितीर्थयानान् धार्मिका देगस्यानेकप्रदेशेभ्यः समागत्य मानाजिक, धार्मिकनाध्यात्मिकं प्राहृत्तिकञ्चनुष लभन्त इति को न जानाति । एवमेव रामकृष्णादिमहापुरुषसम्बन्धितपञ्चवटीकुरक्षेत्रादितीर्थानामपि मानवजातेरनेकविधमुरकारं कुर्वन्ति । एतादृशतीर्थानां दर्शनेन भारतीयो मानवः स्वदेशस्यादर्शपुत्राणां रामादीनां प्रत्यक्षमेव गौरवमनुभवति । अन्यच्च तत्तत्सहस्रसं-सम्बद्धानां तीर्थरूपाणां स्थानविषयाणां दर्शनेन मनुष्यस्तेषाम् महापुरुषाणामादर्श-चरितम् प्रत्यपि अनुत्सुको जायते । अतएव दृष्ट्या मानवस्य चरित्रनिर्माणेऽपि भार-तीयतीर्थानां योगदानं मुनिचितमेव । अतो भारतीयतीर्थानाम् महत्त्वं बहूद्विधं वर्तते इति स्पष्टमेवानुभूयते यद् केचिद् यदि संसारव्याप्तिवहिनविकलास्तीर्थेष्वगत्य साध्या-त्मिकीं शान्तिमधिगच्छन्ति तथा अन्ये तीर्थसम्बन्धितमैतिह्यम् विज्ञाय स्वदेशस्य सांस्कृतिकं गौरवं जानन्ति । बहूदृशान्ये दिग्दर्शकदला वास्तिका भोगाङ्गे संसारे नैराशयमनुभूयमानास्तीर्थेष्वगत्य तत्तद्देवान् स्वमतोऽनुभूयन्तं प्राप्यन्तं शास्त्रविदास-मधिगत्य शान्तिं लभन्ते । भारतीय तीर्थानानुपयुक्तम् बहूद्विधम् महत्त्वं दृष्ट्वैव विदेशीया अपि बहून् विद्वान्ः पर्यटकाश्चानेकान् भारतीयतीर्थानवलोकयितुं लाला-यिता दृश्यन्ते । बहून् अद्यनाः वैदेशिका ऋषिकेशादितीर्थेषु योगाविद्याधनाम् विधाय यत्किञ्चिद् रूपेणाध्यात्मिकीं शान्तिं प्राप्नुवन्ति, इति ज्ञानीभः सर्वे वयं भारतीयः । अतः सामाजिकदृष्ट्या, सांस्कृतिकदृष्ट्या, धार्मिकदृष्ट्या, साध्यात्मिक-दृष्ट्या, भौगोलिकादिदृष्ट्या च भारतीयतीर्थानाम् स्थानमत्यन्तम् महत्त्वं पूर्णमिति प्रायशः सर्वैरपि भारतीयैः बहूनिञ्च वैदेशिकैः स्वीक्रियते इति सर्वेयोजितम् ।

धर्मो रक्षति रक्षितः

संभारे प्राकृतिका अपि पदार्याः स्वस्वधर्मनिबलम्वयैव तिष्ठन्ति । सूर्यो नित्यं प्रादुर्भवति अस्तञ्चति । चन्द्रोऽपि पक्षे पक्षे क्षयं याति पुनश्च वद्वंते । पशुपक्षिणोऽपि स्वधर्मपालयन्ति । ते यत्खाद्यमस्ति तदेव खादन्ति, यत्पेयमस्ति तदेव पिबन्ति । यस्म कर्मणे ते भगवता सृष्टास्तन्नितरां कुर्वन्ति । मनुष्याणां कृतेऽप्यनिवार्य एव धर्मः ।

को नृ धर्मः इति जिज्ञासायां धर्मपदस्य व्युत्पत्तिरभ्योऽर्थः—धारणार्थकाद् 'धृ' धातोः 'धारणशीलः' इत्येव उपतिष्ठते । यो नाम ध्रियमाणो धारयति स धर्म इति फलितोऽर्थः । भगवता व्यासेन उक्तम्—

धारणाद्धर्म इत्याहुर्वर्मो धारयते प्रजाः ।
यत्स्याद्धारणसंयुक्तः स धर्मो मु नपुंगव ॥
सामान्योऽर्थं मया प्रोक्तां जडजड्गमयोर्दोषोः ।
धर्मो येन धृता लोका धारणाद्धर्म उच्यते ॥

सम्प्रति 'रिलिजन', 'मज्जह्व', 'पन्य' प्रभृतीनि पदानि तद्बोधकानि । परं इने रिलिजनादयो न धर्माः, अपि तु मतविशेषा एव । अपि च यो ध्रियमाणो धारयति स धर्मः इति शाब्दिकमर्थं प्रत्याययन् धर्मत्वेनेको धर्मोऽवस्था भेदेन बहुधा भिद्यते । अयं मानवो दाल्ये दालधर्मान्, यौवने युवकधर्मान्, वाढंस्थे स्यविरधर्मान्, पतिरूपेण पतिधर्मान्, पितृरूपेण पितृधर्मान्, राजरूपेण राजधर्मान्, इत्याद्यवस्थासम्बन्धादिभेदेन विभिन्नान् धर्मानाचरति । एवं नाय क्षणमपि धर्मेण हीनो भवति । इत्य पर्यालोचनया कदांश्चमपि धर्म एव नाऽप्यत् । अतएव उपनिषद्—

“धर्मो विश्वस्य जगतः प्रतिष्ठा लोके धर्मिष्ठं प्रजा उपसंति, धर्मेणपाप-मपनुदति धर्मं सर्वं प्रतिष्ठितं तस्माद्धर्मं परमं वदन्ति” इति सादरमुदाहरन्ति । अपरञ्च, “आहारनिद्राभयमैश्वरञ्च सामान्यमेतत्पशुभिर्नराणाम् । धर्मो हि तेषा-नधिको विज्ञेयो धर्मेण हीनाः पशुभिः समानाः ।” इत्यत्रापि धर्मसङ्केतः प्राप्यते । मनुप्रोक्तानि, धृति—क्षमा—दमोऽस्तेयं, शौचमित्यादीनि धर्मस्य दश लक्षणानि मानव-स्याजेयजीवनसंगीनि । तथैव वैशेषिककारोऽपि “यतोऽभ्युदयनिःश्रेयससिद्धिः स धर्मः” इति धर्मं लक्षयन्—‘अभ्युदय’—‘निःश्रेयस’ पदाम्बाम् ऐहिकी पारलौकिकीञ्च समुन्नतिं हि धर्ममाध्यां प्रदध्यं धर्मस्य व्यापकत्वं विशदयति स्म । एवं यो ध्रियमाणः मन् धर्मिणं स्वस्वरूपेऽवस्थापयति स धर्म इत्येव निष्कर्षः ।

सोऽयं सनातनो मानवधर्मरचतुर्विधः । सामान्यधर्मः, विशेषधर्मः सम्प्रदायधर्मः

आपद्धर्मश्च । यो मनुष्यमात्रेण पालीयितुं योग्यः, येनविना मनुष्यो नितरांनिन्द्यते लज्जाञ्चानुभवति स मनुष्यजातेः सामान्यधर्मः । यथा—धैर्यम्, क्षमा, बाह्यम् आभ्यान्तरञ्च शुचित्वम्, सत्यभाषणम्, विद्याऽध्ययनम्, इन्द्रियनिग्रहः, मनोनिग्रहः, अचौर्यबुद्धिः, क्रोधत्यागः, भूतेषु दया, अहिंसा, परोपकारः, अस्तिवधम्, एते सामान्य धर्मस्यावयवाः ।

परोपकारविषये उक्तम्—

संक्षेपात्कथ्यते धर्मो जनाः किं विस्तरेण वा ।

परोपकारः पूण्याद्य पापाय परपीडनम् ॥

सत्यविषये उक्तम्—

सत्यं ब्रूयात् प्रियं ब्रूयात् न ब्रूयात् सत्यमप्रियम् ।

प्रियञ्च नानृतं ब्रूयादेव धर्मः सनातनः ॥

आचार विषये उक्तम्—

आचारः परमो धर्मः श्रुत्युक्तः स्मार्त एव च ।

तस्मादस्मिन् सदा युक्तो नित्यं स्यात् आत्मवान् द्विजः ॥

तथा 'अहिंसा परमो धर्मः' अपि कथ्यते ।

देश-काल-जाति-ज्ञाति-व्यक्ति-विशेषव्यवस्थया पालनीयो धर्मो विशेषधर्मः । यथा—भारतवर्षस्य वर्णाश्रमो धर्मः विशेष धर्म एव । साङ्गोयाङ्गतया भारतवर्षे एवायं पालयितुं शक्यः । यतोऽयमार्यभूमेरनुरूपं परमेश्वरकृत एव न पुनर्मनुष्यकल्पितः इति स्वयं समुद्धोषयति भगवान् श्रीकृष्णः —

घातुर्वर्ण्यं मया सृष्टं गुणकर्मविभागशः ।

तस्य कतरिमपिमां विद्व्यकत.रमध्ययम् ॥

एवञ्च युगधर्मो, जातिधर्मः, कालधर्मः पुरुषधर्मः, नारीधर्मः, पितृधर्मः, पुत्रधर्मः, राजधर्मः, प्रजाधर्मः, स्वामिधर्मः, सेवकधर्मः, इत्यादयो विशेषधर्मा एव ।

केनचिद्विशेषपुरुषेण केनापि विशेषकारणेन प्रचारितं मत्तं सम्प्रदायधर्मः यथा ऋषभदेवस्य जैनमतम्, गौतमबुद्धस्य बौद्धमतम् इत्यादयः । अत्रायं विशेषो विनिर्णयो यत्त ये सम्प्रदायधर्माः सामान्यधर्मस्य विशेषधर्मस्य च बाधका न भवेयुस्तएव धर्मस्या-कथवत्वमहन्ति—

धर्मो यो बाधते धर्मो न स धर्मः कृष्मन्तत् ।

अविरोधी तु यो धर्मः स धर्मो मुनिपुंगव ॥ -

यस्यां दशायां जीवनरक्षाया अन्ये केऽपि दशाया अवशिष्टा न स्युः समाजस्य देशस्यरक्षायाश्च सर्वेष्वुपायाः कृण्टिता भवेयुस्तदा स्वधर्मः सदाचारातिरिक्तमपि तात्कालिको परिस्थितिमपेक्ष्य कर्तुं शक्यते, स एव आपद्धर्मः ।

अवश्यमेव रक्षितो धर्मो धार्मिकं रक्षति । धर्मस्य रक्षां कूर्वन्नेव विभीषणो राक्षसकुले धर्मैण रक्षितो जीवति स्म । धर्मपुत्रोऽपि धर्ममाश्रित्यैवापगतं राज्यम् प्राप । धर्मस्य मर्यादां परिपालयता शिववीरेण किन्न अकारि । एवं इतिहासमुखेन सिद्धमेव, यद् धार्मिका धर्मरक्षिता एव तिष्ठन्ति ।

ये पुनः स्वधर्मं न पालयन्ति ध्रुवं तेषां निघनम् । अयं लोकस्तु तेषां नष्ट एव, परलोकोऽपि अवश्यमेव नश्यति । रावणोऽपि धर्मं मारयन्नेव मारितः । हिरण्यक-शिपुर्हि महान्धार्मिक आसीत् । स आस्तिकवादनिन्द, ईश्वरचर्चा रुरोध, धार्मिकं स्वपुत्रमपि प्रदुद्रोह । तेन प्राप्ता प्रचुरा लक्ष्मीः । परं क्व गतं सर्वम् । अद्य सर्वे एव तं हृदयेन निन्दन्ति । अपगतं तस्य यशः, भ्रष्टः परलोकः । इदानीमपि केचिन्मूढचेतसः स्वधर्मत्यक्त्वा परधर्मं परच्च सेवन्ते-। परं हानिकर एव तेषां व्यापारः । उक्तं हि श्रीमद्भगवद्गीतायाम्—

‘स्वधर्मे निघनं श्रेयः परधर्मो भयावहः’ ।

यद्यपि कदाचिदधार्मिका अपि वृद्धिं प्राप्नुवन्ति । परन्तु तेषां वृद्धिश्चिर-स्थायिनी । निश्चितस्तेषां हासः । चरमे धार्मिका एव जयन्ति । धर्म एव स्थायी । अतो धर्मो न कदापि हन्तव्यः ।

महान् खलु धर्मस्य प्रभावः । महतो ह्यस्य व्यापकता । चराचरे जगत्यस्य प्रभुत्वम् । धर्मरक्षका एव रक्षयन्ते धर्मैण । धर्मघातकास्तु हन्यन्त एव । तस्माद् धर्मोऽवश्यमेव रक्षणीयः ।

अयं किमधिकं वक्तव्यम्, धर्मप्राणोऽयम् अस्माकं देशः, यत्र पदे पदे—धर्ममया-एवालापाः श्रूयन्ते, अत्रत्यो निवास एव धर्मानुरागं समुल्लासयति, अत्रत्यावाताः अत्र-त्यावनस्पतयः रमणीयास्तीर्थप्रदेशाः, प्रवहन्त्यो नद्यः, पर्वतानां शिलाखण्डाः, इत्येव सततं समुद्रोपयन्ति—

धर्म एव हतो हन्ति धर्मो रक्षति रक्षितः ।
तस्माद्धर्मो न हातव्यो मा नो धर्मो हतोऽवधीत् ॥

२६

स्वतन्त्रभारते नारीणां महत्त्वम्

नाधुनैव केवलमपि तु सृष्टिकालादपि पूर्वम् यदा परमात्मैवासीत्तदापि परमात्मनः शक्तिरूपया मायया स्त्रीणाम् महत्त्वं स्पष्टमेवोपलक्ष्यते । यथा लोके नारी पृथक्स्य शक्तिस्तथैव मायाशक्तिरपि सर्वशक्तिमतः परमात्मनः शक्तिरेव । संसारे यथा स्त्रीपृथक्स्योः संयोगेन सृष्टिरचना सम्भवति तथैवेश्वरोऽपि 'सोऽजामयत बृहस्यां प्रजायेय' इत्युपनिषद्वाक्यानुसारं सृष्टिकामनां कृत्वा मायाशक्तिसाहाय्येन स्वकीयां सिसृक्षाम् पूरयति । यद्यप्यत्रैतत् स्पष्टमेव स्वीकार्यं यत् स्त्रीपृथक्संयोगवत् मायापरमात्मनोः सम्बन्धो न लौकिकोऽपित्वलौकिक एव । परमितित्तु कदापि नाङ्गीकर्तुं शक्यते यत् परमात्मा मायाशक्तिम् विना संसारसृष्टिं सर्जति । अतएवाष्टौतवेदान्तशास्त्रे संसारसृष्टिविषये माया उपादानकारणरूपेण परमात्मा च निमित्तकारणरूपेण गृहीतो वर्तते, "यथा लूता तन्तुं कार्यं प्रति" । प्रस्तुतेन मायाशक्तिस्वरूपेण स्त्रीशक्तः स्वरूपं स्पष्टमेव प्रतिभाति । शैव-शाक्तदर्शनेऽपि शक्तितत्त्वस्वरूपेण स्त्रीणाम् महत्त्वं प्रमाणितं भवति । शैवशाक्तदर्शनानुसारं शिवःशक्तिं विना अङ्गुल एव सन् किमपि कर्तुं शक्य एव । अतएव सौन्दर्यलहरीमाचार्यशङ्करेणोक्तम्—

शिवःशक्त्यायुक्तोयदिभवति शक्तः प्रभवितुम्,
न चेदेवं देवो न खलु कुशलः स्पन्दितुमपि ।
अतस्वाभाराध्यां हरिहरविरञ्चयादिभिरपि,
प्रणन्तु स्तोत्रं वा कथमकृतपुरायः प्रभवति ॥

मार्कण्डेयपुराणे तु "स्त्रियः समस्ताः सकलाः जगत्सु" इत्युक्त्वा स्त्रीणाम् महत्त्वम् प्रतिपादितम् । मार्कण्डेयपुराणकथनानुसारम् स्त्रीणाम् स्वरूपं देवीस्वरूपमेव ।

नारीणाम् महत्त्वम् स्वीकर्त्यैव वैदिकयुगादारभ्य तासाम् पूजा भारतवर्षे विधीयते । वैदिकयुगे गान्धादिनारीणाम् पूजा, पौराणिके युगे सीतादिनारीभ्यः रामादिभिः सम्मानदानं प्राचीनकालिकं नारीमहत्त्वमेव प्रतिपादयति ।

परम् मध्यकालो नारीणां ह्रासकालः । मध्यकाले प्रायशो नारी केवलं भोगस्य साधनरूपेणैव गृहीता । नारीणामशिक्षा, पशुवत्ताऽनम्, दुष्टपतीनाम्-कुत्सितो व्यवहारः, नारीणाम् मानसिकं पारतन्त्र्यम् बाल-वृद्ध-दिवाहयोः पद्धतिश्चेत्यादयः वृत्तान्ताः नारीजीवनस्यावनतरेव द्योतकाः सन्ति ।

वर्तमानकाले स्वतन्त्रभारते नारीणामभ्युत्थानं राष्ट्रियोक्त्यै अनिवार्यतया श्रेयते । यदा नारीणाम् जीवनं गौरवपूर्णं सम्मानयुतं च भविष्यति तदा राष्ट्रस्य

सन्ततिसम्पत्तिरपि सर्वथैव योग्या भविष्यतीति स्वाभाविकम् । अतएव स्वतन्त्रभारतस्य संविधाने नारीणामभ्युत्थानाय अनेकविधं सौविध्यम् प्रदत्तमस्ति ।

नारीणाम् महत्तायाः विश्वस्मिन्नपि विश्वे अनेकानि कारणानि सन्ति । प्रथमं तु नार्य एव राष्ट्रस्य भाविनायकान् जन्म ददति पालनपोषणादिकञ्च कर्तन्ति । बालकानां चरित्रनिर्माणेऽपि नारीणाम् महत्ता स्वीकार्यैव । सन्तानस्य चरित्रे मातृशक्तिरस्य प्रभावोऽनिवार्यः । अतःकस्मिन्नपि राष्ट्रे नारीणाम् समुन्नतयै पुरुषैरवश्यमेव चिन्तनीयम् । नारीणामुत्थानाय सर्वप्रथमं तासां शिक्षायाः व्यवस्था विधेया । अधुना स्वतन्त्रेऽपि भारते कतिपया एव नार्यः शिक्षिताः सन्ति । नारीणां शिक्षायाबभावे भारतीयशिष्टानां शिक्षणस्य, पालनस्य पोषणस्य च व्यवस्थाऽपि न सन्तुष्टिप्रदा वर्तते ।

मन्मते तु नारीणामुच्चाधिकारपदेऽपि नियुक्तिरावश्यकी । नारीणामपि बुद्ध्यादिवैशिष्ट्यं पुरुषाणां समानमेव वर्तते । अतः पुरुषाणामिव नारीणामपि उच्चाधिकारपदेषु नियुक्तिर्नार्चित्यमाह्वयति । अयमस्माकं निश्चयो यत् नारीणामुच्च-शिक्षायां सत्यां, उच्चाधिकारपदेषु तासु स्थितासु भारतवर्षस्य श्रेयः स्वाभाविकम् । अतो भारतवर्षस्य समुन्नतयै भारतीयैर्नागरिकैः भारतराष्ट्रशासकैश्च भारतीयनारीणामभ्युत्थानाय साकल्येन प्रयत्नितव्यम् । एवं सति भारतदेशस्य स्वर्गोपमता निश्चे-
तेति लाधिकम् भण्यते—

यत्र नार्यस्तु पूज्यन्ते रक्षन्ते तत्र देवताः ।

यत्रैतास्तु न पूज्यन्ते सर्वास्तत्राफलाः क्रियाः ॥

३७

पुरुषार्थचतुष्टयम्

न हि निप्रयोजनमत्र जगति किञ्चिद् वर्तते । पुरुषश्च परमात्मनः शोभना सृष्टिः । अतः पुरुषस्य कृते प्रयोजनरूपेण धर्मविक्राममोक्षानाम् व्यवस्था कृता वर्तते । नहि सर्वः सर्वं प्राप्नोति, इति दृष्ट्या नहि सर्वे साकल्येन धर्मोपासकाः । दृश्यन्ते, नहि सर्वे अर्थोपासकाः, न हि सर्वे कामोपासकाः न च सर्वे मोक्षोपासका एव । अतएव

यदि केचित् प्राणपणादिभिर्धर्ममनुपालयन्ति तदाऽप्ये धर्मवृद्धिं सर्वथा परित्यज्य “सर्वे गृणाः काञ्चनमाश्रयन्ते” इति प्रकृत्या अर्थमेव सर्वम् मत्वा दासानिव अर्थसेवापरायणाः सञ्जायन्ते, केचिच्च यदि प्रसूनधन्वनः मीनकेतोः मदनस्य मदेनोन्मत्ता रमण्यनुरक्ताः कामिनीमेव सर्वदा ध्यापन्ति तदा एके जीवनस्य चरमोद्देश्यभूताम् मुक्तिमेव परमम् पुरुषार्थम् मन्यन्ते । पुरुषार्थचतुष्टयस्यैवा प्रवृत्तिर्मानवे भिन्नचित्त्वाद् दृश्यते । प्रवृत्ते-मूलं हविः, रुचेर्हूलं वृत्तिः वृत्तेषु आधारः संस्कारः स्वीकर्तव्यः । अत्रायं निष्कर्षः यत् पूर्वजन्मसञ्चितसंस्कारानाश्रित्यैव मानवे धर्मच्छा, अर्थच्छा, कामेच्छा, मोक्षेच्छा च जायते । यस्मिंश्चतुर्षु एकोऽपि न विद्यते तस्य जन्म तु निष्फलमेवोक्तम्—

धर्मार्थकाममोक्षाणां यस्यैकोऽपि न विद्यते ।

अजागलस्तनस्येव तस्य जन्म निरर्थकम् ॥

तेषां चतुर्षामादिमोर्धर्मः । धर्मस्य सर्वप्रथममुल्लेखोऽतिसमीचीनः । धर्मस्य प्रथमतयाऽयमेव आशयो यन्मानवेन पूर्वस्वधर्मस्य पालनं कर्तव्यम् तत एव अर्थादीनां विषये चिन्तनीयम् । अतएव गीतायामपि उक्तम्—

स्वधर्मो निधनं श्रेयः परधर्मो भयावहः ।

येषां पुरुषार्थोऽयं धर्मस्ते धर्मपरायणाः सन्तः धर्ममेव जीवनस्य परमम् पुरुषार्थम् स्वीकृवंतः नार्थम् चिन्तयन्ति न कामम्, न सन्ततिं चिन्तयन्ति न भूतिम्, न यशश्चिन्तयन्ति नापयशः न निन्दां चिन्तयन्ति न वा स्तुतिम् । एते तु धर्मैकधनाः सर्वानपि लौकिकान् अलौकिकान् वा विषयान् अचिन्तयन्तो धर्मानुपालनमेव जीवनस्य दैवीसम्पत्तिमिव मन्यन्ते ।

वस्तुत एव धर्मस्य प्रमुखता न्यायोचिता । धर्मं विना तु पुरुषः पशुरेव ।

अतो धर्मानुपालनम् विना अधर्मण प्राप्तः अर्थः कामो वा पशुताया एव निदानम् । एवञ्चधर्ममनुपालयता एव मानवेन अर्थस्य कामस्य च उपलब्धिः कार्या, इत्येव श्रेयस्करी सरणिः । मोक्षस्यापि मूलं धर्म एव । नाऽधर्मण मोक्षोपलब्धिः सम्भाव्यते क्वचित् । अतो धर्मपुरुषार्थस्य चतुर्षु पुरुषार्थेष्वपि सर्वप्रथममुल्लेखः समीचीन एव । अतएव आदर्शमनुजेन श्रीरामचन्द्रेण, देव्या सीतया, रामभक्त्या जटायुषा, दृढव्रतेन हरिश्चन्द्रेण, तत्पत्न्या शैव्यया महर्षिणा दधीचिना च अनेकविधानपि ब्रह्मज्ञानं विपश्य स्वधर्म एव पालितः ।

द्वितीयस्तु पुरुषार्थो अर्थः । धर्ममोक्षो यदा सात्त्विको प्रयोजनी तदा अर्थकामो रजसा तमोगुणेन चानुलिप्तौ । अतोऽयमेवैकमात्रं जीवनस्य परमम् पुरुषार्थं स्वीकृवंताम् जनानां कृते धर्मस्य मोक्षस्य वा महत्ता तूष्णमिवापि नास्ति । अर्थकपरायणा एतेऽर्थ-दासा अर्थस्य कृते किमुत कुलमर्यादाम् किम् वा आत्मप्रतिष्ठाम्, किमुत धर्मम् किम्वा

धरित्रम् सर्वमपि गौणं हेयञ्च विचारयन्ति । न केवलमेतदेव अपि तु एते अर्थमदान्धा नाचार्याणामादरं कृर्वन्ति न च शृण्वन्ति हितचिन्तकान् स्वकीयान् सुहृञ्जनान् । किमधिकम्, बाला इवैते आत्मन एव धनिनो मन्यन्ते आत्मान एव वलिनः, आत्मन एव बहुशास्त्रविचक्षणाः मन्यन्ते, आत्मन एव कृशाग्रदुद्भयः, आत्मन एव चातुर्यधुरीणा मन्यन्ते आत्मन एव च यशस्विनः । अत एतेषाम् मतेऽन्ये विद्वांसो मूर्खाः, बहुज्ञा अल्पज्ञाः, प्रतिभाशालिनो जडाः सम्पन्नाश्च भिक्षुका एव भवन्ति । एतेषां लक्ष्मीसमुपासकानां वर्णनं वाणेन सम्यगेव कृतम्—

“आसन्नमृत्यव इव बन्धुजनमपि नाभिजानन्ति । उत्कृषितलोचना इव तेजस्विनो नेक्षन्ते कालदष्टा इव महामन्त्रैरपि न प्रतिब्रूयन्ते । जातुपाभरणादीव सोष्माण न सहन्ते । द्रष्टवाराणा इव महामानस्तम्भनिश्चलीकृता न गृह्णन्त्युपदेशम् ।”

अर्थमेव जीवनस्य एकमात्रं लक्ष्यम् मन्यमानाः केचित्तु यथाऽर्थम् प्रियम् मन्यन्ते न तथा पुत्रम्, प्रियम् प्रियम्वा । एते तु अर्थमात्रैकधनाः समृद्धा अपि सन्तः शिशिर-त्तविपि वस्त्राणि न धारयन्ति, रुग्णेभ्या पृक्षादिभ्यश्च औपघमपि न ददति । धिनेषामर्थप्रियाणाम् प्रवृत्तिः । परं धन्या अप्येते ये धनवन्तोऽपि सन्तः सर्वमपि सहन्ते न च धनव्ययभयाद्रोगादीनाम् प्रत्युपायं किमपि कृर्वन्ति ।

नाऽयमाशयोऽस्मदीयो यन्मानवेन अर्थकामना कदापि न हि कर्त्तव्या । अर्थं विना तु जीवनव्यवहारः शून्यतामेव भजते । परं स्वधर्मं चरित्रञ्च रक्षयतैव मानवेन अर्थोपार्जनं कार्यमित्येव अस्माकं वक्तव्यः ।

तूतःयपुत्पार्थस्तु कामः । कामप्रवृत्तिर्जावे स्वाभाविकी यच्चोक्तमपि—

कृशः काणः खञ्जः श्रवणरहितः पृच्छविकलः ।

ब्रह्मैः पूतिक्लिन्नैः कृमिपरिवृत्तैरावृततनुः,

शुनीमन्वेतिश्वा तमपि मदयत्येप मदनः ॥

ये तु कामोपासकास्तेषां कृते संसारस्य बहवः सरसा अपि पदार्थाः नीरसाः प्रतीयन्ते । एते च सर्वदा रमण्या रागेन रञ्जिताः सन्तः स्वकीयमर्थम्, मानम्, मर्गा-दाम् धर्मभावनाञ्च मदनोत्सवपज्ञे जुह्यति । कामवासनया वशीभूता एते कामिनः कायेन, मनसा, वाचा वित्तादिना च कामदेवोपासनायामेव सर्वदा लीना दृश्यन्ते । कामवृत्तिपराधीना एते कामपुरुषार्थमक्ता योगीव चित्तस्यैकतान्तया कामिनीमेव अनु-ष्ठायन्ति । धर्मकर्माद्युपदेशाश्च भिय्याप्रलापानिव अनादृत्य न शृण्वन्ति । एतादृशमेव कामस्य शासनं यत्र मानवस्य इतराः सर्वा अपि वृत्तयः पराभव यान्ति । कामपरवशस्य जनस्य ज्ञानन्तु आदर्शनतामेवैति । अस्माकन्तु इय धारणा यत् धर्मदिवरहिता काम-

वामना न शोभना न च मानवहितकारिणी । अतो यद्यपि कामवृत्तिः स्वाभाविकी तथापि तस्या अनुशासनम् परमम् अपेक्षितम् मन्तव्यम् ।

मोक्षश्च मानवजीवनस्य चतुर्थश्चरमश्च पुरुषार्थः । मोक्ष एव सः पुरुषार्थः यमधिगत्य जीवने किमपि प्राप्तव्यं न हि वर्तते । मोक्षस्त्रेयमद्भूता विशेषता यन्मुक्त-पुरुषस्य कापि अभिलाषा न जिप्यते । स तु 'आत्मन्येवात्मना तुष्टः' इति गीतावचनानुसारम् सदैव परमानन्दमनुभवति ।

मोक्ष एव आत्मसाक्षात्कारः, आत्मबोधः, तत्त्वदर्शनम्, स्वरूपज्ञानम्, निर्वाण-मिति चोच्यते । येषामविद्याग्रन्थिभिद्यते त एव आत्मबोधं कर्तुं समर्थाः जायन्ते नाऽन्ये । मुक्तानाञ्च इयमपि विशेषता भद्रेते अविद्यावृत्तानामिव पुनः पुनर्जन्म न गृह्णन्ति । अत एवोक्तमस्ति अनेकेष्वपि स्थलेषु—

“यद् गत्वा न निवर्तन्ते तद्घाम परमं मम” ।

न स इह पुनरावर्तते । इत्यादिकम् ।

मोक्षपुरुषार्थस्य प्राप्तिर्जीविन एकस्मिञ्जन्मन्येव नहि साध्यते अपि तु जन्म-जन्मान्तरेण मोक्षरूपो दुःसाध्योलक्ष्यः प्राप्यते । 'अनेकजन्मसंसिद्धोततोयाति परां गतिम्' इति गीतोक्तिरपि उक्तमेव कथनं समर्थयति ।

धर्मार्थिकाममोक्षेषु मोक्षो मानवस्य सर्वोत्कृष्टः पुरुषार्थ इति निर्विवादम् । परं नहि सर्वेशीतिनेऽस्मिन् जगति मोक्षोपास्मकैर्भवेत् शक्यते । अतएव भारतीयधर्म-दर्शनमर्मज्ञैः सम्यग्द्विचार्य धर्मार्थिकाममोक्षणाम् क्रमानुकूला व्यवस्थाकृता । सर्वप्रथमम् धर्मस्थोल्लेखं कृत्वा इदमेव सहकैतितं यत् पूर्वं धर्मकामनाकर्त्तव्या ततोऽर्थस्य ततश्च कामस्य । धर्मानन्तरमर्थोल्लेखस्यायमेवाऽद्योयत् धर्ममनुपालयतैव जनेन अर्थोऽर्जितव्यः न त्वधर्मण । इत्यञ्च धर्मोऽर्थस्य साधनभूतः । धर्मार्थानन्तरञ्च कामोल्लेखस्यामो-तात्पर्यः यत् धर्माधदेण अर्थम् अर्जयित्वा मानवेन कामपरेण भाव्यम् । एवञ्च धर्मार्थो उभावपि कामस्य साधनौ । एवञ्च धर्मार्थिकामरूपं सर्वमपि जागतिकं शोभं व्यवहृत्य मानवेन चतुर्थपुरुषार्थस्य मोक्षस्य कृते प्रयत्ननीयमित्येव भारतीयानाम् प्रशस्तो मार्गः प्रदीयते ।

वर्णाश्रमव्यवस्था

भारतीयसंस्कृतेः स्वरूपं सर्वथैवाप्रतिमम् इति सर्वेऽपि जानन्ति । याभिर्विद्वेष-
तानिः भारतीयसंस्कृतेर्महिमा सर्वत्र गीयते तास्वेका भारतीया वर्णाश्रम-व्यवस्था ।
भारतीयधर्म, संस्कृती, दर्शने च वर्णाश्रमव्यवस्थाया अत्यन्तं महत्त्वपूर्णं स्थानं वर्तते ।
वर्णाश्रमव्यवस्थाया अन्तर्गतं यत् शब्दैरेव स्पष्ट व्यवस्थाद्वयं वर्तते, तदेका वर्णसम्ब-
न्धिनी व्यवस्था, अपरा च आश्रमसम्बन्धिनी व्यवस्था । भारतवर्षे वर्णव्यवस्थायाः
स्वरूपमतिप्राचीनकालादेव दृश्यते । ऋग्वेदे वर्णव्यवस्थायाः स्वरूपवर्णनं निम्नलिखित-
प्रकारेण कृतमस्ति—

ब्राह्मणोऽस्य मुखमामीद्, बाहू राजन्यः कृतः ।

ऊरु तदस्य यद वैश्यः, पद्भ्यां शूद्रोऽजायत ॥

ऋग्वेदस्योपर्युक्ते मन्त्रे ब्राह्मणस्य मुखत्वम्, क्षत्रियस्य बाहुत्वम्, वैश्यस्य
ऊरुत्वम् शूद्रस्य च पद्भ्यामुत्पत्तिः, इतिसर्वं प्रतीकरूपं वर्णनम् । अत्रेदं स्पष्टीकरण-
मपेक्षितं यत् मूलतया भारतवर्षे वर्णव्यवस्था जन्मानुसारं नासीत् । समाजस्योप-
योगितामनुसृत्यैव वर्णचतुष्टयस्य व्यवस्था तारकालिकसमाजेन कृता, इति मे मतिः ।
एव चक्रंनपि समाजं रक्षितुं बुद्धिबलस्यापेक्षा नितान्तमावश्यिकी । अस्या आवश्यक-
तायाः पूर्तिर्येन जनेन कृता स एव ब्राह्मणः । अयमेव च सात्विकः, शिक्षितः, सदा-
चारी च ब्राह्मणः समाजस्य हितैषी धर्मगुरुश्चासीत् । सर्वेऽप्यस्यानुशासनं मन्येरन्
श्रद्धाभावेन चापूजयन्त एनम् । अतः स्वक्रमहेतोरिव ब्राह्मणस्योन्नतताऽऽसीत् न जन्म-
हेतोः । एवमेव यथा बुद्धिबलस्यापेक्षा तथैव भुजबलस्यापि । नहि बुद्धिबलेन शास्त्र-
बलेन वा सर्वं कर्तुं युज्यते । नहि कोऽपि शास्त्री पण्डितो वा शास्त्रबलेन, पाण्डित्य-
बलेन वा दुष्टेभ्यश्चोरेभ्यो लुण्ठकादिभ्यश्च स्वसम्पद्रक्षितुं समर्थोभवति । अतः
सम्नदादिरक्षणार्थं तु एतादृशानामेव जनानामपेक्षा वर्तते येषां बाहुबलं, शस्त्रबलं,
सैन्यबलञ्च वर्तते । समाजस्यायमेव वर्गः क्षत्रिय आसीत् । क्षत्रियाणाम् प्रमुखं कर्म
इतरवर्णानां रक्षणमासीत् । अतएवोक्तम्—

“क्षतात् किल त्रायत इत्युदग्रः क्षत्रस्य शब्दो भुवनेषु रुढः” ।

यथा नमाले बुद्धिबलस्य शास्त्रबलस्य वा अपेक्षा, यथा च शारीरिकशक्ति-
बलस्य तथैव जीवनं चालयितुं कृप्यादिव्यापारस्यापि अपेक्षा वर्तते । एतद्व्यापार-
कर्मकूर्वाणा एव वैश्या आसन् येऽन्नघनादिकन्याजं कृत्वा इतरवर्णानिसेवाञ्चक्रुः ।
शास्त्रबलेन शासकानाम् उपदेशज्ञानाञ्च विप्राणाम्, शस्त्रबलेन, शक्तिबलेन च
रक्षकाणाञ्च क्षत्रियाणाम् व्यवसायिनाञ्च वैश्यानां सेवका शूद्रा आसन् । अतोऽनयो-

पर्युक्त्या वर्णव्यवस्था इदं स्पष्टत एव सिद्धं यत् मूलतया निम्नोन्नतभावतया वर्ण-
व्यवस्थायाः व्यवस्था नाऽऽसीत् । ब्राह्मणादयश्चत्वारोऽपि वर्णाः परस्परमेकैवस्य
सहयोगिनः पूरकाश्चासन् । यथा शरीरे मुखस्योपयोगिता महत्ता च तथैव पशवोरपि ।
मुखं विना यदि कोऽपि वक्तुं नहि शक्नोति तदा पादाभ्यां विना चलनाभावे कस्यापि
जीवनं द्यद्यमेव । मुखं यदि ब्राह्मणः तदा शूद्रः पादः । शूद्रम् विना ब्राह्मणस्य सामा-
जिकजीवनमपूर्णम् । ब्राह्मणं विना शूद्रस्य जीवनं न जीवनम् । एतादृश एव प्रसङ्गः
क्षत्रियवैश्योरपि । क्षत्रियो वाहूः । वाहूँ विना यथा कोऽपि कर्मपृथोगं कर्तुं अस-
मर्थस्तथैव क्षत्रियं विना लोकस्य कर्माणि निर्विघ्नतया सम्पादयितुं कोऽपि शक्तो
नाऽऽसीत् । वैश्यश्च समाजशरीरस्य ऊरुः । शरीरे यथा जङ्घयोर्महत्ता तथैव समाजे
वैश्यवर्णस्य । जङ्घाशरीरयथा उदरकटिमुखादिशरीरस्याधारभूतं तथैव वैश्योऽपि
अन्नघनादिकस्याजनेन हेतुना ब्राह्मणादीनामितरवर्णानाम् जीवनस्य आधाररूप एव
आसीत् । अनया विवेचनदृष्ट्या इदं सुविज्ञातं भवति यत् पूर्वकालिकी वर्णव्यवस्था
कर्मपरा एव आसीत् न तु जन्मपरा ।

उपरि वर्णितां कर्मपरां वर्णव्यवस्थाम् विवेच्य जन्मानुसारमपि वर्णव्यवस्थायाः
प्रमाणानि उपलभ्यन्ते । भगवता श्रीकृष्णेन वर्णव्यवस्थायाः विषये स्पष्टमेवोक्तम्—

चातुर्वर्ण्यं मया सृष्टं गुणकर्मदिभागशः ।

अस्माकन्तु इदमेवाऽत्र कथनं यद्वर्णव्यवस्था जन्मतोऽस्तु कर्मतो वा, परं कर्मणः
प्राधान्यमूढभयत्नापि दृश्यते । यच्च गीतायामेव ब्राह्मणक्षत्रियवैश्यशूद्राणां कर्मविभागः
स्पष्टमेव निम्नरीत्या सम्पादितः—

ब्राह्मण-क्षत्रिय-विशां शूद्राणां च परन्तप ।
कर्माणि प्रविभक्तानि स्वभावप्रमवैगुणैः ॥
क्षमो दमस्तपो शौचं शान्तिराजं वभेव च ।
ज्ञानं विज्ञानमास्तिक्यं ब्रह्मकर्मस्वभावजम् ॥
शौर्यं तेजोधृतिर्दास्य युद्धे चाऽप्यपलायनम् ।
दानमौश्वरभावश्च क्षत्रकर्म स्वभावजम् ॥
कृपिगौरक्ष्यवाणिज्यं वैश्यकर्मस्वभावजम् ।
परिचर्यात्मकं कर्म शूद्रस्यापि स्वभावजम् ॥

गीताया उपर्युक्तैः श्लोकैर्वर्णव्यवस्थायाः जन्मतः सिद्धिस्तु भवति, परं नायमाशयो-
ऽस्य यद् येन ब्राह्मणकृते जन्मगृहीतं स एव सर्वपूज्यो वरीयश्च । गीतायास्तु अयमेव
अभिप्रायः प्रतीयते यत् जन्मानुसारं वर्णव्यवस्थायाः स्वीकरणेऽपि कर्मणः सत्ता प्रमुखा
एव । अतएव गीताया उपर्युक्तेन मन्तव्येन यत् स्पष्टं, समाजस्य सौविध्यार्थमेव

चतुर्णामपि वर्णानां कृते कर्मव्यवस्था निर्धारिता । अतो वर्णव्यवस्थायाः प्रमुख आश्रयः कर्म एवेति निर्णयितम् ।

इदानीञ्च आश्रमव्यवस्थाम् विचारयामः । यथा वर्णव्यवस्था समाजस्योप-
योगितादृष्ट्या व्यवस्थापिता तथैव आश्रमव्यवस्थाऽपि । आश्रमाञ्चत्वारः । ते च
ब्रह्मचर्य-गृहस्थ-वानप्रस्थ-संन्यासाः । भारतीयानामियमाश्रमव्यवस्था वैज्ञानिकी
सर्वथा । मनुष्यजीवनेऽव्यवस्था नस्यात् एवञ्च मनुष्यः लौकिकानलौकिकांश्च कामान्
अधिगन्तुं समर्थो भवेत्, इति मननिकृत्वा आश्रमाणां व्यवस्था कृताप्रतीयते । यत
कार्यं यस्यामवस्थायामुचितं तदेव कर्तव्यम् नान्यदिति आश्रमव्यवस्थायाः सिद्धान्तः ।
उदाहरणार्थम्, विद्याऽध्ययनं ब्रह्मचर्ये एव समुचिततया सम्भवति । विद्याध्ययनाय
मस्तिष्कस्य पृष्टता तावता च कर्तव्यते । सा च मस्तिष्कपुष्टिः शक्तिश्च ब्रह्मचर्ये एव
वर्तते । नत्वन्यस्मिन्नाश्रमे । ब्रह्मचर्यजीवनं च अत्यन्तं पवित्रं जीवनम् । अतएव ब्रह्म-
चारी एव वेदाधिकारी नाऽन्यः । 'ब्रह्म वेदस्तदाचरतीति ब्रह्मचारी, इति परिभाषाऽपि
अस्माकमुपबृत्तामेव दृष्टिं द्रव्यति ।

द्वितीयश्च गृहस्थाश्रमः । ब्रह्मचर्याश्रमे विद्याध्ययनं कृत्वा 'प्रजातन्तुं मा
व्यवच्छेत्सीः, इति गुरुरूपदेगमनुसृत्य ब्रह्मचारी गृहमेधीं सपत्नीकश्च भवति । यानि
कर्माणि मनुष्यो ब्रह्मचर्याश्रमे कर्तुं नहि शक्नोति तानि गृहस्थाश्रमे सम्पादयति ।
गृहस्थाश्रमो मनुष्यस्य भोगाश्रमः सेवाश्रमश्च । ब्रह्मचारी कमपि सेवितुं भोजयितुञ्च
असमर्थ एव भवति । परं गृहस्थाश्रमस्थो जनोऽन्येषामातिथ्यादिसेवां कर्तुं योग्यो
जायते । गृहस्थाश्रमवर्ती जनः धनादिकस्य अर्जनं कृत्वा स्वकीयं जीवनं सुखेन यापयितुं
शक्नोति अन्यांश्च मातापित्रादीन् सेवितुं समर्थः सञ्जायते । वस्तुतस्तु गृहस्थो वट-
वृक्षोपमः । यथा वृक्षो वटः सर्वैभ्यश्छायाश्रयं ददाति, तथैव गृहस्थो असव्यानपि जनान्
अनेकविधं मोक्षयमाश्रयं च ददाति । अतो वास्तविकस्तु गृहस्थो स्वर्गाधिकारी ।
यच्चोक्तमपि पञ्चतन्त्रकृता विष्णुशर्मणा—

एह्यागच्छ समश्रयाननमिदं कस्माच्चिराद् दृश्यसे,
का वार्ता न्वतिद्वंलोऽसि कुशलं प्रीतोऽस्मि ते दर्शनात् ।
एवं नीचजनेऽपि गृहमागते प्राप्ते मतां सर्वदा
धर्मोऽयं गृहमेधिनानां निगदितः स्मार्तलंघ्यस्वर्गदः ॥

तृतीयस्तु वानप्रस्थः । वानप्रस्थस्य स्थितिरपिस्वाभाविकी । यदा मनुष्यो गृहस्था-
श्रमस्य भोगान् मुक्त्वा रानामनुभवति तदा तस्मिन् परमात्मचिन्तनस्याभिलाषा
सहजा एव । अतएव वानप्रस्थी स्वकीयां पत्नीं नीत्वा वनं व्रजति । तत्र च विदिवैरपि
प्रकारैरध्यात्ममार्गसेवमानो लौकिकमानन्दं लभते । अतो वानप्रस्थामादारम्य मनुष्य-
स्याध्यात्मिकं जीवनं प्रचलति । अस्य आध्यात्मिकजीवनस्य पर्यवसानञ्च संन्यासाश्रमे

भवति । अयमेव संन्यासाश्रमोऽन्तिमश्चतुर्थ आश्रमः । संन्यासी एव सर्वथा त्यागी मोक्षोपासकश्च । वानप्रस्थाश्रमे पत्न्याः सहयोगो दृश्यते परं संन्यासाश्रमे नहि कस्यापि योगः । अतएव संन्यासी तु योगी सन्नपि अयोगी भवति । अयमेव जीवनस्योत्कृष्टतम आश्रमः । अस्मिन्नेवाश्रमे मनुष्यो जीवनमुक्तिं विदेहमुक्तिञ्च लभते ।

द्वयमस्माकमाश्रम यवस्या सक्रमा सुव्यवस्थिता च । अनया आश्रमव्यवस्थया लौकिकानि अलौकिकान्यपि चोभयविधानि प्रयोजनानि सिध्यन्ति । निश्चितमेव मोक्षो मानवस्य सर्वोन्नत उद्देश्यः । परं सामान्येन कौमारावस्थायां युवावस्थायां वा मोक्षप्राप्तिर्न सरला । अतएव भारतीयाश्रमव्यवस्थानुसारम् ब्रह्मचर्याविस्थायाम् शास्त्राणि अधीत्य, गृहस्थाश्रमे भोगान् भुक्त्वा, वानप्रस्थे धर्मादिकञ्च विविच्य जनः संन्यासाश्रमे सर्वं परित्यज्य मोक्षाधिकारी भवति ।

इदानीन्तु वर्णव्यवस्थाया आश्रमव्यवस्थायाश्च अव्यवस्थया लोकस्य यादुर्गति-दृश्यते सा प्रत्यक्षमेव । आश्रमव्यवस्थाया अपि अतीव दुर्गतिः स्पष्टैव । आधुनिकस्तु विप्रः ब्राह्मणकर्माणि अकृत्वा ब्राह्मणकुले जन्मगृहीत्वैव स्वकीयमौन्नत्यमृद्घोषयति । नैतत् शोभनम् । अद्यतनी तु वर्णभावना अतीव निरुद्धा । एषास्माक देशस्यावनतेः प्रमुखं कारणम् । अद्यतनास्तु नाम्ना ब्रह्मचारिणः एव गृहस्थाः धर्मकृतकिनः मोक्षतकिनश्च । आधुनिकस्तु ब्रह्मचारी न दस्तुतो ब्रह्मचारी न वा गृहस्थो गृहस्थः । का कथा वानप्रस्थाश्रमस्य संन्यासाश्रमस्य वा । जनयोस्तु आश्रमयोः कोऽपि कदाचिदेव विश्वसिति । अतएव सर्वत्रैवाद्य मानवचरित्रो भ्रष्टोऽवलोक्यते । वयन्तु परमात्मानं प्रार्थयामो यत् भारतवर्षे जनाः कर्मनिर्धारम् वर्णव्यवस्थायामाश्रमव्यवस्थाञ्चानुपालयन्तो जीवनं यापयेयुः, येन लोके लौकिकालौकिकसुखवर्षा स्वात् । सर्वथा च भद्रं भवेत् ।

११

भारतीयदर्शनस्य वैशिष्ट्यम्

भारतीयदर्शनं विश्वस्य सर्वास्मापि दर्शनपद्धतीनाम् सन्नाद् वर्तते । न केवलं मत्मादृशैर्भारतीयैरेवास्य महत्ता स्वीकृता, अपितु मंत्रसमूलर-दुष्प्रसन्नयो-कोलद्रु-शोपेनहरप्रभृत्तयोऽभारतीयालपि भारतीयस्य दर्शनस्य सर्वाधिकम् महत्त्वं स्वीचक्रु रिति

कस्य न विदितम् । भारतीयदर्शनस्य महत्ताया अङ्गीकरणमेवात्र बीजं यद् द्विदेशीयैर-
नेकानेकैर्विद्वद्भिः स्वस्व-दर्शनानामनुशीलनमकृत्वाऽस्य दर्शनस्याध्ययनाय स्वकीयं
जीवनमेव समर्पितम् । यीशोप्रभृतीनाम् त्रिदेशीयानाम् विदुषा ब्रह्मसूत्रं अङ्करभाष्या-
दिग्रन्थानामनुवादकार्यम्, ड्यूमनादीनाञ्च औपनिषदादिसिद्धान्तानाम् पर्यालोचनञ्च
भारतीयदर्शनस्य महनीयतामेव प्रदर्शयति । किमस्य भारतीयदर्शनस्य महत्त्वज्ञानस्य
निदानमित्येव त्रिवेचनमत्रास्माकम् प्रकृतौ विषयः । एवं तु यादृशं विपुलं साहित्यं
भारतीयदर्शनस्य वर्तते तादृशं विश्वस्य कस्यापि दर्शनस्य न वर्तते । यथा चोपनिषद्-
ग्रन्थेषु, सूत्रग्रन्थेषु, विभिन्नभाष्यग्रन्थेषु, तन्त्रग्रन्थेषु, पुराणग्रन्थेषु, गीतादिषु बहूषु
ग्रन्थेषु अनकानेकेषु चान्येषु वाचस्पतिमिश्रादिप्रगीलेषु भामत्यादिग्रन्थेषु आधुनिक-
ग्रन्थेषु च स्पष्टमेव दर्शनशास्त्रस्य दिग्गदम् त्रिवेचनं कृतं वर्तते । अयमपि हेतुर्भारतीय-
दर्शनस्य सर्वाधिकप्रचारे गणनीय एव ।

भारतीयदर्शनस्योपरिनिर्दिष्टे च साहित्ये प्रकृतिता विचारधाराऽपि कीदृशी
महत्त्वपूर्णैति यूयं सर्वे जानीथ एव । कश्चित् पृच्छति चेद् भारतीयदर्शनस्य दीदृष्टेवा-
न्तादिषु विविधासु दर्शनपद्धतिषु कस्याः महत्त्वं यूपमिर्गीयते, इति प्रश्नेऽस्माकमिद-
त्रिवेचनं यद् भारतीयदर्शनस्य कानिचिदेतादृशानि विचाराणि सन्ति येषाम् प्रभावः
स्वदेशे त्रिदेशे च प्रायशः स्वीक्रियते । एते वै विचारेषु भारतीयदर्शनस्य वैशिष्ट्यम्
सन्निहितं दृश्यते ।

उपनिषन्मूलस्य भारतीयदर्शनस्येयं प्रथमा विशेषता यदस्मिन्नात्पवादसिद्धान्त-
स्य त्रिवेचनं सम्यक् कृतं वर्तते । एवञ्चैकात्मवादसिद्धान्तस्य प्रतिपादकत्वादस्योप-
योगिता विश्वस्य सर्वेषामपि जनानाङ्किते दृश्यते । एषैवास्य सार्वजनीनता । एकात्म-
वादसिद्धान्तस्यैवाधारेण विश्ववन्द्यत्वस्यापि भावना फलवती भवितुं शक्यते । विश्व-
शान्त्यै कृतेऽपि महन्माहात्म्यमस्य सिद्धान्तस्य ।

मोक्षसिद्धान्तश्चास्य भारतीयदर्शनस्यापरम् वैशिष्ट्यम् । प्रत्येदस्मिन्नपि मानवे
सुखेप्सा स्वाभाविकी । मोक्षसिद्धान्तस्य चोद्देश्यमलौकिकमानन्दमिति तु स्पष्टमेव ।
भारतीयदर्शनस्य सर्वाधिकप्रख्याते प्रशस्ते चाद्वैतसिद्धान्ते आत्मबोध एव मोक्षः परि-
गण्यते । धर्मनिष्ठाया भारतीयदर्शनस्य तृतीयाऽप्रतिमा विशेषता अन्माकं धर्मः मोक्ष-
स्यैव पूरकः । अतएव धर्मस्यैव परिभाषा कृता भारतीयैः — “यतोऽभ्युदयनिःश्रेयससिद्धिः
स धर्मः” भारतीयधर्मं या कर्मकाण्डव्यवस्था वर्तते साऽपि चित्तवृत्तिशब्दस्यैव ।
अतो भारतीयदर्शनं कर्मणोऽपि महत्त्वं स्वीकृतम् । धर्मयुतेन कर्मणैव मानवो मोक्षादिकारी
जायते । एतद्वैशिष्ट्यमतीवापेक्षितं लौकिकव्यवहारसौकर्यायितितु स्पष्टमेव व्यव्यते ।

साधनापक्षसम्पन्नता चास्माकं भारतीयदर्शनस्य चतुर्थं वैशिष्ट्यम् । भारतीय-
दर्शनिकैर्न केवलम् तर्कपद्धतिद्वारा भारतीयदर्शनस्यानुशीलनं कृतमपितु तैः श्रोतव्यो

मन्तव्योनिदिध्यासितव्यः' इति प्रक्रियाद्वारा आत्मानुभवोऽपि सम्प्राप्तः । अनेनेदं स्पष्टं यद् भारतीयानां दर्शनं वाग्जालमात्रमेव न वर्ततेऽपि तु साधनात्मकमपि । अद्यतनाः अमेरिका-इङ्गलैन्डादिदेशानाम् विदेशीया अपि भारतीयसाधनाया रहस्येनात्यन्तम् प्रभाविताः सन्ति । इदानीमेव भारतीययोगिनः महर्षिमहेशस्य यौगिक-साधनां दृष्ट्वा विदेशीया 'वीटिलादयोऽधिकमाकृष्टाः । पूर्वमपि विवेकानन्दस्याध्यात्मिकसाधनव्यवहार-कृष्टाः अमेरिकादिदेशानाम् वासिनो विदेशिनोऽयधिकार्यचर्चिताः सञ्जाताः ।

तर्कपद्धतिर्भारतीयदर्शनस्य पञ्चमीविशेषता । भारतीयदर्शने सिद्धान्तानामारोपन्नकृत्वा तर्कशैल्या तेषाम् प्रतिपादनं विहितमस्ति । यद्यपि विदेशीयैरपि 'लाजिक' द्विषये तर्कशास्त्रस्यैव विवेचनं कृतम् वर्तते, परं भारतीयदर्शनान्तर्गतं न्यायदर्शने तर्कशास्त्रस्य यद् विगदन्निरूपणम् दृश्यते तदप्रतिममेव । तर्कपद्धतिरेवाऽत्र वैशिष्ट्येन हेतुयुद् भारतीयं दर्शनं विदेशिनामपि सरलतया बुद्धिगम्यं भवति ।

भारतीयदर्शनस्य षष्ठी विशेषताऽस्यक्रमिकता वर्तते । साधारणतया वात्स्यायन्यायाम् मोक्षेहा न सङ्गता । अतएव भारतीयदर्शनपरम्परया ब्रह्मचर्याश्रमेऽध्ययनम्, गृहस्थाश्रमेगृहस्यग्रभपालनम्, वानप्रस्थ्याश्रमेवानप्रस्थान्कूलञ्च धर्ममनुपाल्य संन्यासाश्रमे मोक्षाय कृते प्रयतितव्यम् । अनया परम्परया सामाजिकव्यवस्थाऽपि लुप्तिराजायते । शङ्कराचार्यादयश्च ब्रह्मचर्यावस्थायामेव कथम् मोक्षाधिकारिणः सञ्जाता इतितु न वक्तव्यमपवादाः सर्वत्र सर्वदा च सम्भवा एव । पूर्वजन्मसंस्काराणामाधारे तु कोऽपि कस्मिन्नप्याश्रमे मोक्षलाभं कर्तुं समर्थ इति नान्यथा प्रलापकुर्यः । यदुक्तमेव स्पष्टं गीतायाम्—

“अनेकजन्मसंसिद्धस्ततोयाति परांगतिम् ।”

व्यावहारिकता भारतीयदर्शनस्य सप्तमीविशेषता । भारतीयदर्शनं केवलमाध्य-श्मिकमेव नास्ति, अपित्वस्य व्यावहारिकी विशेषताऽपि सर्वथा सुविज्ञाता । का कथाऽयेषाम्, अद्वैतवादिमिद्वान्तप्रतिपादकेनाचार्यशङ्करेणापि जगतः सत्ता साधयितुं जगतो व्यावहारिकसत्ता स्वीकृता । एवमद्वैतिनाऽनेनाचार्येण ब्रह्मणः परमार्थिकी सत्ता, जगतश्च व्यवहारिकी सत्ताऽङ्गीकृता । न केवलमद्वैतवादिमिरेवाचार्येर्व्यावहारिकजगतः सत्तास्वीकृताऽपितु शून्यवादसिद्धान्तप्रतिपादकैर्वाद्वैरपि जगतः व्यवहार-पक्षोऽङ्गीकृत एव । यदुक्तमेकेन द्वादशाचार्येण—‘व्यवहारमनादृत्य परमार्थो न विद्यते’ । अतएव व्यावहारिकसत्ता स्वीकृतेभिराचार्येर्जन्मिथ्यात्वमपि प्रतिपादयद्भिः जगतः सत्ता शशशृङ्गवत् खपुष्पमिव वा नीदीगता । एष एवाद्वैतवेदान्तरस्य व्यवहारपक्षो यस्तं लोकोपयोगितादृष्ट्यापि महत्त्वपूर्णं साधयति ।

वाचारपक्षश्चास्माकं दर्शनस्याप्तमम् वैशिष्ट्यम् । भारतीयजीवने वाचार-

दर्शनस्यात्यधिकम् महत्त्वं स्वीक्रियते । आचारमन्वन्धिमहत्त्वमेवाकलयोक्तिर्यं प्रविद्धाः —

आचारहीनाः पुनन्ति वेदाः

आचारस्याभावे वेदानामपि वैयर्थ्यं आचारमहत्त्वस्पष्टमेव प्रकटयति । तस्मा-
देवहेतोर्भारतीयदर्शन आचारस्य महिमा स्वीकृतः । आत्मबोधाय कृते चित्तशुद्धेरपेक्षा-
ऽऽचारस्यैव मूल्यवत्ताम् प्रदर्शयति । अहिंसासत्यमक्रोधोदयश्च भावाः सदाचारस्य
प्रतीकलाभाः सन्ति, एवञ्चैतद् विपरीताः हिंसादयो भावाः दुराचरस्य ।

भारतीयदर्शनस्य नवमी विशेषता जैनीमन्वन्धिनी । भारतीय दर्शनग्रन्थेषु
प्रायशः दर्शनसिद्धान्तानाम् प्रतिपादन मरुतया वैज्ञानिकशैल्या कृतमस्ति । ब्रह्मसूत्र-
भाष्यकर्तुः शङ्कराचार्यस्य भाषाशैल्यमत्र विशेषतयोदाहरणीयम् । अस्मैवैतत्फलं यत्
न केवलमस्माकम् भारतीयानामेवापि तु सहास्रानामपि विदेशीयानामभिरुचिर्भारि-
तीयदर्शनस्याध्ययनं कर्तुंमुत्पन्ना ।

सङ्केतरूपेणात्र भारतीयदर्शनस्य यासाम् विशेषतानामुल्लेखो विहितस्तदति-
रिक्तमपि गहनविचारपटवत्याद्याः अनेकाः विनियताः सन्ति यासामन्यदर्शनेष्वपि एव
दृश्यते । अतश्च विश्वदर्शनक्षेत्रे भारतीयदर्शनस्य सा प्रतिष्ठा दृश्यते सा सर्वथा
समीचीनैव ।

ॐ ०

आधुनिकोऽद्वैतवादः

यद्यपि सत्यमेकमद्वितीयमपरिवर्तनीयं जायवतञ्च वर्तते परं तस्यापि विभिन्न-
कालवर्तिभिविचारकैर्विधरोतिभिविचारः क्रियते । एतच्चसत्यं साक्षात्कर्तुंमनेव वि-
धोपायाश्च अन्विष्य प्रस्तूयन्ते । एतस्यैवेदं फलं यदुपनिषत्प्रतिपादितमत्यस्य संदिग्ध-
शैल्या व्याख्यातुं ब्रह्मसूत्रस्य शङ्कराचार्यसामानुजप्रभृतिभिराचार्यैर्विभिन्नदृष्टिकोर्गर्भा-
रचना सम्पादिता । एकोनविंश-विंशतितमशताब्दौ भारते प्राधान्येन विविधविषयाणा-
मनवीनतायाः युगो वर्तते । अत एव अद्वैतवादसिद्धान्तस्य आधुनिकदृष्ट्या विवेचन-

न्याप्यवसरोऽस्मिन् युगेऽनायास एव समायातः । अस्य प्रधानं कारणन्तु इदमेव प्रतीयते यदाधुनिके युगे आध्यात्मिकदर्शनापेक्षया जीवनदर्शनमतिमहत्त्वपूर्णमेव गच्छते । जीवनदर्शनस्य पुनर्विचारस्य चायमेव हेतुः प्रतीयते यत् प्राचीनेषु आध्यात्मिकग्रन्थेषु जीवनोपयोगिषु विचारिषु मत्स्वपि तेषां विचाराणाम् प्रादुभ्येन समुद्घोषो न हि विधीयते । अनेनापमात्रयस्तु स्पष्ट एव यत् प्राचीनेषु अपि आध्यात्मिकग्रन्थेषु नहि जीवनदर्शन-न्यामावोऽपित् विस्तराभाव एव वक्तव्यः । अतोऽह्युसनप्रभृतीनां जर्मनदेशीयानाम् विदुषामिदम्मतमेव यत् उपनिषद्दर्शने आचारदर्शनस्य जीवनदर्शनस्य वाऽभाव एव प्रायशो दृश्यते । परमहंसवेदान्तादिदर्शनपद्धतिषु जीवनोपयोगिमिद्विद्वान्तेषु मत्स्वपि तेषां सिद्धान्तानामाधुनिकदृष्ट्या विचारः सङ्गतो महदुपयोगी च वक्तव्यः । अत एव रामकृष्णपरमहंसविवेकानन्दारविन्दचोपप्रभृतिभिरनेकैर्मरतीयैर्दाशनिर्कैरुत्तमिद्वान्तस्य नवीनदृष्ट्या विवेचनं मन्पादितम् । इदानीमेतेषां दार्शनिकानां विचाराणाम् विवेचनेनाधुनिकार्हं तवादस्य स्वरूपः स्पष्टीक्रियते ।

रामकृष्णपरमहंसस्य दार्शनिकः सिद्धान्तः

रामकृष्णपरमहंसो भारतीयः समन्वयकर्ता दार्शनिक आसीत् । अत एवास्यहृदि ज्ञानिनाम्, भक्तानाम्, निर्गुणोपासकानां, सगुणोपासकानां, प्राचीनदार्शनिकानामर्वाचीनविचारकाणाञ्च कृते समान एवादर आसीत् । भगवत्याः महाकाल्या उपासकोऽपि परमहंसीऽहं तसिद्धान्तस्यैव प्रतिपादक आसीत् । शाङ्करवेदान्तसमानमेव माया परमहंसेन ईश्वरस्य शक्तिः स्वीक्रियते । परं मानवसेवा परमहंसदर्शनस्य प्रमुखा दिशेयता । मानवसेवाया पुरुषः परमात्मनं सरलतया प्राप्नोतीत्यपि अस्य वैशिष्ट्यम् । मानवसेवा-मेवोद्दिश्य परमहंसेन अनेकानामपि आश्रमार्णं स्थापना कृता वर्तते, येषु विविधव्याधि-व्याधितानां चिकित्सादिकी सेवा विधीयते । परमहंसदर्शनस्थाय लोकसेवापक्षोऽयं दर्शनस्य जीवनोपयोगित्वमेव साधयति ।

विवेकानन्दस्य दार्शनिकः सिद्धान्तः

विवेकानन्दस्तु परमहंसस्य रामकृष्णस्य शिष्य एवासीत् । दार्शनिकेनानेना-ऽहं तसिद्धान्तस्य व्यावहारिकपक्षस्य वैशिष्ट्येन मनर्धनं कृतम् । विवेकानन्दस्य व्याव-हारिको वेदान्तः प्रख्यात एव । विवेकानन्ददर्शनस्याधम् महत्त्वपूर्णः सिद्धान्तो यदयम् मायायाः मिथ्यात्वं नहि स्वीकरोति अतो जगदपि विवेकानन्दविचारे मिथ्या नासीत् । दर्शनस्य व्यावहारिकीन् महत्ताम् प्रतिपादयताऽनेन दार्शनिकेन व्यावहारिकताया जभावे कश्चिदपि दार्शनिको विचारो बौद्धिकव्यायाममात्रमेव मन्यते । स्वामिनी विवेकानन्दस्य दर्शनस्यायमपि प्रबलः पक्ष आसीत् यत् सः साध्यमिव साधनमपि महत्त्वमदात् ।

अरविन्दघोषस्य दार्शनिकः सिद्धान्तः

भारतीयेषु आधुनिकेषु दार्शनिकेषु अरविन्दघोषस्य प्रसिद्धिः योगोपासकदार्शनिकरूपेण वर्तते । अरविन्दस्य दार्शनिकः सिद्धान्तः शिवाद्वैतवाद एव वक्तुं शक्यते । अरविन्दस्य शिवाद्वैतमते शिव ब्रह्मरूपमेव चित्शक्तिश्च शिवस्य अपृथग्भूता शक्तिः । जगच्च शिवस्य चित्शक्तेरेव परिणामः । अतोऽरविन्ददर्शने जगदपि शिवस्वरूपमात्रम् । अतोऽरविन्देन जगतो मिथ्यात्वं निराकृतं तथा स्पष्टमेवोक्तम्—

‘I do not agree with the view that the world is an illusion, Mithya.’

अरविन्दस्य प्रमुखसिद्धान्तो जडचेतनवादसिद्धान्तः । अरविन्दस्य मते जडचेतनवादसिद्धान्तानुसारं जडमपि जगत्चेतनसमन्वितं वर्तते । परमज्ञानकारणात् जीवो जगत्त्रिचिद्रूपतायाः दर्शनं कर्तुं मक्षमः । अतो जगत्चेतनतां सत्यताञ्च स्वीकृत्य अरविन्देन व्यावहारिकदर्शनस्य प्रतिपादनमेव विहितम् । सृष्टिश्चास्य दार्शनिकस्यमते परमात्मनो लीलामात्रमेव । परमात्मनो लीलारूपश्च जगत् सत्यमेव भवितुमर्हति, न मिथ्या । अरविन्ददर्शने जगतः सत्ता आनन्दमयी शक्तिमयी च गृह्यते । आनन्दरूपजगदानन्देन तृप्तपन्नमानन्देन जीवितञ्चानन्दस्य क्षेत्र एव व्यवहारक्षालं वर्तते । अतोऽरविन्ददर्शनं कियञ्जीवनोपयोगीति स्पष्टमेव ।

रामकृष्णपरमहंसाद्यतिरिक्तमन्येऽपि परमाधुनिका अद्वैतिनः सन्ति यैरद्वैतसिद्धान्तमाश्रित्य स्वकीयमाधुनिकजीवनं व्याख्यातम् । उदाहरणार्थं विनोवादयः परमाधुनिकाः नमाजद्वैतपिणो दार्शनिका अद्वैतदृष्टिमवलम्ब्यैव स्वकीयां विचारराशिं स्पष्टयन्ति । विनोवादशने संकुचितजीवनं परित्यज्य ब्रह्मस्वरूपप्राप्तिरेव जीवनस्य परमोलक्ष्यः । एवञ्च व्यापकतमस्थितिप्राप्तिरेव विनोवामते ब्रह्मनिर्वाणम् । विनोवामहोदयस्य प्रमुखसिद्धान्तः सर्वोदयवादः । सर्वोदयवादसिद्धान्तानुसारं सर्वेषामेवोदयः समर्थते । सर्वोदयभावमिदं लक्ष्यं विनोवाऽऽचार्येण नमत्रसिद्धान्तस्याश्रयो नीयते । स्वकीयेषाम्यसूत्रनामके पुस्तके आचार्येणानेन ममत्वसिद्धान्तस्य विस्तृतम् मौलिकञ्च विवेचनं कृतम् । साम्ययोगसिद्धान्तमनुसृत्याचार्येण मनुष्याणां पञ्चानाञ्च मध्ये भेदस्य निराकरणमेव सम्पादितम् । अद्वैतदर्शनस्यात्मैक्यविचारमाश्रित्यैवायमाचार्यो विनोवा निम्नोन्नतजातिभादनां तिरस्कृत्य सकलस्यापिमानवजातेरुदयं सर्वथा कामयते प्रयतते चेति निर्विवादम् । सर्वेषामुदयं कामयताऽनेनाद्वैतीयस्य ब्रह्मदानयज्ञस्य आरम्भो विहित इति को न जानाति । ग्रामदानव्यवस्थापि च विनोवाऽऽचार्यस्य महत्त्वपूर्णयोगदानमेव प्रमाणीकरोति । एवमेव रवीन्द्रनाथठाकुर-महात्मागान्धि प्रभृत्याधुनिकयुगस्य महापुरुषाणामपि विचारदृष्टिरोपनिषदम्भेदान्तमेवाश्रित्य विकासमधिगत्यपि सुस्पष्टमेव

सर्वथा । डाक्टरोपाह्वः राधाकृष्णन् महोदयः भूतपूर्वो भारतराष्ट्रपतिः
महामहोपाध्यायपण्डितगोपीनाथप्रभृतयश्च अनेकेऽपि विपश्चिद्चर्या वेदान्तशास्त्रे भूरि
भूरि कृतश्रमा अनेकेषामपि गूढतथ्यानामनुसन्धाने रताः सन्तो वेदान्तशास्त्रमभि-
नन्दन्तिस्म ।

३१

आर्जवं हि कुटिलेषु न नीतिः

‘मायान्तु प्रकृति विद्यान्मायिनं तु महेश्वरम्’ इति कथनानुसारं परमेश्वर एव
यदा मायाशक्त्याऽविद्यया वा संवलितस्तदा का कथाऽस्य भौतिकस्य जगतः यत्र धर्मेण
सह अधर्मः, पुण्येन साधं पापम्, न्यायेन सहान्यायः, सत्येन सहासत्यम् सौजन्मेन सह
च कौटिल्यं सर्वत्रैवावलोक्यते । संक्षिप्ततयैते गुणावगूणाः सदसज्जयोविशेषणान्येव
सन्ति । ये धार्मिका पुण्यशालिनश्च न्यायप्रियाः सत्यप्रियाः सौजन्यशोभिनश्च ते
सज्जनाः ये चैतद्विपरीतमधर्मपरायणाः, अपुण्यशालिनः, पापिनः, अभ्यायकारिणः,
असत्यप्रियाः दौर्जन्यस्वभावपराश्च ते कुटिलाः ।

सज्जनकुटिलयोः स्वभावो नितान्तमेव विपरीतः । सज्जनो यदि परोपकारी
तदा कुटिलोऽपकारी । सज्जनो मधुरभाषी, कुटिलस्तु कटुवक्ता । सज्जनः परेषां
सम्परोर्दशनेन यदि ह्यमंनूभवन्ति तदा कुटिलः ईर्ष्याभावदग्धोऽत्यन्तं वैकृत्यप्राप्नोति ।
सज्जनस्य मैत्री यदि निःस्वार्थमेव क्रमाद् वृद्धिं प्राप्नोति तदा कुटिलस्य स्वार्थसाधिका
मैत्री क्रमात् ह्यासमेव याति । यदुक्तमपि—

आरम्भगुर्वी क्षयिणी क्रमेण
लघ्वी पुरा वृद्धिमती च पश्चात् ।
दिनस्य पूर्वार्द्धे-परार्द्धेभिन्ना
द्यायेव मैत्री खलसज्जनानाम् ॥

अतो य एते स्वार्थसाधनपराः अकारणमेव परदुःखदानप्रवृत्ताः कुटिलास्तैः कीदृशो
व्यवहारो विधेयः, इति विषये शास्त्रेषु विविधा विचाराः प्राप्यन्ते । शास्त्रस्यैकपक्षेण

तु एतदेव समर्थं यत् कुटिलैः सहान्यैः सज्जनैरपि कौटिल्यस्यैव व्यवहारः कर्त्तव्यः ।
एषैव नीतिः कौटिल्यस्य चाणक्यस्याप्यासीत् । कुटिलैः सह कौटिल्यव्यवहारोपिका-
ऽधोलिखिता उक्तयोश्च उद्ध्रियन्ते—

“व्रजन्ति ते मूढधियः पराभवं
भवन्ति मायाविषु ये न मायिनः”
“शठे शाठ्यं समाचरेत्”
“शाम्भैत प्रत्यपकारेण नोपकारेण दुर्जनः”
“पयः पानं भुजङ्गानां केवल विषवर्धनम्”
“मायाचारो मायया वर्तितव्यः
साध्वाचारः साधुना प्रत्युपेयः”
“दुर्जनं प्रथमं वन्देत् सज्जनं तदनन्तरम्”

कुटिलैः सह कौटिल्यव्यवहारसमर्थकाः जनाः कथयन्ति यत् कुटिलेषु जनेषु
आजवं (सारल्यं) नीतिर्नास्ति । अतोऽयमेवाशय एतेषां यत् कुटिलैः सह कौटिल्यस्यैव
व्यवहारः श्रेयस्करः । एतेषां कौटिल्यव्यवहारसमर्थकानामय तर्को यद् दुर्जनेन कुटिलेन
सह यदि सज्जनताया व्यवहारः क्रियते तदा दुर्जनः सज्जनस्य सौजन्यं नहि स्वीकरोति
अपितु सौजन्यं दौर्बल्यमेव मनुते । एवञ्च सज्जनस्य सौजन्यं दौर्बल्यं मन्यमानः दुर्जनः
सज्जनं प्रति अपकारकर्मणि कल्पन्तं प्रोत्साहनं लभते । यदा च कौटिल्यव्यवहारपरः
शठः समाजे सौजन्ययुक्तेन सज्जनेनाऽपि कौटिल्यपूर्णशठताया एव व्यवहारं प्राप्नोति
तदा सः कुटिलः सज्जनापकारकर्मणि अनुत्साहितः सञ्जायते । अतो विषान्वितसर्प-
फणमिव सज्जनैः दुर्जनस्यापि मुखमर्दनं कार्यमिति दर्जनैः सह दौर्जन्यव्यवहारसमर्थका-
नाम् मतम् । “व्रजन्ति ते मूढधियः पराभवं भवन्ति मायाविषु ये न मायिनः” इत्यादि-
कथनमनुसृत्य केषाञ्चित् त्विदं कथनं यत् ये कुटिलैः सह कौटिल्यस्य व्यवहारं नहि
कुर्वन्ति ते सर्वथा पराभूता जायन्ते । उदाहरणार्थं अग्निना दह्यमानं ग्राममवलोक्य
कोऽपि जनो यदि अग्नेर्जलेन विरोधं नहि करोति तदाऽग्निः समग्रमेव ग्रामम् क्षणेऽप्येव
भस्मसात् कुरुते । एवमेवाकृतविरोधः कुटिलोऽपि स्वकौटिल्यपरित्यज्य सज्जनं नृशं
पीडयति । अतएव माघेनाऽपि दुर्जने शत्रौ उदासीनतापूर्णव्यवहारस्य निषेध एव कृत—

“विधाय वैरं सामर्थे नरोऽरो य उदासते ।
प्रक्षिप्योर्दक्षिणं कक्षे शेरते तेऽभिमावृतम् ॥”

कुटिलैः सह कौटिल्यव्यवहारानुमोदक एकोऽपरोऽपि पक्षः स चायं यत् कश्चित्
सज्जनो यदि दुर्जनस्य दौर्जन्यन्योत्तरं दौर्जन्येन न दास्यति तदा प्रोत्साहितः न
दुर्जनोऽन्यान्पि कष्टं दास्यति । एवञ्चानेन प्रकारेण दुर्जनानामेव साम्राज्यं भविष्यति ।

एवञ्च कुटिलेभ्यो भीताः जनाः अनाचारमेवाचरिष्यन्ति न तु सदाचारम् । अनेन प्रकारेण तु कुटिलैः सह कौटिल्यव्यवहारस्याभावे अन्यायस्यैव सर्वथा षोषणं सम्भाव्यते, न तु न्यायस्य । अतः कुटिलैः सह कौटिल्यपूर्णव्यवहार एव नीतिर्नतु सारत्यपूर्णः सदाचार इत्येकेषां मतम् ।

“कण्टकेनैव कण्टकमिति” उपयुक्तसिद्धान्तातिरिक्तमेकोऽन्योऽपि सिद्धान्तोऽस्माकं धर्मशास्त्रादिग्रन्थेषु सम्प्राप्यते, स चायं यत् सदाचारवद्भिः सज्जनैः दुष्टैः सहापि सज्जनतयैव व्यवहर्तव्यम् । एतेषां सतां तु अयं विचारो यद् दुर्जनो यदि स्वकीयं कौटिल्यं न त्यजति तदा सज्जनैरपि स्वकीयः सद्व्यवहारः कथं त्याज्यः । सतां तु अयमेव सन्तोषः यत् सदाचारेण एते आत्मशान्तिं लभन्ते लोके च सदाचारस्य प्रतिष्ठा भवति । यदा कुटिलानुसारिणः सर्वे एव कुटिलाः भविष्यन्ति तदा तु जीवनं नरकत्वमेव यास्यति । अत एवैते सद्व्यवहारसम्पन्नाः सज्जनाः स्वासूनपित्यजन्ति, परं न सारत्यपूर्णं स्वकीयमावरणम् । सौजन्यपराः सरलाश्चैते सज्जना दुर्जनानिव स्वार्थसिद्धिमेव सर्वं न मन्यन्ते । स्वार्थग्राहेण अकवलिता एते सर्वदैव परहिताय प्रयत्नन्ते । एतेषान्तु धीराणामियमेव दृढा धारणा—

“निन्दन्तु नीतिनिपुणा यदि वा स्तुवन्तु

लक्ष्मीः समाविशतु गच्छतु वा यथेष्टम् ।

अद्यैव मरणमस्तु यूगान्तरे वा,

न्याय्यात् पथः प्रविचलन्ति पदं न धीराः ॥”

एते सरलाः सुजनाश्च स्वकीयेन सौजन्यपूर्णव्यवहारेणान्येषामपि जीवने सौख्यमानयन्ति स्वयञ्च मानसिकीं शान्तिं लभन्ते । अतो मन्मते तु अयमेव पन्थाः न्याय्यः श्रेयस्करश्च ।

३३

शुद्धी मयूरद्वय कपोतो वरः

द्विविधभोगसाधनरूपक्षेत्रस्मिन् संसारे विषयलोल्येन आकुलानामधिकाधिक-
तृष्णयापरिपीडितानाञ्च प्राणिनां कल्पकम् पदाद्यंमप्राप्त्यासन्तोषः स्वाभाविकः ।
अस्मिन्सासन्तोषस्यायं परिणामो यज्जीवोऽल्पं प्राप्यापि सन्तोषमकृत्वा अनिश्चितस्य

अधिकस्य कृते व्याकुलो दृश्यते । विलक्षणा दूरन्ता चेयं व्याकुलता या उत्तरोत्तरं वृद्धि-
माप्नोति न च शान्ततां याति । अशान्तस्य च सुखं सर्वथाऽसम्भवमेवेति स्पष्टमेवोक्तं
श्रीमद्भगवद्गीतायाम्—

नास्तित्रुद्धिरयुक्तस्य नचायुक्तस्य भावना ।

न चाभावयतः शान्तिरशान्तस्य कुतः सुखम् ॥

सुखं जीवनस्य सर्वोत्कृष्टमेव प्राप्तव्यम् । सर्वे एव लोके सुखार्थिनोऽवलोक्यन्ते न तु
दुःखार्थिनः । परं यद्यत्र सुखाभिलाषः स्वाभाविकस्तदाऽन्योऽपि प्रख्यातोऽनुभूतश्च
सिद्धान्तो यत् 'न हि सर्वः सर्वं प्राप्नोति' । एवञ्च सर्वैः सर्वमप्राप्तेऽसति कथं
तुष्टिः स्यादित्ययं जटिलः प्रश्नः । अतश्चास्य प्रश्नस्येदमेव समाधानं यन्मानवेन अल्पं
प्राप्यैव सन्तोषो विधेयः न चानिश्चितस्य बहोः कृते व्याकुलेन भाव्यम् । ये तु वर्तमान
ध्रुवञ्चाल्यं परित्यज्य वर्तमानस्य अधिकस्य कृते विन्तिताः दृश्यन्ते ते तु सर्वदैव
दुःखमनुभवन्ति, इति नोदाहरणमपेक्षते यदधुना वर्तमानेन सन्तोषमकुर्वाणो जनाः
प्रायशोऽनिश्चितस्य अधिकस्य कृते अतिमयेनाकुलाः दृश्यन्ते । ध्रुवमनिच्छन्तोऽध्रुव-
ञ्चाभिलषमाणा एते सर्वे एव भ्रष्टाः भवन्ति । यच्चोक्तमपि—

यो ध्रुवाणि परित्यज्य अध्रुवाणि निषेवते ।

ध्रुवाणि तस्य नश्यन्ति अध्रुव नष्टमेव च ॥

वर्तमानस्याधिगतस्य च अङ्गीकरणेन सर्वतमानस्य अन्धिगतस्य च अचिन्तनेन नाय-
मस्याकमाश्रयो यन्मानवेन स्वोन्नत्यै प्रयास एव न विधेयः यत् किञ्चित् प्राप्तेनैव च
सन्तोषः कार्यः । मानवेन महत्त्वाकाङ्क्षाऽवश्यमेव कार्या, इत्यस्माकमपि पक्षः । परम्
महत्त्वाकाङ्क्षायाः पूर्वोरयमेव प्रकारः श्रेयस्करो यत् मानवेन वर्तमानमधिगतं स्वीकृत्य
अप्राप्तस्य कृते प्रयत्नः कार्यः ।

लोके लोकेऽस्तृष्णायाः सर्वथा त्यागोऽसम्भव एव । अतो न तृष्णा सर्वथा-
ज्याऽपि तु अतितृष्णैव त्याज्या । अतितृष्णातरलितं मनः मनुष्यं तथैव नर्तयति यथा
ऐन्द्रजालिकः मकंदान् नर्तयति । अतितृष्णाभिभूतश्च नरस्तथैवोन्मत्तो जायते यथा
कोऽपिमद्यपः । अतस्तृष्णाया वाद्विषयन्तु त्याज्यमेव । यच्चोक्तमपि—

अतितृष्णा न कर्त्तव्या तृष्णां नैव परित्यजेत् ।

अतितृष्णाभिभूतस्य चक्र भ्रमति मस्तके ॥

ये त्वद्य प्राप्तं कपोतनस्वीकृत्य श्वः मयूराय लालायिताः जायन्ते ते कर्त्तव्यमकर्त्तव्यम्
वा न विचारयन्ति । एते तु स्वकीयं चरित्रमाचरणञ्च अविचार्यं तत्फलमप्राप्त्यै अन्तर्ता
यान्ति । अस्याः प्रवृत्तियं महान् दोषो यत् अद्य कपोतप्राप्त्या सन्तुष्टा श्वो यथाकथ-
ञ्चित् प्राप्तेन मयूरेणापि तुष्टिं न लभन्ते । इतदेवकुगतेः कारणम् ।

अथ कपोतप्राप्त्या सन्तोषकरणेन मानवस्येश्वरविश्वासोऽपि दृढत्वं याति । एवञ्च मानवेन यत् किमपि अद्य प्राप्यते तत् ईश्वरेण दत्तमिति ब्रुव्या ग्राह्यम् । सर्वमेव नगत् ईश्वररूपमेव । ईशावात्स्यमिति उपनिषद्वागपि सर्वथा प्रख्यातैव—

ईशावात्स्यमिदं सर्वं यत् किञ्च जगत्यां जगत् ।

तेनत्यक्तेन भुञ्जीथा मा गृधः कस्य स्विक्षनम् ॥

इति मयूराह्वय कपोतो वरः, इति चाणव्यसिद्धान्तो भारतीयद्वैवादास्यापि पोषकः । भारतीयद्वैवादास्यायमभिप्रायो यन्मानवेन स्वोद्देश्यं सःघ्नयितुं यथाशक्ति सत्प्रयत्नो विधेयः । कृते च प्रयत्ने यदि लक्ष्यपूर्तिर्नहि सञ्जायते तदेयमीश्वरेच्छा एव वक्तव्या । ईश्वरेच्छा एव च दैवेच्छा । अतो भारतीयद्वैवादासिद्धान्तानुसारं तु किं कपोतोऽपि तु चटकाऽपि यदि प्राप्यते तदा तथैव सन्तोषः करणीयः, अपरस्य च कृते उद्योगः कर्त्तव्यः । का चटकायाः, कपोतस्य मयूरस्य वा कथा, भागधेये यदि साभ्राज्यम् आधुनिकयुगानुसारञ्च प्रधानमन्त्रित्वं भविष्यति तदा तदपि प्राप्यत एवेति लक्ष्मणे मे विश्वासः । एवञ्चतन्त्रस्य निम्नोद्धृतः श्लोक एनामुपयुक्तामेव विचारदृष्टिं ब्रूयति—

प्राप्तव्यस्यं लभते मनुष्यो देवोऽपि तं लब्धयितुं न शक्तः ।

तस्मान्न शोचांभ न च दिस्मयो मे यदस्मदीयं न हि तत परेषाम् ॥

अत्रेदं तात्पर्यं स्पष्टं यन्मानवेन अद्य प्राप्तेन अल्पेनैव सन्तोषो विधेयो न च इवः प्राप्तव्यस्य अक्षिकस्य वस्तुनः लालसदा अद्य प्राप्तोऽप्योऽपि पदार्थः परित्याज्यः । अतः सिद्धमिदं यत् काल्पनिकपदार्थापेक्षया यथार्थवस्तु सर्वदैवमहत्त्वपूर्णम् । एतदेव विचार्य नीतिविशारदेन शारदाऽनुग्रहानुगृहीतेन कौटिल्येनोक्तं स्वकीये चाणव्यदृष्टे—

इवोमयूरादद्य कपोतो वरः (५।५९) ।

उद्योगः

सत्र जगति यादन्तः प्राणिनो वर्तन्ते सकलेष्वपि तेषु शुभाभिलाषः प्रकृत्या प्रयोजितोऽन्येषेति निश्चितम् । न चैतावतैव ते सर्वे शुभमभिमलमाप्नुवन्ति, केवल-
म्याभिलाषस्य फलं प्रति जनकताया अग्राह्यत्वात् एवञ्चाभिलाषेभ्यस्तपि यं विना

मुञ्चं नहि सिद्ध्यति सः कः पदार्थः । एवं सम्भूते प्रश्ने "उद्योगः" इत्युत्तरमवगन्तव्यम् । तदभावश्च आलस्यरूपः समस्तेच्छित्प्रत्यवायकर इति फलति, कथ्यते चःसंख्यमपीदम्—
निम्नोल्लिखितेन पद्येन—

आलस्यो हि मनुष्याणां शरीरस्थो महान् निपुः ।

नास्त्युद्यमसमो बन्धुः कृत्वायं नावसीदति ॥

उद्योगो हि स्वेच्छित्तार्थप्राप्तिहेतवे सूदृढेन संकल्पेन वायामविगणय्य प्रवृत्तिः, अयमेव उद्योगः, उद्यमः, पुरुषकारः कर्म इति च कथ्यते । अमुनेद्योगस्वीकृत्य कर्मसेवमानः आपत्परम्परां नहि परिगणयति । स च "क्लेशः फलेन हि पुनर्नवतां विधत्ते" इत्यनुचिन्तयन् प्रवर्त्तते सोत्सवं तत्र । तथाहि कोऽपि व्यापारव्यवसायी देशाद्देशान्तर परिभ्रमन् यात्रायां बहुविधानि कण्टानिसहते । कृषकश्चमृत्तिकां अदयति, वपति, निजमानसदधिरकर्णैरिव पृषतैश्च अद्भिः क्षेत्रं मिञ्चति, द्यादश्च कश्चिज्ज्ञानार्जनाय रात्रिन्दिवमप्ययत्नं कृत्वाः सर्वविधसुखेभ्य आत्मानं विमुञ्चीकृत्य परिश्रमं विधायप्रथमादिश्रेणीं समवाप्नोति । इयं व्यवस्था सर्वक्षेलेष्वपिमाननीया भवति—“नहि सुप्तस्य सिहत्य प्रविशन्तिमुखेमृगाः” । एवमत्यपि ये—अकर्मण्य देवे भारमारोप्योद्योगात्— विरता भवन्ति, ते कदापि सफलतां नानुगच्छति, किञ्च देव पुरुषकारगिवना तादृश न हि साधयति, इदमेभिः श्लोकैः स्पष्टम्—

न देवमिति सञ्चिन्त्य त्यजेद्योगनात्मनः ।

बन्धुद्योगेन कस्तैल तिलेभ्यः प्राप्नुर्महति ॥

तथा च, पूर्वजन्मकृतं कर्मतद्देवमिति कथ्यते ।

तस्मात् पुरुषकारेण विना देव न सिद्ध्यति ॥

केवलं प्रमाणवाह्यमवलोकायिभरेव न, अपि तु निपुणं विमानयद्भिन्नरपि उद्योगस्य महत्त्वं स्वीकरणीयं—प्रत्यक्षफलप्रदत्वात् । तथा हि दृष्टिपथमायाति यन्सद्युद्योगवत्—लाभित्य यो जीवन्कालंप्रयति स सुखमश्नुते, यश्च भाग्यमाश्रित्याकर्मण्योभूत्वा निरठति स समृद्धिनाधिगच्छति । स्वकर्तव्यानुसरणन्तु भूतलेप्राकृतिकनियम इव दृश्यते, तथाहि—सूर्यचन्द्रौ नियमानुसारं यथासमयं उदयेते, तथा स्वकर्तव्यं पूजित्वा समये एव अस्तमयेते अपि । तथाः अनवरतं प्रवहन्ति, शरीरस्थाश्च वायवो यथादिदिकाव्यसम्पादने व्याप्तास्तिष्ठन्ति । अस्वीद्योगस्याश्रयणेन निर्धनः लक्ष्मीपात्रतां, मूर्खो विद्यावैश्रवं, समग्रदुर्गुणयुतो दुष्टः गूणगणशालितां प्राप्नोति । तथाहि—राम-कृष्ण-बाल्मीकि-महावीर-दुर्वाशीक-शंकर-दयानन्द-गान्धि-नेहरू-पटेल-लालबहादूर-शस्त्रिप्रभृतयोऽद्यवसायस्य साहचर्येण लोकोत्तराणिकार्याणि सम्पाद्य स्वैस्त्वं जीवनं मफलञ्चकृः । तेषामादर्शचरितं स्मारं स्मारं मानवाः अद्यापि प्रेरणामाप्नुवन्ति । यद्यपि ये सन्ति

दैवाधीनास्तेषामपि विषये निगदितम्, यथाहि दैवं पौरुषं च खलु साफल्यरूपिस्यन्द-
नस्य चक्रद्वयम् । उभयोरेव चक्रयोः साहाय्येनसाफल्य लभन्तेमानवाः । अतएवोक्त
केनापि विदुषा—

यथाह्येकेन चक्रेण न रथस्य गतिर्भवेत् ।
तथापुरुषकारेण विना दैवं न सिद्ध्यति ॥

अतश्चपौरुषालम्बनमेव भाग्यस्य यथार्थाऽऽराधना । पौरुषसाहाय्यं विना भाग्याराधनं
नान्ति फलदम् ।

अतः सर्वास्वप्न्याम् यथावलमुद्योगं समाश्रित्य स्वाभीष्टफलप्राप्त्यर्थं प्रयत्नो
विधेयः । उद्योगशील एव, योगित्वम् परमात्मानमपि च प्राप्नोति ।

यथाह्युक्तं श्रीमद्भगवद्गीतायाम्—

प्रयत्नाद्यतमानस्तु योगी संशुद्धकिल्बिषः ।
अनेकजन्मसंसिद्धस्ततो याति परांगतिम् ॥

३५

परोपकारः

पापपुण्ययोः परिभाषाकरणं जटिलमस्ति । वयं नित्यं पश्यामः यद् एका व्यक्तिः
यत्कर्म पापमवगत्यहेयदृष्ट्या पश्यति, अपरा व्यक्तिस्तदेव कार्यमतीव रुचिना प्रसन्नतया
च कुर्वाणः दृश्यते । तदेवकार्यमेकस्मै जनाय पुण्यम्, अन्यस्मै पापम्, इयमपि महदाश्च-
र्यंकरो वार्ता । विभिन्नविद्वद्भिः स्वभावनाया अनुभारम् पापपुण्ययोः परिभाषा
विहिता, परन्तु ताम्प्रति तेषां मनसि विपरीता बुद्धिः । अतएव यदा मूलतः पापपुण्या-
वेव न स्तः तदा परिभाषैव कीदृशी, परन्तु कविध्यासेन ग्रन्थिरियम् नूकमशब्देषु प्रागेव
स्पष्टीकृता—

अष्टादशपुराणेषु व्यासस्य वचनद्वयम् ।
परोपकारः पुण्याय पापाय परपीडनम् ॥

व्यासः अष्टादशपुराणान् विरचितवाम्, परन्तु तेषां साररूपं केवलं वचनद्वयम्-यत्पुण्याय परोपकारः पापाय परपीडनम्—अर्थात् परहितसाधनम्पुण्यम् । परहितवाधनं पापमिति । परोपकारसमं नहि विद्यते कश्चिदपरोधर्मः । अस्य कथनस्यायमभिप्रायः यदस्मिन् संसारे स्वपरयोर्विभेद एव, सांसारिकी माया । वयमधिकंशकार्याणि स्वहितायैव कुर्मः, परन्तु 'स्व' इत्यस्य संकुचित क्षेत्रात् निःसृत्य 'पर' स्मै सर्वस्वदानमेव वास्तविकी मानवता । असौ धर्मः अयमेव च धर्मः पुण्यम् । आध्यात्मिकसुखाय जीवनस्य शान्त्यै च परोपकारः परमावश्यकः । प्रकृतिरपि परार्थाय स्वसर्वस्व बलिदानं विदधाति, वसुधरा स्वप्राणरसन्निःसार्यास्माकमुदरं परिपूरयति । लिखितमपि—

पिबन्ति नद्यः स्वयमेव नाम्भः स्वयं न खादन्ति फलानि वृक्षाः ।

नादन्तिशस्यं खलु वारिवाहाः परोपकाराय सतां विभूतयः ॥

भारतीय संस्कृतिपृष्ठभूमौ मानवमात्रस्य कल्याणकामना सन्निहिता । इह यान्यपि विविष्टा कार्याणि अभूवन् तानि सदैव बहुजनहिताय बहुजनसुखाय च समजायन्त । इयमेव भारतस्यादर्शसंस्कृतिः, अस्याः संस्कृत्या मूलभाषना "वसुधैव कुटुम्बकम्" इति पवित्रोद्देश्योपरिआधारिता । अतएव भारतीयमनीषिभिर्विश्वकल्याणकामनां कुर्वद्भिः एव लिखितम्—

सर्वे भवन्तु सुखिनः सर्वे सन्तु निरामयाः ।

सर्वे भद्राणि पश्यन्तु मा कश्चिद्दुःखभाग भवेत् ॥

जीवनस्य दैनिककृत्यानि यानि वयम् कुर्मः तान्येव पशुपक्ष्यादयोऽपि सतीव तल्लीनतया विदधति यथाहि 'आहार निद्राभयमैथुन च सामान्यमेतत् पशुभिर्नराणाम् ।' धर्मोहि तेषामश्रिकोविशेषो धर्मो हीनाः पशुभिः समानः । मानवस्योद्देश्यः मानवजीवनस्य च सार्थकता केवलमस्मिन्नेव यत्सः स्वकल्याणकामनया साधमेवान्येषामपि कल्याण चिन्तयेत्, अस्ति कर्तव्यं हि तस्य, यत्सः स्वयमुत्तिष्ठेत् अपरानपि उत्थापयेद् च । यो जनः दीनदरिद्रान् वीक्ष्य परहितं न चिन्तयति कीदृग् जीवनं तस्य । अत्र भूतले विविधाजना दृष्टिगोचरतामायान्ति । एके तु तावत्ते वर्तन्ते, ये स्वार्थसिद्धिं विनाऽपि परक्षतये चेष्टन्ते, अन्ये तु स्वार्थसिद्धया सह परार्थमपि चेष्टन्ते, इतरे तु स्वार्थसिद्धये परेषां हानिं विदधति, परन्तु केचन स्वक्षतिम् अगणयन्तः परानुपकुर्वन्ति भर्तृहरिणाप्युक्तं तेषामेव विषये—

एके सत्पुरुषाः परार्थघटका स्वार्थं परित्यज्यये,

सामान्यास्तु परार्थमुद्यमभूतः स्वार्थाय निघ्नन्तिये ।

"उदारचरितानान्तु वसुधैव कुटुम्बकम्"

इत्यादर्शमन्त्रस्य जपपरायणाः भवन्ति साधवः । त्यागो बलिदानं च सदैव भारतीय

संस्कृत्या मूलाधारो त्तः । भारते पुरा शिविः, दधोचिः, दिलीपः, रन्तिदेवः, इत्यादयो बहवः परोपकारिणो महात्मानो जाताः । स्वल्पसमयात्प्रागेव महर्षिदयानन्दः, महात्मागान्धी, हिन्दीभाषाकविनिरालाप्रभृतयो महात्मानः विद्वांसश्चाभूवन् येषां जीवनमेव परोपकारमयी गाथा ।

भारते सुचिरात् परहित साधनामयीभावना बलवती नाभविष्यत् चेत्तर्हि मानवता रसातलमगमिष्यत् निश्चप्रचमिदम् । सम्प्रत्यपि अस्त्यस्या वात्स्या अतीवा-वश्यकता, यन्मानवः स्वार्थभावनां परित्यज्य—

“वसुधैव कुटुम्बकं” इति सिद्धान्तमनुसृत्य मानवरक्षणाय सततं प्रयतेत् । यावत्प्रतिजनं, प्रतिव्यष्टिमेतन्मूलमन्त्रं न प्रविशेत् तावत् राष्ट्रिय सुखसमृद्धिनितान्त-मसम्भवा ।

अतएव जनहिताय लोककल्याणाय च यथाशक्ति तत्र वर्त्मनि स्थेयं विचार-चतुरः ।

४३

अहिंसा परमो धर्मः

धर्मपरिभाषणविषये बहून्यपि मतानि दृश्यन्ते । केचित् यतोऽभ्युदयनिःश्रेयस-सिद्धिः स धर्मः इति वाक्येन धर्मं परिभाषन्ते, केचित् चोदनालक्षणो धर्मः इत्युक्त्या धर्मस्य परिभाषां कुर्वन्ति, केचित् धारणात् धर्मं उच्यते, इत्युक्त्या धर्मस्य सिद्धान्तसूत्रं प्रस्तुवन्ति केचिच्च सः धर्मः यो न बाधते धर्मम्, इत्यभिधाय धर्मस्य विचारवीजं ब्रूवन्ति । वास्तविकतात्वर्यं यत् अनेकरूपवतो धर्मस्य परिभाषाकरणं सरल नास्ति । कदाचित् सत्यभाषणं धर्मः, कदाचित् असत्यभाषणमपि धर्मः । कदाचिद् यदि लालनं धर्मस्तदा कदाचिच्च ताडनमेव धर्मः । अतः परिस्थित्यनुसारं धर्मस्य असंख्यानिरूपाणि दृश्यन्ते । परं सर्वेषामपि धर्मिणाम् मूलम् अहिंसा वर्तते । अत एवोक्तम् ‘अहिंसा परमो धर्मः’ ।

का नाम हिंसा ? किञ्चास्याः स्वरूपम् ? इति प्रश्नोऽपि स्वाभाविकः । अत्र तु इदमेव वक्तव्यं यत्, केवलं प्राणिवध एव हिंसा न वर्ततेऽपि तु कस्यापि विचाराणां बाधोऽपि हिंसा एव । परं किम् अहिंसासिद्धान्तं परिपालयतः कस्यापि विचारणा हिंसा न कार्या, इत्याशय अहिंसायाः ? अत्र त्वयमेव न्याय्यः पक्षो यत्, सर्वेषामेवविचाराणां हिंसा हिंसा नहि भवति । उदाहरणार्थं यदि केनापि गोहत्याया विचारः क्रियते तदा तस्य विचारस्य हिंसा न कर्त्तव्या, इति न, अपि त्ववश्यमेव कर्त्तव्या । इदमपि चात्र नात्युक्तिपूर्णं कथनं यत्, ये मानवाहिनकारिणो ये च सर्वदा हिंसाविश्वासरताः देश-द्रोहिणश्च तेषां बधोऽपि कदाचिदावश्यकः सञ्जायते । रामेण यदि रावणादीनाम्, कृष्णेन यदि कसादीनाम्, अस्माकं देशीयैर्वीरैर्यदि भारतवर्षमाक्रमतां पाकिस्तानचीन-देशीयानाञ्च लुण्ठकानाम् जनानां बधो न कृतः स्यात्तदाऽस्माकं देशे रावणकंसादीना-नेवादर्जाः स्वापिता अभविष्यन्त । इदानीञ्चास्माकं भारतराष्ट्रश्चीनदेशेन पाकिस्तान-देशेन वा एव जामितः स्मात् । धन्योऽस्माकं स्वर्गीयः प्रधानमन्त्री लालबहादुरशास्त्री, यः अहिंसासिद्धान्तस्य प्रमुखः पालकोऽपि सन्नस्माकं देशस्य आक्रान्तरम् पाकिस्तान-प्रधानमयूढमुचितं ममाधानं दत्तवान् । यस्य च नेतृत्वे भारतीयसेना सहर्षं सोत्साहञ्च पाकिस्तानमेनाम् जितवती । अतोऽयमेवाशयोऽस्य यत्, मानवसिद्धान्तानां परिरक्षणाय एव अहिंसाया अपेक्षा वर्तते । यत्र च अहिंसया मानवहितापेक्षया अहितः सम्भवति तदा तु सर्वथा अहिंसा नीचिता, इत्येव व्यावहारिकः समन्वयः अहिंसायाः ।

अहिंसायास्तु इदमेव मौलिकं तात्पर्यं यत्, मानवेन सामान्यतस्तत् कार्यं न वाचरणीयम्, तद्वचनं च न वक्तव्यम् येन कस्यापि चित्तं क्लेशं प्राप्नुयात् । यदस्माकं कृतेऽनभिलषितमरुचिकरं च तदन्येषां कृतेऽपि तथैव भवितुमर्हति, इत्येव अहिंसायाः मूलमन्त्रः । अतः “आत्मवत् सर्वभूतेषु” इति सिद्धान्तमनूयित्वा अहिंसापरेण मानवेन तत्र करणीयम् यदन्येषाम् प्रतिकूलम् । तच्च उक्तमेव—

“आत्मनः प्रतिकूलानि परेषां न समाचरेत्”

अहिंसाजनस्य पालनेन मानवस्य सर्वथा एव श्रेयः सम्पद्यते । अहिंसया आत्म-बलं वर्द्धते । अहिंसासेवकश्च जनः प्रायशः सर्वेषामेव प्रियः श्रद्धेयश्च जायते । अहिंसायुवायिनि जने काचिद्वेतादृशी शक्तिर्जायति या अधिकाधिकं लोकमावर्षयति । अहिंसाशक्त्या तु विपक्षिणोऽपि सपक्षिणो जायन्ते, क्रूराः अपि सरताः सञ्जायन्ते, दुर्जना अपि च सज्जनतामापद्यन्ते । किं बहुना, असम्भवानि अपि प्रयोजनानि अहिंसया सिध्यन्ति । महात्मागान्धिनोऽसौ स्पष्टं प्रत्यक्षञ्च उदाहरणम् । अहिंसया महात्मना-ऽस्मभ्यं यत् स्वातन्त्र्यं दत्तं तद् युद्ध द्वारा सनस्तानां भारतीयानां रक्तप्रवाहेनापि सम्भवन्नासीत्, इति नाऽधिकं ज्ञेयो यत् शास्त्रास्त्रसेनारहिताः भारतीयाः विविधप्रकार-शस्त्रास्त्रसुमज्जितम् आङ्ग्लसैन्यम् पराजितुं असमा एव आसन् । अहिंसया च

गान्धिमहात्मा न केवलं भारतीयानामेवापितु विदेशीयानामपि श्रेष्ठेयः पूज्यश्च जात इति तु स्पष्टमेव सर्वथा यद् विदेशेभ्य आगता बह्वेऽपि जनाः बित्तीस्थितम् गान्धिसमाधिम् दिनेदिने श्रद्धया प्रणमन्ति ।

भारतातिरिक्तं विदेशेषु अनेकानामपि गान्धिसमारकाणाम् निर्माणं कृतम् वर्तते इत्यपि नाविदितं स्यादाधुनिकस्य लोकस्य । महात्मनः गान्धिनोऽहिंसासाहित्यञ्चापि वैदिकीर्जनैरतीव आस्थया श्रद्धया चाधीयते । इदानीञ्च विदेशेषु अहिंसामतस्य महात्मनः गान्धिनः वसुधैव कुटुम्बकम् इत्येतत् दृश्यते । अतः अहिंसा प्रायः सर्वदा सर्वथा च श्रेयस्करी । भारतवर्षे तु प्रत्येकमपि गृहम् अहिंसावादिनो महात्मागान्धिनः मन्दिरम् । परमत्रेदमपि आश्चर्यास्पदं यन्महात्मागान्धिनो देशः एवाहाहिंसायाः प्रचारकोऽपि सन् स्वगृहे हिंसायाः व्यवहारं नहि करोति । अस्मैवायं परिणामः यत् शास्त्रेण दूतं भारतवर्षे सर्वत्रैव हिंसायाः साम्राज्यं दृश्यते । कदाचित् निर्वाचनेषु, कदाचित् परीक्षासु कदाचिच्चाद्य विद्यालयेषु हिंसायाः प्रयोगः सरलतयैव क्रियते ।

अद्य हिंसाया एतादृशी उत्पत्तिः सञ्जाताऽस्ति यदद्य प्राणिदण्डः कैलमिव क्रियते । अद्य त्वत्माकं देशे हिंसैव सर्वेषां कार्याणां प्रमुखसाधनं वर्तते । अनेन समाजस्य यादृशी हानिर्जायते तदपि स्पष्टमेव । अस्तुस्तु हिंसा मनुष्यस्य अत्यन्तमेव आश्रेयः सम्पादयति । हिंसकवृत्तिसम्पन्नस्तु मनुष्यः कदापि शान्तिं नहि प्राप्नोति । समाजे च सर्वत्र हिंसाया एव वातावरणमुत्पादयति । अतोऽयम् महापापी हिंसकः इह लोके परलोके च समयत्रापि शान्तिं न ह्यधिगच्छति । अत्र मनुष्यमृतिकारस्यापि निःनोद्धृतं कथनमुचितमेव प्रतीयते—

“हिंसारतरश्च यो नित्यं नैहासी सुखमेधरी”

अतो हिंसाधर्मः मानवस्य सर्वोत्कृष्टः धर्मः । अहिंसायाः व्यवहारेण लोकेषां धर्माणाम् व्यवहारः स्वत एव सञ्जायते । एवञ्च अहिंसाव्यवहार एव प्रशस्तः सर्वदा सर्वथा चेति निबन्धादेव स्वीकर्तव्यम् ।

४४

सत्यम्

इयं धारणा नितान्तं यथार्था यन्मानवः मानवजन्माटिसीमाभ्यात् प्राप्नोति । इदं नीवनं देवैरपि दुर्लभम् । अस्य चराचरजगतः सकलयोगिषु मानवयोगिः श्रेष्ठा

योनिः अस्ति । यतो हि—मानवस्य सकाशेबुद्धेः असौमभण्डारः । यया स ज्ञानमर्जयति, विद्यामाप्नोति, धर्मं विदधाति । स्वबुद्धिबलात् स पराश्रितो नैव भवति । स्वसाधना-मिस्सः ऐहिलौकिकसिद्धिमेव नहि अपितु पारलौकिकसिद्धिमपि प्राप्नोति, अगोचरं ब्रह्मापि स्वभाधनाया आधारेण साक्षात्करोति । स हि स्वकल्याणेन सार्धं अन्येषामपि कल्याणं करोति, स स्वत्यागेन एवं बलिदानेन च स्वजातेः, स्वसमाजस्य, देशस्य च हितं करोति, अवसाने च स्वज्ञानाधारेण एव मोक्षमाप्नोति, इमाः सकलाः वार्त्ताः मानवयोन्यामेव सुलभाः, नहीतरयोन्याम् । आहारनिद्रादयः प्रवृत्तयः जगत् स्थित-सकलेषु जीवेषुसुलभामनुष्येष्वपि च । परन्तुमनुष्येषु सर्वेषामपेक्षया विशिष्टः गुणः ज्ञानमेव । बुद्धावेवपूर्वजन्मसमुपाजिताः जीवनस्यानन्ता गुणाः । मुक्तिसमममूल्यं रत्नं मनुष्यजीवनमेव । इत्थं जीवन समुपलभ्यापि यद्यस्मिन्नवगुणा तिष्ठेयुश्चेत्तर्हि मनुष्याद-धिकः कः खलु मूर्खः । यतोहि मनुष्यजन्मसम्प्राप्तिस्तु सारत्येन न सम्भवा । मनुष्य-जीवने, जीवनस्य सूचार्त्तायै समृद्धयर्थञ्चादर्शगुणा ह्यपेक्षिताः । गुणहीन मनुष्यजीव-नन्तु पशुतुल्यम् । आत्मसाक्षात्कारे गुणहीनस्तु उन्नति नहि विदधाति न च भौतिक-समृद्धिमेव । समाजे निन्दापात्रतां याति । गृणैविहीनस्य जनस्य विद्या नहि शोभते, नहि तस्यसुन्दरता, ऐश्वर्यवैभवाद्ययश्च शोभन्ते स तु गन्धहीनं किंशुकपुष्पमिव निरा-दरताङ्गश्च्यति । उक्तमपि—

गुणोभूषयतेरूपं गुणोभूषयतेकुलम् ।

गुणोभूषयते विद्यां गुणोभूषयतेधनम् ॥

आदर्शं गुणैः एव मनुष्यस्य रूपं शोभते, गुणैः एव कुलं विद्याधनादयोः शोभन्ते । जीवने यत्र शिष्टताशीलता-उदारतादयोगुणाः अपेक्षिताः उक्तास्सन्ति-तेषु सत्यतायाः सर्वप्रमुखं स्थानम् । अपरगुणैः केवल मनुष्याय लौकिकी मानमर्यादा-एवो-पलब्धा भवति । परन्तुसत्यभाषणेन अलौकिकी समृद्धिरपिप्राप्ताभवति । सत्यस्वरूप-वेत्ता, सत्यवक्ता, एव सत्यस्वरूपं परमात्मानं वेत्तुं शक्नोति । मनुष्यजीवनस्यादर्श-गुणेषु सत्यभाषणं शिरोमणिः । सत्यभाषणं सूमहती तपस्या । सत्यभाषणेन मनुष्यस्या-नेकलाभाः । एतादृशी का सफलता, का सिद्धिः या अनया सत्यसाधनया न प्राप्यते । संसारः संघर्षभूमिः । अत्रमानवस्योन्नतिर्यदि पदे पदे संघर्षविधानं भवति । परन्तु यः सत्यमार्गंमनुसरति स एव जयति । मिथ्यावादिनस्सःतमेव पराजिताभवन्ति । मिथ्या-वादिनां यदिस्यात् कथमपिजयतर्हि नहि चिररथायी भवति । अतएव जगति, उत्थान-प्राप्तये च सत्यवादितापरभाषेक्षिताउक्तमपि “सत्यमेव जयते नानृतम्” अतएवयदिद्वयं जीवनपथि उन्नतिमभिलाषामस्तर्हिअस्माकं कर्त्तव्यं यद् वयं स्वसम्बन्धितजनैस्सार्धं सत्यवदामः । तथा च “सत्यं वदेत्” “धर्मं चरेत्” इति सिद्धान्तमस्माभिः, अनुसर-णीयम् । सत्यसम्भाषणेन मनुष्यचरित्रस्य विकासो भवति, सच्चरित्रशालो जन

एवसमाजे प्रतिष्ठां लभते । चरित्रहीनस्य जीवनं मृतवत् भवति । उक्तमपि यक्षीणो वित्ततः क्षीणो वृत्ततस्तु हतोहतः । अस्य विपरीतं मिथ्याभाषणं महत् पापम् । मिथ्यावादीस्वकृतदुष्कृतैः उभावपि लोकौ नाशयति । मिथ्यावादिनः चरित्रहीनाः भवन्ति । प्रायः मिथ्यावादिनः दुःखमाप्नुवन्ति सन्ततमशान्तिकारणात् “अशांतस्य कुतः सुखम्” इत्यपिसत्यम् ।

सत्यवाद्यादशमहापुरुषः भारतवर्षस्येतिहास ओत्तप्रोतः । ये सत्यरक्षायैः न्यायनकविपदः हसन्तएव स्वीकृतवृन्तः । ये सत्यरक्षायै स्वराज्यं, पत्निपुत्रादीश्चापि विक्रीतवन्तः । ये सत्यरक्षायै स्वप्राणानपि समर्पितवन्तः, परन्तुसत्यभाषणनियमस्य पालनमकृवंन् । महाराजहरिश्चन्द्र एतादृशएवसत्यवादीनृपतिः अभवत् यः सत्यरक्षायै बहूयातना सहन्नपि सत्यपथः विचलितो नाभवत् । सत्यरक्षायैएव दशरथः स्वप्रियं सुतं रामं वनं गन्तुमादिदेश । अन्तेमृतश्च ।

आधुनिके युगे सत्यवादिषु महात्मनः गान्धेर्नामातीव गौरवास्पदम् । गान्धिः स्वजीवने सत्यरक्षायै विदेशीयशासकानामनःतात्याचारानसहत् । परन्तु स सत्यमार्तं नात्यजत् । सत्यस्याहिंसायाश्चमिद्धान्तस्याधारेण न स्वतन्त्रताप्राप्तये देशस्य नेतृत्वमकरोत् । अन्त सफलश्चाभवत् । देशश्च स्वतन्त्रोऽभूत् । अस्माकं पुनीतं कर्तव्यं यद् वयं स्वजीवने सत्यमनुसरामः । सत्यभाषणेन मानवः सन्मार्गमनुसरति, स पथप्रदोश्चरित्रप्रदोश्च नैव भवति, तस्य जीवनेशान्तिः अमन्तोपश्च नैव भवति । अतएदोस्तिमिमामनुसृत्यैव सत्यभाषणं विधेयम्—

सत्यं ब्रूयान् प्रियं ब्रूयात् न ब्रूयात्सत्यमप्रियम् ।

३४

सत्संगतिः

अग्निं जगति न कोऽप्येनादृशः चरोऽचरो वायुः संमर्गं विना रथातुं पारयति । निश्चितनाः पादायवीरुघादयोऽपि मर्गेनैव जीवनं धारयन्ति, समृद्धिं चाप्नुवन्ति । टिपिनलता समीपस्थं पादयमाद्यति । वनमृगीमृगश्विना प्राणान् धारयितुर्नैव प्रश-

विहितवान् । सत्सङ्गतेः प्रभावः वाल्यावस्थायां विशेषतया संभवति । यतो हि तेषां चेतांसि स्वच्छानि भवन्ति, घवलवस्त्रेषु राग इव तेषां मनःसु गूणद्वोषीप्रसरतः यद्येकवास्ते कुपथगामिनो भवेयुश्चेत्तर्हि कोटिप्रयत्नैरपि सन्मार्गे तेषामागमनमतीव-
दुष्करम् । यथाहि—मृत्तिकापालेषु परिपक्वावस्थायाप्राक् यादृशानि चिह्नानि संजायन्ते तादृश एव तिष्ठन्ति भग्नसमयपर्यन्तं । अतः शिष्यवः कूसंगत्या सदैव परिवर्जनीयाः । कूसंगपतितो मानवः सद्बृत्तद्वारैव रक्षितो भवति, स च न कर्तव्यमपेक्षते शीलादिकमपि अविगणय्य च यद्येच्छमाचरति । अनेकशस्साधवोऽप्येतस्या प्रभावेण सन्मार्गं भ्रष्टास्स-
मभूवन् । आह कश्चित्मुकविः —

वरं पर्वतदुर्गेषु भ्रान्तं वनचरैः सह ।

न दुष्टजनसम्पर्कः सुरेन्द्रभवनेष्वपि ॥

भवत्येतादृशः प्रभावः खलु सत्सङ्गतेः । सत्सङ्गतिः कस्यापि जनस्य चरित्रबोधिकास-
कलगुणानामाकरश्च । महाकविभर्तृहरिणा सम्यगेव निगदितम् —

जाड्यं धियो हरतिसिञ्चति वाचिसत्यम्—

मानोन्नतिं दिशति पापमपाकरोति ।

चेतः प्रसादयति दिक्षु तनोति कीर्ति—

सत्सङ्गतिः कथय किन्न करोति पुंसाम् ॥

३८

धैर्यम् (साहसे श्रीः निवसति)

चक्रवत्परिवर्तनशीलेऽस्मिन् सुखदुःखात्मके संसारेऽभीष्टस्य प्राप्तौ जातेन काठिन्येन तस्य सर्वथा प्राप्या वा मानवस्य हृदयचाञ्चल्यं स्वाभाविकम् हृदयचाञ्च-
ल्येन च व्यग्राः न केवल माघारणाः मानवा अपि तु विशिष्टा अपि पुरुषाः स्वमनो-
निग्रहाभावात् कर्त्तव्याकर्त्तव्य निर्णेतुमसमर्था एव प्रतीयन्ते । किमधिकम्, महाबलिष्ठो
वीरो घोरश्च अजुंनोऽपि स्वमनोनिग्रहं वायोरिव दुष्करम् मनुते स्म । यद् गीतायां
स्पष्टमेव—

चञ्चलं हि मनः कृष्ण प्रमाथिवलवद् दृढम् ।

तस्याहं निग्रहं मन्ये वायोरेव सुदुष्करम् ॥

एवञ्च कृत्यस्य अकृत्यस्य च निर्णयः वैश्वानरे कर्तुं युज्यते न तु वाञ्छत्येन । वैश्वं नाम किञ्चिद्वैतादर्शं मानसिकं तत्त्वं यश्चपलां हृद्गतिं सर्वतो निवार्यं कस्मिंश्चि वैकस्मिन्नेव कर्मणि केन्द्राभूतां करोति । अस्यामेव च स्थितौ मनुष्यः किमपि कार्यं साफल्येन कर्तुं शक्नोति । वैश्वं त्वत्वं महद्भवत् । वैश्वं त्वत्वं अकिञ्चनो दुर्बलातिदुर्बलश्चापि प्राणौ तुच्छानितुच्छञ्चापि वस्तुः स्वकार्यं साधयितुं शक्नोति । पञ्चतन्त्रीया टिट्ठिमकया उदाहरणरूपेणात्र उदधनुं वृक्षा प्रतीयते । दीर्घा हीनञ्चापि टिट्ठिमः समुद्रेण स्वाण्डेषु विनष्टैवपि स्वकीयं वैश्वं न तत्याज, अपितु अगाधजलपूरितं महद्विन्तृतञ्चापिजलधि गोपयितुमेव प्रयत्नं कृतवान् । इयञ्च कथा यत् टिट्ठिमवैश्वान्तु प्रमथः समुद्रः टिट्ठि-
माण्डान् समर्पयामास एतान्नेव च कथामाश्रित्योक्तं तत्र पञ्चतन्त्रे विष्णुशर्मणा—

त्याज्यं न वैश्वं विद्युरेऽपि काले,
वैश्वान्तु कदाचिद् गतिमान्भूयात् सः ।
यात् समुद्रेऽपि च पातं भङ्गे,
मांयात्रिको वाञ्छति तनुमेव ॥

वैश्वानरे तु जनाः सर्वथैव प्रगतिं प्राप्नुवन्ति । वैश्वानरे एव परीक्षाधिनः ज्ञातमधीत-
ञ्चापि सर्वथा विस्मृत्य वसूचिनः सञ्जायन्ते । एवञ्चाध्यापकास्तत्तद्विषयाणां
ज्ञातारः मन्तोऽपि वैश्वानरे स्वकीयमध्यापनरूपं कर्म पारयितुं न शक्नोते, छात्राणां च
हास्यपात्रतामेव भजन्ते । किं बहुना, राजा रङ्कोव, अध्यापकश्छात्रो वा सेव्यः
मेवकरचापि वा यदि वैश्वमदृष्ट्वाऽविचार्यं च सहस्रं कार्यं निष्पादयति तदा सोऽकल्पा-
यनेव पश्यति न श्रेयः । अतएव भारविनाऽपि सम्यगुक्तम्—

महता विदधीत न क्रियामिविक्रः परनापदां पदम् ।

वृणते हि विनृज्यकारिणं गुणलुब्धाः स्वयमेव सम्पदः ॥

लक्ष्मणरूप्यकैः श्रौतश्चाद्यं श्लोकः कथं गर्भस्यस्य शिशोः प्राणान् ररश्च इति कथाऽपि
मंस्कृतमार्गहिते सुख्यातैव 'मैयं किञ्चन्ती यत् करिचत् श्रेष्ठी श्वसुरगृहावमानितस्य
भारवेत्युक्तं श्लोकं लक्ष्मणरूप्यकैः श्रौतवान् । श्रौतञ्चैव श्लोक श्रेष्ठी कवेरिच्छा-
नुसारं पात्रेषु पर्यङ्किकासु खड्गादिषु च लेखितवान् । एवञ्च यदा वापि ज्यार्यं
विदेजं गतः श्रेष्ठी दशमानानन्तरं स्वगृहं निवृत्तस्तदा स्वगृहे अदृष्टपूर्वं शिशुमेकं
दर्शयामास । शिशुञ्च तं दृष्ट्वा प्रद्विक्तः सञ्जातः श्रेष्ठिन्याश्चरित्र विषये ।
श्लोकैः श्रुत्वा श्रेष्ठी श्रेष्ठिनीं दुश्चरित्रां मन्वा तस्याः प्राणानपहृतुं यदा वृत्तं
गृहीतवान् तदा तेन खड्गे निखिनं 'महता विदधीत न क्रियामिति श्लोकं दष्ट्वा

प्रहारात् निवृत्तम् । धैर्यं युक्तेन च चेतसा यदा तेन विचारितं तदैतद् स्मृतं यत् यदाऽहं
विदेशं गतस्तदाऽहं त्रिशुः स्वनातुर्गर्भे कासीत् एवञ्चायं मानकीन एव पुत्रः । अतो
धैर्यस्य मूल्यं स्पष्टमेव । एवमेव धैर्येण बहुविधानामपि अश्रेयसां निवारणं कर्तुं
सम्भाव्यते ।

अतएवोक्तमस्ति चाणक्यसूत्रे—

‘साहसे श्रीनिवसति’

धैर्यशाली पुरुषः महति विपद्कालेऽपि व्यग्रतां न याति । धैर्यधनेन च सम्पन्नो
धीरः महत्य अपि विपदः विकटानपि इत्त्रैश्च जयति, दुर्गमानपि मार्गान् सुगमान्
करोति असम्मदञ्च सम्भवतान्नप्रति । आपत्कालेऽपि मानदेन धैर्येण नश्यत्यागो न
विद्येन इत्येव श्रेयस्करः पन्थाः । अतएव तूक्तमपि—

विपदि धैर्यमयाम्बुदये कमा,
सदसि वाक्पद्मता युधि विक्रमः ।
ययसि चाभिरुचिव्यंसनं श्रुतौ,
प्रकृतिचिह्नमिदं हि महात्मनाम् ॥

३९

विश्वशान्तिः

विश्वस्य सर्वेषामपि मानवानामृष्टैर्ज्यो ययाकथमपि सुखप्राप्तिरेव दृश्यते ।
आस्तिकाः नास्तिकाश्च, पुण्यात्मानः पापिनश्च, विद्वांसो मूर्खश्च, सज्जना अमञ्ज-
नश्च, गृहस्थिनो विरक्ताश्च, धनिनो निर्धनाश्च सर्वे एव सुखकामनापूर्वैः प्रवृत्तमाना
अवलोक्यन्ते । सुखप्राप्तये प्रयत्नमाना अपि लौकिकाः जनाः सुखं यद्यत् न प्राप्नुवन्ति
इत्यस्मिन्तरं श्रीमद्भगवद्गीतायामेव दत्तम्—

‘अद्यान्तस्य कृतः सुखम्’

गीताया अणुसूक्तस्य उदररजस्यायमारयो यत् सुखप्राप्तये चित्तशान्तिरनिवार्या ब्रह्मा
व्यक्तिगतबीजने नृदप्राप्तये चित्तशान्तिरपेक्ष्यते तदैव सकलेपि विश्वे सुखसंस्थापनायं
विरवशान्तिरनिवार्यरूपेणापेक्ष्यते ।

व्यक्तिगतजीवने चित्तशान्त्यै एतदपेक्ष्यते यद्व्यक्तिरन्यैः सह एतादृशम् व्यवहारं कुर्यात् येनान्येषां कार्यव्यवहारे कीदृशोऽपि बाधो न भवेत् । एतादृशेन व्यवहारेणैव जीवने सुखस्य स्थापना भवितुं शक्यते । विश्वेऽपि शान्तिस्थापनार्थं प्रत्येकस्यापि देश-स्यायम् विधेयो यत्नेन तत् कार्यं न कर्तव्यम् यत्न्येषां देशानामुन्नतिमार्गं विघ्नमुत्पाद-यति । अतएव हिंसानिमित्तम् अणविकाद्यस्त्राणामाविष्कारः विश्वशान्तिलक्ष्ये बाधक एव न साधकः । एतदेव कारणं यद् विश्वशान्त्यै प्रयतमानेनाऽस्माकं देशेन अणुशक्ते-विकासो भारतवर्षस्य विकास दृष्ट्यैव कृतः ।

विश्वशान्तिस्थापनार्थं भारतवर्षस्य योगदानं निश्चयमेवान्यैर्देशैरनुकरणीय-मस्ति । आश्चर्यमस्ति यद् विश्वशान्तिमुद्घोषयन्तोऽपि सर्वे देशाः शान्तिपूर्णम् व्यवहारं न कुर्वन्ति ।

विश्वशान्त्यै कृते एव अन्ताराष्ट्रियसंघस्य स्थापना अमेरिकादेशे कृताऽस्ति । इदानीमस्य मन्त्रस्य प्रधानः कर्तुं बालघोडम महोदयो वर्तते य स्वशक्त्या सर्वेष्वपि देशेषु शान्तिं स्थापयितुं प्रयतते । परम् बहवोऽपि देशाः राष्ट्रमंघस्य सदस्याः सन्तोऽपि तेन निमित्तानां नियमानामादेशानाञ्च पालनं न कुर्वन्ति, यथा पानिस्तानप्रभृतयो देशाः । विश्वशान्त्यै कृते एतदावश्यकीयम् यत् सर्वेऽपि देशाः राष्ट्रमंघस्य सदस्या स्युरेवञ्च तस्य नियमानामादेशानाञ्च साकल्येन पालनं कुर्युः । अथ च विश्वशान्त्यै इवमपि अपेक्ष्यते यत् शक्तिमम्पन्नाः देशाः विश्वशान्तिसमर्थकानाम् भारतादिदेशानां सर्वविधं साहाय्यं कुर्युः विश्वशान्तिबाधकेभ्यश्च देशेभ्यः कमपि सहयोगं न दद्युः । परमिदानीं दृश्यते यत् विश्वशान्तिबाधकेभ्यः पाकिस्तानादिदेशेभ्योऽन्यैरमेकिरादिदेशैः कौटिल्य-पूर्णनीतिना सर्वत्रिधः सहयोगः प्रदीयते । न हूरम् यदाऽमेरिकादत्तसर्वविधसाहाय्येन भारतवर्षे आक्रमणं कृतम् । परम्, भारतीयानाम् विलक्षण वीरतया पाकिस्तानदेशस्य सेना पूर्णतया पराजिता । किमधिकम्, अमेरिकाप्रदत्तानाम् पाकिस्तानस्य पैटनाफिघ-टैड्कानां ध्वंसो भारतीयैर्विशेषहेलया एव निष्पादितः । भारतीयानामेतद् वैशिष्ट्य-मवलोक्य अमेरिकादेशस्य निवासिनो विशेषज्ञाश्चात्याश्चर्यानुभव कृतवन्तः । बहवश्च वैदेशिकाः वैज्ञानिकाः पैटनटैड्कानाम् भेदनस्योपायमपि भारतीयविद्येपज्ञानं पृष्टवन्तः । अत्रत्वन्माकमयमेवाशयो वर्तते यत् विश्वशान्तिबाधकेभ्यः पाकिस्तानादिदेशेभ्योऽमेरि-कादिदेशानामस्त्रशस्त्राणां दानं सर्वधैवानुचितम् । राष्ट्रसंघनैतादृशदेशानां कृते दण्ड-विधानमपि कर्तव्यम् । अन्यञ्च विश्वशान्तिस्थापनाय राष्ट्रस्य नेतृभिः स्वनिष्कृष्ट-स्वार्थान् न्यक्त्वैव विश्वशान्तिञ्चानुविचार्य राष्ट्रनीतीनाम् व्यवहारो विधातव्यः । प्रायशो जनाः परमाणुबम्बःदीनाम् वैज्ञानिकाविष्काराणां निन्दां कुर्वन्ति, परन्तैतदु-पित्तम्, यन्नात्रं दोष अस्त्राणामपि तु अस्त्रप्रयोगकर्तृणां विभिन्नदेशानां शासकानामेव । सर्वे राष्ट्रनायकाश्चेत् विश्वशान्तिसमुपासकाः भूत्वा प्रयत्नं करिष्यन्ति तदैव सकलैऽपि

विश्वे शान्तिसम्भावना संभविष्यति नान्यथा । अस्मिन् प्रसङ्गे भारतवर्षस्य नामोल्लेखः
भवंधा स्तुत्यः । भारतीयानान्तु विश्वशान्तिस्थापिका इयमेवधारणा ।

“सर्वे भवन्तु सुखिनः सर्वे सन्तु निरामयाः ।

सर्वे भद्राणि पश्यन्तु, मा कश्चिद् दुःखभाग् भवेत् ॥”

४ ■

भारतदर्श्याशावादः

आशावादो भारतीयधर्मस्य मूलभूतः सिद्धान्तः । भारतीयधर्मो दर्शने च परमा-
त्मरूपस्य सत्त्वस्य स्थापनयैव आशावादस्यापि स्थापनं सञ्जायते । कर्मणि परमा-
त्मनि च विश्वासमाश्रित्य आशावादी स्वकर्मरतः सन् प्रसन्नतामनुभवति । आशावादी
तु लोकेऽस्मिन् अनेकविधां विफलतामपि प्राप्य सर्वथा निराशो न हि जायते । परं
नायमाशावादी पूर्णतया भाग्यवादी । अस्यत्वियमेव धारणा यत् उद्योगेनैव कार्याणि
सिध्यन्ति । अतो यदि सत्यपि उद्योगे आशावादी वैफल्यञ्चेत् प्राप्नोति तदाऽसौ
नैराश्यं नानुभवति, अपितु आशामविहाय पुनः पुनः प्रयत्नते । अत एवोक्तम्—

त्याज्यं न धैर्यं विद्युरेपि काले धैर्यात् कदाचित् गतिमाप्नुयात् सः ।

याते समुद्रेऽपि च पोतभङ्गे सांयात्तिको वाञ्छति तत्तुमेव ॥

परमाशावादी देवधारणाया न सर्वथा विरहितः । देवविषये तस्यायमेव प्रत्ययो यत्
कृतेऽपि उद्योगे यदि किञ्चिल्लक्ष्यं नहि प्राप्यते तदैतत् भाग्यदोषः । एवंविधो भाग्य-
वादः जीवने कर्मण्यतायाः कथमपि साधको नैव जायेत । एवञ्चाशावादसिद्धान्तानुयायी
पुरुषः उद्योगमेव प्रमुख मन्यते । यच्चोक्तमपि—

उद्योगिनं पुरुषसिंहमुपैति लक्ष्मीः,

दैवेन देयमिति कापुरुषाः वदन्ति ।

दैवं निहत्य कुरु पौरुषमात्मशक्तया,

यत्ने कृते यदि न सिध्यतिकोत्र दोषः ।

जीवनस्य बहुमूल्यतां सार्थकताञ्चापि आशावादी एव जानाति । यस्त्वाशावादी सो
जीवने साफल्यमपि प्राप्नुवन् नैराश्यन्नानुभवति । भारतीयदर्शनस्य चैश्वरवादसिद्धान्त

आशावादिनम् परमां सान्त्वनां प्रदद्याति । आशावादी शुभमशुभम्वा सर्वमेवेश्वरस्य विधानम् मत्वा सन्तुष्टो जायते । अगृभञ्चेत् पश्यति परमात्मानं शुभं द्रष्टुं प्रार्थयते । एवञ्च भारतीयदर्शनस्य प्रार्थनापद्धतिराशावादस्य पौष्टिकैव वर्तते न तु वाधिका । अतएव आशावादिनो वैदिक्या प्रार्थनया एव प्रार्थयन्ते—

“पश्येम शरदः शतम् । जीवेम शब्दः शतम् ।
वृष्टयेम शरदः शतम् । रोहेम शरदः शतम् ।
पूषेम शरदः शतम् । भवेम शरदः शतम् ।
भूषेम शरदः शतम् । भूयसीः शरदः शतम् ।”

अस्माकं भारतीयानां धर्मधारणाऽपि आशावादमेव सर्वथा समर्थयति । धर्माचरणेन मानवस्याभ्युदयस्याशा सम्भवति नाऽधर्मेण । ‘यतो धर्मस्ततो जयः’ इत्यायुक्तं योऽपि धर्मेण जयस्याशाःमेव समर्थयन्ति । अतो भारतीयैः ऋषिभिर्विद्वद्भिश्च धर्माचरणस्य यदनुमोदनं कृतं वर्तते तदाशावादस्यैव धारणां धारयति । यत्तु केचित् ‘नैराश्यं परमं सुखम्, आशा हि परमं दुःखम्, इत्यादिवचनान्यनुमृत्य आशावाददृष्टिं निराकृवंन्ति, तदनुचितम् । नैराश्यवादिनामेपान्द्रयं चिचारो यत् कस्यापि प्रत्याशितस्य लक्ष्यस्याप्राप्त्या चेतस्यतीव्रं कण्ठो जायते, अतः आशौव दुःखकारणम् । अन्यञ्चेत्तदेपां कथनम् यद् यदा चाशौव न भविष्यति तदा कस्यापि लक्ष्यस्याप्राप्त्या क्लेशस्यावसरोऽपि नैवोत्पत्स्यते । अतो निराशावाद एव सुखकरी श्रेयस्करी च विचारधारेति वदन्ति एते आशावादविरोधिनाः । आशावादविरोधिनामयमपि विचारो यत् स्वोद्देशप्राप्त्याश्चैव मनुष्यः उचितमनुचितं सर्वं सम्पादयति दासत्वं च याति । यदुक्तमपि—

आशायाः ये दामास्ते दासाः सर्वलोकस्य ।
आशा येषां दासी तेषां दासायते लोकः ॥
परम् नैतत् कथनमुचितमेतेषाम् ।

नैराश्यानुसरणे तु जीवनं निःसारमेव प्रतीयते । वस्तुतोऽस्माकं जीवनं परमात्मना आलोकमयं निमित्तम् । अतोऽस्माभिः आशावादधारणयैव जीवनमालोकितं कर्तुं शक्यते न तु निराशावादविचारधारया । निराशावादस्तु अस्माकं जीवने कर्मण्यताया उत्पत्तिं विधाय जीवनं नरकमेव विदधति । अधुना नैराश्यपरा एव पुरुषाः जीवनस्य काठिन्यमसहमानाः प्राणघातं कुर्वन्ति । अतो मनुष्यस्य घोरशत्रुस्य निराशावादः । नैराश्यवादिनामिदं कथनं यत् आशावद्धाः जनाः स्वार्थसिद्धिवशात् अन्येषां दासतां यान्ति, सर्वत्राऽनुचितम् । आशावादस्य तु अयमेवाशयो यत् मनुष्येण स्वकीयेन सत्प्रयत्नेनैव स्वोद्देशप्राप्तेराशा करणीया । अतः सत्प्रयत्नमाश्रित्य कर्मण्यतःञ्चानुसृत्य यो जनः स्वोद्देशप्राप्तिमाशास्ते न सः कदापि केषाञ्चिदपि दासत्वं याति । वस्तुतस्तु निराशावादविचारधारा सदृशमन्यत् पापं किञ्चिदपि नास्ति । या कर्मण्येऽकर्मण्यता-

मानयति, वीरे कार्यण्यमुत्पादयति, विदुषि मौल्यं जनयति । किं बहुना, जीवितमपि मृतमिव निष्पादयति । अतएव जीवनमूल्यजिज्ञासुना सुखं पिणा मानवेन निराशावाद-
दृष्टिं सर्वथा विहाय वाशावादस्यैव अनुसर्त्तुं भाव्यमिति विचार एष श्रेयान् ।
उक्तञ्च—

निराशासमं पापं मानवस्य न विद्यते ।
तां समूलं समुत्सार्य ह्याशावादपराभव ॥
निराशावादिनो मन्दाः मोहावर्त्तोऽत्र दुस्तरे ।
निमग्ना अवसीदन्ति पङ्के गावो यथावसाः ॥

६१

जननी जन्मभूमिश्च स्वर्गादपि गरीयसी

जनन्याः जन्मभूमेश्च महत्ता बहुभिः पृण्यदर्शभिः प्राप्तव्या स्वर्गादपि च
अधिके । अस्यायमेवाशयो यत् जनन्याः जन्मभूमेश्च मम्यर्कद् यादृशः स्वाभाविकः
हार्दिकानन्दः ममनुभूयते न तादृशः अखिलालौकिक मृदुराशिसंवलिते, चित्रविचित्र-
शोभाशोभिते त्रिदिवेतिवननादप्यनुभूयते । अतएव भगवता रामचन्द्रेण वनकर्म्याः
लङ्कायाः अपि महत्ताम् न स्वीकृत्य जननी जन्मभूम्योरद्भूतम् महत्त्वमेव ज्ञीकृतम् ।
यद्योक्तमपि भगवता रामेण—

अपि स्वर्णमयी लङ्का न मे राक्षस, रोचते ।
जननी जन्मभूमिश्च स्वर्गादपि गरीयसी ॥

इदानीम् जननीजन्मभूम्योर्द्वयोरपि विषये पृथक् द्विचारणमावश्यकम् ।

जनन्याः स्वरूपम् महत्त्वञ्च

जननीति नाम्नैव तस्याः स्वजातस्य मृतस्य जननकालस्यातिदुःस्थानाम् तथै-
वानुभूतानाम् घोरान्तिपोरुष्टानामनुमानं सञ्जायते । किमस्येतत्त्वोक्ते काऽपि जननी
या स्वकीयस्य नूनस्य सुखार्थम् नहि चिन्तयति । एषा जनन्येव, या मयमनश्नङ्कृत्वा
स्वजनपत्स्योदरम् भरति, स्वयमपीत्वा पुत्रम् पाययति, म्दचङ्कटायिता पुत्रम् पोष-

यदि तत्कृतेचाध्ययनादिमाघनत म् नाद्यति । एतत् मातुरेव महृदयम् हृदयम् यत् मा स्वयं करकृवर्षणं सहस्रापि जातम् स्वाङ्के पालयति लालयति च स्वकीयेनालीकिकेन स्नेहेन । एतच्च मातुः स्नेहपूर्णात्नानस्यैव माहात्म्यम् यत् तनयस्य दुःसहोऽपि कष्टः पलायते, पीडाप्रदायिनीवृन्दुशापि शान्तायते, जलमपि क्षीरायते, उष्णमपि शीतायते शीतञ्च उष्णायते, कठोरमपि च कोमलायते । किम् बहुना, किमस्ति तद् यद् वैलक्षण्यपूर्णं मातुः स्नेहेन नहिर्यते । मातृहृदयस्यैवापि विशालता उल्लेखनीया यत् सा स्वजातस्यैव शुभं कामयते, अपितु यम् क्रमपि पुत्र कष्टान्वितमवलोक्य तस्य हृदयमतिगयेन द्रवीयते । एष महिमा मातुः स्नेहस्य ।

मातुः स्नेहवत्सलं मुहूर्देवान्हेतुर्यत् शाक्तानाम् मातृयुपासनासमर्थको धर्मो यस्यां कस्यामप्यवस्यायाम् मातृसुतानाम् पोषकः । शाक्तधर्मानुसारम् भगवतो दुर्गा-शक्तिः कुपुत्रमपि स्निह्यति । एतदेव मातृदुर्गाशक्तेर्वैशिष्ट्यम् यत् सा सेवकम् दाना-द्यकृतिरिञ्चापि पोषयति । एतदेव स्पष्टीकृतमात्रयंशङ्करेण शक्तिस्तुती—

जगन्मातमातस्तव चरणसेवा न रचिता ।
नवादत्तां देवि ! द्रविणमपि भूयस्तव मया ॥
तथाऽपि त्वं स्नेहं मयिनिरूपयस्व यत् प्रकृष्ये ।
कुपुत्रो जायेत क्वचिदपि कुमाता न भवति ॥

दुर्गासप्तगत्यामपि ऋषिणा मार्कण्डेयेन भगवत्याः सर्वोपकारकस्वरूपमङ्कयता स्पष्टमेवोक्तम्—

दुर्गे स्मृता हरसि भीतिमशेषजन्तोः ।
स्वस्यै स्मृतामतिमतीव शुभां ददासि ॥
दारिद्र्यदुःखमयहारिणि का त्वदन्या ।
सर्वोपकारकरणाय सहार्द्रचित्ता ॥

एतत्प्रकारकैरनेकानेकैः श्लोकैर्मातृशक्तिस्तस्य औदार्यम्, स्नेहवत्सलत्वम्, सर्वोपकारकत्वम् स्वकष्टाविचारत्वम्, अरिक्ललोककल्याणेषितत्वम् सर्वेषाम्, शुभा-शंसनञ्च स्पष्टीभवति । एतादृशगुणसम्पन्ना जननी स्वर्गादप्यधिका कथन्नस्यात् ।

नीयतामिदानीम पुत्राणाम् कर्तव्यशीलता । प्राचीनकाले तु श्रवणादयो मातृ-पितृभक्ताः पुत्राः मातृ-पितृचरणसेवनमेव सर्वम् मन्येरन् । ते स्वसुखत्राचिन्तयन् । सन्धासी शङ्कराचार्यस्तु मातृराज्ञाम् पालयितुमेवानधिकारेणापि मातृदाहादिक्रमोप्य-करोत् । आधुनिकेऽपि युगे राष्ट्रपतिः डा० राजेन्द्र प्रसादः, प्रधानमन्त्री लालबहादुर-शास्त्रिप्रभृतयोऽनेकाः पुत्रा सञ्जाताः यैर्मरणपर्यन्तं मातृभक्तिः—मातृभूमिभक्तिश्च प्रदर्शिता । परमिदानीमाधुनिकतमा केचन एतादृशा सुपुत्राः अवलोकयन्ते ये सुधा-

सदृशमपि मातृरूपदेशम् विपमेव गणयन्ति, मातुराज्ञापालनम् अवज्ञाम् मन्यन्ते, प्रभूत-
पुण्यदायकम् मातृश्चरणसेवनमपि पापम् मन्यन्ते । किमधिकम् सर्वानन्ददायकम् मातृ-
दर्शनमपि अशकुनमिव विचारयन्ति । 'कथापि खलु पापानामलमश्रयसे यतः' इति
विचारानुसारम् खलमेवैषाम् पुत्रेतिनामलज्जकानाम् निर्लज्जानाम् वर्णनेन । अस्मा-
मिस्तु प्रार्थ्यत एव परमपिता परमात्मा पुत्रमात्रस्य हृदि मातृभक्तिभावनाम् पूरयितुम् ।
इदानीम् जन्मभूमेः स्वरूपम् महता च विचार्यते—

जन्मभूमिः

जन्मभूमेः क्षेत्र जनन्यपेक्षयाऽति विस्तृतम् व्यापकञ्च वर्तते । जन्मभूमिः
सर्वदैव पुरुषाणाङ्कृतेऽतिशयानन्दप्रदायिनी । माता तु चेतनत्वसम्पन्नैव पुत्रमानन्द-
यति, वात्सल्यव्यञ्जकैः सधुरातिमधुरवचनैरेव स्नेहम् प्रकटयति, विभिन्न प्रकारनिर्मितैः
पञ्चाक्षस्तोषयति, पेयैःपोषयति, लालनैश्च लालयति । परम् मातृभूमिस्तु विञ्चिदपि
भौतिकम् वाचिकम् वा अददती स्वभक्तस्य हृदयम् भावानन्देनापूरयति । एतत् मातृ-
भूमेर्भक्तवात्सल्यमेव यन्मातृभूम्यांजनः किञ्चिदपि अलभमानः अनेकानेकवर्षानपि
सहमानः सुखमेवानुभवति । कश्चिद् दूरस्थो यदा स्वकीयायाम् जन्मभूम्यामागच्छति
तदा स्वमातृदभावेऽपि जन्मभूमिजनैर्मिलित्वाऽपारहर्षंभावहति । एतञ्च जन्मभूमेरेव
वैशिष्ट्यम् यत् तत्रैः, यस्याः कस्या अपि जातेर्जनैः सह पुरुषस्य पारिवारिकः
सम्बन्धो दृश्यते । महतीऽपि महीयान् जनः स्वजन्मभूम्यामात्मानमकिञ्चनमेव मनुते ।
एतच्चापि जन्मभूमेरेव गौरवं यत् तत्र श्रीशङ्कराचार्योऽपि शङ्करः भगवान् बुद्धोऽपि
बुद्धः, महात्मागान्धिरपि गान्धिः, जवाहरलालनेहरूरपि जवाहरः, लालबहादुर
शास्त्रिश्च लालबहादुर इति संज्ञया उच्यते । एतत् मातृभूमिजनानाम् स्नेहगरिमैव ।

एवञ्च मातृभूम्याम् पृथ्वीर्दृशः निष्कपटः सारत्यपूर्णः, स्वाभाविकश्च मुखः
ममन्भूयते तादृशः स्वर्गोऽपि न सम्भव इति नातिशयोक्तिः कल्पनीया । अतो जन्मभूमि-
त्रिपये 'स्वर्गादपि गरीयसी' इति कथनज्ञासमीचीनम् । मातृभूमिरपि मातृव मन्यते
मनीषिभिः । यदुक्तम् वेदवाक्येपि—

‘माताभूमिः पृथोऽहं पृथिव्याः’

परमत्वेदमाश्चर्यास्पदम् यद् जन्मभूम्याः सर्वविधसुखानि लभमानाः बहवोऽपि भारतीयाः
स्वजन्मभूमिर्क्षार्थम् नहि प्रयतन्ते । अतस्ते कुपुत्रा एव । को न जानात्पद्य सत्कोच-
ग्राहिणाम् देशवाकानाम् भारतीयानाम् विषये ये स्वजन्मभूमिहितमचिन्तयित्वा
स्वदेनस्यातिगुप्तसमाचारानपि जन्मभूमिंशतून् प्रतिप्रकटयन्ति । आधुनिके युगे मे
मन्त्रिणः राष्ट्रहितम् विचार्य स्वार्थम् ममीहन्ते, ये च राष्ट्र रक्षार्थं नियुक्ताः सैनिकाः
स्ववर्त्साध्यमपालयित्वा स्त्रोदरभरणमेव सर्वम् मन्यन्ते, ये चान्ये राष्ट्रकर्मचारिणाः

प्रजाजनानाम् कार्याणि सौकर्येणासम्पाद्य तेषाम् साध्येषु बाधमुत्पादयन्ति तेषुपि जन्म-
भूमिश्चत्तवो निन्द्या एव ।

अतो न केवलम् भारतीयानामपि तु सर्वेषामपि मानवानाम् इदमनिवार्यमेव
कर्त्तव्यं स्याद् यत्तोः स्वदेशरक्षार्थम् सर्वस्वमपि परित्यक्तुं सन्नद्धैर्भवितव्यम्, यद् देश-
भक्तिः सर्वोत्तमा गण्यते । अतएवोक्तम्—

सत्येन ब्रह्मचर्येण व्यायामेनाथ विद्यया ।

देशभक्तन्यात्मत्यागेन सम्भानार्हः सदा भव ॥

परमत्रेदमुल्लेख्यम् यत् स्वदेशभक्ताः केवलम् स्वदेशस्यैव हितं चिन्तयन्ति परमन्येषा-
मपि वसुधावर्तिनाम् सर्वेषामपि राष्ट्रानाम् प्रियममिलयन्ति । एतादृशोदारचरितानाम्
वसुधा परिवार एव वर्तते । तदेवाच्यते—

अयं निजः परोवेति गणना लघुचेतसाम् ।

उदारचरितानन्तु वसुधैव कुटुम्बकम् ॥

एषोपयुक्ता अन्ताराष्ट्रिया भावना । गान्धि—जवाहरलाल—लालबहादुरशास्त्रिप्रभृतयो
भारतीया अनर्थवान्तराष्ट्रियभावनायाः परिप्लुता आसन् यैर्विश्वशान्त्यर्थं स्वसामर्थ्या-
नुरूपं सर्वमपि सम्पादितम् । अत्रेदमपि अवधार्यम् यदन्ये देशा यदि स्वदेशस्यान्याय-
पूर्णरीत्या नीत्या चानूचितमहितं कुर्वन्ति तदा तैः सह स्वदेशरक्षार्थं शठे शठ्यं समा-
चरेदिति नीत्या व्यवहर्तव्यम् । अन्यथा स्वमातृभूमिरक्षैव न सम्भवेत् ।

एवमेव जननीविषयेऽपि ग्राह्यम् । जननीसेवा मानवस्यादिमः कर्त्तव्यः ।
मानवेन सर्वदा प्राणपणेन जननीरक्षार्थं प्रयतितव्यम् । न केवलम् स्वजननया अपितु
सर्वामामपि मातृणाम् सेवा मनुष्यधर्मः । मातृसमुपासकैर्गौरवि मातृवदेव रक्ष्यते ।
परन्तत्रापि भारतीयपदलज्जमानाः बहवोऽपि भारतीयया अभासतीयाश्च जिह्वालीत्येन
गोहननं कुर्वन्ति । अतिशयेन घृण्योऽप्यमेतेषाम् व्यापारः । गो वधस्य निराकरणार्थं-
मिदानीम् बहुभिरपि भारतीयैः सत्याग्रहः, अनशनम् स्वप्राणानाञ्च बलिदानं क्रियते ।
भारतीय शासनेनावश्यमेवास्य दुष्कृत्यस्य सार्वत्रिको निषेधो विधातव्यः । गोमहिमा
न केवलं घातिरुदृष्ट्यैव गीयते, अपितु व्यावहारिकदृष्ट्यापि । घेनोर्वंसाः कृषिप्रधान-
देशस्य कृते कियद्गुणयोगिनः घेनुक्षीरञ्च अस्माकं वृते कियदमूल्यमिति को न जानाति ।
अतः सर्वैरपि जनन्याः जन्म भूमिश्च भक्तैर्गौरक्षार्थं दृढप्रतिज्ञैर्भाव्यामिति न किञ्चिद्
विवादमपेक्षते ।

स्वधर्मं निघनं श्रेयः

भारतीयसंस्कृतौ धर्मस्य माहात्म्यमत्युन्नतं वर्तते । यदि वयं निष्पक्षभावेन विचारयामस्तदा भारतीयानां कृत एव नापितु समग्रस्यापि विश्वस्य कल्याणाय धर्मस्यानुपालनमत्यन्तमपेक्षितम् । परं किंविधोऽयं धर्म इति जिज्ञासायां तु अस्माकमियं धारणा यत् मानवेन रागद्वेषौ विहाय कृतं कर्म एव तस्य धर्मो वर्तते । अत्रेवेदमप्यवधेयम् यद् रागद्वेषभावनाया कृतं कर्म अधर्मस्यैव सूचकम् । धर्माधर्मयोरिममेव निकपमाधृत्य धर्मप्रतिष्ठापकेन भगवताश्रीकृष्णेन स्वब्रान्धवान् प्रति रागकारणान्मोहितमत एव युद्धरूपकर्मणो विरतमजूर्नं प्रति धर्मोपदेशो विहित इति सर्वथा स्पष्टं गातायाः श्लोकेनानेन—

श्रेयान् स्वधर्मो विगुणः परधर्मात् स्वनुष्ठितात् ।

स्वधर्मं निघनं श्रेयः परधर्मो भयावहः ॥

अनेन त्विदंस्पष्टमेव यद् रागद्वेषादिभावेन कृतो धर्मः स्वधर्मो न भूत्वा परधर्म एव । एवञ्च सम्यक्सम्पादितोऽयं धर्मो नरकादिक भयमेव उत्पादयति घृण्यश्चायमतः । अतएव विगतगुणोऽपि अनुष्ठेयमानः रागद्वेषभावना-विहीनः स्वधर्मः पूर्वोक्तात् परधर्मात् सर्वथा श्रेयान् । “स्वधर्मं निघनं श्रेयः” इत्युपदिष्टं तु भगवता श्रीकृष्णेन स्पष्टमेव प्रतिपादितं यत् स्वधर्मं पालयति सति मरणमपि कल्याणसमन्वितम् ।

स्वधर्मपालनस्याभावे संसारेऽधुना नैराश्यपूर्णं वातावरणमेव सर्वतोऽवलोक्यते । स्वधर्मपालनाभावे साफल्यसम्भवम् । एवं च नैराश्यं स्वाभाविकम् । प्रायशः सर्वे एवाद्य स्वधर्मविरताः सन्ति । छात्राः यदि स्वाध्यायकर्मणो विमुखा सन्ति तदाऽऽधुनिका अध्यापका अपि अध्यापनकर्मणि न तथा सलग्नाः सन्ति यथा तैर्भाव्यम् । बहवश्चाधुनिका अध्यापका अध्यायनाध्यापनं कर्म गौणरूपेण स्वीकुर्वन्ति ध्यावहारिकीं राजनीतिञ्च प्रमुखकर्मरूपेण गृह्णन्ति । एवमेव च बहवो वर्तमान-कालिका राजनीतिज्ञा मन्त्रिणश्च देशस्य हितमचिन्त्य स्ववैभवंदृष्टिकरणमेव रवकीयं धर्मं मन्दन्ते । अथैवैतत् फलं यत् मानसिकशांतिरधुना रवपुष्पसागरं भजते ।

गृहशान्त्यै विश्वशान्त्यै च कृते स्वधर्मपालनमत्यावश्यकम् । गृहशान्तिं विना विश्वशान्तिरस्त्वसम्भवैव । अतः पूर्वन्तु गृहस्थैः सर्वैरपि जनेः स्वधर्मस्य पालनं विधेयम् । निदर्शनार्थम्, पुत्रैश्च स्वधर्मान्तिर्गतं पितुराज्ञायाः पालनं कर्तव्यं, पित्रा च पुत्रस्य सर्वथा हितैपिणा भूत्वा तस्य पठनादिकस्य व्यवस्था कार्या । एतादृशस्य धर्मस्यपालयिता पिता पुत्रस्य शत्रुरेव न पिता । अत एवोक्तम्—

माता शत्रुः पिता वैरी येन बालो न पाठितः ।

न शोभते समांमध्ये हंसमध्ये वको यथा ॥

एवमेव च गृहे पत्न्या, पतिना भ्राता च स्वार्थदृष्टिं परित्यज्य स्वधर्मस्यानुपालनं कर्तव्यम् । अनेन प्रकारेणास्माकं यदा गृहे धर्मपालनस्य प्रवृत्तिः पुष्टिमेप्यति तदा स्वदेशवासिनः विदेशिनश्च प्रत्यपि अस्माकं धार्मिको व्यवहारः सम्भविष्यति ।

'स्वधर्मो निधनं श्रेयः' इति भावनया दृढीभूता यदा सैनिकाः सेनाध्यक्षाः वा, छात्राः अध्यापकाः वा, भृत्याः स्वामिनो वा निधनाः धनिनो वा, मन्त्रिणो नागरिकाः वा स्वधर्मस्यानुपालनं करिष्यन्ति, तदाऽन्नवसुधायामेव स्वर्गस्यावतारः सुनिश्चितः । अस्य अयमाशयो यत् स्वधर्मस्य रक्षा मानवेन प्राणपणैरपि करणीया । न केवलं भारतवर्षे एवापितु समग्रेऽपि विश्वेऽमंढया एतादृशाः पुरुषा अभूदन् यैः स्वधर्ममनुपालयितुं स्वप्राणानामपि चिन्ता नहिक्वृता । भारतवर्षे दधीच्यादयः विदेशेषु च ईमामसीहादयः एतादृशाः ऋषयो महापुरुषाश्च संजाताः यै स्वधर्मरक्षायै स्वप्राणा अपि प्रदत्ताः । अत इदानीमपि सर्वैरपि स्वधर्मपालनपरैर्भाव्यमित्यस्माकं सविनयो नयः ।

३६

योगः कर्मसु कौशलम्

भारतीयधर्मदर्शनयोः क्षेत्रे गीतायाः महत्त्वं सुस्पष्टमेवास्ति । गीतायाः धार्मिकं दार्शनिकञ्च महत्त्वमेवाङ्गीकृत्य कौशिकदुक्तम्—

“गीतापुगीता फलव्या किमन्यैः शास्त्रविस्तरैः ।

वा स्वयं पथनामस्य मुखपश्चाद्विनिर्मुता ॥

“सर्वोपनिषदो गावो दोग्धागोपालनन्दनः”—इति फयनानुसारं श्रीमद्भगवद्गीतायामुपनिषद्वृत्तिसिद्धास्तानामेव सारम् प्रस्तुतं वर्त्ति । धीमद्भगवद्गीतायाम् अतियोग-ज्ञानयोगादीनाम् बहूनामपि योगानां सालोचनाप्रतिष्ठा दृश्यते । परमेतेषु सर्वेष्वपि कर्मयोगसिद्धान्तस्य तत्र वैशिष्ट्येन प्रतिपादनम् । न केवलं भारतीयैरपि तु वैदेशि-

कैरपि गीतायाः कर्मयोगसिद्धान्तस्य महिमा स्वीकृतः । गीतायाः कर्मविषयको योग-
सिद्धान्तः पातञ्जलयोगादभिन्नः । पातञ्जलयोगानुसारं योगस्य परिभाषा 'योगश्चित्त-
वृत्तिनिरोधः' इत्युक्त्वाकृता । परं गीतायाम् भगवता श्रीकृष्णेन "योगः कर्मसूकोश-
लमित्युक्त्वा कर्मयोगसिद्धान्तस्य प्रतिपादनं कृतम् । "योगः कर्मसु कौशलम्" इत्यस्य
व्याख्यां कुर्वता श्रीशङ्कराचार्येणोक्तम् "योगोहि कर्मसु कौशलम् स्वधर्माद्येषु कर्मसु
वर्तमानस्य या सिद्ध्यसिद्ध्योः समस्त्वबुद्धिः ईश्वरसंपित चेतस्तया तत् कौशलम् कुशल-
भावः" गीतोक्तकर्मप्रधानयोगसिद्धान्तमनुसृत्य यः प्राणी कर्मपरो भवति स न साफल्यं
दृष्ट्वा सुखायते न च र्वफल्यं दृष्ट्वा दुःखायते । अनयाधिया सिद्ध्यसिद्ध्योः समो
भूत्वो एव प्राणिना कर्म सम्पादनीयम् । अतएव श्रीकृष्णेनाप्युपदिष्टमर्जुनाय—

“कर्मण्येवाधिकारस्ते मा फलेषु कदाचन”

वस्तुत एव ये जनाः कर्मण्येव स्वकीयमधिकारम् मन्यन्ते न तु कर्मफलेषु तेषां कृते
कर्मफलौत्सुक्यजन्यध्यग्रतायाः सत्ता एव न वर्तते । अतो मनसः शान्त्यै कर्मयोग-
सिद्धान्तोऽतिशयेन ग्राह्यः । नैतत्कथनमुचितं यत् निष्कामकर्मयोगः फलोत्सुक्याभावे
अकर्मण्यतां जनयति । कर्मयोगभावनायास्तु विशिष्टमेतत् फलं वर्तते यत् कर्मयोगी
फलासक्तेः मुक्तत्वात् कर्मनिष्पादने एव स्वकीयां शक्तिं प्रयुञ्जते । अत्रेदं तात्पर्यं यत्
फलासक्तिवशीभूता ये जनाः कर्मं कुर्वन्ति तेषां चित्तं फलासक्तावेव लीनं सञ्जायते ।
मनस आसत्तिलीनत्वाच्च कर्मसम्पादने न्यूनता स्वाभाविकी । अनेन प्रकारेण आसक्तिं
विना कर्मसम्पादनमेव कर्मसु कौशलम् । अतएव निष्कामकर्मण एवाभाधारतले
गीतायां कर्मवादसिद्धान्तस्य प्रतिष्ठा कृतेत्यस्मदीयो विचारः । गीतोक्तकर्मसिद्धान्त-
स्यैतद् विशिष्टं फलं दृश्यते यदनेनाऽऽध्यात्मिकी शान्तिरपि समुपलभ्यते । परमाध्या-
त्मिकी शान्तिं प्राप्नोति निष्कामी न तु कामी । श्रीमद्भगवद्गीतायामपीदमेव
स्पष्टीकृतम्—

“आपूर्यमाणमचलप्रतिष्ठं समुद्रमापः प्रविशन्ति यद्भूत् ।

तद्वत् कामा यं प्रविशन्ति सर्वे स शान्तिमाप्नोति न कामकामी ॥

अत्रायमाशयो यत् कर्मफलासक्तिप्रधाने दर्शमाने जगति गीतोक्त कर्मवादसिद्धान्तस्या-
नुपालनंनितरामावश्यकम् । अनासक्तभावनाया सम्पाद्यमानस्य कर्मण एतत् फलं सुनि-
श्चितमेव यदनेन कर्मसम्पादनजन्यानन्दस्यानुभूतिरनिवार्यतया सञ्जायते ।

न्याय्यात् पथः प्रविचलन्ति पदं न धीराः

मानवप्रकृतेर्द्वौ भेदौ अतीव स्पष्टौ लोके, तयोरेकस्तावत् धीरप्रकृतिरूपो-
ऽपरस्तावत् च चनप्रकृतिरूपः । समारे सुखेप्सापि मानवस्य स्वाभाविको धर्मः ।
परमत्वायं विशिष्टः परामर्शो यद् बहवस्तु न्याय्यं पन्थानं अचिन्तयित्वा स्वकीयां
सुखेप्सां उचितानुचितैः सर्वैरपि प्रकारैः पूरयन्ति । नैते विचारयन्ति यत् कोऽस्माकं
देशः, किमस्माकं कुल, का नाम मर्यादा, किं च चरितम् । स्वकार्यसाधनपरा एते
स्वकीयं कार्यं साधयितुं न राष्ट्रगौरवं गणयन्ति, न स्वमानहानिं विचारयन्ति, न वा
कुलप्रतिष्ठां रक्षयन्ति । किमधिकम्, एते स्वार्थपूर्तिभक्ताः स्वमातरपितरं वा न
शृण्वन्ति मानवतानियमांश्च नैवानुपालयन्ति । एतेषां कृते सत्यस्य रक्षा, अहिंसायाः
पालनं, अस्तेयस्य व्यवहारः परोपकारकरणं वा व्यर्थमेवास्ति । एतेषां स्वार्थान्धानां
मनुष्याणां मार्गं यदा किञ्चिदपि विघ्नं काठिन्यं वा आयाति तदैते अतिशयेन व्यथ-
मानाः सन्तो गुरुपदिष्टं मार्गं, नीतिशारत्वेणाचारशास्त्रेण वा निदिष्टा सरणिं परित्यज्य
पथभ्रष्टाः सञ्जायन्ते । एतेषां स्वार्थवृत्तिपराणां मनस्तु तृष्णातरलितं सत यथा
कथमपि प्राप्तव्यं साध्यमेव स्वकीयं लक्ष्यं मत्वा नतनं करोति । एत एव अधीरप्रकृति-
वन्तो साधवः समाजस्य कलंकरूपाः ।

अपरेच साधवो धीरप्रकृतिसम्पन्नाः । एतेषामपि जीवन्म्य प्रयोजनीभूताः
लक्ष्याः सन्ति । परमियमेषां विशेषता यदेते स्वलक्ष्यं साधयितुं केवलं साध्यदृष्टिपरा
एव न भवन्ति, अरितुं साधनान्यपि प्राथमिकतया विचारयन्ति । एतेषां साधुप्रकृति-
शालिनां यत्र सत्साध्याः भवन्ति तत्रैव साधनान्यपि सदृष्टाणि एव दृश्यन्ते ।
निदर्शनार्थं, यदि महात्मनः गान्धिनः स्वातन्त्र्यप्राप्तिरूपं उत्कृष्टो लक्ष्य आसीत् तदा
तस्य सत्याहिंसादीनि साधनान्यपि उत्कृष्टान्येव आसन् । महात्मागान्धिरुदृष्ट्याः मत्-
साधनमार्गमनुसरन्तः साधवो न शासकानां राजां वा रोपं चिन्तयन्ति, न वा विरो-
धिनामनुचितमानोचनं श्रुत्वा वैकल्यमनुभवन्ति । एतेषान्तु उद्देश्यं सन्मार्गानुसरणमेव
न तु सम्पन्नानां नृपतीनां वा प्रसादप्राप्तिः । वस्तुत एतेषां न्यायमार्गानुसारिणां कार्यं
खड्गधारोपरिचलनमिव दुष्करं दुर्लभञ्च । तदेवोक्तं नीतिविद्भिः ।

नरपतिहितकर्ता द्वेष्यता याति लोके
जनपदहितकर्ता त्यज्यते पार्थिवेन्द्रैः ।
इति महति विरोधे वर्तमाने समाने
नृपतिजनपदानां दुर्लभः कार्यकर्ता ॥

एतदेवैतेषां काठिन्यं यत् यद्येभिः सन्मार्गस्य अनुपालनं त्रियते तदा सतां रोषः

अममीचीनमाञ्जलोचनञ्च स्वाभाविकमेव । अतो न्यायमार्गमनुसरद्भिः सद्भिः किं सत्पथोऽनुसरणं कार्यं यद् वा कामाल्लोभाद्भयाद् वा तस्य त्यागो विद्येयोऽन्याय्यश्च मार्गोऽनुमर्तव्यः । यदि साधुभिः न्याय्यस्य पथोऽनुगमनं त्रियते तदा तेषां मार्गं 'श्रंयांसि बहुविधानि' इति कवनानुसारमनेकप्रकारकाः बाधाः भविष्यन्ति इति सुनिश्चितम् । सन्मार्गानुसारिणो सज्जनान् दुर्जाना अपवदिष्यन्ति, आलोचदिष्यन्ति ताऽपिष्यन्ति चापि । परमस्तु नाम, दुर्जनानां दुर्व्यवहारेण सज्जना अनुरसाहिताः नैव भविष्यन्ति । किं आंगलानां हिमात्ताऽनावदुर्व्यवहारेणास्माकं देशीया भक्तसिंह-नेहरू प्रभृतयो देश-भक्ताः स्वकीयात् स्वातन्त्र्योपासनारूपात् लक्ष्याद् भ्रष्टाः सञ्जाताः ? नैवम् । अत एव धीराणां माधुप्रकृतिशालिनाञ्च स्वभावः सिद्धान्तश्चापयत्ते ताऽनमपि सहन्ते मरणमपि स्वीकुर्वन्ति, निन्दनमपि शृण्वन्ति, श्रियमपि उपेक्षन्ते, प्रियातिप्रियमपि परित्यजन्ति, लोकप्रतिष्ठासपि त्यजन्ति परं सद्भिः अनुमोदितात् न्याय्यात् पथो न विचनन्ति । अत एवोक्तमपि—

निन्दन्तु नीतिनिपुणाः यदि वा स्तूवन्तु
लक्ष्मीः समाविशतु गच्छतु वा यथेष्टम् ।
अद्यैव वा मरणमस्तु युगान्तरे वा
न्याय्यात् पथः प्रविचलन्ति पद न धीराः ॥

एतेषां न्यायमार्गमनुसरतान्तु शरीरमपि बध्नुवत् किञ्चिद् विशिष्टशक्ति-सम्पन्नमेव जायते । इदमेव कारणं यत्ते प्रकृतिकृतां करकवर्षामपि पुष्पवृष्टिमिव अनुभवन्ति, ललाटन्तपतण्यमानमातपमपि हिमपातमिव मन्यन्ते शिशिरतुंशीतमपि च सहर्षं सहन्ते । धन्या इयमेषां धीराणाञ्च महनसीलता यत्ते मानसिक शारीरिकश्च संवैविध्यमपि क्लेशं सहन्ते परं स्वकीयं न्योय्यं मार्गं न परित्यजन्ति ।

४५

ज्ञानं भारः क्रियां विना

ज्ञानं मानवतायाः प्रमुखं लक्षणम् । ज्ञानेन सामान्यतया सर्वेषामेव दिप्याणां ज्ञानं गृह्यते, न तु केवलम् पारमाधिकमेव ज्ञानम् । ज्ञानस्थोऽयोगिता महती । कस्यापि वस्तुनोऽज्ञानेन कृतः प्रयोगो व्यवहारो वा हास्यास्पदतामेव जनयति । मानवस्य

ज्ञानमेव मानवे धर्मनिष्ठाम् कर्त्तव्यनिष्ठाम् च जनयति । वेदान्तिनां स्वरूपज्ञानेऽपि ज्ञानस्य महती साधनता साध्यता च, यत् तेषां पक्षे स्वरूपज्ञानमेव साध्यम् । तदेव मोक्षस्य स्वरूपम् । वस्तुस्वरूपज्ञानमेवाज्ञानस्योच्छेदं कृत्वा परमार्थज्ञानस्वरूपेण राजते । अतएवाध्यात्मिकक्षेत्रे ज्ञानस्य साधनता साध्यता च समिध्यति । अतश्च लौकिकेऽलौकिके च पक्षे ज्ञानस्य महिमा आद्य एव, परं पक्षद्वयेऽपि ज्ञानस्य व्यवहारोऽत्यावश्यकः ।

अत्राध्यात्मिकज्ञानविषये इदमनुचितं कथ्यते यत् परमात्मसत्यताप्रतिपादकं जगत्मिथ्यात्वसाधकं च ज्ञानं तदैव मोक्षसाधकं सञ्जायते यदा मुमुक्षुणा परमार्थसत्य-वृत्त्या जगन्मिथ्यात्वघ्न्या च व्यवहारोऽपि विधीयते, नाऽन्यथा । केवलं दार्शनिक-सिद्धान्तान् रटमानास्तु कथमपि जन्ममरणबन्धान् मुच्यन्ते । इयमेव वार्ता लौकिक-ज्ञानविषयेऽपि वर्तते । बहूनामपि लौकिकविषयाणाम् ज्ञान व्यवहारस्य क्रियायाः वाऽभावेऽप्यर्थमेव । उदाहरणार्थं यदि केनाऽपि सत्यास्तेयादिप्रतिपादकस्य धर्मशास्त्रस्य ज्ञानमधिगत्यापि सत्यादीनां व्यवहारः क्रियते तदैतादृशज्ञानं सर्वथाऽनपेक्षितमेव । अत एव धर्मशास्त्रादिशास्त्रज्ञातारोऽपि व्यवहाराभावे मूर्खा एवोक्ता नीतिशास्त्रविद्भिः यदुक्तमेव शास्त्राप्यधीत्यापि भवन्ति मूर्खाः, यस्तु क्रियावान् पुष्ट्य स एव । इदमपि सर्वाशतोऽवघेयं यत् सैद्धान्तिकविषयाणामिव भौतिकविषयाणामपि ज्ञानं क्रियां विना निरर्थकमेव । यथोपघ्नविज्ञानम्, भौतिकविज्ञानं रसायनविज्ञानञ्च प्रयोगात्मकक्रियाम् विना व्यर्थमेव । अत एवोपघ्नग्रहणादिव्यवहारं विना केवलनौपधशास्त्रस्य ज्ञानेनैव कश्चिद् रोगी आरोग्यं नहि प्राप्नोति, न च भौतिकशास्त्रस्यज्ञानमात्रेणैव परमाण्वा-स्त्राणां निर्माणं जायते नवा रसायनशास्त्रस्य व्यवहाररहितेन केवलेन सैद्धान्तिकेन ज्ञानेनौपधानां निर्माणं कर्तुं शक्यते । एवमेव मोदकानां शङ्कुलीनाम् वा ज्ञानमात्रेणैव क्षुधापूर्तिर्नहि भवितुं शक्यते । अतश्चोपघ्नार्थं ज्ञानमेव नहि पर्याप्तमपि तु तेषां व्यवहारोऽप्यत्यावश्यकः । अत्रायमपरोऽपि तर्को यद् व्यवहारशून्यो ज्ञानी न केवल-मात्मानमेवापकरोति, अपितु लोकस्यापि अकल्याण विदधति । साधारणतया लोकस्ये-यमेव प्रवृत्तिर्दृश्यते मल्लोकः ज्ञानिनएवानुकरण करोति—

“यद्यदाचरतिश्रेष्ठस्तत्तदेवेतरो जनः ।”

इत्यमनया दृष्ट्या व्यवहाररहितो ज्ञानी न केवलं स्वार्थापकारी अपितु लोकापकारी अपि । अत उक्तिरियं नितान्तमेवोचिता—

“ज्ञानं भारः क्रियां विना”

व्यवहारेण तु कस्यापि ज्ञानस्य स्वरूपमपरमेव सञ्जायते । सव्यवहारन्तु ज्ञानं मानवाय सर्वदैव साफल्यं ददाति । ज्ञानानुसारं व्यवहारकर्त्ता तु ज्ञानी साक्षात् परमात्मरूप एष

जायते । सर्वे एव क्रियावतो ज्ञानिनः समादरं कुर्वन्ति क्रियारहितस्य तु अत्यधिक-
विद्वेषोऽपि मानवस्य न हि कोऽप्यादरं करोति । एवमेव परमधर्माचार्योऽपि धर्माचरण-
स्थाभावे घृतं प्रवञ्चकश्च कथ्यते । एते परोपदेशपाण्डित्यकुशलास्तु ज्ञानिनः सर्वदेव
हास्यतां यान्ति जनानाम् । उपदेशकायंमपि क्रियया व्यवहारेण आचारेण वा यादृशं
सगलं सफलच जायते तथाविधो न ज्ञानमात्रेण । वस्तुतस्तु अयमेव पन्थाः न्याय्यो यत्
मर्वैरपि लोकश्रेयसोऽभिलाषिभिः स्वकीयसिद्धान्तज्ञानानुसारमाचरणम् विधेयम् ।
सन्पुरुषस्याचरणेन लोकोऽवश्यमेव प्रेरणां ग्रहीष्यतीति निबिवादम् । गीतायाः प्रामा-
णिकवचनमेवानुसृतं व्यम्—

न बुद्धिभेद जनयेदज्ञानां कर्मसंज्ञिनाम् ।

जोपयेत् सर्वकर्मणि विद्वान् युक्तः समाचरन् ॥

अनो जीवने क्रियाया एव महत्सूत्यन्नतु ज्ञानमावस्य । एवञ्चैतत् कथनन्नासमीचीनं यत्
क्रियैव सारः, क्रियां विना ज्ञानन्तु भार एव ।

४४

समानशीलव्यसेनेषु सख्यम्

सख्यम् जीवनस्य अनन्यो लाभः । सख्यसम्बन्धेतादृशः सम्बन्धो यस्मिन् सति
मानवोऽभूत् सख्यमनुभवति । सख्यसम्बन्धस्य च अनेकानि रूपाणि दृश्यन्ते, यथा
छात्राणां मत्स्यमन्वधः, राजनीतिज्ञानां मैत्रीभावः, विद्वेषाञ्च मित्रत्वसम्बन्धः । सख्य-
भावश्चायं व्यष्टिरूपेण स्त्रीपुरुषाणामेव न वर्ततेऽपि तु विभिन्नानां देशानामपि । एतं
सख्यभावमात्रित्यैवाचानैकेषां राष्ट्राणां पृथक्-पृथक् सङ्घा अवलोकयन्ते । एवञ्चा-
धुनिको महान् सङ्घः—राष्ट्रसङ्घः । अयञ्च न केवलं मानवानामेव अपि तु
पशुपक्षिणाम् कीटादीनाञ्चापि मैत्रीभावोऽपि स्पष्टमेव दृश्यते । मैत्रीभावेनैव गावः
गोभिः सह मद्भावनया व्यवहारं कुर्वन्तोऽवलोकयन्ते कीटाश्च कीटैः सह मैत्रीनिर्वाहं
कुर्वन्तो दृश्यन्ते । अतः सख्यं प्रति प्राणिनोऽभिलाषा स्वाभाविकी । परमाधुनिके पुरो
सख्यं प्रायः पापरूपम् एवानुभूयते । अद्यतनास्तु सखायो मित्राणां प्रायशः सर्वथा अहितं

कुर्वन्ति । आधुनिकास्तु नाम्नैव सूहृदः मित्राणां घनं लुण्ठन्ति प्राणांश्चनयन्ति । अत एतादृशा आधुनिकाः सखायो न सखायः अपितु स्वाधिनिः प्रवञ्चकाश्चेति न वयमनुचितं ब्रूमः । एवञ्च किमिदं वास्तविकं सद्यस्वरूपम् कश्चास्य व्यवहारप्रकार इति प्रमुञ्चः प्रश्नः । अस्य प्रश्नस्य महत्त्वमेवाकलय्य विष्णुशर्मणोक्तम्—

मृगाः मृगैः सङ्गमनुव्रजन्ति, गावश्च गोभिस्तुरगास्तुरङ्गैः ।

मूर्खाश्चमूर्खैः सुधियः सुधीभिः समानशीलव्यसनेषु सद्यम् ॥

उपर्युक्तेन पञ्चान्तरश्लोकैर्नेदं सर्वथा स्पष्टमेव यद् येषां शीलं व्यसनञ्च समानं वर्तत तैरेव सह सद्यं शोभते नाऽन्यैः सह । येषां शीलं व्यसनञ्च विपरीतं तेषान्तु सद्यम् न सद्यम् अपितु अभिशाप एव ।

पुरुषा स्वार्थम् पूरयितुं यैः कैश्चित् सह यत् सद्यं कुर्वन्ति तन्न सद्यं अपितु प्रवञ्चनमेव । एवञ्च सतां दुर्जनैः, विदुषां मूर्खैः, वाणिज्यव्यवसायिनाम् अध्यापकैः, राज्ञाञ्च सेवकैः, धनिनां निर्धनेश्च सह यत् सद्यम् दृश्यते तन्न समुचितम् । न तन्न स्थायित्वम् न वा निश्चलित्वम् । उदाहरणार्थम् सेवकस्वामिनोः सद्ये सेवकः सदैव स्वामिनः कोपभाजन भवितुमर्हति । एवमेव सज्जनासज्जनयोरपि प्रकृतिविरोधात् मैत्री न स्थायिनी । इयमेव च वार्त्ता सम्पन्नासम्पन्नयोरपि । सम्पन्नानामसम्पन्नैः साकं या मैत्री दृश्यते सापि कदाचिदेव सफलीभूता भवति, न प्रायशः । सम्पन्नास्तु सखायः असम्पन्नानि मित्राणि प्रायशः हीनदृष्ट्यैव अवलोकयन्ति न च गणयन्ति तेषां हृदयस्य पावनत्वम् स्नेहलालित्वञ्च । निर्धनाश्चैते सरवायोऽपि आत्महीनतामनुभवन्तो स्वकीयं हादिकं भावम् न प्रकटयन्ति । अतश्चेयम् मैत्री न मैत्री अपितु औपचारिको लोकव्यवहार एव ।

अतः समानशीलव्यवसायवतां या मैत्री सैव वास्तविकी स्थायिनी च । एवञ्च राज्ञां राजभिः, सेवकानां सेवकैः, छात्राणां छात्रैः, अध्यापकानाञ्च अध्यापकैः, धनिनां धनिभिः, निर्धनानां निर्धनैः, सतां सदिभश्च सह या मैत्री दृश्यते सैव पुण्या, पावनी स्थायिनी च । अत एव सूक्तम्—

ययोरेव समं दिक्षं ययोरेव समं कुलम् ।

तयोर्मैत्री विवाहश्च न तु पुष्टतिपुष्टयोः ॥

समानशीलव्यसनवताम् सद्यस्य सत्प्रभावः सत्लाभश्च भवति । असमानशीलव्यसनवतां दुष्प्रभावो दुर्लभश्च सर्वथा स्पष्ट एव । समानशीलव्यसनवतां सद्यं सर्वथाऽनुकरणीयं भवति । असमानशीलव्यसनवतान्तु सद्यं स्वार्थपूर्य्यर्थमेव प्रायो जायते । स्वार्थपूर्य्यन्तरञ्च असमानशीलव्यसनवताम् मैत्री कथं शीघ्रमेव विनश्यतीत्यपि अधुना क्षणे क्षणे दृश्यते । नेदं प्रमाणमपेक्षते यदद्यतनास्तु शासनकारिणो मन्त्रिणोऽपि निर्वा-

अनकाले दीनातिदीर्घैरपि मनुष्यैः सह घनिष्ठं सत्यं स्थापयन्ति स्वकार्यं च साधयन्ति परं एते च यदा निर्वाचिता जायन्ते तदा व सद्यस्य कथा, तान् परिचितानपि नहिस्वी-
कुर्वन्ति । एषाम् स्वायिनामेतादृशी मैत्री कथं स्थायिनी भवितुमर्हति । न केवलमेवा
शासनकुर्वन्ताम् मन्त्रिणाम् एव वार्ताऽपि तु स्वार्थं साधयितुम् तत्पराणा मामान्यजना-
नामपि अयं दोषो यतो स्वार्थपूर्वकं स्वशीलवृत्तिविरोधिभिरपि जनैः सह सत्यं कुर्वन्ति,
कार्यं च मन्त्रेणैः सति सर्वमपि विस्मरन्ति । एवमिदमुभयविधमपि सत्यम् प्रवञ्चनमेव ।
एतादृशञ्च सत्यम् उपयुक्तानां स्वायिनाम् । मित्राणामेव कृते घातकं न वर्ततेऽपि तु
समाजेऽपि अनेन झट्टाचारस्यैव प्रचारः सञ्जायते ।

अतस्तदेव सत्यं वास्तविकं, स्थायि श्रेयस्करञ्च सत्यं यत् समानशीलव्यनन-
वताम् पुरुषाणाम् च सत्यम् । एतादृशमेव सत्यं मानवानाम् सर्वथा कल्याणकारकम् ।
अतो येषां शीलं व्यसनञ्च समानं तैः सह एव मह्यं कार्यं नान्यैरिति न्यायः सर्वथा
पुष्ट एव ।

४८

किं किं न साधयति कल्पते विद्या

यदा वेत्ति जनः सा विद्या । प्राचीनाधनुर्विद्यादयः अवचीनाश्च अणुविद्या-
दयोऽम्बुध्याः विद्या अद्य दरीदृश्यते । परम् सामान्यतया विद्या एकैव । एषा खलु
लौकिकीविद्या । विद्या काचिदेतादृशी सम्पत्तिर्या आलोकदात्री सर्वसम्पत् साधिनी
च । अनया तु लोकेत्य सर्वा अपि सम्पदः प्राप्नुं शक्यन्ते । विद्यासम्पत्त्या मानवेन या
प्रतिष्ठा प्राप्यते सा न कदापि वैभवं सम्पत्त्या । यत् सर्वतः प्रख्यातं, वैभवशाली जनो
नृपो वा स्वदेशे एव पूज्यते परम् विद्यावैभवसम्पन्नः सर्वत्रैव—

“स्वदेशे पूज्यते राजा विद्वान् सर्वत्र पूज्यते ।”

विद्यासम्पद एतदपि वैशिष्ट्यं यत् विद्वान् सर्वानपि लौकिकान् पदार्थान्
स्वविद्याशक्त्या अर्जयितुं शक्नोति परमन्ये वाणिज्यादिव्यवसायकारिणो नृपाः वा
विद्यामधिगन्तुं न शक्नुवन्ति । अस्य तुदाहरणानि अत्र प्रत्यक्षमेव दृश्यन्ते यदा

श्रेष्ठिनो धनिकाश्च स्वसन्ततिं शिक्षयितुं अध्यापकान् धनादिकं दत्त्वा बहुशः प्रयतन्ते परम् परिणामतो नैराशयमेवानुभवन्ति ।

विद्यास्यद एतदपि वैशिष्ट्यम् उल्लेखनीयं यत् विद्या केवलं बाह्यानि लौकिकान्येव च प्रयोजनान्येव नहि साधयति अपितु मनुष्यस्य आन्तरिकं विकासं कुरुते । विद्याया आलोक एव मनुष्ये सदसतोदिवेकशक्तिमुत्पादयति । एषाऽपि विद्यैव यया प्रवृद्धो मानवः पापाद् विरमति । एवञ्च विद्यैव मनुष्यमेतत् शिक्षयति यत् किं करणीयम् किं वा करणीयम् । अत एवेदं कथनं नानुचितं यत् यः खलु विद्यालयमेकं स चानयति सोऽनेकानपि कारागृहान् आवृतकपाटान् करोति । अत एव स्वसन्ततेः शिक्षणम् मातापित्रोः प्रथमः कर्त्तव्य उद्घोषितः । ये तु स्वसन्ततिं न शिक्षयन्ति ते शत्रवो वैरिणश्चोक्ताः —

माता शत्रुः पिता वैरी येन बालो न पाठितः ।
न शोभते सभामध्ये हंसमध्ये वक्रोभया ॥

विद्या मनुष्यस्य चरित्रसाधिकाऽपि । विद्याव्यसनेन मनुष्यस्य चरित्रमुन्नतिं याति । विद्याव्यसनवन्तः सर्वदा विद्यारताः सन्तः स्वकीयं समयं यापयन्ति इतरव्यसनेषु च तेषां वृत्तिश्चलत्येव नहि । यच्चोक्तमपि—

काव्यं शास्त्रविनोदेन कालो गच्छति घीमताम् ।
व्यसनेन च नूर्वाणां निद्रया कलहेन वा ॥

विद्या न केवलं लौकिकभोगसाधिकाऽपितु स्वर्गसाधिन्यपि । स्वर्गसाधकानि सन्ति यानि पुण्यानि तानि च विद्यया प्राप्तुं सम्भवन्ति । ये विद्वांसो न सन्ति तैरपि परोपकारादीनि पुण्यानि कर्तुं शक्यन्ते परम् विद्यावतां विद्योपकारो महान् । विद्यादानसदृशम् अन्यद् दानं मंसारे न दृश्यते । धनिकैर्दत्तं विभिन्नद्रव्यादिकं दानं यदा कदा विनश्यत्येव परम् विद्यादानम् शाश्वतमेव । इयमपि विद्यादानस्य शाश्वतता यत् विद्यायाः संस्काराः जन्मजन्मान्तरेष्वपि गच्छन्ति । विद्यादानस्यैदमपरं वैलक्ष्यं यदिदं विद्याधनं दानेन प्रवर्द्धते परमितरद्रव्याणि दानेन क्षीयन्त एव ।

विद्या विशिष्टं धनम् । अस्य विद्याधनस्यैवैव विशिष्टता यदन्यानि धनानि चौरैर्हृतुं वा गन्धर्वैर्विभाजयितुम् राज्ञा चापहृतुं शक्यन्ते परम् विद्याधनं न केनापि नेतुं शक्यते । किं किं कथयामो, विद्या मनुष्यस्य सर्वमेवास्ति । विद्या मनुष्यम् भौदवं ददाति, सुखं वर्पति यशश्च ददाति । विदेशेऽपि यत्र सर्वेऽरिचिताः सन्ति तत्र विद्यैव बन्धुः । विद्यैव च परमा देवता । किमधिकम् गुरुणां गुरुरपि विद्यैव । कारणन्तु स्पष्टमेव यद् गुरवोऽपि विद्यया एव गुरवो जायन्ते । विद्यायाः गुरुनामपि गृत्त्व प्रामुल्यञ्च स्पष्टमेव नीतिशतकस्य श्लोकेनानेन—

विद्या नाम नरस्य रूपमधिकं प्रच्छन्नगुप्तं धनम्,
 विद्या भोगकरो यशः सुखकरो विद्या गुरुणां गुरुः ।
 विद्या बन्धुजनो विदेशगमने विद्या पत्रम् देवतम्,
 विद्या राजसु पूजिता न तु धनं विद्याविहीनः पशुः ॥

विद्यासम्पदि सर्वविधवैशिष्ट्ये सत्यपि एतत् सुनिश्चितम् यद् विद्या विनयेनैव शोभते न त्वविनयेन । ये त्वविनयवन्तो विद्वांसस्ते मूर्खा एव गण्यन्ते लोके च ह्यभ्यापात्रतामेव भजन्ते । विद्याहीनस्य तु जीवनं जीवनं नास्ति । स तु 'विद्याविहीनः पशुः' इत्युक्त्यनुसारं साक्षात् पशुरेव मन्यते । विद्याविहीनो जनस्तु 'मूर्खंस्तु शोभते तावत् यावत् किञ्चित् भाषते' इति कथनानुसारम् तावत्कालपर्यन्तमेव शोभते यावत् किञ्चित् भाषणं नहि करोति । अतएव व्यवहारपटुभिर्मौनमेव अपण्डितानः मूषणम् उक्तम्—

म्वायत्तमेकान्तगुणं विधात्रा विनिमित्तं छादनमज्ञतायाः ।

विशेषतः सर्वविदां समाजे विभूषणं मौनमपण्डितानाम् ॥

अपरञ्च विद्याहीनाः सर्वसम्पत्सम्पन्ना अपि सन्तः निधेना एव भवन्ति । विद्याविहीनानां धनवतामपि कोऽपि निःस्वयंभावेन आदरं नहि करोति । केवलं स्वाधिना एव जनेन धनवानाद्भियतेनाऽन्येन । परम् विद्यावन्तस्तु सर्वत्र सर्वैरेव चाटियन्ते । अतः सर्वैरेव विद्यामर्जितुम् प्रयतितव्यम्, यद् विद्यारत्नम् महद् रत्नमिदं सर्वेषामेवैकमत्यम् । अत एव चोक्तम्—

मातेव रक्षति पितेव हिते निर्युक्ते

कान्तेव चाभिरमयत्यपनीयं खेदम् ।

लक्ष्मीं तनोति वित्तनोति च दिक्षु कीर्तिम् ।

किं किं न साधयतिकल्पलतेव विद्या ॥

सुतांश्च श्वपुरुषरथं परं निधानम्

अनेक विधभोगप्रधानेऽस्मिन् संसारे प्रायशः सर्वेऽपि भोगान् कामयन्ते । सर्वेऽपि मानवानां चेतांसि यथा कयाचिदपि कामनया वृत्तिताः सन्ति, इत्यपि नादिकं

ब्रूमः । किमधिकं “आप्तकामस्य का स्पृहा” इति गौडियादिकथनानुसारमाप्तकामोऽपि परमात्मा “सोऽकामयत बहुस्या प्रजायय” इत्युपनिषद्वाक्यानुरूपं सिद्धाकामार्थैव स्पृष्टिरचनामकरोत् । कथमाप्तकामोऽपि ईश्वरः स्वाम इति जिज्ञामायास्वैव सक्षेपत इदमेव समाधानं यत् परमेश्वरः लीलाकामनयैव स्पृष्टि रचयति न तु लौकिक पुष्पाणामिव कयाचित् स्वार्थपूर्णकामनया । पर लौकिकस्वार्थपूर्त्यंभिलाषिणो जना सर्वथा मकामा एवायलोक्यन्ते । लौकिकजनानां कामनाया या ध्याकुलता दृश्यते भा ईश्वरस्य सिद्धाकामनाया लेशमात्रमपि नास्ति । का कथा लौकिकानां जनानां ये स्वकामनानां पूरणाय प्रयाम कर्तव्यः उचितमनुचिन्वा, वैधमवैधम्वा, आचारमनाचारम्वा, ऋतमनु-तम्वा हिमाहिमास्वा, पाप पुण्यम्वा कर्म अकर्मतिवा न विचारयन्ति । किम् बहुना, तानेव स्निह्यन्ति यै स्वार्थमिच्छिः सञ्जायते, तानवोपकुर्वन्ति येभ्यः स्वोपकारस्य सम्भावना, तानेव प्रशंसन्ति ये मिथ्यागूणानुवाद कुर्वन्ति, तानथ मित्ररूपेणस्वीकुर्वन्ति ये सर्वदेव स्वाधमाधनाय महायकाः भवन्ति । परमितमाश्चर्यं यत् स्वार्थपूर्त्यन्तरमपि एते स्वार्थिनः सुखं नह्यामादयन्ति, किं सुखं, ‘तृष्णाकात्प्रायते’ इति कथनानुसारं ब्रूवावस्थायांमपि कामान् कामयन्तो दुःखभागिन एव जायन्ते । किमेतद्दुःखस्य कारण-मिति जिज्ञामा केदलेनेकैर्नैव शब्देन शाम्यति स चायं शब्दः सन्तोषः । सर्वेषामपि दुःखानाम् मूलमन्तोष एव वर्तते । अतएव सन्तोषं विना धनिनो निर्धनाः विद्वानो-विद्वान्ः, सज्जना असज्जनाः बलवन्तो निर्बलाश्च मुखशान्तिं नावाप्नुवन्ति ।

सन्तोषभावनयैव मनुष्याणां कठोराण्यपि चेतांसि कोमलायन्ते, स्वार्थिनामपि हृदयं त्यागभावनया सम्पन्नं जायते, निर्धनपश्चात्मानं धनिनो मन्यन्ते । प्राचीनकाले विश्वामित्र-वज्रिष्ठादयो महर्षयः सर्वदेवमन्तुष्टा आसन् । इदानीमपि विनोवादयः किञ्चिदपि न कामयन्तः सर्वथा सुखिनोऽवलोक्यन्ते ।

कस्तावदयं सन्तोषो यः मानवाय सर्वद्विधमपि सुखं प्रददाति । किं किञ्चिदपि कर्म अकुर्वन् यदि कोऽपि ब्रह्मलया पीडितोऽपि नन् स्वकीयां जीवतनोकां यथा कथञ्चिद् वहति तदा किं सः सन्तोषी ? नहि. नैतादृशो मानवः सन्तोषी कथ्यते । स तु अकर्मण्य आलसी च ऋषुं गृह्यते । अन्तुतस्तु ते एव सन्तुष्टाः ये जीवने स्वल्पान् साधयितुं यथाशक्ति प्रयासं कुर्वन्तो यत् किञ्चिदपि लभन्तश्च सन्तोषसुखमनुभवन्ति । ये सन्तोषवृत्तिमप्यस्मरन्ते यत् किञ्चिदपि लब्ध्वा सन्तोषं कुर्वन्ति परं कर्मप्रयासात् विरमन्ति । एतदेव सन्तोषस्यमाहात्म्यम् यत् सन्तोषवृत्तिप्राप्तो मानवः पूर्वकृत-कर्मफलेन सन्तुष्टो भवति अन्यथ कर्म कर्तुं प्रेरितो जायते । सन्तोषाभावे तु मानवेपु निराशाष्टोरेवोदयो जायते । निराश्वञ्च सर्वेषामपि दुःखानानिदानम् । वर्तमानकालिके संसारेजीवनस्य सर्वेष्वपि क्षेत्रेषु सन्तोषाभावकाःणादेव निराश्वञ्चदुःखमनुभूयते । अध्यापकाः, छात्राः, धनिनः, निर्धनाः सर्वेऽप्यद्यासन्तोषभावनया निराश्व प्राप्ताः सर्वथा

दुःखिनो दृश्यन्ते । असन्तोपकारणादेव लोके सर्वत्र भ्रष्टाचारस्यापि प्रचारः सञ्जातः ।
 आधुनिकः मन्तुष्टो मानवः भौतिकान् लक्ष्यान् साध्यितुमुचिततमनुचितं सर्वमेव कर्तुं
 तत्पर इति कस्य न ज्ञातम् । उक्तोचक्षिप्राशिषादीनिवर्तमानानि कुफलानि असन्तोपा-
 देतोत्पन्नानि सन्ति । न केवलमतेदेवापितुवर्तमानकालिकोऽसन्तुष्टे । मानवः कदाचिद्-
 न्येषां हत्या करोति कदाचिच्चात्मानमेव हन्ति । का गणना, असन्तोपस्य कृफलानिसर्वदेव
 दृश्यन्ते । रावणो सन्तोपकारणादेवहृतः, कंसोऽपि अमन्तोपकारणादेव दिनाशितः
 शिशुपालश्चापि असन्तोपवृत्तोरेव फलस्वरूपं मृत्युं गतः ।

अतोऽयमस्माकमाशयो यद् वर्तमाने-विविधकष्टव्येष्टायिते संसारे सुखं शान्तिञ्च
 म्यापयितुमेकमेव सन्तोपामिधमौषधं नान्यत् ।

३०

संघे शक्तिः कलियुगे

कृते, त्रेतायुगे द्वापरे कलियुगे च प्रत्येकस्मिन्नपि युगे मघशक्तेर्महिमा स्वकर-
 णीयः । सामान्यतयाऽपि यत्कार्यमेकेन मानवेन न साध्यते तत् कार्यम् मानवसङ्घेन
 मन्ततयाऽऽवकाल एव सम्पाद्यते, इति को निराकर्तुं समर्थः । परं कलियुगे संघशक्ति-
 माहात्म्यव्याख्यानस्यान्येऽपिपक्षः । सोऽयं— कलात्रितर दुगापेक्षयाऽस्त्यस्यान्यायस्य च
 प्राधान्यमतश्च मत्स्योपमहितान्यायपूर्णाञ्च गिरं कोऽपि तावन्नशृणोति । यावत् सघेन
 न प्रस्तूयते । सघेन चारद्वानि कठिनातिक्कठिनान्यपि कार्याणि सरलतयैव सिध्यन्ति ।
 एतत्प्रतिपादकानि बहून्पि उदाहरणानि दृश्यन्ते यथा 'वाग्नेससंघ' द्वारा स्वसन्वता
 प्राधियंथाच 'मुस्लिमलीग' मघ द्वारा पाकिस्तानप्राप्तिः ।

मङ्घानामपि विविधानिरूपाणि दृश्यते । यथा राजनैतिक-सामाजिक-धार्मिक-
 साहित्यिकादयश्च बहवः सङ्घाः । राजनैतिकाः सङ्घाः-राष्ट्रसंघ-कांग्रेस-जनसघ-
 हिन्दूमहामन्ना-रामराज्यपरिषदादयः मघा.सन्ति । मेवामस्त्रियादयश्च बहवः मंघाः
 सामाजिकाः सघा वर्तन्ते । नगरेषु चलवनामकाः सघा अपि सामाजिकाः संघा एव ।
 मनातनघर्मस्य आर्यधर्मस्य वा प्रचारकाः धर्मसंघायंसमाजादयो बहवो धार्मिकाः सघाः

सन्ति । अखिलभारतीयसंस्कृतपरिपदादयः, विद्यालयेषु विभिन्नविषयाणाम् परिषदश्च साहित्यिकसवरूपेणैव शोभन्ते ।

संघशक्तेश्चमत्कारो जीवनस्य सर्वेष्वपि क्षेत्रेष्वनुभूयते । सघसामर्थ्येनैव राज-
नैतिकक्षेत्रे कस्या वराजनैतिकविचारधारायाः प्रभावः समाजे सम्यक् पतति । संघ-
शक्तिकारणादेव ऋषिब्राह्मणनैतिकः संघः शासनसत्ताम् प्राप्नोति । धार्मिकश्च संघः
कस्यापि धर्मसूत्रस्य सर्वदा सर्वत्र च प्रचारं कर्तुं समर्थः । सामाजिकाश्च सघाः सर्वथा
सेवां कर्तुं योग्याः एवमेव साहित्यिका अपि संघाः कस्यापि साहित्यस्य दूषकारं कर्तुं
शक्ताः । एकाकिनस्तु राजनीतिज्ञस्य, धार्मिकस्य, समाजशास्त्रज्ञः साहित्यिकस्य वा
तादृशः प्रभावो न दृश्यते यादृशस्तत्संघविशेषस्य । अनेन संघशक्तेर्माहात्म्यम्
सुस्पष्टम् ।

'सघे शक्तिः कलौयुगे' इत्यनेनत्वयमाशयो यत् कलियुगे संघ एव शक्तिवर्तते ।
संघशक्तिं विना कलियुगे द्विद्वानपि मूर्खो गण्यते, धनी निर्धनो मन्यते, सदाचारी अना-
चारी ऋध्यते सर्वथा योग्यश्चायोग्यो मन्यते, किमधिकं सघं विना प्राणधारिणो मनुष्यस्य
कोऽपि नामापि न गृह्णाति । अतएवेद सर्वथा सिद्धम् यत् "सघे शक्तिः कलौयुगे" ।

कलियुगे संघशक्तिपरिणामा असंख्याः दृश्यन्ते । भगवान् बुद्धः स्वकीयाम्
विचारदृष्टिं प्रसारयितुं बौद्धसघानां स्थापनां कृतवान् । बौद्धसघैश्च बौद्धविचाराणाम्
प्रचारो न केवलं भारतवर्षं एवापि तु विश्वेष्वपि निष्पादितः । सघस्य महत्तां
स्वीकृत्यैव बौद्धैः 'सघं धरणं गच्छामोत्युदीरितम् । महत्तयागसम्पन्नेन महात्मना
गान्धिना नेहरूपाण्डेन जवाहरलालेन वा नैकाकिना स्वातन्त्र्यम् प्राप्तमपितु कांग्रेस-
संघस्य साहाय्येनैव । एवमेव नैकाकिना मोहम्मदअलीजिन्ना महोदयेन भारतवर्षस्य
खण्डी विधाय पाकिस्तानदेशस्य स्थापना कृता, अपितु मुस्लिमलीगनामकसघस्य
स्थापनां कृत्वैव । किं बहुना, अधुना तु धार्मिक-सघाः, छात्रसंघाः, अध्यापकसघाः
विविधाश्चान्ये शासनकर्मचार्यादिसघाश्च स्वावश्यकताः प्रस्तूय, यत् साफल्यं प्राप्नु-
वन्ति तदत्र संघशक्तिरेव निदानम् । संघादेकस्त्रिपि पुरुषे पृथक्भूते सति महतोऽतिम-
हान्बलशाल्यपि कार्यम्पारयितुमसमर्थं एव । विभीषणस्य स्वभ्रातरं रावणं त्यक्त्वा
रामेण मिलनमत्रोदाहरणम् । विभीषणे भिक्षे सति रावणो रामञ्जेतुमसमर्थं एव
सञ्जातः । जयचन्द्रे च पृथ्वीराजाद् भिक्षे सत्येव मुहम्मदगोरी पृथ्वीराजं जेतुं
शक्तोऽभवत् । अतः संघशक्तिं विना साफल्यमनिश्चितम् ।

संघस्य यदोपर्युक्ताः बहवो लाभान् भवन्ति तदा तस्य दुर्लभा अपि विचारणीया
एव । कस्यापि संघस्य मदस्यः सघस्योचिताननुचितान्वा नियमान् पालयितुं वाध्यते ।
अतः संघवर्तिना मानवेन मानसिकं स्वातन्त्र्यन्नानुभूयते, इति संघस्य दुर्लभं एव ।

महान् महत्त्वं करोति विक्रमम्,

सामान्येनात्र मसारे द्विविधा जीवा अवलोक्यन्ते । तेष्वेके महान्तोऽमहान्त-
श्चापरे । महत्ता चेय विविधस्वरूपेऽपि स्वष्टमेव यत् एकस्मिन् यदि शारीरिकशक्ति-
मम्बन्धिनी महत्ता दृश्यते तदाऽपरस्मिन् बुद्धिवचनमम्बन्धिनी । एको यदि स्वसैन्येन
महान् तदाऽपरो वैदुष्येन महान् । वस्तुनस्तु गौरवस्तु न केवल शारीरिकशक्तिर्वीर्यं न
वा वैदुष्यादिवर्ति, तत् किञ्चिदान्तरिकभौतत्यमेव । अतो ये विविधप्रकारकमहत्तया
सद्ग प्रकृत्यापि महान्तस्म एव वस्तुतो महान्तोऽनान्ये । ते गौरवशालिनो यदि शक्तिबल-
वीरास्तदा ते आवश्यकतानुसार वीरैः मह एव स्वकीयां शक्ति प्रदर्शयन्ति न तु
दुर्वचनान् प्रति प्रकृत्य अपयशः गृह्णन्ति । वीरैः मह एव वीरत्वप्रदर्शनेन वीराणा महत्त्व
गणने नाऽन्यथा । एवमेव ये विद्याधनोऽपि महान्तस्तेऽपि विद्वद्भिः मह एव शास्त्रार्थं
कुर्वन्ति नेतरैः । समानस्थितिकैः विद्वद्भिः मह एव शास्त्रार्थकरणेन विदुषाम् महिमा
वर्द्धते । उदाहरणार्थम् आधुनिको महामत्नो दारार्थिहृषवेत् केनचित् दुर्वचनारो-
धारिणा मनुष्येण मह मन्त्रयुद्धं कृत्वा विजयते तदा नासौ कीर्तिभाजनता प्राप्नोति
अपितु अपयश एव कानिमया कृष्णता याति । इयमेवगतिविदुषाम् वीराणाञ्च ।

प्रायशो विजय एव मानवाना सुखकरः, परममानस्तरविदुषा पराजितो विद्वान्,
वीरेणपराजितोवीरः, मल्लेन पराजितो मल्लोऽत्यन्त दुःख नानुभवति । विपश्चिदाव-
यश्च पराजिता अपि विद्वदादीनां वैदुष्यादिकेन प्रोत्साहनं प्रेरणञ्च गृह्णन्ति । अतः
ममानवनशान्तिः मह युद्धादिकरणेन जातः पराजयोऽपि श्रेयस्कर इति नानुचित
ब्रूमः । अत एव भारविणा महात्मभिः मह विरोधोऽपि समर्थितः —

वर विरोधोऽपि सम महात्मभिः

ये तु विद्वामो, वीराः, मल्लाः, धनिकाः, देशाः वा अममानस्थितिवतः विद्व-
दादीन् प्रति विजिगीषवन्ते तान् तान् विनित्यापि अपयशो लभन्ते लज्जास्पदताञ्चा-
नुभवन्ति । उदाहरणार्थम् महद्घनबलशालिना अमरीकादेशेन वियतनामदेशं जेतुं यः
प्रयामो विहितः सः सर्वथा निन्द्य एव । न केवलमस्माभि भरतीयैरेवापितु बहुभिः
रूमादिदेशीयैरपि जनैरमेरिकायाः व्यवहारस्य घोरनिन्दा कृता ।

बलशालिना विदुषा वा यदि ममानबलवैदुष्यरहितेन मह युद्धः शास्त्रार्थो वा
क्रियते तदा एकाऽपरा हानिः, मायेयम् यत् यदि देवदशात् गर्वाधिककारणाद् वा
बलशाली विद्वान् वा विजय न हि प्राप्नोति तदा तु लज्जया तस्य मरणमेव शरणम् ।
वियतनामदेशमजित्वा अमेरिकायाः पराजयः एव वक्तव्यः । एवञ्चात्मीव लज्जास्पद-

मस्मैदेशाय कृते इति को मानवतावादी नालोचयति । अन्यच्च मन्दातिमन्दगतिशालिना कच्छनेन सह प्रतियोगिनां विधाय शशकेन यदपयशः अजितं तदपि जानात्येव सर्वथा लोकः । अद्यतने लोके एतादृशानि उदाहरणानि अबलोक्यन्ते । नेदमपि कथनमत्रानुचितं यदाधुनिको लोकः स्वकीयां महत्तां सर्वथा त्यक्त्वा निलज्ज एव जातः । अस्यैवंतत् फलं प्रत्यक्षं दृश्यते यत् आधुनिकाः अधिकारिणः दुर्वलान् कर्मचारिणः सर्वथैव तिरस्कुर्वन्ति । एते आधुनिका अधिकारसम्पन्ना जना न केवलं तिरस्कुर्वन्ति एव दुर्वलानपितृ कोप-कूटिलया दृष्ट्या इत्यं धूर्णयन्ति यदेते शक्तिहीनाः प्राणैः जीविता अपि मृताः प्रतीयन्ते । अन्यच्च यदेतेऽधिकारिणः प्राणघातिनस्ते व्यक्तिगतसेवाभावरहितानां दुर्वलानां कर्मचारिणामाजीविकां नीत्वा तेषां हत्यामेव कुर्वन्ति । एते दुर्वलाः आजीविकारहिताः कदाचित् तु वृभुक्षिता एव भ्रियन्ते, कदाचिच्च अत्यन्तदुःखिताः, प्राणघातमपि कुर्वन्ति, इति विषये नोदाहरणानामपेक्षावर्तते । धिग् बलमेतेषाम् अधिकारबलशालिनाम् । एवमेवान्येऽपि प्रवृत्त्या महान्तो विद्याबलशालिनोऽपि क्षुद्रा एव ।

अतो यस्तु यस्य कस्यापि क्षेत्रस्य महान् स महति एव पुरुषे स्वकीयं विद्याबलादिनैपुण्यं प्रदर्शयति नान्येऽत्रले । यथा सिंहः शृगाल न हन्ति न वा शशकम् । अतो विद्वद्भिः विपश्चिद्भिः, वीरैः सुवीरैः, अधिकारिभिः अधिकारिभिः मल्लैः सुमल्लैः राजनीतिज्ञैश्च कूटनीतिज्ञैरेव सह स्वबलस्य नैपुण्यं परीक्षितव्यम् न खल्वितरैरिति मे मतिः । महतामयमेव पन्थाः । न केवलं चेतनमेव जगदपितु जडोऽपि पदार्थः संसार एनमेव महनीयम् पन्थानमनुसरति, यद् प्रभञ्जनो यदि बलशाली तदा सः पुण्टमूल-युक्तान् वृक्षानेव उन्मूलयति न तु ग्रासादीन् इति सर्वथोचितमेवोक्तम्—

तृणानि नोन्मूलयति प्रभञ्जनो
मूढानि नीचैः प्रणतानि सर्वतः
स तूच्छित्तानेव तरुन् प्रवाघते
महान् महत्येव करोति विक्रमम् ॥

३२

गुणाः पूजास्थानं गुणिषु न लिङ्गं न च तथः

परमेश्वरपूजेवपुरुषपूजाऽपि संसारेऽनादिकालादेव प्रचलति । पुरुषोऽपि 'ईश्वरः सर्वभूतानां हृद्देशेऽजुन तिष्ठति' इति कथनमनुसृत्य नहीश्वरादभिन्नः । अत एव

मानवोचितगुणान्विताः धर्मपरायणाश्च पुरुषाः स्त्रियो वा, बालका वृद्धाः वा, धनिनो निर्धना वा, हृष्टाः गौराः वा, स्वदेशीयाः विदेशीयाः वा, ब्राह्मणाः क्षत्रियाः वा, वैश्याः शूद्राः वा, सर्वेऽपि पूजामर्हन्ति । पूजा च श्रद्धाभावापर्यणम् । एवञ्च गुणा एव श्रद्धाया आश्रयभूताः । अत्र एव गुणाश्चिन्तयित्वा मर्मणकारिणा महाकविना भवभूतिना विव्रितयाऽह्न्प्रत्या सीतां प्रति स्वकीयः श्रद्धाभावः प्रदर्शितः । या सीताऽग्निपरीक्षा-पारिताऽपि स्फुरितकठोरगर्भमादघाना निर्जने वने परित्यक्ता तां सम्बोधयाम्बुध्या उक्तम् यत् त्वं शिशुरस्तु शिष्या वा, त्वयि शिशुत्वमस्तु स्त्रीणं वा, परं त्वदीयो विशुद्धताया उत्कर्षो मम श्रद्धां दृढां करोति, यत्पूजाया आधाररूपा गुणा एव सन्ति, न तु लिङ्गं न वा वयः । श्लोकश्चायम्—

शिशुर्वा शिष्या वा यदस्ति मम तत्तिष्ठतु तथा,
विशुद्धैरुत्कर्षस्त्वयि तु मम भक्तिं दृढयति ।
शिशुत्वं स्त्रीणं वा भवतु, ननु वन्द्यासि जगतां,
गुणाःपूजास्थानं गृणिषु न लिङ्गं न च वयः ।

गुणाश्रितायाः पूजाया इदमपरं वैशिष्ट्यं यद् गूणी पुरुषः कस्यचिदेकस्यैव श्रद्धाभाजनं पूजाभाजनं वा न भवति अपि तु विश्वव्यापिगुणकारणात् सर्वस्यापि जगतः पूजा-पात्रत्वं भवति । इदमेव कारणं यत् रामः श्रीकृष्णो वा केवलं दशरथस्य दासुदेवस्य वा कस्यचित् स्ववान्धवस्यैव वा प्रियोनाऽऽसीत् अपितु-मर्षेणामेव । अत्र सर्वत्वेन त एव ग्राह्या ये धर्मप्रियाः मानवोचितगुणप्रियाश्च, न तु रावणादयः कंसादयो वा ये रामा-दीनां धर्ममपि अधर्मं गूणांश्च दोषानि च अनन्यन्त । एतादृशैस्तु रामादीनां गुणाना-मर्षेस्तेषां रामादीनां निन्दा नास्वाभाविकी । उक्तमेव—

न वेत्ति यो यस्य गुणप्रकर्षं

स तस्य निन्दा सततं करोति ।

गुणवास्तु पुरुषः सम्बन्धेन लघुरपि महती पूज्यः श्रद्धेयश्च भवति । उदाहरणार्थं जनकेन, रामभद्रेण पणित्यक्ता स्वतनयाऽपि नीता द्विनयकारणात् मातृवदाहता । यदुक्तमुत्तररामचरिते—

“आर्ये, मातृदेवजनसम्भवे ! ईदृशस्ते निर्माणलागः पणितः ।”

अत एव गुणवान् धर्मपरायणाश्च पुत्रोऽपि पित्रा, शिष्योऽपि गुरुणा, मेवकोऽपि स्वामिना मानयितव्य एव । अधर्मपरायणो गूणरहितश्च मन्त्रिको महानपि च जनः धर्मप्रियैः सत्त्वरिषद्विभङ्गं जननं केवलं अनाद्वियत एकपितृ त्यज्यतेऽपि इति नान्यथा उच्यते । निदर्शनार्थं धर्मप्रियेण मर्यादापुरुषोत्तमगामभक्तनेत्रिर्षिपणेन परमपण्डितः स्वभ्राताऽपि रावणः परित्यक्त इति कौ न जानाति । इत्यञ्चानेनेदं सर्वथैव स्पष्टं यत्

पूजायाः श्रद्धायाः वाऽऽधारभूता गुणा एव सन्ति न तु पुत्रादयः सम्बन्धाः । गुणवांश्च जनः कस्यचित् सम्बन्धिजनस्यापेक्षयाऽधिकमेव सम्मानं लभते, इत्यपि नायथार्थ-कथनम् ।

अस्माकं वर्णव्यवस्थाया अपि आधारभूता गुणा एव आसन् न तु जन्मानुसारं ब्राह्मणादयो वर्णाः । यदि प्राचीनकाले ब्राह्मणानाम् महत्त्वमासीत् तदा वेदाध्ययना-ध्यापनादिकर्मकरणादेव । एवमेव च सज्जनानां रक्षकाः क्षत्रिया एव श्रद्धेया आसन्तु भक्षकाः । अनेनैव प्रकारेण व्यापारगुणवन्तो वैश्याः सेवागुणसम्पन्नाश्च शूद्राः सर्वथा स्वगुणकारणादेव परस्परमाद्रियमाणाः स्वजीवनमयापयन्त । अनेनेद स्पष्टं यद् ब्राह्मणानां महत्ता कुलजन्मानुसारन्नासीत्, अत एवोक्तिरियम्—

“सूतो वा सूतपुत्रो वा योवा को वा भवाम्यहम् ।

दैवायत्तं कुले जन्म ममायत्तं तु पौरुषम् ॥”

अद्यतनी तु स्थितिः सर्वथा भिन्नैव यदधुना निरक्षरा अपि बहवोब्राह्मणा ब्राह्मणकुले जन्मग्रहणादेवात्मनः शिरोधार्यान् मन्यन्ते मदिरामत्ताश्चानेके क्षत्रियाः सतामनुपकारमपि कुर्वन्त आत्मन सुवीरान् गणयन्ति । किमधिकमद्यतु गुणाः गौणाः वर्तन्ते जात्यादीनि लिङ्गानि च प्रधानानि । अद्यतनोजातिपक्षपातो नितरां दूषितः । यदनुसरं बहवोब्राह्मणा ब्राह्मणानेव क्षत्रियाः क्षत्रियानेव, वैश्या वैश्यानेव शूद्राश्च शूद्रानेवोपकुर्वन्ति नान्यान् । अस्माकं भारतवर्षस्यावनतेरिदम् प्रमुखम् बीजम् । यदस्माकं देशे तेषां कृते एवोन्नतिसौकर्मं वर्तते येषां सम्बन्धिना उच्चाधिकारिणः । अन्ये बहवो उच्चात्युच्चोपाधिभाजोऽपि गुणवन्तोऽस्मिन् देशेऽनपेक्षितवृक्षमिव शुष्यन्ति । एतान् विपश्चिद्वर्यान् कोऽपि तृणमिवापि न गणयति । एते च गुणवन्तो, न केवल-मेतदेव यत् पदोन्नत्यादिकं साफल्यं नाप्नुवन्ति, अपि तु एते गुणविरहितैर्जनैः सहासं मूर्खोपाधिभाजो विधीयन्ते । गुणविरहितास्तु बहवो जनाः क्वचित् चरणवन्दनेन, क्वचित् मिथ्याप्रशंसया, क्वचिदुत्कोचेन क्वचिच्च सेवावृत्या स्वकार्यं साधयन्ति न विचारयन्ति स्वाभिमानं स्वकीयं मानवीयं चरित्रञ्च । एतांश्च गुणविरहितान् जनान् सफलीभूतान् दृष्ट्वा बहवो गुणिनोऽपि तेषामेव पद्धतिमनुसरन्ति, परन्नहि सर्वे । एते आदर्शभूता गुणिनो भौतिकावर्तन्ति स्वीकुर्वन्ति, बुभुक्षया-पीड्यमाना अपि जीवनं यापयन्ति अनेकांश्च क्लेशान् सहन्ते परं प्राणेष्योऽपि प्रियं स्वचारित्यं मानवीयांश्च गुणान्न त्यजन्ति । तेषान्तु इयमेव धारणा—

“मानो हि महतां धनम् ।”

वस्तुतस्तु मानवजीवने गुणानाम् महन्मूल्यं वर्तते । वैदुष्यादिगुणकारणादेव गुणिनो विद्वांसो राज्ञोऽपेक्षयाऽधिकैर्जनैः पूज्यन्ते । राजा तु स्वराज्य एव पूज्यते, परं विद्वान् सर्वत्रैव । अत एवोक्तम्—

“विद्वत्त्वं च नृपत्वं च नैव तुल्यं कदाचन ।
स्वदेशे पूज्यते राजा विद्वान् सर्वत्र पूज्यते ॥”

अत्रैवेदमपि वक्तव्यं यद् वैदुष्यादिगुणापेक्षया मानवीया गुणाः स्पष्टमेव प्रशस्ततराः । विद्वान्सोऽपि चरित्रगुणान् विना कदाऽपि न शोभन्ते । ‘विद्या विनयेन शोभते’, ‘आचार-होनान्नपुत्रन्ति वेदाः’ ‘शीलं परं भूषणम्’ इत्याद्युक्तयः मानवचरित्रस्यैव प्राधान्य प्रतिपादयन्ति । तदिदं चरित्रवलं महाबलम् । चरित्रवलाभावे तु वेदपारङ्गतं विद्वान्सं कोऽपि कथमपि न गणयति । अतो यद्यपि विद्यादिगुणा अपि मानवस्य पूजायाः कारणानि सन्ति, परं चारित्र्यादिगुणशोभितस्य मानवस्य या पूजा विधीयते साऽतिशयश्रद्धासमन्विता अधिकक्षेत्रव्यापिनी च । उदाहरणार्थम्, कोऽपि विद्वान् विद्याप्रियैरेव जनैराद्रियते परं सत्यादिवैशिष्ट्यसम्पन्नस्तु जनः न केवलं विद्वद्भिरेवापितु मूर्खातिमूर्खैरपि सम्पूज्यते । महात्मनागान्धिना ससारे या पूजा श्रद्धा च प्राप्ता सा न स्वकीयवैदुष्यकारणादपि तु चरित्रवलकारणादेवेति सर्वैः स्वीकर्त्तव्यम् । अतो विद्वत्तादिगुणैः सह यदि चारित्र्यवलमपिस्यात्तदा तु स्वर्णं सुगन्धयोगस्यैव स्थितिः ।

सामान्यतया तु गुणानामभावे मानवजीवनं पशवदेव वर्तते । येषु न विद्याद्यो गुणाः वर्तन्ते न च परोपकारादय एव तेषान्तु व्ययमेव जीवनम् । एतादृशास्तु जनाः ‘काकोऽपि जीवति चिराय वलिञ्च भृङ्क्ते’, इत्यनुसारं केवलं जीवनभारमेवावहति न तु मनुष्यजीवनं यापयन्ति । अत एवोक्तम्—

‘येषां न विद्या न तपो न दानं
ज्ञानं न शीलं न गुणो न धर्मः ।
ते मर्त्यलोके भुवि भारभूताः,
मनुष्यरूपेण मृगाश्चरन्ति ॥’

मानवेनातो याथार्थ्येन मनुष्यजीवनं यापयितुं विद्यादिगुणानां चरित्रगुणानाञ्च प्राप्तये सर्वथा प्रयत्नो विधेयः । गुणैर्यादृशं सम्मानं, स्नेहः प्रतिष्ठा च प्राप्यते तत् सर्वं नान्यैरसत्साधनैरित्यस्माकं दृढो निश्चयः । गुणातिरिक्तैः असत्साधनैर्यत् सम्मानं प्रतिष्ठा च प्राप्यते सा न स्थायिनी न वा लोकव्यापिनी न च सज्जनानुमोदिता । अतोऽस्माभिर्गुणानेव विचार्यन्नेषामादरः कर्त्तव्यः, न तु केवलम् आयुरादिलिङ्गान् दृष्ट्वेति कथनमेवास्माकं प्रधानम् । यद्यस्मद्भेदोऽपि अधिकारिणः शासकाश्च गुणान् विचार्य स्वकार्यं पारयिष्यन्ति तदाऽस्मद्देशवर्ती अष्टाचारः शोभन्मेव पलायिष्यत, इति वयं समुचितमेवाशं स्महे ।

व्यतिषजति पदार्थानान्तरः कोऽपि हेतुः

प्रेम जीवनस्य मूल्यातिमूल्यतमं वस्तु इति विषये न कस्यापि वैमत्थं भवि-
सुमहति । प्रेम किञ्चिदेतादृशं तत्त्वं यज्जडेष्वपि चैतन्यमारोपयति, विविधानपि
पदार्थान् योजयति, दूरातिदूरस्थानपि सन्निकटमानयति, असंख्यानपि जनान् एकसूत्रेण
बध्नाति, अपरिचितानपि परिचितान् करोति । किमधिकम्, प्रेम परमात्मानपि
प्रापयति ।

किं प्रेम्णः स्वरूपमिति जिज्ञासाया तु इदमेव वक्तव्यं यत् न रूपम्, न वा
वित्तम्, न वा किञ्चिदन्यद्वाह्यं वस्तु प्रेम्ण अश्रयभूतम्, अपि तु प्रेम किञ्चिदा-
न्तरिक एव पदार्थः पश्चानिर्वचनीयोऽपि । अनएव उत्तररामचरितस्य पष्ठेऽङ्के यदा
पुत्रत्वेन्नपरिचितमपि लव दृष्ट्वा रामस्य चित्त स्नेहेनाकृष्टं तदा तेनैतदेव मुनिर्णीतं
यत् कोऽपि आन्तरिक एव हेतुः पदार्थान् अन्योऽन्यसक्तान् करोति । अन्यच्च प्रीतयः
पितृ-पुत्रादीन् विविधान् सम्बन्धान् अपि नापेक्षन्ते । उपर्युक्तामेव धारणामर्थान्तर-
न्यासेन पोषयता महाकविना भवभूतिनोक्तं यद् यथा सूर्योदयं दृष्ट्वा पुण्डरीकवि-
कासस्य चन्द्रमसं दृष्ट्वा चन्द्रक्रान्तमणेश्च द्रवणस्य कोऽपि आन्तरिकोहेतुस्तथैव
प्रीतिहेतुरपि कश्चिदन्तर्भूत एव । तदेवोक्तम् मनोविज्ञानविशारदेन कश्चिद्रेण
भवभूतिना—

व्यतिपजति पदार्थानान्तरः कोऽपि हेतु
नखलु वहिरूपाधीन् प्रीतयः सश्रयन्ते ।
विकसति हि पतङ्गस्योदये पुण्यरीक,
द्रवति च हिमरश्मावुद्गते चन्द्रक्रान्तः ॥

यत् खल्वान्तरिकञ्च प्रेम तदेवाहंशभूतमपि । आन्तरिकप्रेमपरिपुष्टाः जना सदैवाहं त-
भावनावशीभूताः सुखदुःखावस्थयोः समानरूपेणैवावतिष्ठन्ते । एवैव प्रेम्णोऽहं तता या
सुख्याद्यथाता उत्तररामचरितकृता—

अहं तं सुखदुःखयोरनुगतं सर्वास्ववस्थामु यद्
विश्रामो हृदयस्य यत्र जरसा यस्मिन्नहार्थो रसः ।
कालेनावरणात्ययात्परिणते यत्प्रेमसारेस्थितं,
भद्रं प्रेम सुमानुषस्य कथमप्येकं हि तत्प्राप्यते ॥

अतो यत् प्रेम केवलं सुखे एव वर्तते न दुःखे, यत् रूपसौन्दर्यमपेक्षते नाऽन्यत्
यत् तदृग्निमानमेवापेक्षते न जराम्, यत् समृद्धिमपेक्षते न दैन्यम् न तत् वास्तविकं

प्रेम । वास्तविकन्तु तदेव प्रेम यत् दुःखेऽपि प्रकटीभवति, दीने, करणे, वृद्धे च वधति । एवञ्च ये जनाः जाति गोत्रञ्चाश्रित्य प्रेम क्लृवंन्ति न तेषां तत् प्रेमापि तु प्रवञ्चनमेव । विशुद्धास्तु प्रेमिणो न जातिं चिन्तयन्ति न वा किञ्चिदन्यद् बाह्य लिङ्गम् विचारयन्ति । किमस्माकमादर्शपुरुषेण रामचन्द्रेण शर्वर्याः अदीफलानां भक्षणवसरे तस्याः शवरजातिविचारिता ? नह्येतत् । एवमेव यदि भक्तप्रियेण श्रीकृष्णेन विदुरणाकोऽपि सानन्द स्वीकृतस्तदा तत्र प्रेम एव हेतुर्नन्यत् । एवमेव यदि कश्चित् कुरूपो, दीनो, हीनो वा केनचित् स्निह्यति तदा तत्रान्तरिकमेव प्रेम हेतुतया ग्राह्यम् ।

यदिदमान्तरिकं प्रेम तत् स्वार्थात् दूरातिदूर वर्तते । शृद्धश्चप्रेमी बाह्यतः स्वार्थसिद्धिमपूरयन्नपि प्रेमिणोऽपूर्वां सिद्धिं साधयति । अत एव कविवुल्लग्न्या भवभूतिनाऽपि उक्तम्—

न किञ्चिदपि कुर्वाणः, मोहयैर्दुःखान्यपोहति ।
तत्तस्य किमपि द्रव्यं यो हि यस्य प्रियो जनः ॥

यदुपर्युक्तेनश्लोकेन सर्वथा स्पष्टं प्रेमी कस्यापि अद्भुतमेव द्रव्यं वर्तते । अन्येषां लौकिकानां द्रव्याणामुपलब्धिः सरलतया भवितुमर्हति पर शृद्धस्य प्रेम्णो लाभो न सरलः । शृद्धप्रेमयुक्त वास्तविकन्तु सन्मित्र एकमेव पर्याप्तम्—यद्वत्ता भर्तृहरिणा—

एको देवः केशवो वा शिवो वा
एक मित्र भूपतिर्वायतिर्वा
एको वासः पत्तने वा वने वा
एका नारी सुन्दरी वा दरीवा ॥

स्वार्थपूतिवशात् वृत्तन्तु प्रेम न आन्तरिकं न च स्वाभाविकम्, तत्केवलं प्रदर्शनमात्रं प्रवञ्चनमात्रञ्च । एते स्वार्थसाधनपरास्तु प्रेमप्रदर्शकाः प्रवञ्चकाः मूखमपि विद्वापमिव स्निह्यन्ति, सरल विद्वासञ्च मिथ्याप्रेमप्रदर्शनेन प्रवञ्चयन्ति । कृष्णम् एतद्वत्स्नविक प्रेम यत् स्वार्थिनो जनान् स्वार्थवशात् गर्दभमपि पितरमिव पूजयितुं प्रेरयति । स्वार्थवशाज्जातम् एतादृशस्तु प्रेम स्वार्थपूर्तां मत्स्याम् किञ्चित्कालानन्तरमेव समाप्तिं याति । परमेतद्विपरीतं यदान्तरं वास्तविकञ्च प्रेम तत्र स्वार्थमुद्दिश्यवद्धते न वा हीयते, तस्य तु स्वाभाविकी एव उत्तरोत्तरवृद्धिरिति स्पष्टमेवोक्तं विपश्चिदभिः—

आरम्भपूर्वा क्षयिणीक्रमेण लघ्वीपूरा वृद्धिमती च पश्चात् ।
दिनस्यपूर्वाह्नं-पराह्णंभिन्ना छयेव मैत्री खलसज्जनानाम् ॥

अतश्चाद्यमाशयः स्पष्ट एव यत् वास्तविकं शृद्धञ्च प्रेम किमपि बाह्यं नापे-

क्षते, तत्तु किमपि आन्तरिकम् अनिर्भवनीयञ्च हेतुमेवात्रित्यावतिष्ठते इत्यञ्चायमेव कोऽपि विलक्षणो हेतुः पदार्थान् व्यतिपजति, इति 'व्यतिपजति पदार्थान्तरः कोऽपि हेतुः' इत्युक्त्वा भवभूतिना सम्यगेव प्रतिपादितम् ।

३४

चक्रवत् परिवर्तन्ते सुखानि च दुःखानि च

परिवर्तनं प्रकृतेर्नियम एव । परिवर्तनञ्च प्रकृतेः कश्चिदेतादृशः शासको यस्य कठोरम् कोमलम् वा शासनम् सर्वेऽपि प्रणतभावेन स्वीकर्वन्ति । उडो वा चेतनो वा नरो वा कुञ्जरो वा नृपतिर्वा भिक्षुर्वा ज्ञानी वा अज्ञानी वा कीटाः वा पतङ्गा वा सर्वेऽपि परिवर्तनशामनात् मुक्ताः भवितुं नाहन्ति । सत्राज्ञः परिवर्तनस्य अक्षयशासनस्यैवाय प्रत्यक्षः परिणामः यद् यत्र पूर्वं प्रामादा आसन् तत्राद्य तेषां भग्नावशेषा एव विराजन्ते, ये पूर्वं निर्जनप्रदेशा आसन् तेऽद्य विविध-विधरामणीयकशोभितैः प्रासादैः शोभन्ते । यत्र पूर्वं जलान्यासन् तत्राद्य स्थलानि दृश्यन्ते यत्र च स्थलान्यासन् तत्राद्य पर्याप्तिं पीयन्ते । एतत् सर्वं परिवर्तनस्यैव विलक्षणं कर्म यद् ये ह्यो राजान आसन् तेऽपि भिक्षुकाः सन्ति ये चाद्य समृद्धिशालिनः श्रेष्ठिनः राजानो वा विराजन्ते ते ह्यो भिक्षुका एव आसन् । कश्च जानाति यत् परिवर्तनकृपया ते 'पुनर्मूर्पको भवेति' रीत्या पुनर्भिक्षवो भविष्यन्ति । अद्यतने प्रजातन्त्रे शासनेऽस्य असंख्यानानि उदाहरणानि दृश्यन्ते, यत् यो ह्यः साधारणातिसाधारणं जीवनमयापयत् सोऽद्य मन्त्रिपदमलङ्कृत्य राज्यसुखमनुभवति अन्यस्मिन्नेव च दिने स्वकीयस्य संवस्य बहुमतहानेः पूर्वकालिकीमेव स्थितिं पुनः प्राप्नोति । अनेनेदं स्पष्टं यत् परिवर्तनस्य सत्ता सुखकरी क्लेशकरी च । परिवर्तनमहिम्ना एव च क्षणमात्र एव सुखं दुःखस्य, दुःखं च सुखस्य स्थानं गृह्णाति । अतएवोक्तं यत् सुखदुःखानि रथादिचक्रवत् परिवर्तनशीलानि सन्ति —

“चक्रवत् परिवर्तन्ते दुःखानि च सुखानि च”

सुखदुःखयोः प्रत्यक्षमेव क्षणिकत्वदर्शनात् लोके कोऽपि न सर्वतः सुखो न च दुःखी भवितुमर्हति । अस्य कारणन्तिवदमेववर्तते यत् सुखदुःखयोरारण्यारभूताः लौकिकविषया

एव यदा क्षणिकास्तदा तदाश्रितानि विविधानि सुखदुःखानिस्वभावत एव क्षणिकानि भविष्यन्ति । परिवर्तनमेव कश्चित् भागधेयमपि उच्यते । ये ह्यलु नियतिवादिनो भाग्यवादिनश्च तेषां तु इदं कथनं यत् मानवस्य सुखम् वा दुःखम् वा सर्वं भाग्याधीनमेव वर्तते । भाग्यस्य पंक्तिश्चापि चक्रारपक्तिरिव परिवर्तनं याति । यच्चोक्तं भासेनाऽपि—

“कालक्रमेण जगतः परिवर्तमाना
चक्रारपंक्तिरिव गच्छति भाग्यपत्तिः ।

सुखदुःखादिकस्य कर्तुः विनाशयितुश्च परिवर्तनस्य सर्वेशम् परमात्मानमतिरिच्य सर्वमेव व्यवहारक्षेत्रम् वर्तते । अस्य परिवर्तनसम्प्राप्तः सैन्यमपि विपुलम् । कदाचित् अतिवपेणम्, कदाचित् भीषणः प्रभञ्जनः, क्वचित् भूचालोपद्रवाः, कदाचित् महाव्याधिः कदाचिच्च महायुद्धानि परिवर्तनस्य सैन्यरूपेण कायं कुर्वन्ति । परिवर्तनस्य सैन्येन दत्तो महति दुःखे प्राप्ते सति पूर्वानुभूतस्यातिमहतोऽपि सुखराशेः केवलं स्मृतिच्छाया । एव मनुष्यस्य हृदयपटलेऽङ्कितं सती त तीव्रपरितापेन सन्तापयति । इदंनु अतीव विस्मयकारकम् यत् सुखदुःखयोः क्षणिकत्व साक्षात् अनुभवन्नपि मानवः मुखं प्रति लालायितः भ्रष्टाचारपरश्च दृश्यते । यदा सुखानां क्षणिकत्व स्वभावसिद्धमेव तदा तेषां कृते मानवस्य तृष्णाधिषयम् सर्वथानृचितमेव प्रतीयते । अतो मनुष्यस्येदमेव कर्तव्यं यत्तेन महदवैभव सुखराशश्च आसाद्यापि अहकार-भावनया मदोन्मत्तेन न भाव्यम् । तेन तु इदमेव कालिदासोक्तम् महत्त्वपूर्णं कथनम् मनसि धार्यम्—

“कस्यास्यन्तं सुखमुनतं दुःखमेकान्ततो वा
नीर्चगच्छत्युपरि च दृशा चक्रनेमिक्रमेण ।”

यथा ऐश्वर्यशालिभिः सुखराशिमवाप्यापि मदोन्मत्तेर्न भाव्यम् तथैव अनेकविधदुःखानुभवद्भिरपि जनैरतिशयेन विक्लैर्न भाव्यम् । यथा सुखानि क्षणभगुराणि तथैव दुःखान्यपि । महतोऽतिमहदपि दुःखक्षणमात्रेणैव विनश्यतीति नाश्वर्यास्पदम् । अतिनिर्घनः सुदामा नामको विप्रः भगवत्कृपया कथं क्षणमात्रेणैव विविधवैभवसम्पन्नः सञ्जात इति विदितमेव सर्वेषाम् । अधुनाऽपि ‘लाटरी’ पद्धत्या श्रमिकाः, भारवाहकाः निर्घनकृपकाः अतिनिर्घनाश्चाऽप्ये जना अनायासमेव लक्षानां पञ्चकं, त्रयं द्वयम् वा प्राप्य क्षणमात्रेणैव वैभवसम्पन्नाः जायन्ते । अतो महत्यामपि विपदि व्यसनेप्राप्ते मनुष्येण हतोत्साहेन न भाव्यम् । ये व्यसने न मुह्यन्ति ते श्रेयासि प्राप्नुवन्त्येवेति सरित्सागरेऽपि सम्यगुक्तम्—‘अश्नुते स हि कल्याणं व्यसने यो न मुह्यति ।’ अतो न सुखात्

अत्यन्तं हृषितव्यम् न वा दुखात् मेतव्यम् यद्द्वौ अपि परिवर्तनशीलो क्षणिको च ।
अत एव सुखदुःखयोः समताया उपदेशो भगवता श्रीकृष्णेन अर्जुनमपि दत्तः —

“सुखदुःखे समे कृत्वा लाभालाभोजयाजयी ।
ततो युद्धाय युज्यस्व नैवम्पापमवाप्स्यसि ॥”

३३

उद्योगिनं पुरुषसिंहमुपैति लक्ष्मीः

लोके लक्ष्म्याः बहूनि रूपाणि दरीदृश्यन्ते । यथा राज्यलक्ष्मीः, विजयलक्ष्मीः
धनलक्ष्मीश्च । भोगप्रधाने चास्मिन् संसारे मानवस्य लक्ष्मीप्राप्त्यै प्रयासोऽपि स्वाभा-
विकः । ये लक्ष्मीवन्तस्त एव सर्वगुणसम्पन्ना अपि मन्यन्ते । अत एवेयमपि उक्तिः
प्रसिद्धा जाता—

“सर्वे गुणाः काञ्चनमाश्रयन्ते”

लक्ष्मीप्राप्तिः कथं भवेदिति कृतेऽपि मानवस्य जिज्ञासा स्वाभाविकी । अत्रेदमपि
निगदनं नानुचितं यत् संसारे लक्ष्मीप्राप्त्यै प्रयतमानाः जनाः द्विप्रकारका अवलोक्यन्ते ।
एके तै ये आत्मानं दैवाधीनं कृत्वा लक्ष्मीप्राप्त्यै प्रयतन्ते अपरे च ते ये उद्योगं कृत्वा
लक्ष्मीमधिगन्तुमीहन्ते । ये च पूर्वं दैवाधीना अनुद्योगिनस्ते स्वकीये लक्ष्यलाभं प्रायशो-
ऽसफला एवावलोक्यन्ते । यैः कैश्चिद् विनैव प्रयासं लक्ष्मीप्राप्तिः क्रियते चेत्तदा तैस्ता-
दृश आनन्दो नानुभूयते यादृश उद्योगिमिल्लक्ष्मीप्राप्त्यनन्तरम् । अपरञ्चानुद्योगेन
प्राप्तायाः लक्ष्म्याः दैवपरैर्जनैः रक्षाऽपि कर्तुं न शक्यते । अतो दैवाधीनतया लक्ष्मी-
प्राप्तिप्रयासः सर्वथा निष्फल एव । ये चोद्योगिनो लक्ष्मीसमुपासकास्ते सर्वदैव हृष्टा
अवलोक्यन्ते । उद्योगिभिस्तु जनैः साफल्यभावेऽपि उद्योगजन्य आनन्दोऽनुभूयते एव ।
सामान्यतयोद्योगिनः सर्वदैव लक्ष्मी प्राप्नुवन्ति ।

कार्पण्यदोषयुक्ता एव जनाः दैवाधीनाः जायन्ते । मनुष्यैः सदैव दैवाधीनताम्
परित्यज्य उद्योगो विधेयः । उद्योगे कृतेऽपि यदि कार्यं न सिध्यति तदा नायम् मान-
वस्य दोषः, अतोऽस्मिन् विषये मानवेन पश्वात्तापो न विधेयः । अत एवोक्तम्—

उद्योगिनं पुरुषसिंहमुपैति लक्ष्मी—
दैवेन दैयमिति कापुरुषाः वदन्ति ।

दैवं निहस्य कुरु पौरुषमात्मशक्त्या
नत्ने कृते यदि न सिध्यति कोऽत्र दोषः ॥

अतः लक्ष्मीप्राप्त्यै प्रयत्नमानैर्मानवैरुद्योगपरैर्भाव्यम् । केवलं कल्पनेन विचार-
णेन वा बलवतामपि कार्याणि न सिध्यन्ति । यदुक्तमपि—

उद्योगेनैव सिध्यन्ति कार्याणि न मनोरथैः ।

न हि सुप्तस्य सिहस्य प्रविशन्ति मुखे मृगाः ॥

उद्योगेन साफल्यमभिलषतामस्माकं नायमाशयो यद् वयं दैवं नहि स्वीकृतम् । वयमपि
दैवविश्वासिनः, परमम्माकम् कृते उद्योगस्यैव प्रधानता न तु दैवस्य । उद्योगेन साफल्य
प्राप्तवता बहूनि उदाहरणानि सन्ति । किं पुरुषाः, पशुपक्षिणः कीटाश्चापि उद्योगेन
स्वकार्ये साफल्यमाप्नुवन्ति । किमत्र नोचितम् पिपीलिकाया उदाहरणम्, या स्वकीये-
नोद्योगेन महत्या अपि बालुकाराशेः शर्कराकणानाञ्च सचयं कृत्वा शर्करार शि सञ्चि-
नोति । विश्वे सर्वदा सर्वैरेव महापुरुषैः स्वोद्योगगाधनेनैव साफल्यम् प्राप्तम् । उद्योग-
साधनेन जना असम्भवान्यपि कार्याणि साधयन्ति । अङ्गलदेशीयैशोसकै श सिते भारत-
वर्षे स्वतन्त्रताप्राप्तेः कल्पनाऽपि नासीत् । पर स्वातन्त्र्याभिलाषिर्महात्मागान्धिजवाहर-
लालादिभिर्भारतीयैश्च भवतैस्त्यागमयेन स्वकीयोद्योगेनासम्भवापि स्वतन्त्रता सम्प्राप्ता,
इति को न जानाति ।

लौकिकानामेव साध्यानां प्राप्त्यै उद्योगो नापेक्ष्यत अपि तु अलौकिकसाध्य
मोक्ष प्राप्तुमपि उद्योगस्यापेक्षा वर्तत एव । यथा ज्ञानमार्गानुमानिभिरात्मस्वरूपस्य
बोधार्थं “श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः” इत्यनुमत्त घवणादीना साधनता
स्वीक्रियत एव । अतो लौकिकानामलौकिकानाम् वा साध्यानां प्राप्तिः प्रायश उद्यो-
गमपेक्षत एवेति सुनिश्चितम् ।

५६

कामी स्वतां पश्यति

कामो मनमिजः । मनमो जातत्वात् कामस्य प्रबलत्वं सहजम् । अस्य त्वेतदेव
कारण यन्मनसो वेगः प्रभावश्च सर्वाधिकः । विवेककर्त्रीङ्गुदिरपि मनसा जय्यते ।

आत्मतत्त्वजिज्ञासापि च मनसोद्वेगमवलोक्य दूरं पलायते । एतन्मनश्चाञ्चल्यं स्वाभाविकम् । अतएव गीतायां

चञ्चलं हि मनः कृष्ण प्रमाथिवद्दृढम् ।
तस्याहं निग्रहं मन्ये वायोरिव सुदुष्करम् ॥

इत्युक्त्वा मनसः प्रादुर्भूतं सूचितम् । मनसः प्रादुर्भूते सति कामिनो हृदि विवेकाभावो-
निवार्यः । वस्तुतस्तु कामी मदान्धो नृप इवास्ति । यथा मदान्धो नृपः विवेकं विस्मृत्य
स्वेच्छया आचरति तथैव कामीजनोऽपि कामान्धो भूत्वा स्वेच्छापूर्त्ययमेव सर्वं या-
प्रयतते । कामिनो विविधाः, कामानाम् असंख्यत्वात् । कश्चित्, यदि अर्थं कामयते
तदाऽन्यो विद्याम्, कश्चिद् यदि प्रतिष्ठां कामयते तदाऽन्यः पुत्रादीन् अन्यश्च रमणीम् ।
यद्यपि सर्वेऽपि कामा अशान्तेरविवेकस्य च कारणानि सन्ति परं सर्वेष्वपि मदनोत्पा-
दितस्य कामस्य प्रभावोऽस्ति शयेन वनीयान् । के न वशीभूता अस्य कामस्य । तत्त्वज्ञानो
महर्षिर्नारदोऽपि कामाकूलो भूत्वा मोहिनीम् दृष्ट्वा मुग्धो दभूव । एवमेवातसत्या-
न्यपि उदाहरणानि प्राप्यन्ते । इत्यञ्च कामस्य प्रभावो दुर्जेय एव ।

कामिनः स्वभावस्तु कश्चिद् विलक्षण एव । मदनप्रभावप्रभावितोऽन्धश्च
कामो सर्वमपि जगत् स्वेच्छानुत्पमेव मनुते । यदि कामो कामपि मुन्दरीममिसपति
तदा तस्य त्वयमेव निर्णयो यत् सापि तमवश्यमेवेच्छति । यदि कदाचित्काचिद्
रमणी किञ्चिदन्यत् पदार्थमवलोकयन्ती कामिनः संमुखमास्ते तदा त्वयं सर्वयैव
निश्चिनोति यदियम् मयि अनुरक्ता एव । कामिनोऽप्यमपि स्वभाव उल्लेखनीयः यदयम्
केवलं चेतनप्राणिनामेव क्रियाकलापान् आत्मपरान् न मनुतेऽपितु जडप्रकृतेरपि क्रिया-
मात्मन्यारोपयति । अयमेव हेतुर्यत् कनिकायाः कम्पने कामिना प्रियायाः सङ्केता-
नमनूमीयते । पत्नायाम् प्रकम्पे च रमण्याः भ्रूविलासोऽनुभूयते कोकिलायाश्च रवे
विरहिण्याः वेदनाश्रावः श्रूयते । किमधिकम्, कामिना काका अपि विरहदग्धप्रियायाः
धूमात् धूमायिता अवलोकयन्ते कामिनस्तु कृते नाहारजलान्यपि अश्रूणि, विल्वफला-
न्यपि कठोरस्तनानि, मधुकरगुञ्जितान्यपि मुगीतानि, विद्युल्लेखाऽपि च प्रिया कर-
घनी इव प्रतिभाति । अत्यन्तं ज्वलन्तञ्चात्रोदाहरणम् मेघदूतान्तर्गतकालिदासचर्चि-
तस्य यक्षस्य यः प्रियाविरहाद् व्याकुलो मेघमेव स्वसन्देशहरं दूतम् अमनुत् । एव-
ञ्चायम् कामी यसः स्वकामवृत्त्यैव मेघेन सह वाग्धवसम्बन्धमपि अस्थापयत् । अय-
ञ्चास्य यक्षस्य हृदि निष्प्राणं मेघं प्रति-दूतभावः वाग्धवभावश्च समजनि, इत्यस्याः
समस्याया उत्तरं कालिदासेन मेघदूत एव इत्थं दत्तम्—

धूमज्योतिः सलिलमस्तां सन्निपातः क्व मेघः,
सन्देशार्थाः क्व पटुकरणीः प्राणिभिः प्रापणीयाः ।

इत्यात्सुखयादपरिगणयन् गुह्यकस्तं ययाचे,
कामार्ता हि प्रकृति कृपणाश्चेतनाचेतनेषु ॥

यत् कालिदासस्य 'कामार्ता' इत्यादि कथनेन स्पष्टं कामिनो जनाः जड्चेतन-
प्रकृतिकृतां सर्वांमपि क्रियाम् आत्मपरायणाम् मन्यन्ते । कामिनो दुष्यन्तस्योदाहरणे-
नैतत् स्पष्टमेव दृश्यते यत् कामवासानावासितः कामी कथं सर्वांमपि प्रियाकृतव्यापारान्
आत्मार्थकृतान् मन्यते । यदधोलिखितेन शाकुन्तलश्लोकेन सुविज्ञातम्, दुष्यन्तः प्रियायाः
शकुन्तलाया विविधानपि व्यापारान् आत्मपरायणानेव जग्राह—

स्निग्धं वीक्षितमन्यतोऽपि गमने यत् प्रेरयन्त्या तथा,
यातं यच्च नितम्बयोर्गुस्तया मन्दं विलासादिव ।
मा गा इत्युपसृद्धया यदपि सा सासूयमुक्ता सखी,
सर्वं तत् किल मत्परायणमहो कामी स्वतां पश्यति ॥

कामिना केवलं आत्मपरायणामानुकूल्यमेव प्रकृती न दृश्यतेऽपितु प्रतिकूलताऽपि ।
उदाहरणार्थं कामी नलः कैतकमवलोक्येदमेव अकल्पयत् यत् पुण्यघ्नवा कामो मधुना
आर्द्रं करः सन् केतकधरागैर्धूलिहस्तयन् दमयन्त्यासत्तं माम् उद्दिश्य स्वकीय धनुः
शरसात् करोति । न केवलमेतदेवापितु कामी नलस्त कैतकरूपा ऋषयत्यपि । एतदेव
स्पष्टं श्लोकेनानेन—

धनुर्मधुस्त्रिन्न करोऽपि भीमजापरं परागैस्तवघ्नलि हस्तयन् ।
प्रसूनघन्वा शरसात् करोति भामिति ऋघाऽऽक्रुष्यत तेन कैतकम् ॥

कामिनः कामपीडा स्वाभाविकी । 'कामी स्वतां पश्यति' 'न कामवृत्तिवंच-
नीचमीक्षते', इत्यपि सहजम् । परम् मानवेनोक्तप्रकारकान् उद्घरणात् गृहीत्वा काम-
वृत्तेः समर्थनं न हि कार्यमित्यपि लेखनमृचितमेव । यदि मनुष्यः कामवशीभूतोऽनुचित-
माचारमाचरेत्तदाऽव्यवस्थैव स्यात् । अतो मानवमर्यादायाः शीलस्य संस्कृतेषुच विकासः
तदैव सम्भवति यदा मनुष्यः कामवृत्तेः संयमनाय प्रयतते ।

शीलं परं भूषणम्

अस्माकं देशस्य संस्कृतिः सम्यक्ताचान्यदेशापेक्षया विलक्षणोति विश्वस्य बहु-
भिरपि विचारकैः स्वीक्रियते । 'आचारहीनान पुनन्ति वेदाः' आद्याः सूक्तयोऽपि
आचारस्यैव महनीयम् महत्त्वं समर्थयन्ति । अनेकशास्त्रविचक्षणो अपि आचारम् विना
न शोभन्ते । शीलञ्चाचारस्य प्रमुखं तत्त्व गण्यते । अत एव शीलाचारः परमाचारः ।
शीलाचारम् विना विद्वांसोऽपि अज्ञाः गण्यन्ते, धनिनोऽपि अनाद्रियन्ते, बलशालिनोऽपि
प्रभावरहिताः दृश्यन्ते । अतः शीलमुत्कृष्टतमो मानवीयगुण इति निर्विवादम् ।

किं शीलमिति जिज्ञासायान्तु इदमेवास्माकं निवेदनं यत् छात्राणाम् गुरुन्
प्रति श्रद्धाभावः, बालानां युवकान् प्रति, बालकानां बालयुवकानाञ्च वृद्धान् प्रति
समादरः एवञ्च पुत्रस्य पितरम् प्रति, पत्न्याः पतिम् प्रति, अनुजस्य ज्येष्ठभ्रातरम्
प्रति विनम्रतापूर्णा व्यवहारः शीलस्यैव प्रत्यक्षं स्वरूपं वर्तते । न केवलमेतदेवापितु
सर्वेषामपि मानवानां शिष्टो व्यवहारः शीलस्यैव स्वरूपम् । अन्यञ्च शील मानवस्य
सच्चरित्रस्य प्रतीकरूपम् ।

के शीलाचारस्य लाभाः ? किमस्य माहात्म्यमिति तु लोके प्रत्यक्षमेव दृश्यते ।
यानि कर्माणि घनेन, बलेन, विद्यया वा न सिध्यन्ति तानि शीलाचारेण सरलतर्यैव
सम्पाद्यन्त इति सर्वथा लोकव्यवहारेऽनुभूयते । शीलमेतादृशम् विलक्षणमौषधम् वर्तते
येन पापाणहृदया अपि जना आर्द्रायन्ते, क्रूश अपि सदया जायन्ते अहंकारज्वरसन्तप्तोश्च
शीतलायन्ते । शीलमतिविलक्षणगुणसम्पन्नम् भूषणम् वर्तते । शीलमेतादृशम् भूषणं यद्
विना विद्या, वैभवम्, बलम् वेद्यभूषा चापि न भूषयति । ये चाऽविद्वांसो, निर्धनाः निर्वलाश्च
तेऽपि शीलभूषणेन सुभूषिता जायन्त इति नाविदितम् भवताम् । स्त्रीणां कृते तु शीलम्
विशिष्टम् भूषणम् विचार्यते अतएवोक्तम्—भोजप्रवन्ध कृता—'शीलेन प्रमदा' इति ।
अयमाशयोऽत्रास्माकं यत्रायः विविधैः सुवस्त्रैः स्वर्णाभरणैश्च न तथा भूषयन्ते यथा
शीलगुणेन । शीलम् विना तु नारीणां रक्षणाभूषणानि सद्बस्त्राणि च भारभूतान्येव
भवन्ति । सुशीला च नारी सद्बस्त्रैः सद्बलङ्कारैश्च विनाऽपि सम्यक् शोभत एव ।

शीलस्य या इदानीन्तनी गतिवर्तते तद् वय सर्वे जानीम एव । आधुनिकस्तु
पुत्रः प्रायशः मातापितरौ न प्रणमति न चादरमेव करोति तयोः । एवमेवोऽप्येवामाधु-
निकानां शिष्यादीनामपि कथा । न केवलमेतदेवापितु आधुनिकस्तु अनेकानेकाः पुत्राः
शिष्याश्च स्वानुचितस्वार्थस्य पूर्तिमदृष्ट्वा स्वगुरुजनान् गुरुश्चानेकघाऽपमानयन्ति

ताऽयन्ति मारयन्ति च तान यथावसरमिति नोदाहरणान्यपेक्ष्यन्तेऽधुना यत् क्षणे क्षण एव एव भूतो व्यवहारः श्रयते दृश्यते च । यत्र भारतवर्षे 'मातृदेवो भव, पितृदेवो भव, आचार्यदेवो भव' इत्याद्यनुसारमुपयुक्तान् प्रति व्यावहारिकी देवधारणाऽऽसीत् तत्रेदंशी कृगतिस्त्वन्नैति महद्दुःखस्य प्रसङ्गः ।

कान्याधुनिकयुगस्य दुःशीलतायाः कारणानि सन्ति, इत्यन्वेषणं न कठिनम् । मम मते तु भीतिकृताप्रधानपाश्चात्यसंस्कृतेः प्रभावो भारतीयाध्यात्मिकवृत्तेश्चाभावो भारतवर्षे शीलविघातस्य कारणम् । अतो भारतवर्षे शीलरक्षायामयमेव प्राथमिक उपायो यद् नैतिकशिक्षाऽनिवार्या स्याद्येन ह्यन्नेष्वारम्भत एवाध्यात्मिकवृत्तेरुदयः स्यात् । शीलम् मनुष्यस्य सर्वोत्तम रत्नम् । अतः शीलस्य रक्षा स्त्रीपुरुषैः स्वप्राणानामप्याहति दत्त्वा करणीया । भारतवर्षे एतादृशाः सहस्राशिकाः पुरुषाः सञ्जाता यैः प्राणप्रणैरपि स्वकीय शीलमभिरक्षितम् ।

देश्या नीतयाऽशोकवाटिकायामनेकानपि कष्टान् सहन्त्या स्वशीलस्य रक्षा वृत्ता । एवमेव रामेण कैकेय्याः क्रौर्यपूर्णव्यवहारे सत्यपि स्वकीयं शीलं न परित्यक्तम्, कैकेयी प्रति च पूर्णतयाऽऽदरभावः प्रदर्शितः । एवमेव सर्वैरपि शीलपरिरक्षणमत्यावश्यकम् । यस्य शीलं नास्ति तस्य किमपि नास्ति यस्य च शीलं रक्षितं तस्य सर्वं सुरक्षितमिति दृढा धारणा स्यात् सर्वेषाम् ।

मौनं स्वार्थसाधनम्

विपुलभोगायतनेऽस्मिन् ससारे मानवानां भोगानां कृते जिह्वालीत्य प्रायश एव दृश्यते । अद्यतनाश्च मानवाः बहुविधान् स्वार्थान् साधयितुं कथमुचितमनुचितञ्च माद्वनजालम् प्रसारयन्ति, इत्यपि नास्पष्टम्, यदेव यदि अन्येषामनुचितमालोचनं कुर्वन्ति तदाऽप्ये शठस्वभावानुसारम् विवादं क्लहादिकश्च कृत्वा स्वार्थं साधयितुम् प्रयतन्ते । स्वार्थसाधका एते अन्येषा बहुमूल्यान् विपुलानपि गुणान् दोषामिव प्रस्थापयन्ति सम्पदञ्चान्येषाम् तृणमिव मन्यन्ते । बहुज्ञानो विदुषाञ्च 'एते वृद्धिहीना मूर्खा' इत्युक्त्वा अन्यथाप्रचारं कुर्वन्ति । शठैरुपयुक्ते व्यवहारे कृते सति गुणवद्भिः सम्पन्ने-

विपश्चिदादिभिश्च कथं व्यवहर्तव्यम् इति महत्त्वपूर्णां जिज्ञास्यश्च प्रश्नः । किं
 मृगवन्नादिभिः स्वकीयस्य वास्तववैशिष्ट्यस्य निन्दकानामन्यथाप्रचारकानाम् मिथ्या-
 प्रवादप्रसारकानाञ्च मृगान्मोचनस्य निराकरणं कर्तव्यम् यद्वा तैः सह विवादः कलहो
 वा कर्तव्यः ? अत्रेयम् वस्तुकात्मता यदेतत् उपर्युक्तं सर्वमेवाशोभनं मज्जनानां कृते ।
 मतां कृते तु एकमेव औपम्यं विज्ञापितं विचक्षणैः शास्त्रकृद्भिः तच्च "मौनं स्वार्थ-
 साधनम्" वस्तुतो मौनम् मानवगुणेषु दहसूत्यम् । मौनसाधनेन तु साधारणोऽपि जनः
 सर्वेषां प्रियः सञ्जायते । निदर्शनार्थं यदि कश्चित् सुजनः घटसम्पादितस्य स्वकीयस्य
 मृगान्मोचनस्य निराकरणमकृत्वा मौनमाश्रयते तदानेन मौनिना लाभद्वयम् प्राप्यते ।
 एकमेवयं लाभो यद् विपक्षी निन्दको वाददूको यदा वदुःशः मज्जनस्य निन्दामालो-
 चनञ्च कूर्वन्तपि सन्पूरुषस्य प्रतिवचनं हि प्राप्नोति तदा कक्कुरमिव वृक्कनं कृत्वा
 स्वयमेव तूष्णीमाव धत्ते । अन्यञ्च दुर्जनव्यवहारेणापि अरुष्टम् मौनिनम् सत्पूरुषं
 दृष्ट्वा लौकिको जनः सर्वथैव तं प्रणमयति । एवञ्चायं सहिष्णुर्माँनी सर्वेषामेव श्रद्धा-
 भाजनताम् गच्छन्ति । लोकेन निन्दितो वृणितश्चात्याचारी दुर्गतामा अत्यन्तं लज्जितः
 जीवन्नपि मृत इव प्रतीयते । एवमेव जीवनस्य विविधेष्वपि क्षेत्रेषु मोनेनैव कार्याणि
 सिध्यन्ति । कार्यालयेषु अधिकारिणः श्रेष्ठिनः स्वामिनो वा यदा स्वमेवकानां कामपि
 क्वटिं दृष्ट्वा तेषु रोषवर्षणं कुर्वन्ति तदा एके तु अधिकारिजनान् प्रत्युत्तरं ददति
 विवादञ्च कुर्वन्ति अपरं च सर्वथा मौनमवलम्ब्य तेषां वचः बधिरा इव शृण्वन्ति न
 च तर्कवितर्कं कुर्वन्ति । एते च कोपोन्मत्ता अधिकारिणः तथैव स्वयमेव शाम्यन्ति यथा
 घटाटोपयुक्तो मेघ जलवर्षां कृत्वा स्वयमेव शान्तायते । एवञ्च गुरोरपि उपदेशं ये
 शिष्याः मिथ्यातर्कानामकृत्वा मौनमाश्रित्य शृण्वन्ति त एव ज्ञानमवाप्नुवन्ति नाऽन्ये ।
 विशेषतस्तु अध्यात्मक्षेत्रे ये जिज्ञासवः तर्केण ब्रह्मस्वरूपं ज्ञातुमभिलषन्ति ते "नैषा
 तर्केण मतिरपनीया", इति उपनिषद्वाक्यानुसारं कदापि आत्मस्वरूपबोधं कर्तुं
 नार्हन्ति । परमेतद्विपरीतं ये खलु मौनावलम्बिनः ब्रह्मजिज्ञासवः शिष्यास्ते ब्रह्म-
 विद्योपदेशं सरलतथैव गृह्णन्ति मोक्षपदञ्च लभन्ते । किमधिकम्, जडोऽपि विद्वत्स-
 भायां तावदेव शोभते यावत् मौनमवलम्बते । विदुषाम् मध्ये च जडो यदि किञ्चिद्
 ब्रवीति तदाऽयम् सर्वेषाम् हास्यतामेव याति । अतश्च मौनम् मूर्खाणामपि बलंकरणम् ।
 अत एव चोक्तमपि—

स्वायत्तमेकान्तगुणं विघ्नान्ना विनिर्मितं छादनमज्जतायाः ।

विशेषतः सर्वविदां समाजे विभूषणम् मौनमपण्डितानाम् ॥

ये च विद्वान्मो घनिनो गुणिनः सेवकाः शिष्याः वा मौनमकृत्वा स्वविरोधिभिः नह
 विवादं कलहञ्च कूर्वन्ति तेषामेका त्वयं हानिर्यत्तेषां समयस्य दुरुपयोगः सञ्जायते
 अपरञ्च तेषाम् वैदुष्यादिगुणा अपि हीनतां यान्ति । अतः सद्भिः, विद्वद्भिः, अत्रैः,

गुणिभिः सम्पन्नैर्वा स्वविरोधमवलोक्य मौनमेव धार्यम् । मौनेन सर्वेऽपि विरोधिनः स्वयमेव तथैव शाम्यन्ति यथा घृताहुतीनामभावे तनूनपात् ।

मौन स्वार्थसाधनामिति सिद्धान्तः नहि सार्वत्रिकः न वा सार्वकालिकश्च । अतश्चोरान् चौर्यकर्मरतान् दृष्ट्वा अन्याश्च विविधप्रकारकाननुचितकर्मपरान् दृष्ट्वा मौनावलम्बनम् पापमेव । अतोऽवसरानुसारमेव मौनस्य साधनताऽङ्गीकरणीयेति सुधियः स्वयमेव विचारयन्तु ।

३९

मानो हि महतां धनम्

लोकेऽस्मिन् जीवन्मुक्तानतिरिच्यान्ये सर्वेऽपि अनेकप्रकाराणि धनानि प्राप्तुं प्रयतन्ते । एतेषु केचित् विद्याधनाः विद्यामेव सर्वोच्चधन मन्यन्ते; केचित् 'सर्वगुणाः काञ्चनमाश्रयन्ते' इति विचारयन्तः काञ्चनमेव सर्वं मन्यन्ते, केचित् सौन्दर्यसम्पन्नतां रमणीमेव च सर्वोत्कृष्ट धनं मन्यन्ते । परमेके विलक्षणा एव महान्तः सन्ति येषां कृते विद्या-वैभव-रमण्यादिभ्योऽपि श्रेष्ठं धन मानधनं वर्तते । तेषां विषये एव इयम् उक्तिः प्रसिद्धा—

“मानो हि महतां धनम्”

ये खलु मानैकधनास्ते तु काञ्चनादिक तृणवत् मन्यन्ते । लक्ष्मीप्राप्तिस्तु तेषां जीवनस्य आनुपूर्णाङ्गमेव फल वर्तते । यद्योक्तमपि भारविना स्वकीये किरातार्जुनीये—

“अभिमानधनस्य गत्वरैः,

असुमिः स्यात्सुयशश्चिचीपतः ।

अचिरांशुविनासचञ्चला,

ननु लक्ष्मीः फलमानुपङ्गिकम् ॥

ये मानैकधनाः महान्तः मानवास्ते न अभिलषन्ति धनं नापि वा पदोन्नतिम् । एते क्लेशं सहमानाः अपि स्वजीवनयापनं वर मन्यन्ते, परं मानधनं त्यजन्ति । अतएव बहुवोऽपि मानाभिलाषिणः साधवोऽधिकारिणा मित्याप्रसङ्गाकारणं स्वप्राणघातमिव

स्वीकृवंति । एते तु मानप्रियाः स्वबान्धवान् मित्राप्यपि च त्यजन्ति परं न व्युञ्जन्ति मानमर्यादाम् । किमधिकम्, स्वमानरक्षायै मानैकधनाः नर्वाप्यपि नांसारिकमुखानि अनुश्रवापि उपेक्षन्ते, परं पूर्णरूपेण प्रयतन्ते रक्षितुं स्वाभिमानम् । अत्राचनञ्चापि महतां मानिनामनिवार्यमेव लक्षणम् । एते महान्तो मानिनः सर्वमपि परित्यक्तुं समर्था भवन्ति स्वकीयमयाचनव्रतं न त्यजन्ति । तदेवोक्तं नैपद्येऽपि श्रीहर्षेण—

“त्यजन्त्यसूनुं धनं च मानिनो वरम्,
त्यजन्ति न त्वेकमयाचित्व्रतम् ।”

लौकिकसम्पत्त्यभावेऽपि मानशालिनो जनाः कथमाव्रियन्ते आराध्यन्ते जनैरित्यपि नाविदितं भवताम् । महात्मान्दिना, मरदारभगदग्निहेन च आङ्गलानामत्याचारं विमह्य कथं न्दमानरक्षा देशाभिमानप्रतिष्ठा च रक्षिता इति नास्पष्टम् । भारतवर्षे विदेशेषु च स्वमानरक्षाया असत्यानि उदाहरणानि दृश्यन्ते ।

मानैकधनवृत्तेरिदमपरं फलं यदेतद्वृत्तिमम्पन्नाः मानिनो न केवलं स्वत एव मुखिनो जायन्ते अपितु लोके मानमर्यादायाः प्रतिष्ठामपि कृवंति ।

ये च धनं पदं वा सर्वं स्वीकृवाणाः स्वमानप्रतिष्ठा गौणरूपामङ्गीकृवंति तेषान्तु कृगतिरेव अवचोचयते लोके । मानधनगहितास्तु एते न हि केनचित् हृदा आद्वियन्ते न वा आत्मतुष्टिमेवाप्नुवन्ति । स्वार्थपरास्तु जनास्तथैवघृष्यन्ते यथा पापिनः । अतएव आत्मरक्षायै, देशप्रतिष्ठायै, मानवतायाश्च पृष्ट्यै, मानधनस्य रक्षणं करणीयम्, यन्मानधनं सर्वथाऽमूल्यं सर्वाधिकमहत्त्वपूर्णञ्च । अतएव सत्यं उक्तमस्ति कविभाषेण स्वकीये शिशुपालवधे महाकाव्ये “मानैकधनाः हि मानिनः” ।

— — —

६०

आलस्यं हि मनुष्यदृष्ट्यां शरीरस्थो महान् रिपुः

यथा नुष्टासम्पन्नोऽपि चन्द्र एकेनैव लाञ्छनेन सर्वोपो जायते, अमलोऽपि जलाशय एकेनैव मत्स्येन कर्दमायते, प्रभृताऽप्यन्नराजिरेकेन घृणेन विनाशयते सक्तलाऽपि नोकेकेन पापिना निमज्जयते तथैव विद्वानपि गुणवानपि, धनवानपि वनवानपि च पुरुषएकेनैवालस्यरूपेण रिपुणा विहन्त्यते ।

अत्याश्चर्यास्पदन्त्वेतत् यत् शरीरस्थोऽप्ययं शत्रुमनिवस्य लौकिकमलौकिकञ्च सर्वविधम् पतनं करोति । ये शरीरस्थमालस्यरिपूमेव हन्तुमसमर्था ते वहिःस्थितान् शत्रून् विजेतुं कथं समर्थाः भविष्यन्ति ।

आलस्यकारणादेव प्रशस्तविचारशीलोपि पुरुषः कामग्युन्नतिं कर्तुं मसमर्थ एव । अन्यच्च आलस्यस्य यानि कुफलानि दृश्यन्ते तान्यत्यन्तम् मानवविकासस्य बाधकान्येव ।

आलस्येनैव मनुष्ये कर्मण्यनाया नियतिवादितायाश्चोदयः सञ्जायते । आलस्यदोषदृष्टः पुरुषः अकर्मण्यो भूत्वा नियतेराश्रयं नयति । अतएव एतादृशे पुरुषाय काऽपि सफलता रवपुष्पमिवासम्भवा जायते । आलसिनामसफलतायास्त्विदमेव कारणम् यत् कान्यपि कार्याणि केवल कल्पनेनैव न सिध्यन्ति अपितु कर्मण्यतयैव सिध्यन्ति । अतएवोक्तमपि—

उद्यमेन हि सिध्यन्ति कार्याणि न मनोरथैः ।

न हि सुप्तस्य सिंहस्य प्रविशन्ति मुखे मृगाः ॥

अनुद्यमिनामालसिनाम् भाग्याधीनता सर्वथा हेया । या भाग्याधीनता कर्मण्यतामालस्यञ्चोत्पादयति सा हेर्येव । वस्तुतस्तु भाग्याधीनत्वघ्नाभिशापरूपमपि तु वरदानमेव, परं कर्मकरणान्तरमेव मनुष्येण भाग्यवादिना दैववादिना वा भवितव्यम् । “ममायत्तन्तु पौरुष” मिति भावनाम् विद्यार्थैव मनुष्येणोमो विधेयस्तत्फलञ्च दैवाधीनमेव मन्तव्यम् । एतादृशो भाग्यवादो गीतायाः निष्कामकर्मवादस्यैव पोषकोयद्भङ्गीकृत्य कर्मण्योऽपि मानवः कर्मसम्पादन एव स्वकीयमधिकारम् मनुते न च कर्मफलप्राप्तौ । यदुक्तं गीतायाम्—

“कर्मण्येवाधिकारस्ते मा फलेषु कदाचन ।”

अद्यमिनां भाग्यवादिताऽतः सर्वथैवानुकरणीया ।

युवावस्थायामपि शरीरशैथिल्यस्य निदानमालस्यमेवास्ति । आलस्यस्यारम्भस्तु पूर्वं सूक्ष्मरूपेणैव जायते, परं यदा शरीरमालस्यजनितं सुखमनुभवति तदा मनुष्यः शनैः शनैरकर्मण्यो भूत्वा पूर्णतयैवावसी सञ्जायते । आलसिनान्तु जीवनन्न जीवनमपि तु यथाकथमपि जीवनयापनमेव, यदेते प्रभूतान्नाशावपि सत्याम् दुष्प्रक्षिता एव दृश्यन्ते, अनध्ययनकारणात् परीक्षायामनुत्तीर्णा एव भवन्ति शक्तिसम्पन्नाश्चाद्यालस्यकारणात् स्वकीयमजयमेव पश्यन्ति । न केवलं व्यवहारेवापितु समष्टेरपि हानिरालस्येन सञ्जायते । यदा लसिना सैनिकेन समस्तस्यापि राष्ट्रस्य हानिः सम्भाव्यते ।

आलस्य प्रवृत्तेः कानि कारणानि सन्तीत्यपि विचारणीयम् । गरिष्ठपदार्थानाम् वासितपदार्थानाञ्चाशनम्, मादकपदार्थानां सेवनम् अधिकम् भोजनम्, शारीरिक श्रमस्याकरणम्, इत्यादीनि बहून्प्यालस्यस्योदयस्य कारणानि सन्ति । अतः आलस्य-

मनमिलपद्भिः पृथ्वीः सात्त्विकं भोजनं कर्तव्यम् वासितञ्च न भोक्तव्यम् । शरीर-
श्रमोऽस्यभोजनञ्चाप्यालस्यनिवारणायवश्यकमेव ।' अन्यञ्च प्रातःकालिकेन भ्रमण-
मालस्यनिवारणायद्वितीय उपायः ।

आलस्य रहित एव पुरुषः सर्वविधम् प्राप्तुमर्हति नालसी । अतो मुमुक्षुणा
दुभुक्षुणा वा, सूखेण विदुषा वा धनार्थिना विद्यार्थिना वा आलस्यम् परित्यज्य स्वधर्मस्य
पालनम् विधेयमित्येव श्रेयस्करो पट्टतिः ।

विद्वान् सर्वत्र पूज्यते

लोके विदुषः स्यान् शीपंस्वं वर्तते । यादृशी पूजा संसारे विदुषाम् विधीयते
तादृशी अन्येषां केवामपि न । यथावसरम् यद्यपि सर्वेषामेव महत्त्वमाकलय्य पूजा
क्रियते, परम् विदुषाम् पूजायाम् यत् शाश्वततत्त्वं सार्वत्रिकत्वञ्च दृश्यते तन्नेतरेषाम्
पूजायाम् । किमधिकम्, लोकेश्वरोऽपि राजा स्वदेशे यथा पूज्यते न तथाऽन्येषु देशेषु ।
अतएवोक्तम्—

‘स्वदेशे पूज्यते राजा विद्वान् सर्वत्र पूज्यते’

राज्ञां या पूजा जनैः क्रियते सा शामनभयादेव, अतएव तेषाम् पूजा प्रायशः
उपचारप्रधाना, परम् विदुषाम् पूजा जनैः स्वाभाविकश्रद्धया विधीयते । उदाहरणार्थं-
अमेरिकाराष्ट्रे जानसन्महोदयस्य तद्देशप्रधानस्य यदि कुत्रचित् पूजा विधीयते तदा
तच्छासनभयादेव । वस्तुतस्तु विश्वतनामयूढकौर्यकारणात् जानसनमहोदयस्य हृते अमे-
रिकादेशस्य नागरिकाणाम् हृदयेषु लेशमात्रमपि श्रद्धा न दृश्यते, का कथाऽन्येषां
देशानाम् । परमेतद्विपरीतं विद्वांसः सर्वदेव सर्वथा पूज्यन्ते । हा० राधाकृष्णनृप्रभृति-
भारतीयविदुषां सम्मानं सर्वेष्वपि देशेषु वैदुष्यकारणात् विधीयते । एवमेव इङ्ग्लैण्डा-
विदेशानाम् बर्टेण्डरसिलादि विद्वज्जनानां सम्मानं भारतवर्षादिषु सर्वेष्वपि देशेषु
विधीयते नेदानीमेव पूर्वमपि मैक्समूलर-विल्सन-थीचोप्रभृतिविदुषां सम्मानं भारतवर्षे
एतद्देशीयैर्विद्वद्भिरपि कृतम् । एवमेव रवीन्द्रनाथटैगोरादि भारतीयविदुषां सम्मानं
विदेशीयैः सर्वथा सर्वदा च कृतमासीत् ।

विद्वत्पूजायाः कानि कारणानि सन्ति, इत्याटिकोविचारणीयो विषयः । विद्व-
ज्जनैः दत्तं दानं विद्यादानं सर्वोत्कृष्टं दानं वर्तते । विद्वद्भिर्हरद्विष्टेन ज्ञानेन जनानां
ज्ञानचञ्चूषी बालोकं लभते । अन्यञ्च स्वकीयान् शिष्यान् प्रति विदुषाम् प्रेम निःस्वार्थं
शुद्धञ्च वर्तते । अतएव शिष्यैः विदुषाम् गुरुणाम्, पूजा ईश्वरवदेव विधीयते भार-
तीयसंस्कृत्यनुसारन्तु गुरोः स्वरूपं नाज्ञात् परब्रह्मण एव स्वरूपं निगद्यते—

गुरुरङ्गहा गुरुर्विष्णुः गुरुदेवो महेश्वरः ।

गुरुःनाज्ञात् परं ब्रह्म तस्मै श्रीगुरवे नमः ॥

विद्वज्जनानां देशविदेशेषु पूजाया इदमपि महत्कारणमस्ति यत् तैर्वन्द्यज्ञानदानं
दीयते तत्रदेशविदेशस्य पुरुषविद्येषम्य वा ज्वलमपि तु सर्वेषामपि पुरुषाणाम् देश-
नाञ्च । अतएव विदुषः पूजा सर्वेष्वपि देशेषु क्रियते ।

विदुषामतिरिक्तमपि धनिनां, ब्राह्मणानां, वृद्धानां बलिनाञ्चापि समादरो
लोके यथावसरम् विधीयते । परमेतेषां यः समादरो विधीयते न सः स्यायी न च
सार्वत्रिकः । धनिनो मूर्खैरेव पूज्यन्ते, ब्राह्मणाः धार्मिकैरेव आद्रियन्ते, वृद्धाः समाया-
मेव समाद्रियन्ते बलिनश्च दुर्बलैरेवामिपूज्यन्ते । परम् विद्वज्जनानाम् पूजा सर्वैः सर्वदा
समानरूपेण विधीयते । विदुषामेतदपि वैशिष्ट्यमुल्लेखनीयमस्ति चेत्तेषु दिवङ्गतैश्चपि
संनारे तेषाम् पूजा जनाः श्रद्धाभावेन कुर्वन्ति ।

विदुषां स्थानं संनारे मूर्ध्नि शोभते । यस्मिन् समाजे देये वा विद्वांस आद्रियन्ते
सो समाजः देजे सर्वदा उन्नतो जायते । अतः सर्वैरपि विदुषाम् पूजा मनसा वाचा
कर्मणा च श्रद्धायुक्तेन चेतसा विधातव्या ।

६२

आचारहीनान्न पुनन्ति वेदाः

भारतीयधर्मस्यानुशीलनेनास्य व्यावहारिकता प्रयोगपरता च स्पष्टवानुस्यूते ।
भारतवर्षे धर्मशास्त्रप्रतिपादकैराचार्यधर्मस्य स्वरूपं केवलं सैद्धान्तिकम् वाचिकम्
पुस्तकीयम् वा एव न निर्धारितम् । एवञ्च अत्रत्यधर्मविद्भिर्धर्मस्य व्यावहारिकपक्ष-

स्थानुभौदनमात्रमेव न कृतमपितु तस्याऽनिवार्याऽऽवश्यकताऽनुभूता । धर्मस्य व्यावहारिकपक्ष एव तस्याचारपक्षः । सन्ध्यावन्दनादिकम्, यज्ञादिविधानम्, सत्यभाषणम्, अहिंसान्नपालनम्, परोपकारकरणम्, स्वाध्यायः विद्वत्सेवनञ्चेत्येतत् सर्वमाचारान्तर्गतमेवज्ञेयम् । येष्वेतानि उपर्युक्तादीनि आचारलक्षणानि न प्राप्यन्ते ते तु सर्वथानिऋष्टाः कालुष्ययुक्ताश्च । एतान् सत्त्वाचाररहितानरिवलधर्ममूलम् वेदोऽपि पवित्रीकर्तुं न शक्नोति, अतएवोक्तिरियं प्रसिद्धा—

‘आचारहीनान्न पुनन्ति वेदाः’

इयमाचारपरम्परा च वर्णाश्रमभिन्नताऽनुरूपमनेकानि रूपाणि धारयति । यथा वर्णव्यवस्थानुसारम् ब्राह्मणस्थाचारो वेदाध्ययनमध्यापनादिवञ्च, क्षत्रियस्य चाचारः स्ववलेन ब्राह्मणादीनां रक्षणम्, वैश्यस्थाचारस्य व्यापारप्रधानः शूद्रस्य च सेवाया इति वर्णानुसारमाचारस्यभिन्नता प्रतिपादिता । आश्रमभेदादपि आचारस्य भिन्नताऽवलोक्यते । ब्रह्मचर्याश्रमस्थितस्य आचारो यदा विद्याध्ययनादिब्रह्मचर्यधर्मानुकूलस्तदा गृहस्थिन आचारव्यवस्थायां ब्रह्मचर्यधर्मविरुद्धं गृहस्थाश्रमानुकूलाचारस्योचित्यम् मन्यते । एवमेव वानप्रस्थस्याचारव्यवस्थाऽपि भिन्नैव संन्यासी तु सर्वस्य संन्यसनात् शिखाभूत्रादिकमपि न धारयतीति संन्यासाश्रमस्याचारप्रणाली सर्वथैव भिन्ना इतराश्रमापेक्षयेति सर्वथा विदितमेव । अनेन विधानेन वर्णाश्रमव्यवस्थानुरूपं सर्वेषामाचारप्रणाली पृथक्-पृथगेवाङ्गीकर्तव्या । परम्, सत्यमक्रोधो हिंसादयस्तु आचारस्य सामान्यलक्षणानि सन्ति । आचारस्तु विचाराणां भाङ्गात्कार एव । परम् विचारापेक्षयाऽऽचारस्य प्रभविष्णुताऽत्यधिका । धर्मसिद्धान्तविशेषज्ञोऽपि यद्याचारशून्यः स्यात्तदा तस्य धर्मोपदेशाः वाचालतामात्रमेव गण्यन्ते न च कोऽपि तदुपदेशः प्रभावितः सञ्जायते । आचाररहितस्य तु धर्मसुरन्धरस्योपदेशवचनानि अधदृश्या श्रूयन्ते, श्रुताश्च तृणवन्मन्यन्ते, किमधिकं जनैरेकप्या श्रुत्वा पुनश्च श्रोतुमपि नाभिलष्यन्ते । परमेतद्विपरीतमाचारशोभितस्तु जनैर्यद्यदुच्यते तत् सवम् श्रोतृणाम् मानसेषु तथैव चित्रतां याति यथाऽप्सुवस्तुच्छाया दर्पणे च वस्तुप्रतिविम्बः । निश्चयमेवाचारवतः पुरपस्योपदेशः श्रद्धालुतया श्रूयते अविलम्बमेव गृह्यते, मनसा, वचसा, कर्मणा च व्यवह्रियते । एषैवाचारस्य महत्ता । वेदशास्त्रादिसमयिते धर्मक्षेत्रे एवाचारस्य महिमा न मन्यतेऽपि तु समाजे विविधक्षेत्रेषु वतमानानां जनानां स्वस्वधर्मक्षेत्रेषु अपि आचारस्यानिवार्या मूल्यवत्ता स्वीकार्या । उदाहरणार्थं यदि राजनीतिज्ञः स्वराजनीतिसिद्धान्तानुसारमाचरणमपि करिष्यति तदा तस्य वचसामक्षुण्णः प्रभावः सुनिश्चित एव । यथा महात्मगान्धि-नेहरू-लालबहादुरशास्त्रि-प्रभृतीनां राजनीतिज्ञानामाचारस्यैवायम् प्रभावः यदेतेषां राजनैतिक विचारान् जनाः श्रद्धया स्वीचक्रिदानीञ्च अत्यादरेण गृह्णन्ति । परमेतद्युगवर्तिनाम् दुःसुभिनादमात्रेण स्वराजनैतिकविचारानुद्घोषयतामाचाररहितानां

राजनीतिविशाग्दानां का गातरिदोनामिति न वर्णितुं शक्यते न चापेक्ष्यते यत् नूनमेव क्षणे क्षणे सर्वदैव सर्वैश्चावलोक्यते । निदर्शनार्थं वतंमानराजनीतिज्ञानाम् भाषणावसरे कुत्रचित् प्रस्तरवर्धनं क्रियते कूटचिच्च खगाण्डानि प्रक्षिप्यन्ते । एतत् सर्वमेतेषाम् परोपदेशकृशालानामाचारशून्यताया एव परिणामः पदेतेषा वचसि विञ्चिदन्दत् आचारे चान्यत् । अनेनेदं सिद्धं यत् कीदृशा अपि उन्नतविचाराः स्युः परमाचाराभावे तेषाम् मूल्यवत्ता शून्यैव । स्वविचारितमप्यौषधं यथा नाममात्रेणैव कमध्यरोगं न करोति तथैवोन्नता अपि विचाराः आचारभावे निष्फला एव । उक्तमेव यथा—

शास्त्राण्यधीत्यापि भवन्ति मूर्खाः,
यस्तु क्रियावान् पुरुषः स एव ।
सुचिन्तितञ्चौषधमातुराणाम्,
न नाममात्रेण करोत्यरोगम् ॥

आचारस्यैतन्महन्माहात्म्यम् यदाचारवतः पुरुषस्य न केवलं दर्शनेनापितु आचारश्रवणेनैव कस्यचिच्चेतः प्रभावितं सञ्जायते । एवञ्चाचारवताम् पुरुषाणां प्रतिष्ठा सार्वकालिकी भवति । बुद्धमहावीरशङ्कराचार्यादयः सदाचारसम्पन्नाः महापुरुषाः यद्यपीदानीं शरीरेणोपस्थिताः न सन्ति परन्तेषामाचारादशं इदानीमस्माकमनुकरणीयः । आचारस्य गन्धो महान् येन सर्वत्र सर्वथा च मानवसमुदायः पूतः प्रभावितश्च जायते । अत एवोक्तम्—

आचारः परमो धर्मः ।

आचारं विना सर्वं व्यर्थमिति मत्वा पुरुषैः स्वकीयआचार एव प्रधानो मन्तव्यः । परेषां कल्याणसम्पादनार्थमपि आचारस्यैवापेक्षा न तूपदेशस्येति स्पष्टमेव प्रमाणितं श्रीमद्भगवद्गीतायाम्—

न बुद्धिभेदं जनयेदज्ञानां कर्मसंज्ञिनाम् ।
जोषयेत् सर्वकर्माणि विद्वान् युक्तः समाचरन् ॥

पुरासामित्येव न साधु सर्वम्

भौतिके वैचारिके च जगति परिवर्तनं सहजम् । पूर्वं यत्रारण्यानि तत्राद्यह-
म्याणि, यत्र प्रासादास्तत्राद्य निर्जनप्रदेशाः, यत्र वेदनादवस्तलाद्य हृषणुभववः, यत्र-
पारतन्त्र्यत्रस्तो लोकस्तत्राद्य स्वातन्त्र्यसुखसुप्ताश्च जना दृश्यन्ते । एवमेव च पूर्वं-
कालिकाः शिक्षावोऽद्य वृद्धाः वृद्धाश्च दिवङ्गता अवलोक्यन्ते । वैचारिकी स्थितिरपि
विलक्षणैव । यथा धर्मक्षेत्रे भारतवर्षे सन्ध्यावन्दनयज्ञ दीनि यानि कर्माणि पुण्यकर्माणि
नीयन्ते स तानीदानी पात्रकर्माणीव गण्यन्ते अनुत्भाषण-परपीडनपरद्रव्यहरणादीनि च
यानि अधर्मकार्याणि मन्यन्तेस्म तानीदानी स्वार्थकोद्देश्यवतः पुरुषस्य सुधर्मतया
गृह्यन्ते । एवमेव राजनीतिक्षेत्रेऽपि पूर्वं राजानः प्रजायाः प्रमादनार्थं स्वप्राणानपि
नाचिन्तयन्, यथास्पष्टमेव रामवचनैरुत्तररामचरिते —

स्नेह दयां च सीढ्यं च यदि वा जानकीमपि ।

आराधनाय लोकानां मुञ्चतो नास्ति मे व्यथा ॥

परमद्यतनास्तु राज्यशासनाधिकारिणः प्रजातन्त्रमुदघोषयन्तोऽपि प्रजाहितमगणयन्तः
सर्वथा स्वार्थपूर्तिमेव प्रथमतया समीहन्ते । स्वकीयस्याधिकारसम्पन्नस्यासनस्य रक्षण-
मेवैवाम् प्रथम उद्देश्यः । किमधिकम्, अद्य तु सरसतायाः स्थाने नीरसता, उपकारस्य
स्थानेऽनुपकारः, मानवतायाः स्थाने दानवता, सच्चरित्रस्य स्थाने दुश्चरित्रता च
ससाफल्यमभिराजते । स्वतन्त्रभारतराष्ट्रस्याधुनिका बहवो मन्त्रिणो वर्तमानराजनेति-
कादर्शानां स्पष्टमेव निदर्शनरूपाः सन्ति । विज्ञानस्याधुनिकतमाविष्काशश्च कृतम्
परिवर्तनमपि क्रियद्दम्भुतमिति सर्वथा जानीम एव वयम् । पूर्वं यत्कार्यसम्पादने दिना-
नामपेक्षाऽऽसीत् यन्त्रसाहाय्येन तत् कतिचित् क्षणेऽप्येव सम्पाद्यते । एवमेवानेकानेक-
विषयज्ञानिकाविष्कारकृतम् वैलक्षण्यमधुना-प्रत्यक्षमेवानुभूयते । वर्तमानशिक्षापद्धति-
रपि सर्वथा भिन्नैव । प्राचीनकालिकी गुरुकुलप्रणाली अद्य क्वापि नहि दृश्यते । पूर्वं-
कालिकेन छात्रेण गुरुसमीपे समित्पाणिना गन्तव्यम् इति पद्धतिरासीत् परमाधुनिकस्तु
छात्रः प्रायशः प्राथ्यमानोऽपि कक्षायां गन्तुं नाभिलषति । एवञ्च जीवनस्य विविधे-
ष्वपि क्षेत्रेषु परिवर्तनस्य लीलाविलासो विलसति । एषञ्चाधुनिकी धर्मस्य गतिरपि
विपरीतमधुना । यत्र जनाः पूर्वं पौराणिक वैदिकञ्च धर्मं सर्वस्वमन्यन्ते तत्राद्यतनास्तु
पुरुषाः प्रायशो वैदिकपौराणिक-धर्मनुपालकान् वैशिष्ट्याद्देतोः अङ्गुलिनिर्देशयोग्यान्
कतिपयान् पुरुषान् तृणवदपि न मन्यन्ते मूर्खाश्च तान् कथयन्ति । उपरिचितं
वैषम्यमेव विचार्याधुनिके संसारे महान् संघर्षोऽनुभूयते । यत् केचन प्राचीनधर्मसंर-
क्षनुसारिणः प्राचीनैरनुसृतम् पन्थानमनुसृतुं मनुकन्धन्ति अन्वेचाधुनिकतानुसारिणो

जनाः पूर्वकालिकं धर्मं दर्शनञ्च व्यर्थमुक्त्वा नवीनं धर्मदर्शनादिकमेव सर्वथा प्रचारयन्ति । अस्यां विषमस्थितौ किमाद्युनिकेन मानवेन कार्यमिति जटिलः प्रश्नः । किन्तेन परम्पराप्राप्तः प्राचीनः पन्थाः अनुसरणीयो यद्वाऽऽधुनिकैः प्रचलितेन पथा गन्तव्यम् । एतादृशीम् भाविनी जटिलतामनुभवताऽस्माकं प्राचीनेनैव महाकविना कालिदासेन प्राचीननवीनयोः समन्विता एव नरगिरनुसरणयोभ्योद्धोषिताः—

पुराणमित्येव न साद्यु सर्वं न चापि सर्वं नवमित्यदद्यम् ।

सन्तः परीक्ष्यान्तरदम्बजन्ते मूढः परप्रत्ययनेनवृद्धिः ॥

वस्तुत एव महाकविना कालिदासेन निर्दिष्ट उपर्युक्तः पन्थाः प्रशस्त एव । यत् सर्वथा स्पष्टमेव कालिदासवचनैः, नुधिया मानवेनान्धानुसरणमकृत्वा स्वधिया विचार्यैव जीवनस्य सर्वेष्वपि क्षेत्रेषु व्यवहारो विधेयः ।

प्राचीननवीनयोस्त्वयमेव समन्वयः यत् मानवस्य मौलिकोद्देश्यान विचार्यैव धर्म-दर्शनादीनां व्यवहारः कार्यः । एवन्तु सुनिश्चितमेव यत् परिस्थित्यनुसारं धर्मस्य वाह्यं स्वरूपं परिवर्तितं सञ्जायते । उदाहरणार्थम्, "यतोऽभ्युदय निःश्रेयसमिद्धिः सधर्मः", इत्यस्यां धर्मपरिभाषायामभ्युदयनिश्रेयसोः सिद्धिरभिप्रेता वर्तते, अतो मानवेनैतादृशस्य धर्मस्यैवानुपालनं कार्यं येन मानवाभ्युदये बाधो न स्यात् । नवीनातिनवीनैराधुनिकैराविष्कारैरपि यदि मानवस्य हितं सम्भाव्यते तदाऽऽवश्यमेवैतेषां प्रयोगः कर्तव्यः । परं केवलं नवताप्रदर्शनायमेव यदि नवीनसिद्धान्तानां प्रचारो विधीयते तदैतत् सर्वथा समीचीनमेव । अतो यत्र प्राचीनैरेव सिद्धान्तैर्ध्वंशं च मानवहितं सम्भाव्यते तत्र नवीनसिद्धान्तानां विचाराणाञ्चानुष्ठानानुष्ठानीयानि । एतच्च प्राचीननवीनयोः पक्षपातं परित्यज्य यथापेक्षितं द्वयोरपि ग्रहणं विधायमानवेन स्वनिर्णीतेन एव पथा गन्तव्यम्, प्राचीननवीनप्रचारकानाञ्चान्येषामुपदेशञ्चान्धानुकरणमिव नहि ग्रहीतव्यम् ।

अस्माकं भारतवर्षे यत्राद्य प्राचीननवीनयोर्महान् नघर्षोऽवलोक्यते एतादृशानामेव पथप्रदर्शकानामवश्यकताऽनुभूयते ये प्राचीननवीनयोः समन्वयं क्षिण्वेयुः । एतदन्तरे तु नवनवोपासका बहव आधुनिकाः भारतीययुवकाः यद्यन्त्राः दृश्यन्ते, इति नोदाहरणमपेक्षते । एते तु नवीनतोपासका आधुनिकाः सलाभानपि प्राचीनधर्मसंस्कृति सिद्धान्तान् विषमिव विचारयन्ति, अहितकराश्च नूतान् विचारान् प्रियातिप्रियान् मन्यन्ते । भारतेऽधुना धर्मसंस्कृतयोः पतनस्यायमेव हेतुः । अतोऽद्यास्मिन् देशे जवाहरलालनेहरू-सदृशानां देशोद्धारकानामवश्यकताऽनुभूयते यैर्न सर्वथा प्राचीनसिद्धान्तानामुपेक्षा कृता न च साकल्येन नवीन एव पन्थाः गृहीतः । अयमेव व्यवहारप्रकारः सर्वथा साधीयानिति मे धारणा ।

समाचारपत्राणि

वर्तमानसंसारे समाचारपत्राणाम् महत्त्वमत्यन्तं स्पष्टम् अनुभूयते । समाचार-पत्राणाम् पठने मानवानामधुना एतादृशी रुचिर्दृश्यते यत्ते समाचारपत्रपठनाय भोजन-मपि त्यजन्ति, मित्रालापमपि न कुर्वन्ति, पुत्रादीन् परिवारजनांश्च न शृण्वन्ति । किं बहुना समाचारपत्रपठनाभ्यस्तानामनेकेषाम् मानवानान्तु समाचारपत्राणाम् पठना-भावे सर्वमेवारुचिकरं सञ्जायते । वस्तुत एवैतत् सर्वं स्वाभाविकम् । आधुनिके विचारप्रधाने युगे विभिन्नधार्मिकसम्प्रदायानाम्, अनेकराजनैतिकसञ्चानाम् च विचा-राणामनूशीलनमेकस्मिन् स्थाने समाचारपत्राणामभावेऽमश्वमेव दृश्यते । अतो-ऽचेतनान्यपि समाचारपत्राणि चेतनपुरुषानिव व्यवहरन्ति लौकिकांश्च जनान् स्वबहु-मतया विविधप्रकारकं ज्ञानं ददति ।

समाचारपत्रैरेव देश-विदेशानां समाचाराणाम् विवरणमस्माभिः शीघ्रं ज्ञायते । रेडियो-वायरलैसादियन्त्रैरपि देश-विदेशानां समाचाराणां ज्ञानं शीघ्रं जायते, परमेता-दृशानि साधनानि सर्वमुलभानि न सन्ति । अपरञ्चेतादृशैः साधनैः समाचाराणाम् विवरणमपि ज्ञातुमतिकठिनमेव वर्तते । एकेनैव समाचारपत्रेण च बहवोऽपि जनाः बहुविधान् समाचारान् ज्ञातुं समर्थाः भवन्ति । सार्वजनिकपुस्तकालयेषु च विभिन्नानां समाचारपत्राणां पठनस्य सौविध्यमपि सर्वेषां कृते वर्तते ।

अत्रेदमपि निवेद्यं यत् समाचारपत्रेषु केवलं राजनैतिकविचाराणामेवोल्लेखो न विधीयते, अपि तु विज्ञप्तिप्रकाशनम्, साहित्यिकसमीक्षा, वैज्ञानिकानुसन्धाना-विष्काराणाम् प्रकाशनम्, ऐतिहासिक-पौराणिकतथ्योदघाटकानां लेखानां प्रकाशनं, कादाचित्कत्वाच्च दार्शनिकलेखानां प्रकाशनञ्चापि समाचारपत्राणामुद्देश्यो वर्तते । अनेन प्रकारेण कस्यापि राजनैतिकविचारस्य, साहित्यिकसिद्धान्तस्य, नवीनवैज्ञानिका-विष्कारस्य, इतिहासपुराणसम्बन्धितव्यस्य च प्रचारः सारल्येन सञ्जायते । समाचार-पत्राणां विज्ञप्तिपक्षश्चातिशयेनोपयोगितापूर्णः । अनेकानेकविभागेषु रिक्तपदानां सूचनाऽपि समाचारपत्रैः सरलतया प्राप्यते । लौकिकव्यवहारस्यानेकविधवरतूनां पुस्त-कादीनाञ्च ज्ञानमपि समाचारपत्रैः सौविध्येन भवति ।

प्रजातन्त्रे, यत्र जनताशासनस्य नीतीनां समर्थनं विरोधोवाऽपेक्ष्यते समाचार-पत्राणां योगदानमत्यन्तं स्तुतियोग्यम् । समाचारपत्रैरेव वयं शासनस्य विचाराणाम्, नीतीनां क्रियमाणकार्याणाञ्च विशदं स्वरूपं ज्ञातुं पारयामः । समाचारपत्रसाधनेनैव वयं शासनस्य सिद्धान्तानां, नीतीनां कार्याणाञ्चालोचनं कर्तुं शक्नुमः । शासनस्या-नुचितनीतीनां निराकरणं प्रजातन्त्रशासनेऽत्यन्तम् अपेक्षितं वर्तते । समाचारपत्रकृते-

नानोचनेन शासनं जनतायाः अपेक्ष्यमुद्देश्यं जानाति तञ्च साधयित् प्रयतते । एवमेव शासनाधिकारिणोऽपि जनतायाः यदपेक्षन्ते तदपि समाचारपत्रेषु प्रकटयन्ति । अनेन प्रकारेण जनताऽपि शासनस्यापेक्षितम् पूरयितुं प्रयतते । यदा यदा देशे आपत्कालिकी-स्थितिः सञ्जायते तदा तदा समाचारपत्रैः शासकैस्तस्याः स्थितेः व्याख्यानं विधीयते । निदर्शनार्थम् यदा चीनदेशेन १९६२ ईसवीयवर्षेऽस्माकं देश आक्रान्तस्तदा समाचार-पत्रैस्तात्कालिकस्थितेः समुचिता व्याख्या प्रतिदिनमेव सम्पादिता । युद्धानाञ्च विवरणं समाचारपत्रेषु सम्यक् प्राप्यते । अतो न केवलं राष्ट्रियदृष्ट्याऽपि तु अन्ताराष्ट्रिय-दृष्ट्याऽपि समाचारपत्राणामुपयोगिता स्वीकरणीया ।

प्रत्येकस्यापि प्रमुखस्य समाचारपत्रस्य सर्वेष्वपि प्रमुखनगरेषु देशेषु च सन्देश-हरा निवसन्ति । ते तत्तन्नगरेषु देशेषु च विद्योपोत्सवावसरेषु आमन्त्रणं लभन्ते । एवञ्चैते सन्देशहराः सर्वान् महत्त्वपूर्णान् समाचारान् स्व-स्व-समाचारपत्राणां सम्पाद-कानावेदयन्ति ।

आधुनिकेषु समाचारपत्रेषु बहवोऽपि दोषा अवलोक्यन्ते । अनेकानि समाचार-पत्राणि तु शासनस्योचितानामनुचितानाम्वा सर्वासामपि नीतीनां समर्थनं कुर्वन्ति । एतत्तु सर्वथाऽनुचितम् । समाचारपत्रैस्तु सर्वदेव निष्पक्षतया व्यवहर्तव्यम् । समाचार-पत्राणां सम्पादकानामन्येषाञ्चाधिकारिणामिदं कर्तव्यं म्याद् यत्ते आवश्यकान् समा-चारान् स्वयमेव प्रकाशयेयुः अनावश्यकान्स्तु समाचारान् स्वपत्रेषु स्थानं न देयुः । परमधुना समाचारपत्रेषु बहूनाम् अकिञ्चनानामपि पुरपाणाम् चरित्राणि प्रकाश्यन्ते, वस्तुतो महत्त्वशालिनाञ्च नामोत्लेखोऽपि न विधीयते । अतएव चेपाञ्चिदिदं कथनं सर्वथा समीचीनमेव यत् समाचारपत्राण्येवावीरं वीरं कुर्वन्ति अविद्वांसं विद्वांसं कुर्वन्ति, देशद्रोहिणं देशभक्तं कुर्वन्ति चरित्रहीनञ्च मच्चरित्रशोभितं प्रदर्शयन्ति । समाचार-पत्राणामेतादृशो व्यवहारः सर्वथा निन्द्यः । समाचारपत्राणां वर्णनसामग्याः प्राद्यान्येन वर्ततेषु क्षट्यं— एका घटनानां यथार्थचित्रणरूपपक्षोऽपरश्चालोचनापक्षः । यथार्थ-चित्रणपक्षे समाचारपत्राणामिदमनिवार्यं कर्तव्यं म्याद् यत्ते यत्तु कुत्रापि प्राप्तानां घटनानां यथार्थचित्रणमेव कुर्युः न चायथार्थम् चित्रणम् । अनोचनापक्षे च समाचारपत्राणाम-धिकारिभिः सदसतोः सम्यक्परीक्षणं विधायैव स्वकीयाऽऽलोचनापूर्णं टिप्पणी देया नान्यथा । समाचारपत्राणां यद्येतादृशो व्यवहारः सम्पत्स्यते तदाऽस्यां धरायामेव स्वर्ग-सदृशं जीवनं सम्भवित्यतीत्यस्माकं निश्चितम् मतम् ।

प्रजातन्त्रम्

यथा पुरातनकाले अधिनायकतन्त्रादीनि शासनस्य अनेकविधानि रूपाण्यासन् तथैवाऽद्यापि विश्वे कृत्रचित् साम्राज्यवादमनुसृत्य शासनपद्धतिः सन्धात्यते, यथेष्ट-ग-लेण्डादिदेशेषु कृत्रचित् साम्यवादमनुसृत्य यथा रूसचीनादिदेशेषु कृत्रचित् च प्रजा-तन्त्रवादमाश्रित्य प्रजाशासनम् सम्पाद्यते, यथा भारतवर्षे । प्रजातन्त्रवादविचारकार-णादेव भारतीयं शासनं प्रजातन्त्रमित्यभिधीयते ।

यथाऽस्य अभिधायैव स्पष्टं प्रजातन्त्रे प्रजाया एव स्वकीयं शासनं भवति । एत-देव प्रजातन्त्रस्य स्वातन्त्र्यम् प्रजातन्त्रशासने यत्स्मिन् नहि कश्चिद् राजा शासनं करोति न च कश्चिद् वरगंविशेषः । प्रजातन्त्रमेव गणतन्त्रमपि निगद्यते ।

प्रजातन्त्रशासने जनतयैव निर्वाचिता व्यक्तयो विधिनिर्माणादिकम् शासनकार्यं कुर्वन्ति ।

भारतीयप्रजातन्त्रान्तर्गतम् उच्चतमं पदं राष्ट्रपतिपदम् वर्तते । राष्ट्रपतिः सर्वतन्त्रस्वतन्त्रता सर्वद्वैव सुरक्षिता । सकटकाले राष्ट्रपतिः स्वातन्त्र्येण विधिनिर्माणं कर्तुं क्षमः । राष्ट्रपतेरतिरिक्तमुपराष्ट्रपतिरपि प्रजातन्त्रशासने निर्वाचितो जायते । भारतीयगणतन्त्रस्य प्रथमः राष्ट्रपतिः डा० राजेन्द्रप्रसाद आसीत् । अस्य महाशयस्य सारल्यं सौजन्यञ्चातिशयेन प्रख्यातम् । तदनन्तरम् डा० राधाकृष्णन्महाभागः राष्ट्रपतिपदमलञ्चकः । एतेषाम् द्विविधविद्यावैदुष्यन्तु विश्वविद्यातमेवास्ति । डा० राधाकृष्णन्महोदया अध्यापकानामदर्शभूता आसन् । विश्वस्य सर्वासामपि दर्शनपद्धती-नामेते विज्ञातारः आसन् । भारतीयदर्शनस्य च वैशिष्ट्येन विद्वांस आसन् । तन्नाप्येतेषां निष्ठा शाङ्करवेदान्त एव प्रावत्येन अवर्तते ।

ततो भारतीयगणतन्त्रस्य राष्ट्रपतिः डाक्टरजाकिरहूसैनमहोदय आसीत् । अयमपि महानुभावः महातमान्निधनः परम्परायाः श्रद्धापरो भक्त आसीत् । तदनन्त-रञ्च वराहगिरि-त्रेड्कटगिरिनामको लोकप्रियो महानुभावो राष्ट्रपतिपदमलञ्च-कृतवान् । तदनन्तरं फड्डरहीनअलीमहोदयः राष्ट्रपतिपदमलञ्चकार । अस्य महोदयस्य १९७७ वर्षे यदा निधनं जातं तदा तत्रैव ब्रान्पादानप्राप्तौ महीदयः (उपराष्ट्र-पतिः) राष्ट्रपतिपदे आसीनः । साम्प्रतञ्च भारतस्वातन्त्र्यस्य विशिष्टः सेनानी नीलम-संजीवारेड्डी विशिष्टमेनम् पदमलञ्चकरोति, इति भारतभूवः परमम् भागधेयम् ।

केन्द्रस्य शासनस्योच्चतमोऽधिकारी प्रधानमन्त्री । प्रधानमन्त्री स्वराजनीति-मत्तानुसारिणाम् मध्यादेव मन्त्रिमण्डलस्य निर्माणम् विप्रते । औपचारिकरूपेण तु

राष्ट्रपतिरेव मन्त्रिमण्डलस्य निर्माणं करोति परम् राष्ट्रपतिरपि प्रधानमन्त्रिण एव परामर्शेण तन्निर्माणं कर्तुं मर्हति नान्यथा । मन्त्रीमण्डलस्याधिकारिणः प्रामुख्येन तत्तद्विभागानाम् मन्त्रिण एव भवन्ति । एषैव प्रणाली राज्येषु (प्रान्तेषु)-वर्तते । तत्र तु सर्वोच्चपदप्रतिष्ठितः राज्यपालः मन्त्रिमण्डलस्य च नेता मुख्यमन्त्रीति कथ्यते ।

अनेनैतत् स्पष्टमेव यत् शासनसत्ता जनतया निर्वाचितानाम् सदस्यानां हस्ते-प्लेवावतिष्ठते । अस्मादेव हेतोः भारतीयम् राज्यम् प्रजातन्त्रमिति निगद्यते ।

वस्तुतस्तु जनतया निर्वाचितैः सदस्यैः शासिते भारते जनैः यथेष्टसुखं भोक्तव्यम् । भारतीया जनाः कदाचित् एवमपि वदन्ति स्म यद् भारतवर्षे तु अधिनायक-तन्त्रमेव सर्वथा समीचीनम् । भारतवर्षे जनतन्त्रशासनस्य विफलतायाः यानि कारणानि सन्ति तान्यवश्यमेव विचारयितव्यानि । जनतन्त्रशासनस्य साफल्याय जनतायाः शिक्षा आवश्यकी ।

जनतन्त्रशासनं तत्रैव साफल्यम् प्राप्नोति यत्र जनाः प्रायशः शिक्षिताः भवन्ति । अस्माकं देशे शिक्षायाः पूर्णविकासस्याभावोऽपि जनतन्त्रशासनस्य साफल्यस्य कारणम् । अन्यच्च अधिकारिणाम् चारिद्वयाभावश्चापि प्रजातन्त्रस्यासाफल्यस्य कारणं वर्तते । बहवो मन्त्रिणः पदाधिकारिणश्च औचित्यम् विहाय स्वोदरभरणार्थमेव सर्वदा प्रयतन्ते । अतो जनतन्त्रवादस्य साफल्याय जनतायाः नैतिको विकासः परमापेक्षितः ।

मुनिश्चितमेवैतत् यज्जनतन्त्रशासनस्य बहवो गुणाः सन्ति । जनतन्त्रशासन एव जनानाम् मानसिकं स्वातन्त्र्यं सम्भवम् । जनतन्त्रशासने जनाः यदावश्यकम् मन्यन्ते तदेव स्वनिर्वाचितैः जनैः निष्पादयितुम् पारयन्ते । एवञ्च जनतन्त्रशासने जनाः स्वयमेव विधिनिर्मातारो भवन्ति । जनतन्त्रवादे जनाः मन्त्रिणाम्, प्रधानमन्त्रिणः, राष्ट्रपतेश्चापि विचाराणाम् समीक्षणं कर्तुं समर्थाः । अनेनाधिकारिणोऽपि विभ्यति । मन्त्रिणश्चेत् जनतायाः हितैरपि नो भवन्ति तदा ते पुनर्निर्वाचने निर्वाचिता न हि दृश्यन्ते । न डूरमस्योदाहरणम् वर्तते । १९६७ ईसवीयाब्दस्य निर्वाचनावसरे प्रायशो बहूनां कांग्रेसमतानुयायिनामसाफल्यस्य एतदेव प्रमुखं कारणमासीत् यदेते स्वकार्यकाले केवलं स्वार्थचिन्तनपरा एव आसन् । देशवासिना सीविध्याय कृते एभिः कांग्रेसमन्त्रि-भिरन्यैरदिक रिभिश्च प्रजामन्तुष्टिप्रदं किञ्चिदेव कानिच्येन प्रतिपादितम् । एतदेव कांग्रेसस्य पराजयस्य कारणमासीत् । एतादृशानि एव कारणानि १९७७ वर्षे कांग्रेसस्य पराभवस्य हेतुत्वेन वस्तु शक्यन्ते । प्रजातन्त्रशासने विभिन्नमतानुयायिनां सङ्घानां सत्ताऽपि प्रजाहितदृष्ट्याऽनीवोपयुक्ता । सर्वेऽपि राजनैतिकसङ्घाः, अन्योऽन्यस्यालोचनं कुर्वन्ति । एतेन सर्वेऽपि मद्द्वाः स्ववधानतया कार्यं सम्यादयन्ति । एतदतिरिक्तमपि, मान्यविद्वन्तः धर्मस्वातन्त्र्यम्, शिक्षास्वातन्त्र्यम्, सांस्कृतिकम् स्वातन्त्र्यम्, स्वसम्प-त्पधिकारश्च प्रजातन्त्रस्योत्प्लेखनीयाः गुणाः सन्ति ।

परमधुना प्रजातन्त्रवादस्य गुणा एव दोषत्वेन परिणताः सन्ति । निर्वाचनकाले स्वातन्त्र्यस्य दुरुपयोगः नापरिचितः । केचन मतदातारः रुप्यकाणि नीत्वा स्वमतं विक्रीणन्ते । केचिच्च अन्यैः प्रभाविता एवाविचार्यं मतदानं कुर्वन्ति । अन्ये स्वार्थ-धियैव स्वामूल्यम् मतं ददति । एके च मतदानस्य महत्तामज्ञात्वा मतदानमेव नहि कुर्वन्ति । एतादृशास्तु कतिपया एव सन्ति ये सर्वथा विचार्यं मतदानं कुर्वन्ति । एवञ्च प्रजातन्त्रशासनेऽपि त एव बहुशो निर्वाचिताः भवन्ति ये जनतासमक्षं मिथ्याप्रलोभना-निप्रस्तुवन्ति, अथथार्थमाश्वासनं ददति, अनुचितसाधनानि च प्रयुञ्जते । ये च साधन-हीनाः उच्चतमा अपि देशभक्ता सन्ति तेऽपि साधनाभावात् निर्वाचने सफल्यं नहि प्राप्नुवन्ति । परम् १९७७ वर्षे जनतायाः विजयप्राप्तिलक्षणमेवोदाहरणम् प्रजा-तन्त्रवादस्यायमपि प्रमुखोदोषः यद् विभिन्नराजनैतिकसंघानाम् नेतारः स्वमतसमर्थना-यान्येषां संघनेतृणाम् विचाराणां खण्डनं स्वकीयम् अनिवार्यं कर्तव्यम् मन्यन्ते । एवञ्च सर्वेऽपि शासनविरोधिनः संघाः सर्वदेव शासननीतीनामालोचनं कुर्वन्ति । अनेन शासनादेशानामनुपालने जनता सन्दिग्धप्राया भवति । अस्यैवैतत् फलं यत् प्रजायामनु-शासनहीनताया उदयो जायते ।

उपर्युक्तप्रकारेणावलोकनेन प्रजातन्त्रे गुणानां दोषाणाञ्च सत्ता सारत्येन दृश्यते । परन्तु विमतमाशास्यते केषामपि यत् प्रजातन्त्रशासनमेव सर्वेभ्योऽधिक-धिकम् प्रियदायकम् । यदा परमार्थसत्ये ब्रह्मणि मायारूपो दोषः, चन्द्रमसि मृगलाञ्छनं दोषः, दिवाकरे चातपुरुषो दोषोऽनुभूयते तदा प्रजातन्त्रवादेऽपि दोषाणां सत्ता नास्वा-भाविकी । भारतवर्षे प्रजातन्त्रस्य दोषाणाम् निदानभूताः ब्रिटिशकालीय परतन्त्रता-जन्याः संस्कारा अपि सन्ति । सत्यां स्वातन्त्र्यस्य पुष्टी, प्रजातन्त्रवाद एव भारतीयैः सकलां समृद्धिं सौख्यञ्च दास्यतीति अस्माकं सुनिश्चितम् मतम् ।

प्रजातन्त्रभावनायाः साक्षात्कारोऽस्माभिः १९७७ वर्षे लोकसभायाः विधान सभायाश्च निर्वाचने कृतः यदा शासनसंघस्य कांग्रेसस्य प्रत्याशिनः जनतासंघेन सनन्दं हेलयैव पराजिताः । एतदनुसारमेव भारतवर्षस्य महान् राजनीतिज्ञः, गान्धिविचारा-णामनुसर्ता, मानवताग्रदूतः, संस्कृतसंस्कृतिभक्तः श्रीमोरारजीदेसाईमहोदयः प्रधान-मन्त्रिपदे शोभते । किमितोऽप्यधिकं सम्भाव्येत यत् प्रधानमन्त्रिपदे आसीना धीमती इन्दिरा गान्धी अपि जनतया परास्ता । प्रधानमन्त्रिसुपुत्रः सञ्जयोऽपि पराजय-पश्चात् इति तु किमुल्लेख्यम् । अनेन जनता जनार्दनः, इति सुप्रमाणितम् । सत्यं दिवदं यदस्मिन्निर्वाचने जनतासंघस्य विजयः भारतीयजनताया एव विजयः । जनतायाः विजयेन चाऽनेन समग्रेऽपि विश्वे प्रजातन्त्रस्य नूतन आदर्शः प्रस्थापित इति प्रत्यक्षमेव सर्वथा ।

आधुनिकम् विज्ञानम्

वर्तमानसंसारं विज्ञानस्य प्रचारः सर्वविदित एव वर्तते । वयं व्यावहारिक-जीवने विज्ञानस्य वैभवान्मुक्ताः भवितुं न शक्नुमः । प्रतिदिनमेव आजागरणात् शयनं यावद् विज्ञानप्रभावात् प्रभाविताः वयम् । वैज्ञानिकैर्यन्त्रैरुत्पन्नतां शीतलताञ्च प्राप्तम् पयः पिबामः, वैज्ञानिकयन्त्रैर्पक्वं भोजनं भक्षयामः, वैज्ञानिकवाहनैः पर्यट्टाः विद्यालयं कार्यालयम्वा गच्छामः, वैज्ञानिकैरावृण्णुतवाष्पयान-वायुयान-जलयानादिभिर्देशविदेशानां यात्रां कुर्मः, रेडियोयन्त्रेण विभिन्नान् समाचारान् जानीमः, सञ्जीतं च शृणुमः । विज्ञान-साधनेनैव चलचित्तं पश्यामः, विज्ञानरीत्यैव हृदयपरिवर्तनं कुर्मः मस्तिष्कचिकित्साञ्च कर्तुं पारयामः । किमधिकम्, वैज्ञानिकाविष्कारैरेव जीवनदानमपि कर्तुं प्रयासो विधीयते । मृत्युदण्डं तु वैज्ञानिकयन्त्रैरघुनाऽपि दीयत एव । साम्प्रतमन्तरिक्षयात्रि-भिश्चन्द्रलोकादीनां यदन्वेषणं कृतं तदपि आधुनिकविज्ञानस्य विकासस्यैव सूचकम् । आधुनिकवैज्ञानिकैः पूर्वजानां वयो ग्रहीतुमपि ध्वनियन्त्राणामाविष्कारः क्रियते । सम्प्रति युद्धसम्बन्धीनि शस्त्रास्त्राणि विज्ञानस्यैवफलभूतानि सन्ति । एटम-हार्डिङ्गो-नादिअस्त्राणामाविष्कारोऽपि विज्ञानस्यैव शक्तिं सूचयति । अनेनैतत् सुस्पष्टं यत् अस्माकं जीवनस्य कदाचिदेव कश्चित् क्षणः स्यात् यो विज्ञानेनाप्रभावितो भवेत् । किं बहुना, आकाशे, पाताले सर्वत्रापि विज्ञानस्य गतिर्दरीदृश्यते । नात्राश्चर्यास्पदं किञ्चिद् यदाधुनिकम् विज्ञानं प्रकृतिमपि जिगीषते असम्भवञ्च सम्भवं कर्तुं प्रयतते । आधुनिकविज्ञानस्यैवैतत् फलं यत्र केवलम् भारतेऽपितु विश्वस्मिन्नपि विश्वे विज्ञाना-श्रयेण कृपिक्षेत्रे, औद्योगिकविकासक्षेत्रे, चिकित्साक्षेत्रे चापूर्वा विवासः सञ्जातः । यानि भूमिकर्षणादीनि कृपिसम्बन्धीनि कर्माणि प्राचीनसाधनैर्मार्गैः पारयितुं शक्यन्ते ताग्या-धुनिकट्ट्वटरादिसाधनैः कतिपयघण्टास्वेव साध्यितुं पायन्ते । एवमेवाधुनिकैरौद्यो-गिकैर्यन्त्रैः वस्त्रनिर्माणादिकार्यमधिकपरिमाणं स्वल्पकाले एव साध्यते ।

का कथा वर्तमानायाः विज्ञानसिद्धायाश्चिकित्साप्रणाल्याः यथा असाध्यैभ्यो-ऽसाध्यानामपि हृदादिरोगाणाञ्चिकित्सा कश्चित् क्षणैरेव संपाद्यते । मनुष्याणां शरीरेषु मर्कटादीनां हृदयमपि वर्तमानचिकित्सकैः संयोज्यत एवेति न नवीनं रहस्यमघुनाववतुं शक्यते । उपर्युक्तरीत्या वैज्ञानिकानां विष्कारानाश्रित्य विश्वस्यापि सर्वाङ्गो विकासः स्वाभाविकः ।

परमाधुनिकवैज्ञानिकविकासस्यापरोऽप्येकः पक्षः । आधुनिकाः- वैज्ञानिका आविष्काराः यत्र मानवस्य बहुधा श्रेयसः सम्पादनं कुर्वन्ति तत्रैव मानवस्य हानिरपि वैज्ञानिकैराधुनिकैराविष्कारैः सगच्छेन्नानुभूयते । एटमबम्बादीनां परमपत्राणावन्ते-

पाञ्चाधुनिकास्त्राणामाविष्काररयोद्देश्यो मानवहानिरेव प्रतीयते । एतद्वन्वाद्याना-
मस्त्राणां धारयताम् रूसामेरिकादिदेशानामेतत् कथनमनुचितममानवीयञ्च यत्
स्वरक्षायै एतादृशानां भयावहानामस्त्राणां योजनमावश्यकम् । यैर्हेसिकैरुपायैरात्मरक्षा
सम्भाव्यते ते कुत्सिताः घृण्याश्च । अन्यच्च यदा सर्वेऽपि देशाः एतमादीनिशस्त्रास्त्राणि
धारयन्तः रक्षापराः स्युस्तदा विश्वशान्तिस्तु स्वप्नेऽपि असम्भवा सकलस्यापि विश्वस्य
विनाशश्चानिवार्यः ।

अतः सर्वेषामपि देशानां वैज्ञानिकैः, मानवश्रेयस एव ज्ञानस्य विज्ञानस्य वा
सत्तां स्वीकृत्य स्वकीयस्य विज्ञानस्य प्रयोगो विधेयः । अनेनैव प्रकारेण विज्ञानस्य
साफल्य विश्वशान्तिश्च भवितुं शक्यते नान्यथा । एतद्विषयेऽस्माकं भारतीयनेतृणा-
न्नीतिरतिशयेन स्तुत्या यदनुसृत्य भारतवर्षीयाः वैज्ञानिका अहिंसापराः सन्तः परमाण्व-
स्त्राणां निर्माणं न कुर्वन्ति परमाण्वस्त्रनिर्मातृश्चामेरिका रूसान्दिदेशान् निर्भीकं निन्द-
यन्ति । नान्नायमाशयो ग्राह्यो यद् वयं भारतीयाः परमाण्वस्त्राणां निर्माणेऽज्ञाः । भार-
तीयाः वैज्ञानिकाः परमाण्वस्त्राणां निर्माणकार्ये सर्वथैव कुशलाः सन्तोऽपि मानवजातेः
कल्याणविचारेणैव परमाण्वस्त्राणां निर्माणं नहि कुर्वन्ति । अत एवाऽस्माकं देशे
वैज्ञानिकैर्वहुविधविकासहेतौरेव अणुशक्तेर्विकासो विहितोऽस्ति । भारतवर्षस्यैवा नीतिः
समग्रस्यापि विश्वस्य प्रशंसाभाजनं वर्तते । अस्माकं राष्ट्रस्य नीतेस्त्वयमेवाधारः —

‘सर्वे भवन्तु मुद्दिनः सर्वे सन्तु निरामयाः ।

सर्वे भद्राणि पश्यन्तु मा कश्चिद् दुःखभाग् भवेत् ॥’

अन्तरिक्षयात्रा

विज्ञानमाधुनिकयुगस्यात्यन्तमाकर्षकं ज्ञानम् । विज्ञानस्य प्रभावो लोकेऽधुना
सर्वत्रैव दृश्यते । पाठशालायां पाठशालायाम्वा, गृहे वने वा, सर्वत्रैव विज्ञानस्य चम-
त्कारा अस्माभिः अवलोक्यन्ते । आधुनिकेन विज्ञानेन तु असम्भवः सम्भवताम् प्राप्तः ।
किमधिकमाधुनिकास्तु वैज्ञानिका मृतमपि जीवितं कर्तुं प्रयतन्ते । एवञ्च सर्वमी-

श्वरीयं सामर्थ्यम् प्राप्तुमीहन्ते वर्तमानकालिकाः वैज्ञानिकाः । परम् 'नहिकश्चित् सर्वज्ञः, सर्वज्ञस्तु परमेश्वरएव, इति कथनानुसारम् मनूप्यः कियदपि विज्ञानम् अर्जयतु परं सर्वज्ञत्वं नहि प्राप्त्यति, इत्यस्माकं दृढो निश्चयः । परम् मानवेन ज्ञान-विज्ञानस्य वृद्धिः सदैव करणीयेति तु सर्वेषामेव ग्राह्यः पक्षः । अतः वर्तमानकालिकं वैज्ञानिकं ज्ञानम् विज्ञानस्य वृद्धेः सूचकमिति सर्वथा सत्यम् ।

अन्तरिक्षयात्रा वर्तमानकालस्याधुनिकतमश्चमत्कारः । १९६८ वर्षस्य जनवरी-मासस्य द्वादशतारिकायां अमेरिकादेशस्य वोरमैनप्रभृतिभिर्वैज्ञानिकैरन्तरिक्षयात्रायामद्भूतं साफल्यमुपलब्धम् । अमेरिकादेशस्य वैज्ञानिकद्वयेण 'अपोलो ८' यन्त्रेण अन्तरिक्षयात्राम् विधाय भारतीयानां देवविद्येयस्य 'चन्द्रमसोऽतिसमीपात् दर्शनं कृतम्, इति सर्वथा विलक्षणोऽयमाविष्कारः । धन्येयमेयांविदेशिनां ज्ञानजिज्ञासा महत्त्वाकांक्षा च ये स्वप्राणानामपि चिन्तामकृत्वा स्वोद्देश्ये साफल्यं प्राप्तुं स्वप्राणानपि समर्पयन्ति । उदाहरणार्थं १९६० वर्षस्य जनवरीमासस्य सप्तविंशतितमे (२७) दिवसे अमेरिकादेशे 'अपोलो २०८' परीक्षणकाल एव यदा अस्मीभूतस्तदा तत्रस्थाः वज्रिलग्रिसम-एडवहङ्कल'इट-राजरचैफी महोदयाश्चापि वैज्ञानिकाः पञ्चत्वं गताः । एवमेवान्येऽपि सञ्जाताः यैः स्वप्राणा अपि एतत्कृते विसर्जिताः ।

अन्तरिक्षयात्रायाः प्रसङ्गे रूसदेशस्य यूरीगागरिननामकस्य वैज्ञानिकस्य नाम वैशिष्ट्येनोल्लेखनीयम् । अयमेवान्तरिक्षयात्रायाः प्रथमसेनानी । अनेनैव विज्ञानवीरेण सर्वप्रथममन्तरिक्षयात्राकृता । १९६१ वर्षस्यअप्रैलमासस्यद्वादशतारिकायामयम् वैज्ञानिकः अष्टोत्तरशतेषु मिनटेष्वेव पृथिव्या एकां परिक्रमां कृत्वा सकृज्जलो निवर्तितः ।

अन्तरिक्षयात्रायाः विषये रुमायेरिकयोर्द्वयोरपि देशयोः योगदानं स्तुत्यम् । अनयोर्देशयोर्वैज्ञानिकानाम्तु योजना चन्द्रमसि गृहनिर्माणस्य वर्तते । एतेषामन्वयमपि कल्पना यद् मंगलशूक्रयोर्था यात्रा इदानीम् मासेषु पूर्यते सा कतिपयघण्टास्वेव सम्भविष्यति । अतः इदं सर्वथा स्पष्टं यदाधुनिकवैज्ञानिकैरन्तरिक्षविज्ञानविषये यदुपलब्ध-यच्चोपलब्धमेते कल्पयन्ति तत् सर्वमेवात्यन्तमाश्चर्यास्पदम् ।

परमेकरोऽपरोऽपि विचारणीयः पक्षः, सचायं यत् कौतूहलोत्पादकेभ्यो वैज्ञानिकाविष्कारिभ्यो यो विपुलधनव्ययः क्रियते तत्र किमौचित्यम् । एतत्कृते प्रयुक्तेन धनेन लज्जाधिकानामपि वृष्णितानामुदरपूतिर्भवितुमर्हति । उदाहरणार्थम्, इदानीं यावत् अमेरिकादेशेन चन्द्रमसमधिगन्तुं चतुर्विंशति-अरबदालरानां व्ययः कृतः । का कया रूसदेशस्य, अनेन तु तदधिकएव धनव्ययः कृतः स्यात् । अतएवामेरिकादेशस्य आईजनहावराभिधेन भूतपूर्वणराष्ट्रपतिना चन्द्रयात्राया अनावश्यकताया एवानुमोदनं कृतम् । अस्मिन् विषये मदीया तु इयं विचारदृष्टिर्वर्तते यद् वस्तुतोज्ञानविज्ञानस्या-

नुसंधानमावश्यकम् । परमत्रैवेदमपि वक्तव्यं यत्तीरेव देशः एतादृशेभ्य आचिष्कारेभ्यो घनव्ययः कर्त्तव्यो ये सुखेन जीवनं यापयन्ति । न च तैर्देशैर्येषां वासिनो बुभुक्षया प्राण-
स्थानं कुर्वन्ति । अपरञ्चेदमपि विचार्यं यत् यद् ज्ञानं विज्ञानम्वा मानवस्य हितकारकं
वर्तते तदेव ग्राह्यं नाग्यत् । एनमेव निकपमाश्रित्य समालोचकैर्विज्ञानस्य निन्दा
स्तुतिर्वा कर्त्तव्या, इति मे मतिः ।

६८

वैज्ञानिकानां चन्द्रलोके प्रवेशः

आत्मा परमात्मा चेति प्रकारद्वयेन परमेश्वरः सर्वेषां भूतानां हृदि प्रतिष्ठते,
विशेषेण मानुषाणाम् । यस्य परमात्मनः कर्तुंमकर्तुंम्, अन्यथाकर्तुंम् च सामर्थ्यम्,
तस्यैवांशस्यजीवात्मनोऽपि, अग्नेः विस्फुलिङ्गस्य इव परमेश्वरांशस्य शरीरिणो विल-
क्षणं सामर्थ्यम् वर्तते इति नात्र संदेहलेशोऽपि । मानुषोऽपि यद्यत् कर्तुंमिच्छति, तत्तत्
करोति ।

आलोकदेशम् चन्द्रलोकमभियानञ्च वर्तमानकालस्याधुनिकतमश्चमत्कारः ।
चन्द्रलोकयुगस्य सूत्रपातस्तु १९५७ तमेईसवीयाब्दे अवतूरमासस्य चतुर्दशदिनाङ्के-
ऽभवत्, यदा रूसदेशेन स्पूतनिकः-१ चन्द्रलोके प्रेषितः । चन्द्रलोकस्यान्वेषणप्रसङ्गे
रूसदेशस्य यूरीगगारिनस्य नाम वैज्ञाप्ट्येनोल्लेखनीयम् । अयमेव चन्द्रलोककोलम्बसः ।
अयमेव चन्द्रलोकयात्रायाः प्रथमः सेनानी । अनेनैव विज्ञानवीरेण सर्वप्रथमम् चन्द्र-
लोकयात्रायाः पन्थाः प्रशस्तः कृतः । १९६१ वर्षस्य अप्रैलमासस्य द्वादशतारिकायाम्
वोस्तोक-१ यानेन अयम् वैज्ञानिकः अष्टोत्तरशतेषु मिनटेषु पृथिव्याः एकाम् परि-
क्रमाम् कृत्वा सकुशलो स्वभूमिं निवर्तितः ।

एतदतिरिक्तम् १९६३ तमेईसवीयाब्दे जूनमासस्य षोडशतियौ तेरेश्कोवा
वोस्तोक- नाम्ना यानेन चन्द्रलोकयात्रामकरोत् । रूसदेशस्य वेलेग्नितना तेरेश्कोवा
विश्वस्य प्रथममर्हिलाऽऽसीत् यया चन्द्रलोकयात्रा कृता । वैज्ञानिकानुसारं तु नार्थः
चन्द्रलोकयात्रार्थं अधिनोपयुक्तः प्रतीयन्ते ।

परमिद्यं तु भाग्यविडम्बना एव यत् अद्यावधि कापि महिला चन्द्रलोके न गता ।

१९६८ वर्षस्य दिसम्बरमासस्य पञ्चविंशतारिकायाम् अमेरिकादेशस्य केप-केनेडीनगरादुड्डीय फ्लैक वीरमैन-जेम्स ए० लावेल-विलियम ए० एण्डर्सेतिवैज्ञानिक-द्वयेण अपोलो ८ यानेन चन्द्रलोक्यावासम् विधाय भारतीयानाम् देवविशेषस्य चन्द्र-मनोऽस्ति समीपात् दर्शनम् कृतम्, इति सर्वथा हर्षस्य विषयः ।

१९६९ वर्षस्य जुलाईमासस्य एकविंशतितमं शुभदिनम् चन्द्रवारः विश्वस्येतिहासे रोमाञ्चकरम् नवीनम् क्षणम् योजयति । यदाऽअमेरिकादेशस्य कर्माण्डर-जार्मस्ट्राङ्गः, एडविनएल्ड्रिन-माइकल-कालिन्सा एकादशेन अपोलोयानेन चन्द्रमसो जलविहीने शान्तिसागरेऽवातरन् । भारतीयसमयानुसारं महति प्रयुगे एकवादनानन्तरम् सप्तचत्वारिंशत् मिनटेषुगतेषु मानवः भासमानम् चन्द्रलोकमाप्नोत् । चन्द्रतले चावतीर्य सर्वप्रथमं नील-जार्मस्ट्राङ्ग आह-आश्चर्यमिदम्, भूमण्डलमपि दूरात् चन्द्रवत् भासमानम् पश्यन् नीलजार्मस्ट्राङ्गः आह—

Earth looks big, bright and beautiful

अर्थात् अहो । महती, उज्ज्वला रमणीया च-पृथ्वी ।

एल्ड्रिन महोदयेनापि आवावेशस्वरेण भाषितम्—

रम्यः दृश्यः सर्वतश्च आकर्षकः । वस्तुतश्चन्द्रतलमत्यन्तम् रम्यम् निर्जनञ्च स्यलम् । सर्वविद्यमानविकासाय, सुखाय सम्पन्नतायै च दयमन्नागताः ।

वैज्ञानिको जनः चन्द्रमसम् धूलिमयं, मृण्मयं गतंप्रस्तर-प्रायंचप्रदेशमकथयत् । संस्कृतज्ञास्तु एवं वर्णयन्ति चन्द्रमसम्—

“तारापतिः सः ब्राह्मणानामस्माकम् राजा ।

स चन्द्रवेः पुत्रः, लक्ष्मी देव्याः सोदरो भ्राता ।”

लौपचीनामश्विपतिः, अमृतस्य च निधानम् चन्द्रः सः ।

परम् प्रकण्ठमाने चन्द्रेऽधुनातना वैज्ञानिकाः केवलां धूलिराशिम लमेरन् । इदमत्र युज्यते वक्तुम्—

सूतिदुर्ब्रसमुद्रतो भगवतः श्रीकीर्त्तुप्रोसोदरो,

कायंम्यस्य मुदीप्लयोऽपि किरपाः पीयूषधाराकिरः ।

लघ्वं रवर्परधूलिमूलमखिलं हा हन्त ! दुःखम् विधो,

सत्यासत्यविचारचर्चनपराः जानन्तु लोकाः दिधुम् ॥

वयं चन्द्रतलं स्पृशतां चन्द्रलोक्याग्निणां महाव्यवसायिणां शूराणां स्वागतं व्याहृत्य तान् धन्यवादान् प्रयच्छामो यत्ते प्राणमयं परित्यज्य चन्द्रमसः पृथिव्याश्च दूरमदूर-मकुर्वन् ।

गद्यं कवीनां निकर्षं वदन्ति

भावानुकूल्यं धारयता छन्दोविधानेन कवयितुः कवेः काव्यसृष्टिः सरलतरयैव सहृदयानां मनांसि रमयति, इति सर्वथा स्पष्टमेव ज्ञेयम् । कवञ्च शिखरिणी-मन्दा-क्रान्ता-भालिन्यादिसरसछन्दोभिः शोभितां कवितां निपीय सहृदया जनाः काव्याशयम-दुद्धर्वैव आनन्देन दीलायमानाः सञ्जायन्ते, इत्यपि नास्ति अविदितम्, यद् गङ्गालहरी-सौन्दर्यलहरी-आनन्दलहर्यादिस्तोत्राणां श्रवणेनैव वस्य मनो न प्रसन्नं भवति । अतश्छन्दोविधानं कवेः काव्यसौन्दर्यं वद्धयितुं विशिष्टं साधनं वर्तते । इदमेवकारणं यच्छन्दोवदकाव्ये, यत्र आस्त्रादयितुश्चित्तं छन्दस्यपि रमयति, कवेः काव्यनैपुण्यस्या-लोचनं शीघ्रं सम्पक्कृतं न युज्यते । एवञ्च गद्यकाव्ये एव, यत्र कवेः भावैः सह एव अनुशीलनकर्तुः प्रत्यक्षः सञ्जायते, कवेः काव्यचातुरी पूर्णतया परीक्षितुं शक्यते । अतएव कैश्चित् तिःसकोत्रमेव निगदितम्-गद्यं कवीनां निकर्षं वदन्ति । वामनेन स्वकीयकाव्यालंकारसूत्रवृत्ती उद्धृतमिदं कथनम् ।

संस्कृतगद्यस्य बहून्वपि रूपाणि सन्ति यथा वैदिकं गद्यम्, सूत्रात्मकं गद्यं, शास्त्रीयं गद्यं, साहित्यिकं गद्यं प्रशस्तिरूपं गद्यञ्च । संहितावर्त्ति, ब्राह्मणवर्त्ति, आर-ण्यकवर्त्ति, उपनिषद्वर्त्ति च यद् गद्यं तद् वैदिकमेव गद्यम् । सूत्रात्मकं गद्यञ्च श्रौतादिसूत्राणाम् पाणिन्यादिरचितसूत्राणाम् । पतञ्जलेर्महाभाष्यस्य शंकराचार्या-दीनाञ्च भाष्यग्रन्थानां यद् गद्यं तद् गद्यं शास्त्रीयमेव । दण्ड्यादीनां गद्यग्रन्थाः साहित्यिकगद्यस्यैव प्रमाणभूताः सन्ति । खड्गदामनस्य गिरिनारकिलालेखः, हरिषेणादि-रचिताश्च समुद्रगुप्तप्रशस्त्यादयः प्रशस्तिगद्यस्यैवोदाहरणभूताः सन्ति ।

यद्यप्यनेनोपर्युक्तप्रकारेण संस्कृतगद्यस्य विविधानि रूपाणि दृश्यन्ते, परमेतेषु केवलं साहित्यिकमेव गद्यं प्रामुख्येन कवित्वस्य निदर्शनम् । एतदेव गद्यं संस्कृत-कवीनां निकर्षं भवितुमर्हति नान्यत् । साहित्यिकगद्यस्य त्रयं आचार्यास्तु प्रत्याता एव । ते च—दण्डी, सुवन्द्युः बाणश्च । एतेषामतिरिक्तञ्चाम्बिकादत्तध्वामः, क्षमारावपण्डि-तादयश्चाधुनिकगद्यस्य लेखकाः सन्ति । एतेषामपि महत्त्वं आधुनिकगद्यस्य क्षेत्रे विशेष-तयोस्तेखनीयं वर्तते । साहित्यिकगद्यस्याचार्याणां कवित्वपूर्णगद्यग्रन्थान्तर्गतिकाव्य-सौन्दर्यस्याकलनेनैतत् मुस्पष्टं भविष्यति यत् “गद्यं कवीनां निकर्षं वदन्ति”, इति ।

साहित्यिकगद्यस्य प्रमुखः प्रथमश्चाचार्यो दण्डी । दण्डिना मुकविना खवन्ति-सुन्दरीकया दशकुमारचरितञ्चेतिगद्यकाव्यद्वयं लिखितम् । दण्डिनःपदनासित्यन्तु-प्रसिद्धमेव । दण्डिनो गद्यस्य लक्ष्योजनायां रमन्व जातृषु स्वाराविकम् । दाम्बैदगद्यं हास्योत्सादकञ्च दण्डिनो गद्यस्यापरं वैशिष्ट्यम् । दण्डिनोऽनंतृतापि नापा मरला

सरसा मनोरमा च वर्तते । एतत् प्रतीयते यत् सुललितमुपरिष्कृतगद्यलेखने महाकवि-
दण्डी सर्वथैव निष्णातः ।

“श्लेषमार्मिकः” सुब्रम्हृश्च साहित्यिकगद्यस्य द्वितीयो निपुणः कविः ।
निश्चयमेव सुब्रम्होः काव्यरचना श्लेषालंकारसुबद्धा । प्रायशश्चास्य कवेः श्लेषसौन्दर्यं
श्लाघ्यमेव दृश्यते । उदाहरणार्थं वासवदत्ताया निम्नोद्धृते स्थले श्लेषसम्बन्धिसौपरम्यं
क्रियत् सहजमित्यवलोकनीयम्—

“नन्दगोप इव यशोदयान्वितः जरासन्ध इव घटितसन्धिविग्रहः—दिलाप इव
सुदक्षिणयान्वितः” एवं विधान्यनेकान्यपि उदाहरणानि सुब्रम्होर्गद्ये प्राप्यन्ते ।

वाणस्तु संस्कृतगद्यस्य सूर्य एव वर्तते । वाणस्य गद्यं संस्कृतकवित्वस्य साक-
त्येन निकपः कथ्यते । अतएव विदग्धमूखमण्डनस्य रचयिता धर्मदासेन वाणस्य वाण्याः
प्रशंसा निम्नोद्धृतया उक्त्या कृता—

रुचिरस्वरवर्णपदा रसभाववती जगन्मनो हरति ।

सा किं तरुणी ? नहि नहि वाणीवाणस्य मधुरशीलस्य ॥

वाणस्य वर्णनशैली संस्कृतगद्यक्षेत्रेऽद्भुतैव । हर्षचरितम् कादम्बरी चेति ग्रन्थद्वयं
वाणस्य सुललितसंस्कृतगद्यस्योदाहरणभूतम् । ग्रन्थद्वयेऽपि वाणस्य वर्णनप्रतिभाया
त्रिलक्षणानि उदाहरणानि सन्ति । हर्षचरिते सिंहानाद्रोपदेशेऽस्य वर्णनमत्यन्तमेव
शोभनं वर्तते । सिंहानाद्रोपदेशः कादम्बर्याः शुक्रनासोपदेशसमानमेव शोभनं दृश्यते ।
का कथा कादम्बर्याः, यत्र काव्यरसास्वादनं कुर्वते सहृदयायान्यत् किमपि न रोचते ।
यदुक्तमपि केनचिदालोचकेन—

“कादम्बरीरसज्ञानामाहारोऽपि न रोचते ।”

वाणस्य वर्णनपद्धतिस्तु तथा पाश्चात्यामिधया रीत्या समन्विता यत्र शब्दार्थयोः रुचिरः
समन्वयः समुपलभ्यते । तदेवोच्यते—

शब्दार्थयोः समो गुम्फः पाञ्चालीरीतिरिप्यते ।

शिलाभट्टारिकावाचि वाणोक्तिषु च सा यदि ॥

कादम्बर्या वाणस्य वर्णनशक्त्यस्तगतोऽलंकारनिर्देशोऽतिशयेन रमणीकः । रशनोपमाया
श्रष्टानिपित्तेश्चालंकारमौन्दर्यं क्रियत्सुन्दरमित्यवैक्षण्यम्—

“क्रमेण च कृतं मे वपुषि वसन्त इव मधुमासेन, मधुमास इव नवपल्लवेन,
नवपल्लव इव कुसुमेन, कुसुम इव मधुकरेण, मधुकर इव मदेन नवयौवनेन पदम्”
(कादम्बरी) । एवमेव परिसंघालंकारस्यापि सौन्दर्यं कादम्बर्या विलक्षणं दृश्यते ।
जावात्पाश्रमस्य वर्णनावसरे परिसंघालंकारस्य योजना स्तुत्या । यथा—

“यत्र च महाभारते शकुनिवधः, पुराणे वायुप्रलपितम्, वयःपरिणामे द्विज-
पतनम्, उपवनचन्दनेषु जाड्यम्, अग्नीनाम् भूमिमत्त्वम्, एणकानां गीतिव्यसनम्,
शिखण्डिनां नृत्यपक्षपातः, भुजंगमानां भोगः, कपीनां श्रीकलामिलापः, मूलानाम-
धोगतिः ।”

वाणस्य वक्रोक्तिसौन्दर्येणापि कादम्बरी सर्वथा सज्जिता ।

उदाहरणार्थम्, एकस्मिन् त्यले मदलेखया वक्रोक्तिमाध्यमेन चन्द्रापीडं प्रति कादम्बर्या
धतिशयासक्तिर्व्यक्तोक्ता—

“कुमार । किं कथयामि दारुणोऽयमकथनीयः खलु सन्तापः, अपि च कुमारभावोपेतायाः
किमिवास्या यत्र सन्तापाय । तथा हि मृणालिन्याः शिशिरकिसलयमिव हुताशनायते,
ज्योत्स्नाप्यातपायते । ननु किसलयतालवृन्तवातैर्मनसि जायमानं किं न पश्यसि खेदम् ?
घोरत्वमेव प्राणसञ्चारणहेतुरस्याः ।”

वाणस्य विरोधाभासयोजनन्वतिशयेन विलक्षणम्—

“शिशिरस्यापि रिपुजनसंतापकारिणः, स्थिरस्याप्यनवरत भ्रमतः निर्मलस्यापि मलि-
नीकृतारातिवनितामुखकमलद्युतेः अतिधवलस्यापि सर्वजन्मरागकारिणः ।”

कादम्बर्याम् वाणस्यानूपासयोजनाऽपि प्रायशः स्वरमाधुर्यसम्पन्ना दृश्यते ।

एकमुदाहरणमत्र प्रस्तूयते—

“इभकलभकोत्सलनपल्लववेल्लितलवलीवलर्यैः, मधुकरक्लवलंककालीकृतकालेयक-
कुमुमकुड्मलेषु ।”

एवमेव च कादम्बर्या वाणस्य प्रकृतिचित्रणं नितमन्तम् मनोहारि काव्योपयोगि च
दृश्यते । तपोभिः पूते जावाल्याश्रमेसूर्यास्तकालिकम् वर्णनं वाणेन यादृशं सुन्दरम्
प्रतिपादितम्, तदिदम्—

“क्षनेन च समयेन परिणतो दिवसः । स्नानोत्थितेन मुनिजनेनाद्यंविधिमुप-
पादयता यः क्षितितले दत्तस्तदम्बरतलगतः साक्षादिव रक्तचन्दनाङ्गरागं रवित्दवहत् ।
ऊर्ध्वमूर्ध्वैरकंविम्बत्रिनिहितदृष्टिभिर्हृष्यमपैस्तपोधनैरिव परिपीडयमानतेजःप्रसरो विरला-
तपो दिवसस्तनिमानमभजन् । उद्यत्सप्तपिसार्धंस्पशंपरिजिहीर्षयेव संहृतपादः पारावत-
चरणपाटरागोरविरम्बरतलादलम्बत । आलोहितांशुजालं जलशमनगतस्य मधुमिदो
विगन्तमधुधारमिव नाभिनलिनंप्रतिमागतमपराणवे नूर्यमण्डलम्लदयत । विहाय
धरणितनमुन्मुच्य कमलिनीवनानि शकुनय इव दिवभावसाने तपोवनतरुशिखरेषु
पर्वताग्रेषु च रविकिरणाः स्थितिमकूर्वंत ।” एवमेवाच्छोदसरोवरादीनाम् वर्णनावसरे
वाणस्य प्रकृतिचित्रणसम्बन्धिनेषुप्यम् भूरिशः स्तुतियोग्यम् । कादम्बर्या प्रकृतिचित्रणस्य
साहाय्येन तीव्रा भावानुभूतिः सञ्जायत इति निर्विवादम् ।

सामान्येनापि कादम्बर्याम् वाणस्य वर्णनशक्तिः सम्मोहयति सहृदयानां चेतांसि । अस्याश्च वर्णनशक्तेः प्रभावोत्पादकताऽस्तीव सखला । लक्ष्मीदोषवर्णनावसरे शक्तिशालिनी वाणवर्णनशैली द्रष्टव्या—

“नह्येवंविधमपरमपरिचितमिह जगति किञ्चिदस्ति यथेयमनार्या । लब्धाऽपिखलु दुःखेन पाल्यते । दृढगुणपाशसंदाननिष्पन्दीकृताऽपि नश्यति । न परिचयं रक्षति, नाभिजन-
मीक्षते । न रूपमवलोकयते । न कुलक्रममनुवर्तते न शीलं पश्यति । न वैदग्ध्यं गणयति । .. न लक्षणं प्रमाणीकरोति । गन्धर्वनगरलेखेव पश्यत एव नश्यति ।”

वाणेन कादम्बर्यामोजमाधुर्यं-प्रसादगुणानाञ्च व्यवहारोऽपि निपुणतया कृतोऽस्ति । ओजगुणस्तुकादम्बर्याः प्राण एव । अतएव च वाणस्य शैली समासबहुना दृश्यते । रसदृष्ट्याऽपि कादम्बरी सस्कृतगद्यमाहित्यस्योत्कृष्टा रचना गण्यते । काद-
म्बर्या प्रधानरसस्तु शृङ्गार एव, परम् वीराद्भूतकरुणवीभत्सादीनां रसानामङ्गरूपेण योजनापि अवलोक्यते । अत्रत्वदमेव वक्तव्य यद् वाणस्य वर्णनशैली, भाषासौष्ठवम्, अलंकारनिर्देशः, प्रकृतिचित्रणम्, रमपरिपाकादिकञ्चैतत्सर्वमेवाऽऽदर्शरूपम् वर्तते । अतो वयं यदि वाणस्य कादम्बरीगद्यमुत्कृष्टसस्कृतगद्यस्य निकषं कथयामस्तर्हि सर्व-
थोन्नतमेव समाधेयं मुधीभिः ।

रुको रसः करुणं रत्न

समालोचकैः काव्यशास्त्रिभिश्च ‘शृङ्गारो वीर एव वा’ इत्यादिकमुक्तत्वा प्राधान्येन शृङ्गार-वीररमयोरेव महत्त्वम् प्रतिपादितम्, परन्ताटककृता भवभूतिना काव्यक्षेत्रे करुणरसस्य महत्ता प्रतिपादिता । करुणरमस्य प्रतिपादनहेतोरेव भवभूतिना-
काव्यक्षेत्रे करुणरसस्य महत्ता संसाधिता । करुणरसस्य प्रतिपादनहेतोरेव भवभूति-
राचार्यपदवीमवाप । करुणस्याचार्येण भवभूतिनाऽद्वैतवेदान्तस्य विवर्त्तवादिशिवान्त-
माश्रित्य करुणरसस्य रसरजता सम्पादिता । करुणस्य रसरजताम प्रतिपाद्यता-
श्चाचार्येण करुणो रमः सर्वेषामपि रमानाम् मूलत्वेनाङ्गीकृतः । अतएव स्वकीये उत्तर-
रामचरिते नाटके स्पष्टमेवोक्तम् भवभूतिना कविकुलमुद्गांशुना—

एको रसः कर्षण एव निमित्तभेदाद्,
भिन्नः पृथक्-पृथगिवाश्रयते विवर्त्तन् ।
आवर्त्तवुद्बुद्तरङ्गमयान् विकारान्,
अम्भो यथा सलिलमेव तु तत् समग्रम् ॥

यथा एकस्यैवाम्भस आवर्त्तवुद्बुद्तरङ्गरूपा अनेकाः विकाराः दृश्यन्ते
स्मरम्भस्त्वेकमेव, एवमेव एक एव कर्षणरसो निमित्तभेदात् विवर्त्तरूपतां धारयति ।
शृङ्गारादयश्च रसाः कर्षणस्यैव विवर्त्तरूपाः सन्ति । कर्षणरसवर्णनायां स्मरणाल-
ङ्कारमाश्रित्य संयोगशृङ्गारस्यापि वर्णनम् प्रायशः सम्भवत्येव । भवभूतिनोत्तरराम-
चरिते स्मरणालङ्कारस्यसाहाय्येन संयोगशृङ्गारस्यातीव स्वाभाविकं सजीवञ्च वर्णनं
निष्पादितम् । एकस्यैव श्लोत्रस्य प्रस्तुतिः भवभूतेः कर्षणान्तर्गतं शृङ्गारं साधयितुमलम्,
सेयम्—

किमपि किमपि मन्दं मन्दमासतियोगा—
दविरलितकपोलं जल्पतोरक्रमेण ।
अशियिलपरिरम्भव्यापृतैकैकटोष्णोः,
अविदितगतयामा रात्रिरेव ध्यरंसीत् ॥

यथा कर्षणरसान्तर्गतं शृङ्गाररसस्य क्षेत्रमभिवर्तते तथैव विप्रलम्भशृङ्गारे
कर्षणरसस्यापि निष्पत्तिः सञ्जायते । अतएवानयोद्वयोरपि रसयोर्वैधर्म्यं न वर्तते
अपितु साधर्म्यमेव वर्तते ।

कर्षणस्य रसरजताया अन्यान्यपि कारणानि सन्ति । कानिचिदत्र प्ररतूयन्ते ।
प्रथमं तावत्, वाल्मीकिनाऽऽदिकविना कविताया आरम्भे एव कर्षणमाश्रि-
त्योक्तम्—

मा निपाद प्रतिष्ठां त्वमगमः शाश्वतीसमाः ।
यत् क्रौञ्चमिथुनादेकमवधीः काममोहितम् ॥

अनेन कर्षणस्य रसोद्रेकता स्पष्टैव । अन्यञ्च कर्षणस्यानुभूतिर्युवकैः, वाल्मी-
कैश्च सर्वैरपि क्रियते, परं शृङ्गाररसस्यानुभवः प्राधान्येन युवकैरेवानुभूयते । एत-
स्मात् कारणात् शृङ्गारापेक्षया कर्षणरसस्य क्षेत्रम् विशालतरम् । लोकशिवत्वदृष्ट-
याऽपि कर्षणस्य महिमा प्रशस्ततरः । शृङ्गाररसस्यास्वादेन व्यक्तेः केवलमनोरंजनमेव
जायते परम् कर्षणस्यास्वादयिता काव्यश्रवणकाले नाटकदर्शनकाले च कर्षणस्यास्वादनं
कृत्वा तदनन्तरं लोकहितायापि तत्परो भवति । लोकहितस्यैषा भावना कर्षणं शृङ्गारा-
पेक्षया प्रशस्ततरं साधयति ।

भवभूतेरुत्तररामचरितातिरिक्तमपि संस्कृतसाहित्ये नागानन्दप्रभृतीनि करण-
रसप्रधानानि नाटकानि सन्ति । अन्यत्रापि नैपथीयचरितवाचस्पतिभिरपि
प्रकीर्णरूपेण करणरसस्य हृदयरञ्जकम् प्रतिपादनम् वर्तते । परम् भवभूतिना उत्तर-
रामचरिते करणस्य यद् वर्णनं कृतमस्ति तदप्रतिमम् । कण्ठस्य प्रभाबहासिताम्
वर्णयता उत्तररामचरितकृता भवभूतिना निगदितम्—

“अपि प्राया रोदित्यनिदत्तति वज्रस्य हृदयम्”

कण्ठरसस्यस्यष्टीकरणार्थमपि भवभूतिना यान्त्रुपमानानि प्रदत्तानि सन्ति तानि
समुचितानि सन्ति । उत्तररामचरितस्यैव तृतीयेऽङ्के मुरलया करणरसस्य पुटपाकोप-
नात्नेन यद् स्वरूपं निर्दिष्टम् तत् कण्ठरसस्य गभीरत्वम् धनरञ्ज्यं द्योतयति । तद्विदम्—

अनिर्मलौ गभीरस्वादन्तर्द्वेषनव्ययः ।

पुटपाकप्रतीकाशो रामस्य करणोरसः ॥

नैपथ्यविद्वदौषधम्

देवगिरः संस्कृतभाषायाः समुपासकैषु कविप्रदरेषु नैपथीयचरितस्य रचयितुः
श्रीहर्षस्य काव्यप्रतिभायाः शीतलमतिशयेन विश्लेषणमिति सर्वथा द्विदितमेव साहित्य-
सेविनाम् । नैपथ्यपूर्ववर्तिभिः कालिदास-भारवि-माधकवीनां रघुवन-किरात कुंतीय-
गिगुपायवधकाव्यैरपि द्युतिमन्मन्त्रैरिव काव्यगगनमामोकिनमिति निःसन्देहमेवाङ्गी-
करणीयम् । परं श्रीहर्षचरिते नैपथीयचरितेचन्द्रे समुद्रिते अति अल्पेषां कश्चिन्न-
ज्ञापनालोकः सर्वथा न्यक्छातिगतः । अत एवास्त्वम्—

“उदिति नैपथ्ये काव्ये इव माघः इव च भारविः”

नैपथीयचरितम् महाकवेः श्रीहर्षस्य निदान्तमभिधत्स्वः इति ।

“श्रयाम्बुशरसप्रपेक्षमणितो” इत्यादिभिर्दत्तमिः श्रीहर्षेण नैपथीयचरितस्या-
नुरमता एव उद्घोषिता । नैपथ्यवर्तिविद्विषयवर्कं गभीरवाग्द्विदम्, मनोमुग्ध-
कारिणी काव्यसरसता नैपथिकञ्च काव्यनोद्वर्धनस्य महाकाव्यकामिनवत्तमेव श्राद्ध-

यति । परं तत्रापि नैतद्वक्तव्यं यदनेन महाकविना पूर्ववतिभ्यः कालिदासादिभ्यः कविभ्यः किमपि न गृहीतम् । कालिदासस्यवर्णनप्रणाल्याः, भारवेरर्थगौरवस्य भावस्य च श्लिष्टरचनापद्धतेः प्रभावो नैपथ्ये निश्चितमेव स्वीकार्यः । एवञ्चार्यश्चिरता, समुचितशब्दयोजना, निबन्धिकायाप्रवाहो विविधविषयकञ्चकाव्यवैदग्ध्यं नैपथ्यीयचरिते यत् दृश्यते तत् सर्वं श्रीहर्षस्य काव्यनैपुण्यमेव समर्थयति । अत एव सम्यगेवोक्तम्—

“श्रीहर्षो निपुणः कविः”

नैपथ्यीयचरितान्तर्वृत्तिकाव्यनैपुण्यं किञ्चिदेतादृशं यदेतत् रसज्ञानां मनांसि मोहयति, शब्दवैचित्र्योपासकानां काव्यपिपासां पूरयति वैदुष्याभिलाषिणाञ्च विविदिपां तोपयित्वा तेषु वैदुष्यमानयति । नैपथ्ये प्रदर्शितं श्रीहर्षस्य काव्यपाण्डित्यं तु काव्योपासकानां कृते तद्भवेवानन्दकरं यथा रोगिणां कृते सदीपधमानन्दकरम् । अतो नैपथ्यीयचरितमधीत्य जना विद्वांसो जायन्त इति समुचितमेवकथनम्—

“नैपथ्य विद्वदोपधम्”

नैपथ्यस्य वैदुष्यवर्द्धकत्वे इदं प्रत्यक्षमेव प्रमाणं यत् नैपथ्यमाश्रित्य आनन्दराजानकेन ‘नैपथ्यीयचरितवृत्तिः’, ईशानदेवेन ‘नैपथ्यटिप्पणम्’, उदयनचार्येण ‘मनोहारिणी’, गोपीनाथेन, ‘हर्षहृदयम्’, चाण्डूपाण्डितेन ‘नैपथ्यदीपिका’, चारित्रवर्द्धनेन ‘तिलकटीका’ जिनराजेन ‘सुखावबोध’, नरहरिणा ‘दीपिका’, नारायणेन ‘नैपथ्यप्रकाशटीका’ (नारायणीति नाम्ना प्रसिद्धा) भगीरथेन ‘भागीरथी’, भरतसेनेन ‘सुबोध’, भवदेवेन ‘सारसरस्वती’, मल्लिनाथेन ‘जीवातु’ रामचन्द्रशेणेण ‘भावद्योतनिका’, विश्वेश्वराचार्येण पद्माव्याख्येणञ्जिका नाम्नी च टीका विरचिता । नैपथ्यीयचरितस्यैतासु टीकासु, विविधविषयकेन नैपथ्यीयचरितस्य पाण्डित्येन प्रवृद्धस्य टीकाकर्तृणां वैदुष्यस्य स्पष्टमेव प्रमाणं प्राप्यते । अतोऽनेकविषयगतेन पाण्डित्येन पूर्णमिदं काव्यं विद्वत्तासमुत्पादकमित्यत्र नाऽवसरः सन्देहस्य । अन्यञ्चात्र वैशिष्ट्येनोल्लेखनीयं यदस्मिन् काव्ये केवलं काव्यीयं सौन्दर्यमेव नोपलभ्यतेऽपि तु धर्मशास्त्र^१-दर्शनशास्त्र^२-आयुर्वेद^३-धनुर्वेद^४-सामुद्रिकशास्त्र^५-संगीत^६-नाट्य^७-मन्त्र^८-तन्त्र-राजनीति^९-अलंकरण^{१०}-माणिक्य^{११}

1. नैपथ्यीयचरितम्, २।१०

2. नै० १।८३, १।५९

3. नै० ४।११६

4. नै० ३।१२६, १२७

5. नै० १।१८, १।११, १।१०५

6. नै० १।१६

7. नै० १।११७

8. नै० ७।२३, १।४८८

9. नै० १।१३, ४।८१

10. नै० १।५१, १।५२७, १।५२९

11. नै० ७।७६

ज्ञान तुरग^१ ज्ञान-रक्षिविज्ञान^२-जलचरविज्ञान^३-कलाज्ञान^४-शिल्पज्ञान^५-शकुन^६-
पाक-विज्ञान^७-लोक^८-रीत्यादि-विषयाणामपि विवेचनं कृतं वर्तते । वर्णाश्रम-विवाह-
भोजन-वस्त्राभूषण-विलास-द्युतक्रीडा-चित्रकला-देव-पूजादिविषयाणामपि चित्रण-
मस्मिन् महाकाव्ये वर्तते एव । अतश्च नैपथीयघरिते समुपलभ्यमानं विविध-विष-
यकं पाण्डित्यमद्भुतमेव यत्र कवयः, काव्यशास्त्रिणः, ज्योतिर्विदः, धार्मिकाः, दार्शन-
निकाः, भिषजः, सङ्गीतज्ञाः, राजनीतिविशारदाः, तान्त्रिकाः, मन्त्रिकाः, अश्ववाहाः,
शिल्पिनः, पाकविद्याविदादयश्चापि स्वानुकूलं नैपुण्यं प्राप्नुवन्तीति सत्यमेव निगदितम्-
"नैपथं विद्वदोपधमिति ।"

७२

उपमा कालिदासस्य

उपमाञ्जकारः सर्वेषामप्यनकाराणां शिरोऽवतसायते । केपाञ्चिदालंकारिका-
णान्तु एतदपि कथनं यत् उपमैव सर्वेषामलंकाराणाम् मूलं वर्तते । 'साधर्म्यमुपमा',
इत्युक्त्वा अलंकारशास्त्रस्य विषयिचद्भिः उपमालंकारः परिभाषितः । एतदनुसृत्य
समानधर्मता सादृश्यम्वा उपमायाः मूलम् । उपमायाः धर्म-च वाकोपमानोपमेयरूपाणि
चत्वारि अङ्गानि सन्ति ।

कालिदासस्योपमासम्बन्धिस्तोत्रदयंस्य सुबोधत्वं सरसत्वमुपयुक्तत्वञ्चातिशयेन

1. नै० ११५७
2. नै० २१३, ४
3. नै० ४१३५
4. नै० २२११११
5. नै० २०११३६
6. नै० ५११३४
7. नै० १४१७८, ११५
8. नै० ११०५, ३१३१

स्तुत्यम् । रघुवंशमहाकाव्ये उपमाऽलंकारस्य प्रयोगं कृवंन् कालिदासः नन्दिन्याः विपद्ये वर्णयन् कथयति यत् दिलीपसुदक्षिणयोर्मध्ये नन्दिनी तद्वदेव शोभते यथा दिनक्षपयो-
मंध्यकाले सन्ध्या विराजते—

“दिनक्षपामध्यगतेव सन्ध्या”)

कालिदासस्योपमानामुपमानगतमौचित्यमपिश्लाघ्यम् । रघुवंश एव ताञ्च वर्णंशोभितायाः
नन्दिन्याः शोभां वर्णयन् कविकालिदासः तस्यै पतंगस्य प्रभाया उपमानं प्रस्तौति ।
तदेतत्—

“प्रभा पतङ्गस्य मुनेश्च धेनुः”)

उपमाऽलंकारस्य सजीवता तत्र तु प्रामुख्येनावलोकनीया यत्र वशिष्ठधेनो-
रार्त्नादेनाकृष्टो घनुधरो राजादिलीपः पाटलवर्णंशोभितायाः नन्दिन्याः उपरि स्थितं
केसरिणम् पर्वतस्य गैरिकमय्याम् शिखरभूम्यां विकसितं लोध्रवृक्षमिव पश्यति । रघु-
वंशस्य द्वितीयसर्गस्याधोलिखितेऽंशे सुस्पष्टमेवोपयुक्तमुपमानम्—

“अद्वित्यकायामिवघातुमय्यां लोध्रद्रुमं सानुमतः प्रफुल्लम् ।”)

सौन्दर्यवर्णनेऽपि कालिदासस्योपमानां योगदानमाधिवयेन प्रशंसनीयम् । अमि-
ज्ञानशाकुन्तले शाकुन्तलं सौन्दर्यं वर्णयन् उपमापटुः कालिदासः अनाघ्रातपुष्पादीनि
अनेकानि उपमानानि चिनोति । एतानि उपमानानि अतोव स्वाभाविकानि रञ्जकानि
च सन्ति । तान्येतानि सन्ति—

अनाघ्रातं पुष्पं किसलयमलूनंकररुहैः,
रनाविहं रत्नं मधुनवमनास्वादितरसम् ।
अखण्डं पुण्यानां फलमिव च तद्रूपमनघ,
न जाने शोक्तारं कमिह समुपस्थास्यति विधिः ॥

नाऽत्र वयमधिकं ब्रूमः यत् कालिदासोपममुपमासम्बन्धि सौष्टवमन्यत्रावणित-
मेव दृश्यते । अतएव समालोचकैः कालिदासस्योपमाविषयकं सौन्दर्यं वर्णयद्भिः
स्पष्टमेवोक्तम्—

उपमा कालिदासस्य भारवेर्यंगोरवम्,
दण्डिनः पदलालित्य माघे सन्ति त्रयो गुणाः ।

कालिदासस्य काव्यसौन्दर्यम्

सरसमाधुर्येण मधुरा, नलिनीवरमणीया, मुक्तामालेव शुभ्रगुम्फिता, सुधेव सरसा, कोकिलविलासकूजनभिवानन्दप्रदा महाकवेः कालिदासस्य काव्यवाणी कस्य चित्तं न रमयति । अस्य कवेरप्रतिमं सौन्दर्यमेव विचार्य कविना श्रीकृष्णेनोक्तम्—

“अस्पष्टदोषा नलिनीव हृद्या हारावलीव ग्रथिता गणोद्यैः ।

प्रियाङ्कपालीव विमर्दहृद्या न कालिदासादपरस्य वाणी ॥”

संस्कृतकाव्यसंसारे कालिदासेन या प्रतिष्ठा प्राप्ता सा इदानी यावत् न केनाऽपि इति कथनमस्माकं न पक्षपातमावहति । कालिदासस्य महाकवेर्यशसः आघार-भूताः—रघुवंश—कुमारसम्भव—मेघदूत—ऋतुमंहाराभिज्ञानशाकुन्तल—मालविकाग्निमित्र विक्रमोर्वशीयेति सप्तग्रन्थाः सन्ति । एतेषु ग्रन्थेषु कवेराकंपकं भावसौन्दर्यम्, लालित्य-पूर्णा शब्दरचना, मुरम्यं प्रकृतिचित्रणम्, सहजसौन्दर्यनिरूपणम्, उपयुक्तालंकारयोजना, प्रेम्णः स्वाभाविकचित्रण, भारतीयसंस्कृतिसम्पोपकत्वञ्चाद्भूतमेव । अतएवोक्तिरियं प्रख्याता प्रतीयते—

“पुरा कवीनां गणनाप्रसंगे कनिष्ठिकाधिष्ठितकालिदासः ।

अद्यापि तत्तुल्यकवेरभावादानामिका सार्थवती बभूव ॥”

महाकवेः काव्यसम्बन्धि भावसौन्दर्यं न केवलं संयोगे एवापितु वियोगेऽपि समानमेव दृश्यते । रघुवंशस्य त्रयोदशसर्गस्य सः प्रसङ्गोऽत्र विशेषतयोदाहृतं द्रव्यो यत्र लका-विजयानन्तरं पुष्पकविमानेनायोध्यां गच्छन् रामोऽशोकवृक्षस्य तन्वी लतां पश्यन् मीताहरणजन्यां पूर्वकालिकी वियोगस्थितिं स्मृतवान्—

इमां तटाशोकलतां च तन्वीम्,

स्तनाभिरामस्तवकाभिनम्नाम् ।

त्वत्प्राप्तिवुद्धया परिरञ्जुकामः,

सौमित्रिणा साधुर्हृ निषिद्धः ॥

अस्मिन् श्लोके रामस्याशोकलतायां सीताभ्रमो रामस्य दैन्यपूर्णा वियोगदर्शां स्पष्ट-मेव ध्वनयति “त्वत्प्राप्तिवुद्धया परिरञ्जुकामः” इत्यनेन च रामस्य मीतां प्रति प्रेम्णः स्वरूपञ्च सर्वथा ज्ञायते । शृङ्गारस्य संयोगवियोगपक्षयोः पृथक्-पृथक् चित्रणमपि कालिदासस्य काव्येऽद्भूतमेव दृश्यते । शाकुन्तलाया विनक्षण सौन्दर्य वर्णयन् कविः कथयति—

“अनाघ्रातं पुष्पं किसलयमलूनं कररुहै—
रनाविद्धं रत्न मधुनवमनास्वादितरसम् ।
अखण्ड पुष्पानां फलमिव च तद्रूपमनघं,
न जाने शोक्तारं कमिह समुपस्थास्यति विधिः ॥

एवमेव मेघदूतेऽपि नायिकायाः सौन्दर्यवर्णनस्यानेकानि उदाहरणानि प्राप्यन्ते
दिङ्मात्रं यथोदाह्रियते—

तन्वीश्यामा शिखरिदक्षना पक्वविम्वाधरोष्ठी,
मठये क्षामाचकितह्रीरिणीप्रेक्षणा निम्न-नाभिः ।
श्रोणीभारादलसगमना स्तोकेनभ्रा स्तनाभ्यां,
या तत्र स्याद् युवतिविषये सृष्टिराघेव घातुः ॥

कालिदासस्य प्रेम्णः वैशिष्ट्यं तस्य सूक्ष्मता स्थूलं शारीरिकसौन्दर्यमेव च न अपितु
पूर्वजन्मसंस्कारानाश्रित्य प्रेम विकसित भवति, इति कालिदासस्य दृढीभूता धारणा-
न्नभावस्थिराणि जननान्तरसोहृदानि ।” केपाञ्चिदयमाक्षेपोऽपि नितान्तमसंगतो यत्
कालिदासोऽसंयमितप्रेम्णः पक्षपाती । “वशिनां हि परपरिग्रहसंश्लेषपराङ्मुखीवृत्तिः”
इत्युक्त्वा महाकविना एतदेवसमर्थितं यत् संयमिनां चेतः परकलत्रेभ्यो विमुखमेव
दृश्यते ।

कविरयं विरहिण्याः सौन्दर्यचित्रणेऽपि महान् पटुः । शाकुन्तले विरहिण्या
आदर्शप्रेमिकायाः शकुन्तलाया रूपस्य चित्रं प्रस्तुवता कालिदासेनोक्तम्—

‘वसने परिघूसरे वसाना नियमलाभमुखोर्ध्वतैकवेणिः ।
अतिनिष्कण्ठस्य शुद्धशीला ममदीर्घं विरहव्रतं विभति ॥”

(कालिदासस्य सौन्दर्यप्रतिपादनचातुरीमेवावलोच्य जर्मनकविगेटेमहोदयैः

(Wouldest thou the young year's blossoms
& the fruits of decline
And all by which the soul is charmed
enraptured, feasted, fed ?
wouldest thou the earth & leaven it self
in one sole name combine ?)

I name the, O shakuntala, and all at once is said.

इत्यादिकमुक्त्वा शाकुन्तलसौन्दर्यस्यातिशयेन प्रशंसाकृता ।

संयोग-वियोगवर्णनातिरिक्तमत्यन्तकारुणिकप्रसंगानामपि वर्णने दक्षोऽयम्
महान् कविः । कुमारसम्भवस्य रतिविलापः रघुवंशस्य चात्रविलापः कस्य मनो न

रोदयति । कुमारसम्भवे शंकरस्य शापेन भस्मीभूतस्य मदनस्य शरीरस्य समीपस्था विलापं कुर्वती रतिः कस्य हृदयं न कम्पयते—

गत एव न ते निवर्तते स सखा दीप इवानिलाहतः ।

अहमेव दृशेव पश्य कामविपत्त्या व्यसनेन धूमिताम् ॥

कालिदासस्य काव्यशैली तस्य काव्यसौन्दर्यं सवंधाऽभिवर्द्धयति इत्यपि सुस्पष्टमेव । प्रायशः कवेरस्य भाषाशैली मधुरशब्दसुभूषिता, ललितपदरचना सुगुम्फिता, सरला सरसा च दृश्यते । तदनु रूपमेव कविकुलगुरोरस्य काव्ये माधुर्यप्रसादयोरेव गुणयोः प्राधान्यम् प्राप्यते । यद्यपि ब्रोजसोऽपि स्थितिः कालिदासकाव्ये प्राप्यते, परं यत्र कुत्रचिदेव । माधुर्यप्रसादगुणाभ्यां तु सुकवेः काव्यश्रीरद्भूतमेव शोभते । शाकुन्तलस्य प्रथमांक एव यत्र निपुणेन कविना शकुन्तलायाः सहजसौन्दर्यमनोहरस्यवपुषो वर्णनं कृतं तत्र माधुर्यस्याभिव्यक्तिः स्पष्टमेवावलोकनीया ।

इदं किलाध्याजमनोहरं वपुस्तपःभ्रमं साधयितुं च इच्छति ।

ध्रुवं स नीलोत्पलपद्मधारया शमीलतां छेत्तमृपिव्यंजयति ॥

एवमेव प्रसादगुणस्य सौन्दर्यमपि शाकुन्तलेऽन्यन्तमेव मनोहारि—

भव हृदय ! साभिलापं संप्रति संदेहनिर्णयो जातः ।

आशङ्कसे यदग्निं तदिह स्पर्शकमम् रत्नम् ॥

माधुर्यप्रसादगुणसमन्विता कालिदासस्य काव्यशैली साहित्यशास्त्रग्रन्थचर्चितानु शैलीसु वैदर्भीशैल्यन्तर्गतं गृह्यते । वैदर्भीशैलीमाश्रित्य च स्पष्टमेव निगदितम् साहित्यदपणं—

माधुर्यव्यञ्जकैर्वर्णैः रचना ललितात्मिका ।

भवतिरल्पवृत्तिर्वा वैदर्भी रीतिरिप्यते ॥

प्रत्येकस्यापि कवेः प्रकृतिः महती सम्पत्तिः । प्रत्येकभाषाया अपिमुकविना प्रकृतेः सदुपयोगोऽनिवार्य एव । प्रकृतिरेव मानवभावानाम् प्रत्यक्षकारिणी । महाकविकालिदासस्य प्रकृतिचित्रणस्य कानिचित् प्रमुखवैशिष्ट्यानि सन्ति, यथा प्रकृतेः सजीववर्णनम्, प्रकृतेः सहृदयरूपवर्णनम्, प्रकृत्यङ्गरूपाणां पशुपक्षिणाभ्यो सहृदयस्वभाववर्णनम् (यथा शकुन्तलायाः पतिगृहगमनावसरे) प्रकृतेरूपदेशकरूपेण वर्णनम्, प्रकृतेः स्वाभाविकरूपचित्रणम्, आलम्बनोद्दीपनरूपचित्रणञ्च । प्रकृतिचित्रणस्यैतेषु सर्वेष्वपि प्रकारेषु, आलम्बनोद्दीपनरूपेण कृतं प्रकृतिचित्रणं काव्येऽन्यन्तमुपयोगि । आलम्बनोद्दीपनप्रकृतिचित्रणद्वारैव कविः पात्राणां चरित्रां साफल्येनोद्घाटयति । अमरं सम्बोध्य कृतं शाकुन्तलवतिप्रकृतिचित्रणमालम्बनरूपं यथा—

अभिनवमधूलो लुयो भवांस्तया परिचुम्ब्य चूतमञ्जरीम् ।

कमनत्रसन्निमाननिर्वृत्तो मधुकर विस्मृतोऽस्येनां कथम् ॥

पठेऽङ्के राज्ञो दृष्यन्तस्य मिलात् विदूषकं प्रति निम्नांकितकथनम् प्रकृतेरु-
द्दीपनरूपस्यैवोदाहरणम्—

मुनिमुता प्रणयस्मृतिरोधिना,
मम च मुक्तमिदं तमसा मनः ।
मनसिजेन सखे ! प्रहरिष्यता
धनुषि चूतशरश्च निवेशितः ।

काव्यशोभाबद्धं कत्वादनङ्काराणामुपयोगिता सर्वैरेव स्वीकरणीया । कालिदासस्य
काव्येऽनङ्काराणाम् प्रयोगो नितान्तं स्वाभाविकः रमणीयताप्रतिपादकश्च । तत्रापि
उपमाकालिदासस्येत्यादिभिर्भूत् स्पष्टमुपमापलङ्कारस्य चित्रणे तु महान् पटुरयम्
महाकविः । अस्य कविवरेण्यस्योपमानामौचित्यं सर्वत्रैव महत्सौन्दर्यसम्पन्नम् । अस्यो-
पमानां विविधताऽपि अनुपमेयैव । वचनस्य कवेरुपमा प्रकृतिसम्बन्धिनी यथा रघुवशे
नन्दिन्यै—“दिनक्षपा मध्यगतेव सन्ध्या”, शाकुन्तले च शाकुन्तलायीवनायकृते ‘कुसुम-
मभिनवलोभनीयम्’ इति । वचनस्य कविकूलगुरोरुपमा दार्शनिकी यथा रघुवंश
एव ब्राह्मसरोवरात्प्रनृताया सरयूनद्या उपमा कालिदासेन सांख्यदर्शनसम्मतप्रकृतेरु-
त्पन्नेन वृद्धितत्वेन प्रदत्ता—

“पयोधरैः पुण्यजनाङ्गनानु, निविष्टहेमाम्बुजरेणु यस्याः ।

ब्राह्मसरः कारणमाप्तवाचः, वृद्धेरिवाव्यक्तमुदाहरन्ति ॥

एवमेव नन्दिनीमार्गानुसारिण्याः दिलीपपत्न्याः सूदक्षिणाया उपमा कविना
‘श्रुतेरिवार्यं स्मृतिरनवगच्छत्’ इत्युक्त्वा स्मृत्या प्रदत्ता । निश्चितमेवैषा घामिकी
उपमाऽतिशयेनोचिता । किमधिकं ब्रूमः, कालिदासस्योपमानां स्वाभाविकता प्रसङ्गा-
नुकूलता च सर्वत्रैव हृद्यत्वं काव्ये समानयति । उदाहरणार्थं यथा रामवियोगकारणात्
श्मश्रूणांप्रवर्द्धनेन येषामाननेषु विकारः सञ्जातस्तेषां वृद्धमन्त्रिणामुपमा प्ररोहजटि-
लैर्न्यग्रोधपादपदंता, यदिदम्—

श्मश्रुप्रवृद्धिजनिताननविश्रियांश्च,
प्लक्षान् प्ररोहजटिलानिव मन्त्रिवृद्धान् ।
अन्वग्रहीत् प्रणमतः शुभदृष्टिपातैः
वार्तानुयोगमधुराक्षरया च वाचा ॥

किं बहुना कालिदासस्य कोमलकान्तपदरचना, माश्रुयं व्यञ्जका वैदर्भी शैली, स्वाभा-
विकी अलंकारयोजना, सहृदयमनोहारिणी रसनिष्पन्नता, रम्यातिरम्यं प्रकृतिचित्रणम्
पात्राणां यथार्थविचित्रञ्च, इत्येतानि सर्वाणि कवेः काव्यसौन्दर्यस्य स्पष्टमेव हेतवो
वर्तन्ते ।

माघे सन्ति त्रयोगुणाः

महाकविमाघः संस्कृतसाहित्यस्यातिशयेन प्रशस्तेषु कविकूलशीर्षस्थेऽप्येकः । संस्कृतसाहित्यसमीक्षकैः काव्यक्षेत्रे द्विप्रकारका त्रयो निर्धारिता वर्तते, एका लघुत्रयी अपरा च बृहत्त्रयी । लघुत्रयप्रन्तगतं रघुवंश-कृमारमम्भव-मेघदूताः कालिदासरचिताः काव्यग्रन्था गृह्यन्ते । (बृहत्त्रय्याञ्च भारविविरचितं किताजुनीयम्, माघविरचितं शिशुपालवधम् श्रीहर्षविरचितञ्च नैषधीयचरितम् नीयते) । शिशुपालवधस्य बृहत्त्रय्यन्तर्गतं परिगणनात् माघस्य महत्त्वं स्पष्टमेवं दृश्यते । माघस्य काव्यगतवैशिष्ट्यकारणादेव माघविषये बह्व्यः प्रशस्त्युक्तयः प्राप्यन्ते । तानु कतिचिदेवाऽत्र प्रस्तूयन्ते—

१. उपमा कालिदामस्य भारवेऽर्थगौरवम् ।
दण्डिनः पदलालित्यं माघे सन्ति त्रयोगुणाः ॥
२. नवमर्गगते माघे नवशब्दो न विद्यते ।
३. मूरारि-पद चिन्ता चेत् तदा माघे रतिं कुरु ।
४. मेघे माघे गतं वयः ।
५. तावद्भा भारवेर्भाति यावन्माघस्य नोदयः ।
६. उदिते तु पुनर्माघे भारवेर्भारवेरिव ॥

माघकवेरुक्तप्रशस्तिस्कारणं शिशुपालवधवृत्तिकव्यसौष्टवम् वर्तते । कालिदासस्य 'उपमा', भारवेऽर्थगौरवम्, श्रीहर्षविरचितस्य नैषधस्य पदलालित्यं सर्वम् माघविरचिते महाकाव्ये शिशुपालवधे सन्निहितम् वर्तते । इदानीमुपमादीनाम् पृथग् विवेचनमपेक्षितमनुभूयते ।

〔 माघविरचिते शिशुपालवधे उपमामौन्दर्यम्—

उपमाविषयिकां कालिदासप्रख्यातिं को न जानाति । 'उपमा कालिदासस्य' इत्यपि प्रसिद्धमेव । परम् कालिदामस्योपमामौन्दर्यात् माघस्योपमामौन्दर्यं हीनं न वर्तते । माघस्योपमाऽन्कारमौन्दर्यमेवाऽत्र कारणम् यत् माघकविः 'घण्टा माघ' इति नाम्ना प्रसिद्धः । यामुपमामाश्रित्य माघकवेरे समालोचकैः 'घण्टामाघ' इत्युपनाम प्रदत्तं सोपमा एषा—

रज्जुवत् प्रमृतकिरणमम्पन्नसूर्यस्योदये चन्द्रमनिवस्तङ्गते सति शयं रैवतकपवंतः,
अधोन्म्विनघण्टाद्वयेन वेष्टितगजराज इव शोभते । अत्रोदितस्य सूर्यस्यान्तङ्गतः य च
चन्द्रममः कृते घण्टाद्वयस्योपमानमाघकवेर्वैलक्षण्यपूर्णकल्पनाशक्तेरेव प्रमाणम् । अत्रैव
माघः 'घण्टा माघः', इत्युच्यते । इयमुपमा कुविना स्वकीये ऽत्रोक्ते एवै निबन्धा—

उदयति विततोर्ध्वरश्मिरज्जावहिमरुचौ हिमघाग्निं याति चास्तम् ।
ब्रूति गिरिरयं त्रिलम्बघण्टाद्वयपरिवारितवारणेन्द्रलीलाम् ॥

शि० व० ४१२० ॥

अन्यत्रापि माघकरूपमाङ्गलङ्कारसौन्दर्यम् प्रायशोदृश्यते । उदाहरणार्थम् द्वारिकाया रामणीयकमवर्णयता कविनोदीरितम् यत् पुरी द्वारिका दर्पणमिव स्वच्छ-
समुद्रजले स्वर्गस्य छायेवादृश्यते । तदेवं शिशुपालवधे—

स्वष्टुः सदाभ्यामगृहीतशिलाविज्ञानसंपत्प्रसरस्य सीमा ।

अदृश्यतादर्शतलामलेषु च्छायेव या स्वर्जलधेर्जलेषु ॥

शि० व० ३।३५ ॥

शिशुपालवध एव कृष्णिनपुरमवर्णयता कविना माघेन कृष्णिनपुरी जलाशये प्रतिबिम्बितया मुरनगर्या उपमिता । उपमासम्बन्धिःसौन्दर्यवर्तीति अनेकान्यपि उदा-
हरणानि माघकाव्ये दरीदृश्यन्ते ।

अर्थगौरवम्—

(उपमा कालिदासस्येति श्लोकानुसारम् कवेर्भारवेरर्थगौरवम् सुचचितम् । परम् माघस्याप्यर्थगौरवगतं सौन्दर्यग्रन्थम्) आकाशादवतरताम् मेघानाम् नीचैः कर्पूरवत् पाण्डुरमहृषिनारदस्य सौन्दर्यचित्रणे कविना यत् कौशलम् प्रदर्शितम् तस्मादप्यधिकस्तेन नारदमन्देशः सुवर्णितः भगवतः श्रीकृष्णस्य रूपसौन्दर्यस्य सहिष्णुतापूर्णचरित्रस्यापि च वर्णने कविना यदर्थगौरवमापूरितम् तदपि दर्शनीयम् । कवेरर्थगौरवसम्बन्धि-
देशिष्टम् सामान्यपदार्थेष्वपि असाधारण्यमानयति नुपरिचितेषु वस्तुष्वपि च नवीनतां सञ्चारयति । प्रभातकालोदितसूर्यस्य बालरूपेण चित्रणम् कवेरर्थगौरवसम्बन्धि-
सौन्दर्यमेव प्रकटयति (यथा अस्मिन् पद्ये—

उदयशिखरिशृङ्गप्राङ्गणेधेव रिङ्गान्सकमलमृत्सहासं वीक्षितः पद्मिनीभिः ।
विततमृदुकगग्रः शब्दयन्त्या वयोभिः परिपतति दिवोङ्के हेलया बालसूर्यः) ॥

शि० व० ११।४७

एकादश तमं एव पूर्वस्यां दिशिभ्यस्तस्य सूर्योदयस्य सुवर्णचित्रितस्य दृश्यस्य च वर्णनमपि कवेर्माघस्यार्थगौरवसौन्दर्यम् प्रकृतिचित्रणकौशलञ्च स्पष्टयति । सूर्यो-
दयम् वर्णयता कविना सुकल्पितम् यत् सर्वतः प्रमृत्तः, स्थूलरज्जुणामिव किरणैराभूष्टो
बृहद्घट इव सूर्यो दिङ्नारीभिः समुद्रजलादाकृष्यते । यथा कलशं रज्जुमाहायदेन
कूपाद् बहिरानीयते तद्वत् पूर्वममुद्रे निमग्नं सूर्यम् दिङ्नार्यः निष्कारज्जुभिराकृष्य
बहिरानयन्ति । यथा च जलनिमग्नस्य घटस्य जनाः बहिरानयन्ति । यथा च जल-

निमग्नस्य घटस्य जलाद् बहिरा.यनकालेऽत्यन्तः कोलाहलः श्रूयते तथैव प्रभातेऽपि चटकानां कनरवः कर्णगोचरीक्रियते । एवदेवाऽत्र सुस्पष्टम्—

विततपृथ्वस्त्रा तुल्यरूपमयूरवैः ।

कलश इव गरीयान् दिग्भिराकृष्यमाणः ॥

कृतचपलविहंगालापकोलाहलाभि ।

जैननिधिरजन्मध्यादेप उत्तार्यतेऽर्कः ॥

एवञ्चेदं स्पष्टम् यत् कविना माघेन स्वकीयेनार्थं गोरवगुणेन कविकृतोत्प्रेक्षारूपकातिशययोत्तियु रूपमावलङ्काराणाम् प्रयोगोऽपि प्रशंसनीयः । अतो माघ काव्यस्यार्थ-गौरवम् विलक्षणम् । अतएवोक्तम्—

‘तावद्भा भारवेर्माति वावन्माघस्वनोदयः ।

उदिते तु पुनर्माघे भारवेर्भारवेरिव’ ॥

पदलालित्यम्—

नल-दमयन्तीकथामाश्रित्य लिखिते ललितपदावलीशोभिते नैपथीयचरिते पद-लालित्यं स्वाभाविकम् । अतएव प्रसिद्धमपि ‘नैपथे पदलालित्यमिति’ केचित्तु ‘नैपथे-पदलालित्यमि’ त्यस्य स्थाने, दण्डिनः पदलालित्य’ मिति पठन्ति । अत्रस्विदमेव निर्देश्यम् यत् माघकविविरचिते महाकाव्ये—शिशुपालवधे या पदयोजना बलोक्यते सा अतिशयेनलालित्यमयी । माघकवेः पदलालित्यस्य योजना शिशुपालवधे अनेकेष्वपि स्थलेषु उपलभ्यते । शिशुपालवधस्य प्रथमसर्गस्य, प्रथमश्चोके ‘त्रियः पतिः श्रीमति शांसितुं जगत्’, एकादशश्चोके ‘समासदत्सादितदैत्यसंपदः’ चतुर्थसर्गस्य च ‘समीर-शिशिरः शिरःसु वसतां’ इत्यादिललितपदानाम् योजना माघस्य पदलालित्यम् अप्रयो-समेव साधयति । इदानीं यावदेतत् प्रतिपादितम् यत् काव्यस्य उपमाऽर्थगौरवपद-लालित्यगुणाः काव्यस्य-भारवि-श्रीहर्षाणामेव काव्येषु न सन्ति, अपितु माघकवि-निमित्तशिशुपालवधमहाकाव्येऽपि गुणत्रयस्य योजना नुयोजिताऽस्ति ।

(यत् स्पष्टीकृतम्, माघे उपमादयो गुणास्तु सन्त्येव, परमेतद् वैशिष्ट्येनोल्ले-खनीयम् यदेतस्मिन् काव्ये ते दोषाः न हि प्राप्यन्ते ये भारविप्रभृतीनां कवीनां किरा-ताजुनीयादियु कृतिषु बहुशो दृश्यन्ते । कवेर्भारवेः शैली ह्ला ।

टीकाकृतासमालोचनेन च मल्लिनाथेनापि भारवेः शैलीबलपटत्वविषये स्पष्टमेवोक्तम्—

नारिकेलफलसम्मितं वचो भारवेः ।

स्पष्टमेवैतत् क्विपटत्वम् माघकाव्ये नास्ति । श्रीहर्षविरचितस्य नैपथीयचरितस्य

काव्यदोषा अपि लोकेप्रसिद्धाः । काव्यप्रकाशकृता मम्मटेन तु काव्यदोषप्रकरणस्यो-
दाहरणानां कृते नैपथीयचरितस्य श्लोकानामौचित्यम् निर्धारितम् । साधारण्येन नैप-
थीयचरितस्य दोषः स्वाभाविकताऽभावः कृत्रिमताऽदर्शनञ्च । अनया कृत्रिमतया काव्ये
क्लिष्टत्वमपिनास्वाभाविकम् । एषा स्वाभाविकता माघकाव्ये तु नैवाऽवलोक्यते ।
अपरञ्च माघस्य शब्दसञ्चयोऽपि श्लाघ्यः । अत एवोक्तम्—

“नवसर्गंगते माघे नवशब्दो न विद्यते ।”)

७५

मम प्रियपुस्तकम्

यदेकस्यामृतं तदपरस्य गरलमिति कथनमनुनृत्य एकमुत्तमादपि उत्तमं वस्तु
सर्वेषां प्रियं भवितुं नार्हति । न केवलं पुस्तकसम्बन्धिष्वेवैषा कथा । जीवनस्य विवि-
धेष्वपि क्षेत्रेषु सर्वदैव वैषम्यमवलोक्यते । भिन्नरुचिर्हिलोकाः, इत्येवात्र च हेतुः ।
अस्यैव रुचिर्वैचित्र्यस्य फलं यदेके नास्तिका अपरे च आस्तिकाः, एके घामिका अपरे
च घर्मविरोधिनः, एके यदि कांग्रेससमर्थकाः अपरे च साम्यवादादिविरुद्धराजनैतिक-
सिद्धान्तानामुद्धोषकाः, केचन शृंगारसागरस्य सरसलहरीभिः सह करलोलक्रीडामेव
सर्वं मन्यन्ते चेत्तदाऽन्ये मानवस्योदात्तहृदयपरिचायकं करुणरसमेव सर्वरसमूलं
स्वीकुर्वन्ति—

‘एको रसः करुण एव ।’

वीररसोपासकाश्च भोषणयुद्धहत्याकाण्डादियुवतं प्रसङ्गमेव मनोहरम् मन्यन्ते । अत
मानवानां कृते अभिज्ञानशाकुन्तलोत्तररामचरितमहाभारतादयश्च ग्रन्थाः स्वस्वदृश्य-
नुसारं प्रियाः प्रतीयन्ते । मम विचारे तु रुचिर्वैचित्र्यस्यापि मूलं मानवस्यानेकजन्म-
संस्कारा एव सन्ति । पारस्परिकसम्पर्केण व्यययनेन च मानवस्य संस्काराणां निर्माण
सञ्जायते, संस्कारैश्च दृष्टिनिर्माणम् । एवञ्च संस्काराद्युदावृत्तिरेव रुचिर्वैचित्र्यस्य
कारणम् । अत्रैवेदमपि कथनमुचितं यद्बुदात्तसाहित्यानुशीलनेनोत्तमजनसङ्गेन चोत्तम-
वृत्तीनां विकासो दृश्यतेऽनुत्तम सङ्गेन च निरूप्यवृत्तीनां प्रवृद्धिः । अयमेव प्रिया-

प्रियस्य निरूप. । ये तूत्तमप्रकृतियुक्ताः पुरुषास्तेषां कृते उदात्तविचारमभ्यन्तमेव साहित्यं प्रियं भवति, ये चानूत्तमसंस्कारसम्पन्ना जनास्तेभ्यः स्वरूपानुसारमनूत्तममेव साहित्यं प्रियं भवति ।

मम तु महर्षिवाल्मीकिरचितं रामायणमेव सर्वाधिकं प्रियं पुस्तकम् । ग्रन्थो-
ऽयम् धर्मनीतिः राजनीतिश्चादर्शरूप एव । अस्मिन्नेव ग्रन्थे पतिपत्न्योः, पितापुत्रयोः,
राजाप्रजयोः, सन्मित्रयोः, सेवकस्वामिनोः, भगवद्भक्ताभक्तयोः, न्यायान्यायप्रिययो-
र्जीवयोः स्वरूपस्य चित्रणमतीव यथार्थं वर्तते । मानवपूर्वादायाः, कर्त्तव्यपरायणता-
याश्चायमप्रतिभो ग्रन्थः । मानवेन सम्भावितवलेषानां चिन्तामकृत्वा कथं स्वप्रतिज्ञा
पालनीया इत्यस्योदाहरणं दशरथ एव, येन कैकेयीति नाम्ने स्वराज्ञ्यै दत्तस्य वरदानस्य
पालनार्थं स्वपुत्रस्य रामस्यापि चिन्ता न कृता वनवासितश्चासौ दाशरथिः । एवमेव
रामसदृशः पूत्रः, सीतासदृशी भार्या, लक्ष्मणसदृशः अनुजोऽपि धन्यः । रामेण यदि
पितुराज्ञापालनं प्रियतमं कार्यमंगीकृतं तदा पत्न्या सीतयापि रामविना सर्वजगत् शून्यम्
मत्वा रामेण सह वनवासोऽपि महन्निधिरिव स्वीकृतः । लक्ष्मणेन तु रामसीतयोरनु-
चरत्वमेव परमार्थत्वेनाङ्गीकृतम् । एवमेवादशभक्तस्य स्वरूपं हनुमच्चरित्रे, सन्मि-
त्रस्य स्वरूपं मुग्धीवचरित्रे, न्यायप्रियप्रातुः स्वरूपं विभीषणचरित्रे च सम्पद-
सम्प्राप्यते । अन्यदिदं वैशिष्ट्यं रामायणस्य यदस्मिन् ग्रन्थे न केवलं सत्प्रवृत्तीनामपि
तु असत्प्रवृत्तीनामपि सम्यक् चित्रणं कृतं वर्तते । असतः प्रकाशनेनापि सतः स्वरूपं
प्रकाशमायाति यदुक्तमेव—

असत्ये वर्त्मनि स्थित्वा सतः सत्यं समीहते ।

असत् प्रवृत्तीनां मन्त्राद् रात्रि एव । कैकेयी-मन्थरा-शूर्पणखाद्यमत्प्रवृत्तीनां
पात्राणामपि चित्रणं रामायणेऽतिशयनैपुण्येन कृतं दृश्यते । एवञ्चादर्शयथाथेयोश्चि-
त्रणेन रामायणे वाल्मीकिना समन्वयस्य पत्न्याः प्रचारितः । अत्येवैतत् फलं यद्
रामायणं सर्वेषामपि धर्माणां नर्वासामपि जातीनामखिलसम्प्रदायानाञ्च मान्यो ग्रन्थः
मन्यते । समन्वयवैशिष्ट्यकारणादेव रामायणस्य वैलक्षण्यं सर्वैः सर्वैव स्वीक्रियते ।
रामचरितस्य निर्मात्रा तुलसीदासेन स्वग्रन्थस्यारम्भ एवोक्तम्—

नानापुराणनिगममसमत्तं यद्
रामायणे निगदितं वचचिदत्यतोऽपि ।
स्वान्तः मृषाय तुलसी रघुनायगाथा
भाषानिवन्वमतिमञ्जुलमातनोति ॥

रामायणसदृशो विद्वान्मन्वयो तदन्यत्र कूत्रचिदपि नहि प्राप्तः, अयमेव हेतुमंकृते
रामायणप्रियतायाः ।

रामायणान्तर्वेति भावसौन्दर्यमपि मेऽतिप्रियकरम् । प्रकृतिचित्रणञ्च रामायणे
यादृशं सहजम् मनोहारि च दृश्यते तादृशं दुर्लभमेव । प्रकृतिचित्रणेऽपि वर्षादिऋतूनां
चित्रण कवितुलिकयाऽतीवसुन्दरं सम्पन्नम् । निदर्शनार्थमत्र शरदत्विषयकोऽशः
प्रस्तूयते—

आसीनः पर्वतस्याग्रे हैमघातुविभूपिते ।
शरदं गगनं दृष्ट्वा जगाम मनसा प्रियाम् ॥
सरसा एव संनादैः सारसा रावनादिनी ।
याधमे रमते वाला साद्य मे रमते कथम् ॥

पुष्पितांशुचासनां दृष्ट्वा काञ्चनानिव निर्मलाम् ।
कथं सा रमते वाला पश्यन्ति मामपश्यती ॥

या पुरा कलहंसानां कलेन कलभापिणी ।
बुध्यते चारुसर्वाङ्गी साद्यमे रमते कथम् ॥
निःस्वनं चक्रवाकानां निशम्य सहचारिणाम् ।
पृण्डरीकविशालाक्षी कथमेवा भविष्यति ॥

एवमेव वसन्ततुर्वर्णनेऽपि वाल्मीकिकवेदशतुरी शोभनैव । महाकविना वसन्तस्य
सरसवर्णनं कुर्वतीक्तम्—

स तां पुष्करिणीं गत्वा पद्मोत्पलझपाकुलाम् ।
रामः सौमित्रिसहितो विललापाकुलेन्द्रियः ॥
तत्र दृष्ट्वैव तां हृषादिन्दियाणिचकम्परे ।
स कामवशमापन्नः सौमित्रिमिदम्ब्रवीत् ॥
सौमित्रे शोभते पंपा वैदूर्यविमलोदका ।
फूलपत्रोत्पलवती शोभिता विविधेद्रुमैः ॥
सौमित्रे पश्यर्षपायाः काननं शुभदर्शनम् ।
यत्र राजन्ति शैला वा द्रुमाः सशिखरा इव ॥

रामायणम् मम प्रियातिप्रियमित्यस्यैवमपि कारणं यदयं ग्रन्थो भारतीयधर्मस्य
दर्शनस्य संस्कृतेषु प्रमाणभूतः । अस्मिन् मानवसंस्कृतेविकासस्य स्वरूपोऽवलोक्यते ।
रामायणस्य बहुविधं वैशिष्ट्यमेवावलोक्य द्विविक्रमभट्टेनोक्तम्—

सद्रपणापि निर्दोषा सखरापि सुकोमला ।
नमस्तस्मै कृता येन रम्या रामायणी कया ॥

रामायणस्यालंकारिकं सौन्दर्यमपि मेऽस्य ग्रन्थस्य प्रियतायाम् महान् हेतुः । ग्रन्थेऽस्मिन्

महाकविना विविधप्रकारकसौपम्यस्य वर्णनायालङ्काराणा यः प्रयोगोविहितः सोऽतीव सहजो रमणीयकश्च ।

उदाहरणार्थं तुपारमलिनस्य चन्द्रममः सौन्दर्यं वर्णयता महाकविनोक्तम्—

“निश्वासान्ध इवादर्शश्चन्द्रमा न प्रकाशते ।”

एवमेव घनान्तर्गतं द्योतमाना विद्युत् कविना रावणस्याङ्के स्फुरन्ती वैदेहीनोक्त —

“स्फुरन्ती रावणस्याङ्के वैदेहीव तपस्विनी ।”

कवेः क्रमालङ्कारस्यापि योजना रम्यैव । यदेवा—

“बहन्ति गर्जन्ति नदन्ति भान्ति,

ध्यायन्ति नृत्यन्ति समाश्वसन्ति ।

नद्यो घना मत्तगजाः वनान्ताः,

प्रियाविहीनाः शिखिनः प्लवंगमाः ॥

सन्ध्या वर्णनेऽपि कवेरालङ्कारिकं नैपुण्यमतिशयेन चमत्कारपूर्णम्, यदन्नसमासोक्त-
युदाहरणेन सर्वथा स्पष्टम्—

‘चञ्चच्चन्द्रकरस्पर्शहर्षोन्मीलिततारका ।

अनुरागवती सन्ध्या जहाति स्वयमम्बरम् ॥

महाकवेर्बाल्मीकेः श्लेषगर्भितरूपकस्यापि शोभाऽपि त्रिचिह्नैव, यदन्नोदाह्रियते—

‘रात्रिः शशाङ्कोदित चाखवक्त्रा, तारागणोन्मीलितचाखतेजा ।

ज्योत्स्नांशुकप्रावरणा विभाति नारीव शुकलांशुकसंवृताङ्गी ॥

रामायणे शब्दार्थालङ्काराणां सौन्दर्यस्यानेकानेकान्युदाहरणानि सन्ति ।

रामायणस्योपर्युक्तं सौन्दर्यमवलोक्य यदि मे मनः मुग्धन्तहि किमत्राश्चर्यम् ।
रामायणस्य पावनी रम्या च कथा, घमंस्य विविधरूपात्मकादर्शसमन्वितः पन्थाः,
जीवनस्यानेकक्षेत्राणां परिचयः, सरसा मनोहरा दर्शनशैली सुन्दरातिसुन्दरदृश्यपरम्परा
उपयुक्ताछन्दोऽलंकार योजना च कस्य मनो न हरिष्यति ।

गौतमबुद्धः

अस्माकं भारते देशे बहवः विद्वांसः धर्मनेतारश्चाभवन्, येषां यशः अद्यावधि विद्यते । तेषु भगवतो बुद्धस्यापि अचतार एतादृशे समयेऽभूत् यस्मिन् समये हिंसा सीमान्-मुल्लंघ्य अधिका प्रचलिता आसीत् । तां हिंसामवरोद्ध्युम् भगवतो बुद्धस्याव-तरणमासीत् । स मनसा वाचा कर्मणा च हिंसायाः विरोधं कृतवान् । वस्तुतः अहिंसा-प्रचारार्थमेव भगवतो बुद्धस्यावतारोऽभूत् ।

बौद्धधर्मस्य प्राचि-नेपू-मध्यकालीनेषु अनेकेषु ग्रन्थेषु तयागतस्य (बुद्धस्य) जीवनचरितं लिखितं प्राप्यते । एवं कथ्यते—यत् जन्मनः पूर्वं बुद्धेन एतद्विचारितं यदहं कस्मिंश्चित्देशे कस्यचिद् गृहे प्रादुर्भवेयम् । सः पूर्वमेव एतन्निश्चितवान् यत् मध्य-देशस्य कपिलवस्तुनाम्नि नगरे क्षत्रियस्य राज्ञः शूद्रोदनस्य सदाचरणशीलायाः पत्न्याः मायादेव्याः कुक्षितः जन्मग्रहणं करिष्यामि । तदानीं कपिलवस्तुनगरे ऊना आषाढोत्सवं कुर्वन्ति स्म । उत्सवस्यान्तिमरात्रौ आषाढपूर्णिमायां, मायादेवी इमं स्वप्नमपश्यत् । यत् कश्चिद्दिव्यप्रकाशः तस्याः कक्षी प्रविष्टोऽभवत् । द्वितीयदिने सा स्वस्वप्नं राजानं श्रावयति स्म । राजा विप्रानाहूय स्वप्नफलमपृच्छत् विप्रा ऊचुः—महाराज ! भवता चिन्ता न कार्या । भवतो देव्याः कक्षी गर्भधारणमभूत् । भवतः पुत्र उत्पत्स्यते । सः यदि गृहेऽस्यास्यति तर्हि चक्रवर्तिराजा भविष्यति । अन्यथा विरक्तो भूत्वा वनं यारयति, तर्हि मृगजानी बुद्धो भविष्यति । गर्भारिभ्रातृदशमे मासे मायादेवी महाराजं शूद्रोदनं प्रति-स्वपितुं गृहे गन्तुमिच्छामप्रकटयत् । राजा सहर्षं स्वीकृतवान् गमनाय च मार्गप्रवन्ध-मपि अकरोत् । राज्ञ्याः पितुः ग्रामस्य नाम देवदहनगर आसीत् कपिलवस्तु देवदह-नगरयोश्च मध्ये एकं लुम्बिनी नामक सुन्दरं नगरमासीत् । तत्र गत्वा राज्ञी कञ्चित् समयं यापयितुं वन-विहाराय ऐच्छत् । ठाज्जां प्राप्य परिचारकाः देवी वने गमयन्ति स्म । तत्र भ्रमणं कृत्वती देवी एकस्य शालवृक्षस्य शाखां गृहीतुं यावत् हस्तमुत्थाप-यति स्म, तावत्तस्याः प्रसववेदना आरब्धा । सर्वे जनाः इतश्चेतश्चापसृताः । तस्यैव शालवृक्षस्याधोभागे स्थित्वैव महाराज्ञी एकं बालकं प्रसूतवती । बालकस्योत्पत्तिममये एव चत्वारो महान्तो ब्राह्मणाः तन्नोपस्थिताः सञ्जाताः । रुदरां बालकं भोजनपात्रे संस्थाप्य ते मातुः समीपगतः । ते ऊचुः—देवि ! प्रसन्ना भवतु, तव कुक्षितः महा-प्रतापी पुत्र उत्पन्नः । इयं घटना विक्रमसंवत्सरात् पञ्चचत्वारिंशदुत्तरपञ्चशतवर्ष-पूर्वमासीत् ।

बालकस्य जन्मनः शुभसूचनां प्राप्य द्वयोः नगरयोः जनाः लुम्बिनीवने गताः । बालकञ्चादायं कपिलवस्तुनगरं प्रत्यागताः । बालके राजेभवन्मागत एव कालदेवतो

नाम एकस्तपस्वी देवलोकापत्तीयं राजभवनमागतः राजानञ्चावधत्, महाराज ! अहंभवत्पुत्रं द्रष्टुमिच्छामि । राजापुत्रमागमयतिस्म । तपस्वी बालकस्यवन्दनामकरोत् । पुनश्च किञ्चिद्विचार्य सहस्य सः चक्षुर्भ्रामिभ्रूणि पातयामास । जनाः शङ्क्याञ्च पृच्छन् - भ्रातः । अस्याकमार्यपुत्रे कचिदापत्तिस्तु नागमिष्यति, तपस्वी निषेधयामास, अन्यतुनिश्चितमेव वृद्धो भविष्यति-इत्युक्तवांश्च । तपस्वीउवाच, अहमेतदर्थं रोदिमि यदेतत् प्रकारकं पुष्ट्यं (वृद्ध) ज्ञान्नि अहं न द्रष्टयामि । जन्मतः पञ्चमे दिने वेदपारङ्गताः भविष्यफलज्ञानारश्च दैवज्ञायाहूता । यदा ते पृष्ठास्तदा तेषाम्मध्ये सप्ताकथयन्—एवं शुभलक्षणशीलो गृहस्थो चक्रवर्ती राजा भवति । ततश्च वृद्धो भवति । तेषु न्यूनवयः कौन्डीन्यो नामनरुणः ब्राह्मणः अकथयत्—अस्य गृहस्थितेः किमपि कारणं नास्ति, अवश्यमेवायं महाज्ञानी भविष्यति । सिद्धार्थोत्पत्तेः कतिचिद्दिवासनन्तरं तस्य माता दिङ्गता । तत्पश्चात् सपत्नी माता गौतमी तमपालयत् । सः बालकः प्रतिदिनं सशोभंघृतेस्म । यदा सिद्धार्थो बालकः शोडशवर्षे युवा अभूतादा राजा तदर्थं भयं राजभवनंनिर्मापयति स्म । तत्र राजभवने सङ्गीतादेः शृङ्गारस्य च समुचिता व्यवस्था कृता । सिद्धार्थः सिद्धार्थस्तत्र वासमकरोत् । बहिर्जातिवर्गे इयं किम्बवन्ती प्रमृता, यद् युवराजो सिद्धार्थः, भोगेषु लिप्तो वर्तते, काश्चित् कलाः नैवाभ्यस्यति, युद्धस्य समये स किं करिष्यति, महाराजो सिद्धार्थमाहूय तं किम्बवन्तीमश्रावयत् । सिद्धार्थः राजद्वारा प्रनाया एतत्प्रचारार्थमकथयत् यत्सप्तमे दिवसे सिद्धार्थः कुमारः स्वकलां प्रदर्शयिष्यति । एवमेव नगरे घोषणा कृता सिद्धार्थश्च सप्तमे दिवसे स्वपरक्रमान् प्रदर्श्यं प्रजां रञ्जितवान् । एकस्मिन् दिने सिद्धार्थो रथयाहूय भ्रमणार्थं बहिरुपवन गतः । इममेव समयं सिद्धार्थस्य वृद्धत्वप्राप्तोऽचित ज्ञात्वा देवा, मार्गे एक वृद्ध पुरुषं स्थापयामासुः । यस्य दन्ताः भग्नाः पलितं शिरो, वक्रं शरीरं यश्च हस्ते दण्डमादाय कम्पितोऽभूत् । सिद्धार्थः स्वसारथिं तद्वृद्धपुंससम्बन्धेऽपृच्छत्—

सारथेस्तरं धृत्वा सिद्धार्थं उदामीनो भूत्वा रथंगृहं प्रति नेतुमाज्ञप्तवान् । द्वितीयय त्रायां सिद्धार्थः एकं रणपुरुषमपश्यत् । तृतीये दिने एकं शवमपश्यत्, चतुर्थे च दिने स एकं सन्यासिनमपश्यत् । सिद्धार्थं सारथिं सन्यासिनः सर्वं वृत्तान्तमपृच्छत् ज्ञातव स सिद्धार्थो यदा युवा अभूत्—तदा तस्य मनसि वैराग्याङ्कुरं ज्ञात्वा महाराजः शृद्धोदनः तस्य विवाहं यशोधरयासह सम्पादयामास । यशोधराबुद्धितः राहुलस्य जन्माभूत् सर्वेषु राज्ये च पुत्रोत्सवः मह्यं जातः । किन्तु सिद्धार्थं उदामीनो भूत्वा निर्लिप्तोऽभवत् तस्य चेतसि यो वैराग्याङ्कुर उत्पन्नः सः विवाहकरणेन पुत्रोत्पत्या च न दूर गतः । महिमा एकस्मां रात्री सिद्धार्थः सुप्तं छन्दकमुत्थाय कथितवान् । छन्दक ! अद्यैवाहं—महाभित्तिभ्रमणं करिष्यामि मम कृते एकमश्वं सज्जीकृ । छन्दकः अश्वराजं कथ्यकमलञ्चकार । इतश्च सिद्धार्थः राहुलं यशोधराञ्च द्रष्टुं

शयनागारं प्रति गतः । तत्र सपुत्रां पत्नीं सानन्दां सुप्तां दृष्ट्वा किमपि नोच्चारित-
वान् । भवतादुत्तीर्य स अश्वपृष्ठमारुढकन्यकः प्रयाणमकरोत् । छन्दकोऽपि अश्वपृच्छं
सगृह्य सहैव अचलत् । एकस्यामेवरात्रौ सिद्धार्थः राज्यस्य सीमानमतीत्य नद्यास्तटं
प्राप्तवान् । अश्वारुढो नदीमुत्तीर्य सिद्धार्थोऽकथयत्—सौम्य छन्दक ! ममाभूषणानि
कन्यकञ्च नीत्वा गृहं गच्छ, अहं सन्यासं ग्रहीष्यामि मातापितरौ प्रति ममारोग्यं
कथय । छन्दकः कन्यकमादाय रदन्नगरं प्रत्यागतः ।

सिद्धार्थस्तु इतस्ततः पर्यटन् एकदा बोधिवृक्षसमीपमागतः, प्रतिज्ञातवांश्च-
यदहं ज्ञानं प्राप्यैव आसनं त्यक्ष्यामि । तत्रबोधिवृक्षस्याधोभागैकसप्ताहपर्यन्तं ध्यान-
मग्नोऽभूत्, सप्तमदिवस्यरात्रौ सः ससारोत्पत्तिस्थितिलयञ्चज्ञातवान् । एवं जन्मजरा-
मरणशोकदुखादेः रहस्यमपि ज्ञातवान् । द्वितीयदिने समाधेरुत्थाय स वटवृक्षस्याधो भागे
गतः । तत्रापि सः एकसप्ताहपर्यन्तमात्मचिन्तनमकरोत् । समाधेरनन्तर यदा स
चक्षुषो-उन्मीलितवान् तदा स पूर्णरूपेणबुद्धोऽभूत् । प्राणिषु यदा कृत्वा सः धर्मोपदेशा-
योद्यतोऽभूत् । अस्मिन् समये तस्यायुः षड्त्रिपद्वयंपरिमितमासीत् । स बोधगयातः
वाराणसीमागत्य स्वप्रथमोपदेशं पञ्चवर्गीयभिक्षूणां कृते कृतवान् ।

तदनन्तरं तथागतौ बृद्धः निर्वाणस्य कल्याणकारिणः परिणामान् सविस्तर-
मुपदेशयामास । ततो बृद्धः उत्तरकूरुदेशान् अनवतप्तसरोवरपर्यन्तमुपदेष्टुं गतः ।
अन्ते च—तवागतोऽहं भगवन्तं शरणं गच्छामि—इति कथयन् महापरिनिर्वाणं
प्राप्तवान् ।

बुद्धोपदेशानां महत्त्वम्—

- १- यथार्थवादः—स्व चक्षुर्भ्यां दृष्ट एव मार्गः सत्या, स एवानुकरणीयः । बौद्धदृष्टौ
वेदाः, कर्माणि, ईश्वरादयः, सर्वेऽपि अविश्वनीया सन्ति ।
- २- व्यवहारवादः—बुद्धः यथार्थानुभवान् लोकजीवने संकलितवान् । तस्य शिक्षाः
व्यवहारयोग्याः सन्ति । तस्य चत्वारो आर्यसत्याः—व्यवहारिकजीवनस्यानुभूतेः
परिचायकाः सन्ति ।
- ३- विवादेभ्य उदासीनता—बुद्धस्य विश्वासः केवलं विचाराणां दमनमात्रेणैव नैवा-
सीत्, अपि तु तेषां कार्यरूपे परणमनेन आसीत् । बुद्धो विवादेभ्य उदासीन
आसीत् ।
- ४- शीलम्—शीलाचरणे बुद्धः विशेषाग्रहं कृतवान् । शीलं सदाचारः कथ्यते । इम-
मनुसृत्य मानवः मध्यममार्गमाश्रित्य स्वस्य समाजस्यच महान्तमुपकारं कर्तुं
शक्नोति ।
- ५- समाधिः—बौद्धग्रन्थेषु चित्तं स्थिरीकर्तुं ध्यानस्य नियमः कथितः । ध्यानस्य

घतस्रः अवस्थाः सन्ति, चतुर्थावस्थायां गत्वा साधकमनः परिशद्धं भवति । समाधेः अयमेव लक्ष्यः कथ्यते ।

६- प्रजा-प्रजा ज्ञानस्यापरं नामधेयम् । ब्रुहः ज्ञानी आसीत् सः स्वसिद्धान्तद्वारा स्वज्ञानविषयकविचारान् प्रकटितवान् ।

७६

महावीरस्वामी

महावीरस्वामिनः जीवनविषये जैनधर्मस्यानेकेषु पुराणेषु लिखितमस्ति । महावीरपुराणेऽपि तद्विषये लिखितमस्ति ।

तीर्थङ्करमहावीरस्वामिनो मातुर्नाम त्रिशलादेवी पितुश्च नाम सिद्धार्थं आसीत्, यो महाज्ञानी जैनधर्मस्य परमभक्तः महादानो चाभवत् । हरिवंशे नाथवंशे वा तस्य जन्माभूत् । महावीरस्य विवाहः यशोदादेव्या सह मग्नन्नोऽभवत् । महाराज्ञी त्रिशला, अतिगुणवती सुन्दरी जैनधर्मभक्ता पतिव्रता स्त्री आसीत् । स्वपूर्वजन्मसञ्चितपुण्यकर्मफलस्वरूपेणैव सा महावीरसदृशं महान्तं सज्जनं प्रादुर्भावयामास । एकस्यां रात्रौ पदा देवी त्रिशला सुप्ता आसीत्, तदा तया षोडशऽशुभलक्षणानि दृष्टानि । इमानि शुभलक्षणानि श्रीभगवतो महावीरस्य गर्भे आगमनस्य सूचकानि आसन् । आपाढशूकलपक्षोपस्थ्यां तिथौ उत्तराषाढनक्षत्रे स मातुस् त्रिशलायाः गर्भे-आगतः । यावत्कालपर्यन्तं स मातुर्गर्भेऽवसत्, तावत्कालपर्यन्तं स्वर्गाप्सरस आगत्य मातुस् त्रिशलायाश् चित्तं बहुविधाः मनोरमाः कथाः श्रावयित्वा प्रसन्नमकुर्वन् । विक्रममवत्सरात्, ३३९ वर्षपूर्वंचैत्रशुक्लतृयोदश्यां महावीरस्वामिनो जन्माभूत् । कनककान्तिशरीर दीप्तिमन्मुखमण्डलं सुदृढं तस्यासीत् । तस्य वर्धमानं नाम कृतम् । स्वपूर्वसंस्कारवशात्, स वर्धमानः सर्वंशास्त्रज्ञो भूत्वा समुत्पन्नः । अतः स कस्यचिदपि गुरोः समीपेऽध्ययनार्थं न ययौ । यदा वर्धमानोऽष्टवर्षीयोऽभवत् तदा स गृहस्थानां द्वादशव्रतानि गृहीतवान् । वर्धमानः यदा कुमारः

आसीत्, तदा तदवस्थायामपि तस्मिन्नद्भुतः साहसः वीरता च आस्ताम् । एकदा-
इन्द्रः स्वसमायां कुमारस्य वीरतां प्रशंसति, परं संगमो नाम एको देव न विश्वसिति
स्म । सः कृष्णसर्पौ भूत्वा आगत्य तस्मिन् वृक्षे संलग्नः यस्मिन् वर्धमान आरुहः ।
तत्राभ्येऽपि राजकुमाराः अक्रीडन् । ते सर्पं वीक्ष्य रोदनमकुर्वन् । किन्तु कुमारः
किञ्चिदपि भयं न प्राप । सः सर्पं गृहीत्वा तेन सम अक्रीडत् । कुमारस्यैवं साहसं
निश्चयतां च वीक्ष्य सर्परूपधारी देवोऽतीव प्रसन्नोऽभूत् । कुमारं च स्तुत्वा स स्वर्गं
गतः ।

कुमारस्य ज्ञानकारणात् लोकाकर्षणानि तस्य चित्तं स्वामिमुखं कर्तुं समर्धानि
न अभवन् । सः जले कमलवत् संसारात् निलिप्तोऽभवत् । अस्यां विरक्तदशायाञ्च
सः विशद्वर्षपयन्तं राज्यमकरोत् । विवाहं प्रति तस्य चित्तं किञ्चिदप्याकृष्टं नासीत् ।
स बालब्रह्मचारीभूत्वं पावनं जीवनं यापयामास । एकस्मिन् दिने तस्य मनसि तीव्र-
वैराग्योदयो जातः । सोऽचिन्तयत् अहमस्मिन् संसारे शवर-राजपुत्र-पशुप्रभृतियोगिपु-
जन्म प्राप्य व्यर्थमेव-इयन्ति कष्टानि प्राप्तवान् । कुत्रापि मया-आनन्दो न लब्धः ।
मया-एतावन्ति दिनानि अस्मिन् मायाजाले निपत्य व्यर्थमेव यापितानि । पापवत् एत-
द्गृहवन्धनं मया त्याज्यमेव । एवं विचार्य स्वामी महावीर इमं गृहवासं विहाय तपोवनं
गन्तुं निश्चितवान् ।

तस्य मनसि उदासीनता वृद्धिं गता ज्ञातिवर्गं प्रति च तस्य ममता ह्रासं गता ।

देवा आगत्य स्वामिनो विचारान् समर्थितवन्तः । भगवान् महावीरस्तस्मिन्नेव
समये राज्य पितरो, परिवार, सर्वस्वञ्च परित्यज्य तपश्चर्याद्वारा मोक्षमाप्तुं वनं प्रति
ययी । अयं भगवान् महावीरः स्वहस्ताभ्यां स्वकूर्चादिकेशान्-उत्पाटितवान् । महावीरः
मार्गशीर्षकृष्णपक्षे दशभ्यां तिथौ बालवत् नग्नो भूत्वा मुनिः सम्पन्नः । इतश्चेत्तश्चात्म-
चिन्तनं कृवंन् स उज्जयिन्यां श्रमसाने गतः । तत्रैवोपविश्य च तपसि लीनोऽभूत् । तेषु
दिनेषु उज्जयिन्यां एकादशः रुद्रस्याणुः (शिवः) समुपस्थितोऽभूत् । तस्यसमीपे पावतो
आसीत् । उमामहेश्वरो तपः परीक्षितुं विचार्य सर्पान्, वृश्चिकान्, पिशाचादीश्च
प्रेषयित्वा महावीरस्वामिनं विचलितं कर्तुं इच्छितवन्ती । किन्तु महावीरस्तपसः
विचलितो नाऽभूत् । उज्जयिनीतः सः कौशाम्बीं गतः । सः तत्र वृषभ-
सेननामकस्यैकस्यधर्मात्मनः श्रेष्ठिनः गृहे आहारं कृतवान् । तदनन्तरं श्रमन् सः
जृम्भिकाग्रामाद्विहाय गतः । तत्रैव शालवृक्षस्याधोभागे सः स्वामी घातक-
कर्माणि विनाश्य केवलं ज्ञानं प्राप्तवान् । तदनन्तरं तस्य दर्शनार्थमुपदेशं च गृहीतुं
इन्द्रभतिः, वायुभूतिः, अग्निभूतिश्चेति त्रयो विद्वांसः समागताः । ते च तस्य शिष्याः
संजाताः । तस्य शिष्येषु मुनिः, अलिका, श्रावकः, श्राविकी चाऽऽसीत् । तत्र इन्द्रभूतिः,
मूढ्य आसीत्, यस्य नवीननाम गोतमस्वामी अभूत् ।

निरन्तरं त्रिंशद्वर्षपर्यन्तं भगवान् महावीरः पदातिरेव देशस्य विभिन्नेषु भागेषु विभ्रम्य स्वोपदेशद्वारा 'जैनधर्मं प्रचारयामास । कार्तिककृष्णाभावस्यायां प्रातःकाले विक्रमसंवत्सरात् ४६७ वर्षपूर्वं विहारस्य पावापुरीवने स मृक्तिमाप्तवान् । एतत् स्थानं जैनधर्मस्य पवित्र तीर्थमस्ति । एव द्विसप्ततिवर्षपरिमितमायुः प्राप्य महावीरस्वामी निर्वाणं प्राप्तवान् ।

जैनधर्मस्य चतुर्विंशतितीर्थङ्करेषु महावीरस्वामी अन्तिमस्तीर्थङ्कर आसीत् । जैनधर्मस्यान्तिमं लक्ष्यं मोक्षप्राप्तिविद्यते । जैनदर्शनस्य 'तत्त्वार्थसूत्रं' नाम्नि ग्रन्थे "सम्यग्दर्शनज्ञानचारित्राणि मोक्षमार्गं" इति कथितम् ।

जैनदर्शनानुसारम् क्रोध-मान-माया-लोभाश्च मोक्षे बाधकाः वर्तन्ते, अत एव विजयमाधुं संयमः परमावश्यकः । अयं संयमः सदाचारेण प्राप्तो भवति । अतः जैनधर्मो आचारशास्त्रस्य आचारदर्शनस्य वा मुख्यं स्थानं विद्यते ।

सदाचारः

शरीरस्यात्मनश्च शुद्धये राग-द्वेष-मोह-क्रोध-मान-माया-लोभादिदुर्व्यसन-परित्यागाय यद्-आचरणं क्रियते, तदेव 'सदाचारः संयमः -सम्यक्चारित्र्यं वा' कथ्यते । पापकर्मणां परित्यागः, पुण्यकर्मणाञ्चाचरणं सदाचारः अस्ति ।

हिंसाकरण-मिथ्याभाषण-चौरकर्मकरण-उद्वृष्टता-क्रोधव्यवहारः, याचनं च, इमानि सर्वाणि पापकर्मणि सन्ति । एषां विपरीतानि कर्माणि सदाचाराः सन्ति । एभिश्चरित्वं निर्मायते ।

अहिंसा-

रागद्वेषादिव्यसनानामृत्पत्तिः हिंसा, तेषां दमनं अहिंसा कथ्यते । स्थूलसूक्ष्म-चराचरेषु जीवेषु कस्यापि जीवस्य मनसा वाण्या, शरीरेण च हिंसा नहि करणीया, न वा हिंसायाः कारणत्वेन भाव्यम्, न च हिंसकस्य समर्थनं कार्यम् । इयमेवाहिंसा ।

सत्यम्-

असत्याभाषणमेव सत्यम् । मनसा, वचसा, वपुषा-क्रोध-लोभ-भयादिभिश्च परिहासेन वा, मिथ्यात्वस्यानाचरणम्, मिथ्यात्वानाचरणस्याप्रेरणम् अननुमोदनञ्चेति सत्यमेव सर्वम् ।

अस्तेयम्-

पररक्षितस्य, पतितस्य, केनापि विस्मृतस्य, अदत्तस्य वा दस्तुनोग्रहणं, ग्रही-तुमन्यस्मै परामशं प्रदानं समर्थनं वा सर्वचौरकर्म, अस्माद् विमुखता अस्तेयम् अस्ति ।

अक्रोधः —

क्रोधव्यवहारस्याकरणमेव 'अक्रोधः' अस्ति । मनसा, वाग्धा, शरीरेण वा कस्य-
चिदपि जीवस्योपरि क्रोधस्याकरणं, कुर्वन्तश्च अननुमोदन 'अक्रोधः' अस्ति ।

अपरिग्रहः —

कस्यचिदपि मनुष्यस्य कस्यापि वस्तुनो ग्रहणं आवश्यकताया-अधिकस्य संग्रह-
णमपरिग्रहः ।

इत्य जैनधर्मानुयायिसमाजे आचारस्य नियमानां परिपालनं परमावश्यकं-
कथितमस्ति । ऐहिकजीवनस्याभ्युदयाय पारलौकिकजीवनस्य निःश्रेयससिद्धयै च
आचारदर्शनं जैनमूनिप्रमाजे श्रेष्ठं मन्यते ।

कस्यचिदपि धर्मप्रवणजनस्य शास्त्रनिदिष्टनियमानां समुचितं निर्वहिकरण-
मनिवार्यं कथितमस्ति । अस्य धर्मस्य प्रधानोपदेशकः— सीधेङ्करो महावीरस्वामी
आसीत् ।

७७

श्रीशंकराचार्यः

क एतादृशो वैदिकधर्मानुमोदको यो न जानाति अद्वैतमतप्रस्थापकस्य शंकरा-
चार्यस्य नाम । श्री शंकराचार्यस्य जन्म अष्टमशताब्देरुत्तरार्द्धेकेरलप्रदेशे आलवेयि-
नाम्न्याः नद्यास्त्रटे स्थिते कालटीनामके ग्रामे जातम् । शंकराचार्यस्य पितुर्नाम शिवगुरुः
मातुर्नाम च सुभद्रा इत्यासीत् । भगवतः शिवस्याराधनायाः फलस्वरूपमेव शिवगुरु-
सुभद्राभ्याम् शंकररूपं रत्नम् प्राप्तम् । यदा शिवगुरुमुभद्राभ्यां शिवस्य चन्द्रमौलेरुपा-
सना विहिता तदा शिवगुरुणा स्वप्ने ब्राह्मणवेपथारिणः शिवस्य दर्शनं कृतम्, भगवता
शिवेन च शिवगुरवे पुत्रप्राप्तिरूपो वरः प्रदत्तः । तद्वरदानमेव शंकराचार्यस्य जन्मना
फलितम् । शंकराचार्यः शिवस्यावताररूप एव आसीत् । एतत्तस्यावताररूपस्यैव फलं
यत् स्वायुषः सप्तमेऽब्दे आचार्यः श्रीशंकरः वेद-वेदान्त-वेदाङ्गपुराणादियु पारङ्गतः
सञ्जातः । जनन्या सुभद्रया शंकराचार्यस्य विवाहं कर्तुं प्रस्ताविवम्, परमाचार्येण

श्रीशकरेण सन्यासग्रहणाय स्वकीयाऽभिलाषा प्रकटिता । जनन्या तु संन्यासग्रहणा
याज्ञा न दत्ता । एतेनापि शकराचार्यस्य संन्यासग्रहणविचारे शैथिल्य नायातम् ।

एकदाऽऽचार्यः श्रीशकरः जनन्या सह नद्या स्नानार्थं गतः । स्नानं कुर्वन्तः
शकरस्य चरण एतन्न नक्रेण गृहीतम् । तदानीमेव शकराचार्येण स्वमाता निवेदिता यत्
यदि भवती मा सन्यासस्याज्ञा दस्यति तदाऽवश्यमेवाय नक्रः मम पादं त्यक्ष्यति । जनन्या
विचारित यत् तनयस्य शकरस्य परणात् संन्यासग्रहणमेव श्रुत्वा । सन्यासे जीवन-
रक्षा तु निश्चितं । एतद् विचार्य मात्रा श्रीशकरः संन्यासग्रहणाय आज्ञप्तः । तस्मि-
न्नेव काले नक्रेण श्रीशकरस्य चरणम् त्यक्तम् । तदैव मातुराज्ञया श्रीशकराचार्यः
सन्यासाश्रमं प्रविष्टवान् । एव स्वायुषोऽष्टमे वर्षे शंकराचार्यः सन्यासी सञ्जातः ।
सन्यासग्रहणकाल एवाचार्यः जनन्याः अन्त्येष्टिकर्म कर्तुं प्रतिज्ञातवान्, यद्यपि कर्मतत्
सन्यासाश्रमविरुद्धम् । गृहत्यागावसरे श्रीशकरः स्वप्ने कुलदेवेन भगवता श्रीकृष्णे-
नोक्तः यत् त्वम् मदीयाम् प्रतिमा कुत्रचिदन्यत्र स्थापय, नोचेत् मदीयम् मन्दिरम् नद्यां
पतिष्यति । कुलदेवस्य श्रीकृष्णस्येनामाज्ञामनुपात्य शकराचार्यः श्रीकृष्णप्रतिमा मुञ्च-
भूमिस्थाने प्रस्थापयामास ।

परिवृज्य शकराचार्यः गुरुमन्विष्यमाणो नर्मदातटे पर्वतगुहायाम् गोविन्दा-
चार्यस्य दर्शनं गृहाच्छिद्रेण कृतवान् । शकराचार्येण भृशं स्तुतः गोविन्दाचार्यः
प्रसन्नो भूत्वा गृहाच्छिद्रमार्गेण स्वचरणम् बहिष्कृतवान् । तदा शकराचार्येण—
श्रीगोविन्दचरणम् सम्पूज्य तस्मादेवकालादारभ्य श्रीगोविन्दाचार्यो गुरुरूपेण
स्वीकृतः । चातुर्मास्थानन्तश्च गुरुणा गोविन्दाचार्येण गृहायाः बहिरागत्य शकराचार्यं
उरदिष्टो यत्स्वयाऽवैदिकानाम् मतानां खण्डन विधाय अद्वैतमतस्य प्रचारः कर्तव्यः,
वेदान्तसूत्रस्य भाष्यञ्च कर्तव्यम् । एवम् गुरुणोपदिष्टः शकराचार्यः, गरुपदिष्टकर्मणि
सर्वथा तत्परोऽभूत् । गुरोराज्ञानुसारम् शकराचार्यः काश्याम् वैदिकधर्मस्य प्रचारमक-
रोत् । तत्रैव सनन्दनः शकराचार्यस्य शिष्यः सञ्जातः । एकदा काश्यामेव शकराचार्यः
गगाम्नात कृत्वा अगच्छन् मार्गं सम्मुखमेकं चाण्डालमवलोकितवान् । चाण्डालं च
दृष्ट्वा घृणाभावमभिव्यक्तवान् । शंकराचार्यस्य घृणाभाव दृष्ट्वा चाण्डालेनोत्तमः, यदि
त्वमात्मन्यपि भेदव्यवस्था करोषि तदा त्वदीयमद्वैतमिद्वान्तप्रतिपादनम् व्यर्थमेव ।
शकराचार्यश्चाण्डालस्य वचः श्रुत्वा आश्चर्यचकितः सञ्जातः । तदानीमेव शंकराचार्यः
चाण्डालं प्रति क्षमायाचनां कृतवान् । चाण्डालश्च स्वयं शिवरूपेण प्रस्तुतोऽभूत् ।
एवञ्च साक्षात् शिवेन शकराचार्यो वैदिकमतान् खण्डयितुमादिष्टः । आचार्योऽपि
भगवनः शिवस्य आज्ञानुसारम् काश्याम् वसन्नेव ब्रह्मसूत्रभाष्यस्य उपनिषद्भाष्यस्य
गीताभाष्यस्य च रचनाञ्चकार बोद्धादीनामवैदिकमतानाञ्च खण्डनं विदधे ।

प्रयागे श्वीयनिरीश्वरवादिताजन्यपश्चात्तापेनार्धदशशरीरः कुमारिलः शकरा-

चार्यम् मण्डनमिश्रेण सह शास्त्रार्थं कर्तुं प्रेरितवान् । एवञ्च शंकराचार्यः मीमांसकेन मण्डनमिश्रेण सह शास्त्रार्थं कर्तुं माहिष्मती जगयाम् । यदा च शंकराचार्येण माहिष्मत्यां मीमांसकाचार्यस्य मण्डनमिश्रस्य निवासगृहः पृष्टस्तदैकया स्त्रियोक्तम् यत् शुकाङ्गना यत्र वेदानां स्वतःप्रमाणत्वं परतः प्रमाणत्वञ्च विचारयन्ति तदेव मण्डनमिश्रस्य गृहम् । तदनुसृत्यैवाचार्यः शंकरः मण्डनमिश्रमुपजगाम । तदानीमाचार्यो मण्डनः अवृतकपाटे-गृहे श्राद्धकर्मणि तत्पर आसीत् । परन्तन्नापि शंकराचार्यः योगवलेन प्रवेशमकरोत् । एवञ्च कर्मसिद्धान्तसमर्थकस्य मण्डनमिश्रस्य ज्ञानसिद्धान्तप्रतिपादकस्य चाचार्यशंकर-स्यशास्त्रार्थस्य समयः समायातः । द्वयोः शास्त्रार्थस्य निर्णेतारः स्यादित्येका समस्या समुत्पन्ना । आचार्यमण्डनमिश्रस्य सहस्रमिणी भारती च शास्त्रार्थस्य निर्णायिकारूपेण निश्चिता । भारत्याऽपि द्वयोः (शंकरमण्डनमिश्रयोः) गलके पुष्पमाला समर्पिता । घोषितञ्च यत् पराजितस्य पुष्पमाला शुष्कतामेष्यति । पराजितश्च मण्डनमिश्रः पूर्वं-प्रतिज्ञानुसारम् शंकराचार्यम् संन्यासाय प्रार्थितवान् । परन्तदानीमेव मण्डनमिश्रस्यार्द्ध-गिन्या भारत्योद्घोषितम्—यदर्द्धाङ्गिणीम् मामविजित्य शंकराचार्यस्य अर्द्धोविजय एवातो मया सहाप्याचार्येण शास्त्रार्थो कर्तव्य इति निश्चिते कामशास्त्रविषयकान् प्रश्नान् उपस्थाप्य बालब्रह्मचारिण शंकराचार्यम् निरुत्तरं कृतवती । शंकराचार्यश्चैक-मासस्यावधिं नीत्वा स्वकीयं स्थूलशरीरं क्षिप्यं पदापादाचार्यं सम्प्यं योगवलेन तत्क्ष-णमेव मृतस्यामरुकस्य शरीरे प्रविष्टवान् । अमरुकश्च राजा जीवितोऽभूत् । एवञ्चा-चार्योऽमरुकशरीरं धारयन् कामशास्त्रस्य पारङ्गतिम् प्राप्तवान् । ततश्च एकमासा-नन्तरं स्वकीयं शरीरं धारयित्वा भारत्याः कामशास्त्रसम्बन्धिनः प्रश्नानुत्तीर्थं ताम्-पराजितां कृतवान् । ततश्च पराजितो मण्डनः शंकराचार्यस्य शिष्यो भूत्वा सुरेश्वरा-चार्यस्याभिधानमवाप ।

मीमांसकम् मण्डनम् विजित्याचार्यः स्वीयमन्त्रप्रस्थापनाय मैसूरप्रान्ते शृङ्गे-रिमठम्, समुद्रतटवर्तिन्यां जगन्नाथपुर्यां गोवर्धनमठम्, द्वाविकापुर्याम् शारदामठम्, बदरिकाश्रमे च ज्योतिर्मठं प्रस्थापितवान् ।

अद्वैतमतप्रस्थापकेन शंकराचार्येण भाष्यग्रन्थानाम्, स्तोत्रग्रन्थानाम्, प्रकरण-ग्रन्थानाम् तन्त्रग्रन्थानाम् च रचना विहिता । एतेषु सर्वेष्वपि ग्रन्थेषु आचार्यस्य भाष्य-ग्रन्थाः सर्वाधिकप्रमाणीभूताः, तेष्वपि ब्रह्मसूत्रस्योपनिषदाञ्च भाष्यग्रन्थाः अद्वैतसि-द्धान्तप्रतिपादनविचारेण शिरोभूताः । केवलाद्वैतसिद्धान्तप्रतिपादकस्याचार्यशंकरस्य महनीयता समग्रस्यापि विश्वस्य दार्शनिकैरङ्गीकृता, इति निर्विवादमेव । शंकराचार्य-पूर्ववर्तिन्यपि भारतीयसाहित्ये अद्वैतसिद्धान्तस्य विचाराः प्राप्यन्ते, इतितु सुनिश्चितम्, परन्तन्नापि सिद्धान्तरूपेणाद्वैतस्य प्रतिपादनं न वसन्ते । शंकराचार्येणाद्वैतमतम् प्रति-पादयता मायावादसिद्धान्तस्यावतारणं कृतम् । मायावादसिद्धान्तानुसारं जगतः सत्ता

मायिकी । परम् मायिकोऽपि संसारः शशशृङ्गवन्मिथ्या न वर्तते । यदा मायायाः सत्ता
सदसद्विलक्षणत्वादनिर्वचनीया तदा मायिकस्य जगतोऽपि सत्ता मिथ्या कथं स्यात् ।
अतएव शंकराचार्येण पारमार्थिक-व्यावहारिक-प्रातिभासिकरूपेण सत्तादयी स्वीकृतः ।
पारमार्थिकसत्ता ब्रह्मणः, व्यावहारिकसत्ता जगतः प्रातिभासिकसत्ता च शुक्तयध्यस्तर-
जतादीनां पदार्थानाम् प्रतिपादिता ।

शाङ्करमतेऽविद्यावशादेव जना आत्मस्वरूपम् विज्ञातुमसमर्थाः । येषाम-
विद्यानिवृत्तिः सञ्जायते, ते आत्मस्वरूपम् विज्ञाय मुक्तताम् प्राप्नुवन्ति । शाङ्कर-
वेदान्ते वस्तुतस्तु परमात्मबोधरूपामुक्तिरेकैव, परं स्थितिवशाज्जीवन्मुक्तिर्विदेहमुक्ति-
रूपेण मुक्ते रूपद्वयम् । प्रारब्धकर्मणां भोगकाले अविद्यानिवृत्तौ सत्यां या स्थितिर-
तुभूयते सा जीवन्मुक्तिः स्थितिः । यदा चाविद्यानिवृत्तौ सत्याम् प्रारब्धकर्मणाम् भोगः
समाप्तिं याति तदा जीवो जन्मव्रतनान्मुक्तो भवति । मृत्तश्च जीवः ब्रह्मस्वरूपतामा-
प्नोति—“जीवो ब्रह्मैव नापरः ।” एषैव विदेहमुक्ति स्थितिः ।

एवमाचार्यः शंकरः न केवलम् भारतीयदर्शनस्यापितु विषयस्यापि दार्शन-
निकानां सभ्राट् वर्तते । काण्टप्रभृतिजर्मनीयानाम् दार्शनिकानामन्वेषाञ्च विदेशीयानां
दार्शनिकाः विचाराः अद्वैतिनः शंकराचार्यस्य दार्शनिकविचारेण निश्चितमेव प्रभा-
विताः सन्ति । मैक्समूलरादिभिर्वहुभिरपि वैदिकैः शाङ्करदर्शनस्य महत्त्वम् निःसंको-
चमेव स्वीकृतम् । मायावादसिद्धान्तस्य स्थापनया लाचार्येण जगतो या व्यावहारिकी
सत्ता ब्रह्मणश्च पारमार्थिकी सत्ता प्रतिपादिता सा विश्वस्यापि दर्शनक्षेत्रे शाङ्कर-
दर्शनस्यानुपमं महत्त्वम् स्थापयति ।

५८

द्विवेकानन्दः

वर्तमानयुगस्य दार्शनिकेषु द्विवेकानन्दस्य नाम शिरोधार्यं वर्तते । महापुरुषोऽयम्
ईश्वरीये १८६३ वर्षे धरामिमामलं करोत् स्वजन्मना । राम-कृष्णपरमहंसस्य शिष्योऽपि
सन्नयं स्वविचारदृष्ट्या परमहंसाद् किञ्चिद् भिन्नोऽप्यासीत् । द्विवेकानन्दस्तु बाध्या-
त्मिकविकासातिरिक्तं भारतवर्षस्य उत्तरार्धे अपि प्रयत्नपर आसीत् । द्विवेकानन्देन

भारतीयसंस्कृतेर्विचारप्रचारो विदेशेऽपि कृतः । ईसवीये १८६३ वर्षे विवेकानन्दो यदाऽमेरिकादेशस्यशिकागो नामके नगरे धर्ममम्मेलने भागं गृहीतुं गतस्तदा-पूर्वंतु तक्षत्यैजंतेरस्य कृतेऽवसर एव न प्रदत्तः किञ्चिद् वक्तुम् । पर पदायमाज्ञप्तो भारतीय-धर्ममाश्रित्य किञ्चिदुवाच तदा तत्रत्या विदेशीयाः नितान्तं मुग्धास्तद्भक्ताश्च सञ्जाताः । एवमनेन दार्शनिकेन भारतवर्षस्य प्रतिष्ठा विदेशेष्वपि प्रस्थापिता । भारतवर्षस्य दुर्भाग्यात् १९०२ वर्षे अत्यावस्थायामेवायं महापुरुषो जगदिदं विर-हितवान् ।

मूलतस्तु विवेकानन्दो वेदान्तभक्त एवासीत् परं विवेकानन्दप्रवृत्तितस्य वेदान्तस्य प्रधानविशेषता व्यावहारिकताऽऽसीत् । अतएव तेनोक्तम्—

If it is absolutely impracticable no theory is of any value whatever, except as intellectual gymnastics.

विवेकानन्दस्य दार्शनिकसिद्धान्तस्यैतद्वैशिष्ट्यमासीद् यत् सः साध्येन सह साधनस्यापि महत्त्वमस्वीकरोत् । विवेकानन्दस्य दार्शनिकदृष्टिरद्वैतवाटपरायणवासीत् । विवेकानन्दस्याद्वैतदृष्ट्यनुसारं सर्वमपि परमात्ममयमासीत् । एवञ्चैनां दृष्टिमनुसृत्य विभिन्नवस्तुषु, पुरुषेषु, स्त्रीषु, पशुषु वा कश्चिद् भेदो नास्ति । एनामेवाभेददृष्टिमाश्रित्य विवेकानन्दो मांसभक्षणस्यापि निषेधमकरोत् । अत एवोक्तं विवेकानन्देन—

The Vedanta entirely denies such ideas as that animals are separate from man and that they were made and created by God to be used for our food.

विवेकानन्दस्य दार्शनिकविचारानुसारमेकमेव ब्रह्म जगति अनेकरूपेषु अवलोक्यते । जगतो विविधत्वविषये विवेकानन्दस्वयं दृष्टिर्यत् सः नामरूपसाहाय्येन अज्ञाननिमित्ते जगत्स्यैव पत्न्यादीन् मनोगतांश्च भेदानपश्यत् । यदा च नामरूपात्मकाज्ञानस्य निवृत्तिः सञ्जायते तदा सर्वज्ञैवासीमपरमात्मनो बोधो भवति । विवेकानन्देन दार्शनिकभाषया जगदध्यारोपोऽपि उदीरितः । माया च विवेकानन्देन शंकराचार्यमिवानिर्वचनीयवोक्ता । परमत्रैवेदमपि वक्तव्यं यद् विवेकानन्दो जगतो व्याहयानाद्यं मायाया अनुपयोगित्व-मनीषित्यञ्चाविचारयत् । अतएव रोम्यारोलां महोदयेन विवेकानन्दस्य दशन विवेच-यतोक्तम्—

“It is not, said Vivekananda, a theory for the explanation of the world.”

एतदतिरिक्तञ्च विवेकानन्देन मायाया मिथ्यात्वार्थं नहि गृहीतः । विवेकानन्दस्तु निःसक्रोचं जगतो व्यावहारिकसत्यतां प्रतिपादितवान् । एवञ्च वैशिष्ट्येन विवेकानन्दस्य दर्शनं शाङ्करदर्शनेन प्रभावितमासीत् ।

७९

दयानन्दसरस्वती

आर्यसमाजनाम्न्याः लोकहितैपिण्याः परिषदः प्रस्थापकः, आर्यधर्मस्य प्रचारकः, मूर्तिपूजाविचारस्य विरोधको भारतीयसंस्कृतिसमुपासकश्च स्वामिदयानन्दः सोराष्ट्रे काठियावाडप्रदेशे टङ्कारानामनगरे विप्रवशोद्भवस्य आशुतोपोपासकस्य श्रीकपणस्य पत्न्याः रुक्मिण्याः कृष्णम् १८२२ ईसवीयवत्सरे भाद्रपदे मासे गुरुवासरे मूलनक्षत्रे स्वजन्मनाऽलं करोत् । शिशोरस्य जन्मनक्षत्रं जनकस्य शिवार्चनदृष्टिञ्चाश्रित्यास्याभिधानम् मूलशंकर इति निर्धारितं कर्मकाण्डविद्याविक्षणैर्विपश्चिद्वर्यैर्ज्योतिर्विद्याविशारदः । शिवपूजापरायणोऽपि मूलशंकरः कथं मूर्तिपूजाविरोधकः सञ्जात इति स्वामिनः स्वकीया मौलिकी दृष्टिरेवात्र कारणम् । सा चेत्यम्—यदाऽयं त्रयोदशवर्षीय आसीत् तदाऽस्य जनकेन श्रीकपणेन भूतभावनस्य पतितपावनस्य चन्द्रचूडस्यानुग्रहार्थं शिवत्रयोदशोन्नतं धारयित्वादिष्टोऽयम् मानवमणिनिर्देशनो मूलशंकरः । यदा चाऽयं निशीथे शिवलिङ्गस्योपरि विचरमाणाम् मूपिकामेकामपश्यत् तदाऽस्य चेतसि प्रतिमावर्त्तितः शिवस्य परमशक्तित्वविषये संशयः समजायत । अयमचिन्तयत् यद् योऽयं मूपिकाया एवात्मानं रक्षितुमसमर्थः स कीदृशः शिवः कथञ्चास्य लोकरक्षकता सिध्यति । एवं च तस्मादेव कालादारभ्य अयं परमात्मनः शिवस्य साक्षात्काराय प्रयत्नपरः समजायत । अपरञ्च भगिन्याः पितृव्यस्य च दिवङ्गतिस्य चेतसि विरक्तिभावनामुद्दामाञ्चकार । अतश्चायं जिज्ञासुर्मुमुक्षुः स्थानात् स्थानान्तरं परिभ्रमन् स्वज्ञानतृप्यर्थं प्रयतितवान् परं न कुत्रचिदवाप शान्तिशीतलज्ञानरसविन्दून् । परन्ततः गुरुवरं पूजानन्दमवाप्य तस्मात् सन्यासदीक्षामवाप । तत आरभ्य एवायं महापुरुषो दयानन्दाभिधया समलङ्घितः । धन्याऽस्य विद्यातपोभक्तियर्दयं संन्यासप्रहणान्तरमपि विद्याध्ययनस्य कृतेऽति शयेन साकाङ्क्ष आसीत् । स्वाकांक्षानुरूपमनेन मथुराया विरजानन्द-

नामा गुरुः प्राप्तः, यस्मादयं निखिलशास्त्रमुखभूतं व्याकरणशास्त्रं वेदादिविधशास्त्रतत्त्वञ्चाधिगतवान् । ततश्चायं गुरुभक्तो विद्याविनयसम्पन्नः परं विज्ञेयं हीनो मनीषी गुरुदक्षिणानिमित्तेन सपत्रपुष्पान् लवङ्गान् स्वगुरवे विरजानन्दाय समर्पयत् । आदर्शगुरुश्च विरजानन्दोऽन्तेवासिनमेनं स्पष्टमूक्तवान् यन्नाऽहं सुवर्णमयी दक्षिणामभिलषामि, इयमेव त्वदीया महती दक्षिणा यत् त्वया वैदिकधर्मस्य प्रचारः कर्तव्यः सामाजिककुरीतिनाञ्च छण्डनं कर्तव्यम् । गुरुपदेशाञ्चायं महर्षिः सर्वव्यापकस्य परमात्मनः सत्तायाः प्रचारमकरोत्, मूर्तिपूजायाः छण्डनमकार्षीत् स्त्रीणाञ्चोघ्नत्यै-प्रायतत्, विधवाविवाहमसमर्थयत्, वणव्यवस्थां निराकृतवान्, यवनानां शुद्धित्रियां प्राभत्, हिन्दुधर्ममनुमोदयाम्नास, स्त्रीशिक्षां प्रसारितवान्, हिन्दुधर्मसंस्कारान् महत्त्वमदात्, आश्रमव्यवस्थामप्रचारयत्, शूद्रानुत्थापयत्, अस्पृश्यता दूरीकर्तुं सर्वथा प्रायतत् देशोद्धाराय चानेकविधानि यत्नान्यकरोत् ।

दयानन्दविरचितेषु ग्रन्थेषु ऋग्वेदभाष्यभूमिका-सत्यार्थप्रकाशश्चेति ग्रन्थद्वयमतिशयेन प्रख्यातम् । सत्यायप्रकाशस्तु स्वामिनः सर्वथा मौलिक एव चतुर्दशसमुल्लास-विक्षिप्तो ग्रन्थः । तत्र प्रथम उल्लासे ईश्वरस्योक्तारादिनाम्नां व्याख्या, द्वितीये सन्त-तिशिक्षावर्णनम्, तृतीये ब्रह्मचर्य-पठनपाठनादिव्यवस्थाविवेचनम्, चतुर्थे विवाहगृहस्था-श्रमादिविचारः, पञ्चमे वानप्रस्थधर्मन्यासाश्रमादिवर्णनम्, षष्ठे राजधर्मः, सप्तमे वेदे-श्वरविषयकविवेचनम्, अष्टमे जगदुत्पत्तिस्थितिप्रलयविवेचनम्, नवमे विद्याऽविद्यावन्ध-मोक्षादि विवेचनम्, दशमे आचारानाचार-भक्ष्याभक्ष्यादि विवेचनम्, एकादशे आर्या-वर्णधर्ममतान्तरखण्डनमण्डनादिविवेचनम्, द्वादशे चार्वाकबौद्ध-जैनमतादिविवेचनम्, त्रयोदशे ईसाईमतनिरूपणम्, चतुर्दशे यवनमतसमीक्षणम्, आर्याणाञ्च सनातनस्य वेदविहितस्य मतस्य निरूपणं कृतं वर्तते ।

दयानन्दस्वामिनो दार्शनिकस्तु सिद्धान्तस्त्रैतवादः, यमाश्रित्येश्वरजीवप्रकृती-नामनादित्वं वर्णितम् ।

स्वामिनो जीवनलीलासमाप्तिकथाऽपि विलक्षणा । सा चेयं यदेकदायं महा-भागे जोषपुरराजा यशवन्तमिहेनामन्त्रितस्त्रज्ञागच्छत् । तस्य च नरेशस्य नन्हीजा-नेतिनाम्नी काचित् प्रियातिप्रिया वेश्या आसीत् । नरेशश्च तस्यामधिकमनुरक्त आसीत् । अनुरक्तिवशाच्च नरेशो वेश्यायाः पर्यङ्किकां बोद्धुं आत्मानं समर्पितवान् । एतद-वनोक्य महर्षिणा नरेशो निन्दितः । नरेशश्च लज्जितोऽभवत् । परमनेन नन्हीजानवेश्या पापपंकपर्याकुला सञ्जाता । एवञ्च सा महर्षे हृत्यायै पद्मयन्त्रं रचितवती । तदनुसृत्य महर्षिदयानन्दस्य पाचको जगन्नायाभिधः वेश्याया स्वामिने विषमिश्रितं भोजनं दातु-मादिष्टः । पाचकेन च पापिना तथैव कृतम्, एवञ्च विषमिश्रितं भोजनं भुक्त्वा दयानन्दो दिवंगतिं प्राप । परं धन्या स्वामिनः सहृदयता कृपालुता च यत् विषदाताऽपि

जगन्नाथः स्वामिना पञ्चगतरूप्यकाणि दत्त्वा भारतवर्षाद् बहिर्गन्तुं प्रेरितः येन तस्य काचिदपि हानिनं स्यात् । स्वामिनो विषय एकाऽन्यापि विषयकथा श्रूयते, सा चेयं यत् एकदा केनचित् स्वामिनं सविषं ताम्बूलं प्रदत्तम् । स्वामिना चेदं ज्ञातं परं यौगिक-क्रियाभिस्तेन विषप्रभावः समाप्तिं प्रापितः । तद्वस्त्येन तहसीलदारेण च स विषदाता कारागरे प्रेषितः । परमनेन महर्षिर्दयानन्दः रुष्टोऽभवत् न तु तुष्टः । महर्षेरसन्तोष-कारणं यदा तहसीलदारोऽपृच्छत् तदा महर्षिरिवमेवोत्तरमदात् यदहं संसारे लोकानां बन्धनार्थं नायातोऽस्मि अपि तु मुक्त्यर्थम् । अनेन स्वामिनो विशालहृदयता सुस्पष्टैव ।

किमधिकम्, महर्षिर्दयानन्दस्य सहृदयभावना, उच्चमानववृत्तिः, ईश्वरास्था, वैज्ञानिकविचारपद्धतिः, विद्यैकरतिः, समाजसेवाभावः, औदायवृत्तिः सम्प्रदायराहित्य-रीतिरिति सर्वं कस्यानुकरणीयं न विद्यते । परमियं खेदकारिणी वार्ता यत् प्रायशोऽद्यतना आर्यसमाजसमुपासका वेदादिशास्त्रस्य मौलिक विवेचनमकृत्वा परमतदूषणमेव स्वकीयं परममभिमतं मन्यन्ते । परमेश्वरस्तानेतादृशान् महानुभावान् सद्वुद्धिं दद्या-दिति प्रार्थयामहे ।

८०

पण्डितमदनमोहनमालवीयः

भारतीयसंस्कृतेः समुपासकस्य, हिन्दुधर्मजीवनस्य, राष्ट्रभावनयोः प्रोतस्य, भगवत्पाः भागीरथ्याः भक्तस्य गोब्राह्मणोपासकस्य च पण्डितमदनमोहनमालवीयस्य जन्म ईमवीये १८६१ वत्सरे प्रयागे ब्राह्मणानां चतुर्वेदपरिवारे समजायत । अस्य पितुर्नाम वैजनाथः मातुश्च मूनादेव्यासीत् । अस्य पितामहः श्रेमधर आसीत् । मालवीयस्ये पितरौ अन्ये च पारिवारिका वैष्णवधर्मानुयायिनः संस्कृतभक्ताश्चासन् । अतएव मालवीयोऽपि प्रतिदिनं श्रीमद्भागवतस्य भगवद्गीतायाश्च स्वाध्यायमकरोत् । पारिवारिकनिर्घनताकारणादस्याध्ययनकाले बहूविघ्नानि समायातानि । एकदा तु मालवीयस्य जननी अस्याध्ययननिमित्तं स्वकीयानि ककणाभूषणानि अपि निक्षेपे धृतवती । एवंभूते काठिन्येऽपि मालवीयोऽध्ययनपरायण आसीत् । अस्य विवाह उत्तर-प्रदेशस्यमिर्जापुरवासिनो नन्दरामस्य सुपुत्र्याः कुन्दनदेव्या सह सज्जातः । विवाहा-

नन्तरं मालवीयः १८८९ वर्षे विधिशास्त्रे स्नातकोपाधिं लब्धवान् । ततश्च प्रयागो-
च्चन्यायालये १८९३ वर्षे वाक्कीलकार्यमारब्धवान् । परमस्मिन् कर्मणि स्वकीयां
निष्ठां न दृष्ट्वा सः 'अभ्युदय'नामकस्य हिन्दीभाषायाः साप्ताहिकस्य सम्पादन-
माररब्ध । विविधसमाचारपत्राणां सम्पादनेऽस्य विशिष्टा रुचिरासीत् । एतस्मा-
देवाऽय 'हिन्दुस्ताननाम्नः हिन्दीभाषाया', 'इण्डियनयूनियनेत्यभिधस्य लं डरेत्यभिधस्य
चाङ्गलभाषापत्रस्य सम्पादनमतिनैपुण्येन निष्पादयामास । किमधिकम्, अस्य सम्पादन-
कलावातुरीमवलोक्य तदानीन्तनाः सामाजिकाः राजनीतिशास्त्र विशारदाः मुग्धाः
सञ्जाताः ।

मदनमोहनमालवीयो भारतवर्षस्य महान् स्वातन्त्र्यसेनानी आसीत् । स्वात-
न्त्र्यार्थमयमनेकवारं कारागारं भुक्तवान् । प्रसिद्धासहयोगान्दोलने लवणसत्याग्रहे चानेन
सहयोगं दत्त्वा आङ्गलशासकानां नीतीनां विरोधः कृतः । इदमस्य कार्यक्षमताया एव
परिचय आसीत् यदसावनेकवारं कांग्रेससङ्घस्य प्रधानपदे निर्वाचितोऽभवत् ।

ईसवीये १९०६ वर्षे मालवीयेन 'हिन्दुमहासमानाम्न्याः सभायाः स्थापना
कृता । अस्याः सभायाः स्थापकत्वेनापि मालवीयेन कदापि यवनानां विरोधो नहि
कृतः । तेन तु राष्ट्रियभावनासहितस्यैव हिन्दुत्वस्य समर्थनं कृतम् । हिन्दीभाषायाः
समर्थनाय तेन सदैव प्रयसितं, परमूर्खविरोधो नहि तेन कदाचिदपि कृतः ।

मालवीयस्य भारतीयसंस्कृतिसाधनासुफलं काशीविश्वविद्यालयो वर्तते ।
विश्वस्य प्रयातोऽयं विश्वविद्यालयः पण्डितमालवीयस्यैव, तपश्चर्यायाः प्रतिमानम् ।
अस्य शिलान्यास ईसवीये १९१६ वर्षे 'वायसराय-हाडिङ्गद्वारा सम्पन्नः । 'प्रिंस आफ्-
वेल्स' द्वारा चाऽस्य विश्वविद्यालयस्योद्घाटनं १९२१ वर्षे समजायत । अस्मिन्
विश्वस्य सर्वेऽपि प्रमुञ्चविषया अध्याप्यन्त इति सुविदितं सर्वेषाम् ।

अनेनैतत् सुस्पष्टं यन्मदनमोहनमालवीयो महान् राजनीतिज्ञः, देशसेवकः,
शिक्षाप्रसारकः समाजसेवकश्चासीत् । समाजसेवाभाषनामेवाश्रित्याम् १९१४ वर्षे-
ऽखिल भारतीयसेवासमितेरध्यक्षपदे निर्वाचितोऽभूत् । मालवीयस्य व्यक्तित्वस्य चैत-
द्वैशिष्ट्यमासीत् यत् सः महान् मन्व्यकारक आसीत् । एषा तस्यसमन्वयवादितैव
यत् सः वर्णाश्रमधर्मंपरायणोऽपि देवालयेषु सर्वेषामेव प्रवेशमसमर्थयत् । परन्तथापि
एतन्निःसंकोचमेववक्तव्यं यत् सः ब्राह्मणातिरिक्त केनापि दत्त किमपि पयं भोज्यम् वा
नाङ्गीकार । यैः स्वधर्मं परित्यज्याभ्यद्रहीतं ये च सामाजिकरूपविज्ञा इत्युदघोषिता-
स्तेषां पात्रित्यम् मालवीयः सर्वजनतारकेन 'श्रीराम जय राम जय राम' इति मन्त्रेण
आखिललोकपवित्रकारिणा गाङ्गेन च वारिणा साधयामास । एवम् मालवीयस्य
मनसो महता तस्य 'महामना' इति उपाधेरन्वयतां प्रतिपादयति । किं बहुना, माल-
वीयस्य साहित्यकविचारपरम्परा, सत्यनिष्ठाभक्तिः, सहिष्णुताशक्तिः विनम्रतायामपि

निर्भीकता, हिन्दुत्वेषु राष्ट्रियभावना सनातनधर्मेषु धर्मनिरपेक्षता, राजनीतावधि आध्यात्मिकता तस्य विलक्षणं बहुमुखीञ्च प्रतिभांध्यनक्ति ।

महात्मागान्धी

नैतादृशः कोऽपि दृश्यतेऽद्युना यो महात्मनो गान्धिनो नाम्नाऽपरिचितः । किमुत भारतीयाः, विदेशीया अपि अस्मै महात्मने श्रद्धाञ्जलिं ददति, अस्य दिल्लीस्थ-समाधीं पुष्पाणि अर्पयन्ति, महात्मना प्रचारितञ्च सकीर्तनं कुर्वन्ति । साम्प्रतं महात्मा-गान्धिनः स्मरणमवतारपूरुषाणां रामकृष्णब्रह्मादीनामिव क्रियते, इति को न जानाति । अतो गान्धी वर्तमानयुगस्यावतार एवासीदिति कथने नाऽनुचितं ब्रूमः । ग्रामीणाः नागरिकाः वा, शिक्षिता अशिक्षिताः वा, बालकाः वृद्धाः वा सर्वेऽपि महात्मन आदर्शानां सर्वथा सम्मानं कुर्वन्ति । घन्येयं भारतभूस्तत्राऽपि च सौराष्ट्रप्रान्तस्य पोरबन्दरामिधम् पत्तनं यत्र पुण्यशालिनः श्रीकर्मचन्द्रस्य सौभाग्यसम्पन्नायाः पुतलीबाईनाम्न्याः पत्न्याः कृष्णी जन्मगृहीतवानयम् मोहनदासः ।

मोहनदासस्य महाविद्यालयीया शिक्षा राजकोटारव्ये नगरे सञ्जाता : तत्रैव चायम् विदेशं गन्तुमभिलषितवान् । एवञ्च विधिशास्त्रमध्येतुभसो विदेश गतः । तत्र च विधिशास्त्रस्य अध्ययनम् विधाय 'बार-एट-ला' इत्युपाधिञ्च प्राप्य भारतवर्ष-मागतोऽत्र च वाक्कीलकार्येषु मोहनदासेन सत्यस्याश्रयो न त्यक्तः । स्वकीयां सत्य-प्रियताञ्च जनान् पूर्वमेवाचीकथत् । एकदा त्वयं प्रयागन्यायालये स्वमतप्रस्थापन-कालेऽतिशयेन घ्नयंहीनः सञ्जातः । ततश्च वाक्कीलध्यवसाय त्यक्त्वा मोहनदासः कस्तूर-वाभिघया स्त्रकीयया पत्न्या सहितोऽफ्रीकादेश गतः । तत्रत्यांश्च भारतीयानयं सत्याग्र-हास्त्रेणामोचयत् । विंशतिवर्षपर्यन्तमयं तत्र न्यवसत् ।

अफ्रीकातो भारतवर्षमागत्यैतेन महापुरुषेण आङ्गलाधिकारिणां रौलट-एक्ट-दीनाम् बहूनामपि विधानानां निराकरणं कृतम् । अनेकवारञ्चायं कारावासं गृहीत-वान् । अमहयोगान्दोलनकालेत्वयं कारावासेऽतिशयेन रुग्णः सञ्जातः । एवञ्च द्विवर्षानन्तरमेव कारावासान्मोचितः ।

भारतवर्षे ह्यूमस्यापिताया काँग्रेसनाम्न्याः सभायाः सेवां कर्तुं सर्वथा प्रयत्न-
मकरोदयम् महात्मा । एवञ्चास्पृश्यतानिवारणार्थम् विदेशिवस्त्राणां परित्यागार्थम्
स्वदेशिवस्त्राणाञ्च व्यवहारार्थम् भारतवर्षस्य च वास्तविकं स्वातन्त्र्यमधिगन्तुमयम-
नेकविधान् सत्प्रयत्नानकरोत् । हरिजनानामुद्धारं कर्तुं तान् हिन्दुमन्दिरेषु स्वशक्त्या
प्रावेशयत्, विदेशागतवस्त्राणाञ्च परित्यागं कर्तुं खादीवस्त्राणाञ्च प्रचारमकरोत् ।
एतादृशं कार्यं जातञ्च सम्पादयितुम् महात्मना सावरमतीनामकस्याश्रमस्य स्थापना
कृता ।

ईसवीये १९४२ वर्षे 'भारतं त्यजत' इत्यान्दोलनकर्ता चायं कारावासे बद्धः ।
पुनश्च बंगदेशस्य नौआखाली' प्रदेशेऽयम् महात्मा पशुवत्ताडितो यवनैः । परन्तन्नाप्ययं
पदयात्रां कुर्वन् ग्रामे-ग्रामे स्वातन्त्र्यस्य हिन्दु-मुस्लिमैक्यस्य च प्रचारं कृतवान् ।

स्वातन्त्र्यप्राप्तिकाले च यदा पञ्चनदबङ्गलादि प्रदेशेष्वशान्तिः सञ्जाता तदा
महात्मागान्धी शान्तिं स्थापितवान् । एवञ्च सामाजिकविचारधारया, राजनैतिक-
विचारधारया मानविकविचारधारया चायम् महात्माऽतिशयेन महानासीत् ।

महात्माचायमत्यन्तमृदारोऽर्हि सासिद्धान्तोपासकः, अज-दुग्धसेविता, घामिक-
श्चासीत् । घामिकयैव वृत्त्या हरिकीर्तनकारो गीतापाठभक्तश्चासीत् । सर्वदैव च भग-
वत्प्रार्थनापर आसीत् । किमधिकम् दिल्लीनगरस्थे विरलामन्दिरे परमात्मानम
प्रार्थयन्नेवाऽसौ महात्मा ईसवीये १९४० वर्षे जनवरीमासस्य त्रिंशत्तमे दिवसे पञ्च-
वादनकाले हतः । हत्या चास्य नाथूरामगोडसेनामकेन मनुष्यजातेः बलकेन रिवात्व-
रास्त्रेण कृता । तदानीम् महात्मनोऽस्य निघनेन न केवलम् भारतीया एवापि तु
सर्वेषामपि देशानाम् वासिनः शोकाकुला सञ्जाताः । महात्मनो गान्धिनः स्वानस्य
प्रीतिरसम्भवैव सर्वथा ।

नो जाने केयं गतिर्दैवस्य बहवोऽपि यस्महापुरुषा अकालमृत्युनाप्रसिताः यथा-
ईसामसीहः शूलमारोपितः, सुकरातो विषं दत्त्वा हतः, महात्माचायमोश्वरस्य प्रार्थनां
कुर्वन् हतः । परं शरीरेण मृतोऽपि महात्मागान्धी अर्हि सासिद्धान्तैः स्वकीयेन मान-
वतापूर्णव्यवहारेण देशसेवकरूपेण चामरत्वं प्राप्त इति सर्वेऽपि स्वीकुर्वन्ति । अतएव
महात्मनः प्रशस्तिसीमा न केवलं भारतवर्ष एवापितु समस्तेऽपि विश्वेऽस्य यथाः
शरीरमभिराजते ।

पण्डितजवाहरलालनेहरूः

पण्डितजवाहरलालनेहरूः विश्वस्य कतिपयेषु महापुरुषेषु एकोऽप्रतिमश्चासीत् । शरीरेणासन्नपि जवाहरलालोऽस्माकं चेतःसु सर्वदैव विराजते । जवाहरलालस्य यशःशरीरम् विश्वव्यापीति को नहि स्वीकरोति । अद्भुतमेवासीज्जवाहरलालस्य व्यक्तित्वम्, यस्मिन् काश्मीरप्रदेशस्य सौन्दर्येण सह मानविकचारित्र्यस्योदात्तता, नम्रतया सह स्वविचारस्य आत्मविश्वासस्य च दृढता, देशसेवया आत्मवलिदानभावनया च सह सम्पुष्टपरिवारस्य वैलासिकवृत्तिश्च एकत्रैव समन्विता आसीत् । विश्वे देशविदेशीभ्यो जवाहरलालेन यत् सम्मानम् प्राप्तं तत् कदाचिदेव केनचित् लब्धं स्यात् ।

स्वतन्त्रभारतस्य प्रथमः प्रधानमन्त्री भारतराष्ट्रस्य महान् सेनानायको जवाहरलालः ईसवीयस्य १८८९ वर्षस्य नवम्बरमासस्य चतुर्दशतारिकायाम् स्वजन्मना प्रयागमलञ्चकारे । अस्य महापुरुषस्य मातुर्नाम स्वरूपरानी पितुश्च नाम मोतीलालनेहरूः आसीत् । जवाहरलालस्य पितामहो गङ्गाधरनेहरूः आसीत्, यः दिल्लीनगर्याः कोटगालो नियुक्त आसीत् । गङ्गाधरनेहरूमहाभागस्य पिता दिल्लीस्थेन केनचित् शामकेन अत्यन्त सम्मानित आसीत् । जवाहरलालस्य पितुर्मोतीलालस्य जन्म आगरायाम् ईसवीये १८६१ वर्षेऽजायत । आगरातो मोतीलालः प्रयागं जगाम, तत्र च उच्चन्यायालये वाक्कीलकार्यंमकरोत् । तत्रैव जवाहरलालोऽजायत ।

ईसवीये १९०५ वर्षे पण्डितः श्रीजवाहरलालः इङ्ग्लैण्डदेशस्य 'हीरो' नामके विद्यालये प्रवेशं लब्धवान् । 'हीरो' विद्यालयस्य अध्यापका जवाहरलालस्य बहुविधप्रगतिं दृष्ट्वा चकिता आसन् । तत्रत्यैरध्यापकैर्मोतीलालनेहरूं प्रति लिखितम् यद् भवदीयः पुत्रः कक्षायां विलक्षणाम् प्रगतिं करोति । 'हीरो' नामके विद्यालयेऽध्ययनं कृत्वा जवाहरलालः कैम्ब्रिजविश्वविद्यालयस्य 'ट्रिनिटी' विद्यालये अध्ययनं कृतवान् । अत्रैव विधिविषयस्य 'बार-एट-ला' इत्युपाधिम् प्राप्य ईसवीये १९१२ वर्षे भारतवर्षं निवृत्तः । ईसवीये १९१६ वर्षे च नेहरूमहोदयस्य विवाहः कमलया सह भारतीयपद्धत्या सम्पन्नः । तस्यामेव वर्तमानप्रधानमन्त्रिणः श्रीमत्या इन्दिरान्धिमहोदयाया जन्म अजायत ।

राष्ट्रियभावनायां बीजानि जवाहरलाले बाल्यकालादेव पुष्टान्यासन् । अतएव, यदाऽयम् महापुरुष इङ्ग्लैण्डतः 'बार-एट-ला' उपाधिम् प्राप्य भारतमायातस्तदाऽयं मनः प्रयागे उच्चन्यायालयस्य वाक्कीलकार्ये सन्तोषं न लब्धवान् । तदानीमेव भारतवर्षे आङ्गलानाम् व्यवहारेण नितान्तमसन्तुष्टोऽभवद्यं राष्ट्रसैनिकः । उदाहरणार्थम्,

ईसवीये १९१९ वर्षे 'रोलट एक्ट' इत्यभिधेन आङ्गलानाम् विधानेन 'जलियां वाला बाग' इतिस्थानेघटितेन भीषण घटनाजालेन च जवाहरलालस्य चित्तमत्यन्त क्षुब्धमभवत् । एवञ्च महात्मनः श्री गान्धिनः आदेशेन जवाहरलालः स्वतन्त्रतासङ्ग्रामस्य महान् सेनानी सञ्जातः । राष्ट्रसेवी जवाहरलालः अनेकेषु असहयोगान्दोलनेषु बन्दीकृतः । ईसवीये १९२९ वर्षे वीरजवाहरः लाहौराधिवेशनस्यावसरे कांग्रेसस्याध्यक्ष-पदमलङ्कृतवान् । जवाहरलालस्य नेतृत्वे स्वतन्त्रताया आन्दोलनमतिशयेन ज्वलन्तरूपं गृहीतवान् । ईसवीय १९४२ वर्षे 'भारतत्यजत' इत्यान्दोलनस्यावसरे जवाहरलालोऽन्यैरनेकैः राष्ट्रसेवकैः सह बन्दीकृतः । ईसवीये १९४५ वर्षे द्वितीयमहायुद्धस्य समाप्त्यवसरे यदा जवाहरलालः बन्दीगृहान्मूक्तस्तदाऽऽङ्गलैः शासकैः सह भारतस्य स्वातन्त्र्यस्य विषयेऽनेकवारम् विचारविमर्शः सञ्जातः । तत्परिणामत एव ईसवीये १९४७ वर्षे भारतवर्षः स्वतन्त्रः सञ्जातः ।

पण्डित 'जवाहरलाल नेहरूः' स्वतन्त्र भारतस्य प्रथमः प्रधानमन्त्र्यभवत् । शरीरत्यागपर्यन्तञ्चामो महापुरुषः प्रधानमन्त्रिरूपेणैव देशस्य सेवा कृतवान् । प्रधानमन्त्रिणः श्रीजवाहरलालस्य धर्मनिरपेक्षराज्यस्य नीतिः, समाजवादस्य स्थापना, विदेश मन्त्रिण्यनी नीतिः, स्वावलम्बिता नीतिः, वैज्ञानिक विकासस्य नीतिः, कृषि विकासस्य औद्योगिक विकासस्य च योजना, पञ्चशील योजना, इत्यादीनि प्रमुख कार्याणि सन्ति यानि सम्पाद्य राष्ट्रनायकोऽयममरत्व गतः ।

जवाहरलालस्य विश्ववन्द्यत्व भावनाऽत्रोव दृढाऽऽसीत् । नायम् महापुरुषोऽजानत यद् बान्धवा अपि स्वार्थवशाद् घोरजत्रवो जायन्ते । अत्यवैतत् फलं अभवत् यद् भारतस्य बन्धुन' चीनदेशेन प्रवञ्चितोऽयम् महापुरुषः ईसवीये १९६२ वर्षे, यदा चीन देशेनाक्रान्तोऽस्माकं देशः । अनेनैवञ्च कांग्रेसस्यान्तरिक भेदेन जवाहरलालोऽप्यधिकः खिन्नोऽभवत् । ईसवीयस्य १९६४ वर्षस्य मईमासे महानयं राष्ट्रनायक अस्मान् परित्यज्य परलोकं गतः । येनाखिन्नोऽपि विश्वः दुस्तरशोकमागरे निमग्नोऽभवत् । जवाहरलालस्यामावस्य प्रतिनितरामसम्भवैव ।

जवाहरलालः केवलं राजनैतिक एव नामीदपितु महान् लेखकोऽपि । तेन लिखितानि मेरी कहानी, भारत की कहानी, विश्व इतिहास की झलक, Discovery of India, इत्यादीनि अनेकानि ग्रन्थरत्नानि सन्ति । इत्यञ्च जवाहरलालस्य प्रतिभा बहुविधाऽद्वितीया चऽऽसीत् । जवाहरलालस्य चरित्रस्योदात्तता, आदर्शरूपं मानवप्रेम, दृढ आत्मविश्वासः, राजनीतिचातुरी, देशभक्तिभावना, मोन्द्य-प्रियता च एतादृशाः गुणा कामन येऽप्यत्रालभ्या एव । अतएवायम् महापुरुषो शरीरेण मृतोऽपि अमृतरूपेण भारतीयानां चेतःसु संविराजते ।

लालबहादुरशास्त्री

लालबहादुरशास्त्री स्वतन्त्र भारतस्य द्वितीया प्रधानमन्त्री आसीत् । शास्त्रिणो लालबहादुर शीलस्य या उदात्तता, स्वभावस्य या मरलता, राजनीतेर्या चतुरता, वीरत्वस्य या भावना, स्वावलम्बनस्य या वृत्तिः, राष्ट्रस्य या भक्तिः श्रमस्य च या शक्तिरामीत् साऽपूर्वैव । एतदपि कथनं नानुचितं यत् अस्मिन् महापुरुषे विनम्रतया सह कठोरता, महिष्णुतया सह शत्रुनीतेनिराकरण शक्तिः, सौजन्येन च सह कूटराजनीतिबुद्धिरप्यासीत् । भारतरक्षोपाधिना सम्मानितोऽयं शास्त्रिमहाभागः वस्तुतः एव भारतरत्नस्वरूप आसीत् ।

महापुरुषस्यास्य जन्म ईसवीये १९०४ वर्षे अक्टूबरमासस्य द्वितीयतारिकायां वाराणसीसमीपे मुगलसरायनामकस्थाने कायस्थ कुले जातः । अस्य महापुरुषस्य मातुर्नाम राजकुलारी पितृश्च शारदाप्रसाद आसीत् । यदाऽयम् महापुरुषोऽष्टादशमासानामैवासीत् तदैवाऽस्य पिता दिवङ्गतिम् प्राप । ततश्च लालबहादुरस्य पालनपोषणं वाराणसी समीपे रामनगर सम्पन्नभूत् । लालबहादुरेण वाराणस्याः हरिश्चन्द्र विद्यालयेऽध्ययनं कुर्वता मैट्रिकनाम्नी परीक्षा समुत्तीरिता । शास्त्रिणः श्रीलालबहादुरस्य छात्रावस्था निर्घनता कारणादत्यन्तं कष्टयुक्ताऽऽसीत् । घनाभावकारणाच्च लालबहादुरो नायिकाय पणदानैऽममयंः काश्याम् विद्याऽध्ययनार्थं गङ्गां तीर्त्वेव अयासीत् । घन्यपिदमध्यनतपोऽस्य महात्मनः । तपस्विनः चाऽनेन महात्मना श्रीगान्धिनो स्थापिते काशीविद्यापीठे चाध्ययनं कुर्वता शास्त्रि-परीक्षा समुत्तीरिता । तत एव लालबहादुरः शास्त्रीति उपाधिना सुशोभितोऽभूत् । ईसवीये १९२८ वर्षे च शास्त्रिणो विवाहसंस्कारः ललितादेव्या सह सपन्नः । जवाहरलालमिव शास्त्रिणोऽपि हृदि देशप्रेम्ण उत्कृष्ट भावनाऽऽसीत् । महात्मनः श्रीगान्धिनः देशस्वातन्त्र्यसम्बन्धि घनम् भाषणं श्रुत्वा स्वानन्दप्रान्दोलने मम्मिलितोऽभूत् । ततश्चाय 'भारतं त्यजत' इत्यस्य असहयोगान्दोलनस्यचावसरे वन्दीवृतः ।

भारते स्वतन्त्रे सहि लालबहादुर उत्तरप्रदेश त्रिभानमभायाः सभासचिव-पदमलङ्कृतवान् । पुनश्चैकवर्षानन्तरभेदायम् महान शासकः गृहमन्त्रिपदे प्रतिष्ठितः । ततश्चास्य श्रमशीलतां शासनकुशलतां चावलोक्यायम् भारतसुपुत्रः न रत्नमन्विष्यति मृग्यते हि तत् इत्यनुसारं पण्डित-जवाहरलालेन केन्द्रीय मन्त्रिपदेन सम्मानितः । यदा चाऽयम् वाषयानमन्त्री आसीत् तदैकदा भीषणा वाषयानदुघटना सञ्जाता, तदा चाऽयम् कर्तव्यप्रिय आत्मनो दोष विचार्य मन्त्रिपदात् त्यागपत्रं दत्तवान् । वस्तुतस्तु नाऽऽसीत् कोऽपि दोषो मन्त्रिणः श्रीलालबहादुरशास्त्रिणः । पुनश्चायं वाणिज्यमन्त्रिपदे

नियुक्तः । ततश्च शीघ्रमेव केन्द्रे गृहमन्त्रिपदे नियुक्तः । परं कामराजयोजनानुसारं गृहमन्त्रिपदादप्यनेन सर्वप्रथमं त्यागपत्र दत्तम् । एषवासीत् श्रीशास्त्रिणस्त्यागभावनं कर्तव्यनिष्ठां च विचार्यायम् श्रीनेहरूमहोदयेन विभागं विनैव मन्त्रिपदे नियुक्तः । पुनश्च दिवङ्गते नेहरूमहोदयेऽयम् राष्ट्रसैनिकः प्रधानमन्त्रिपदमलङ्कृतवान् । श्रीशस्त्रिणः प्रधानमन्त्रि कालएव पाकिस्तानेन भारतवर्षं आक्रान्तः । परं श्रीशास्त्रिणः सफलनेतृत्वे भारतस्यैव विजयः सञ्जातः । अनेन विजयेन श्रीशास्त्रिणोत्कृष्ट यशो-र्जितम् । भारत पाकिस्तानयोर्विवादं शमयितुं रुसदेशस्य प्रधानमन्त्री कोसिजिन-महोदयो मध्यस्थोऽभवत् । ते च शास्त्रिमहोदयः पाकिस्तानस्य प्रधानोऽभूवश्च, द्वावपि ताशकन्दमाहूतौ । तत्रचाऽयं सन्धिप्रस्तावो द्वाभ्यामपि स्वीकृतः यत् न भारतः न वा पाकिस्तानः बलप्रयोगं करिष्यति । परं तद्दिनस्यैव रात्रौ हृदयगतिरोघ्रकारणात् ताशकन्द एव श्रीशास्त्रिणो जीवनलीला समाप्तिमगात् । अनेनापारशोकेन भारतवर्षो-ऽतिशयेन क्षुब्धोऽभवत् । स्वर्गीयम् प्रधानमन्त्रिणम् श्रीलालबहादुरशास्त्रिण स्मृत्वा भागतीयाअद्यापि एतत् स्वीकुर्वन्ति यदष्टादशमासानां कार्यकाले श्रीशास्त्रिणाय यत् महत्कार्यं सम्पादित तदतीव महत्त्वपूर्णम् प्रशसनीयञ्च । त्यागवर्तीः श्रीशास्त्रिणस्त्याग-शालताऽनेनवानुमेया यद् यदा तस्य महाप्ररूपस्य निधनं सञ्जात तदाऽस्य 'वैङ्ककोषे एकमपि पण नाऽऽसीत् । अद्भुतेय निर्लोभता त्यागवृत्तिश्च । अद्य लालबहादुरशास्त्रि-सदृशा एव मन्त्रिणोऽधिकारिणश्चापेक्ष्यन्ते । प्रायंयामहे परमेश्वरं यत् सः भारतवर्षे लालबहादुरशास्त्रिणमिव महापुरुषान् जन्म दद्यात् भारतवर्षस्य वर्तमानशासकानाञ्च चेतःसु कर्तव्यनिष्ठां त्यागभावनाञ्च आपूरयत् ।

काशीनगरी

विश्वनाथपुर्याः काश्याः प्रकाशो न केवलं दिश्वस्मिन्नपि विश्वेऽपि तु त्रिलो-केऽपि प्रकाशते, इति सर्वेऽपि लोकशास्त्रविचक्षणाः जानन्ति । भूतभावनस्य भृक्ति-भुक्ति प्रदायकस्य बालचन्द्रऽस्य चैवं पुरी काशी परमेश्वरस्य काचिद् विचित्रैव सृष्टिः । यदस्यां कुत्रचिद् यदि देवमन्दिराणां गजितोपमेनघण्टानिनादेन भगवद्भक्तानां कर्ण-

कुहराणिपूयन्ते तदा क्वचित् पाठशालाम्, देवालयेषु छट्टेषुवा वेदविदाम् विदुषाम्, पीराणिकानाम्, शास्त्रानाञ्च सस्वराः वेदमन्त्राः, शिवपुराणादिपुराणपाठाः, सप्तशत्यादिग्रन्थानाम् पारायणपाठा अनेकविधानि स्तोत्राणि च काशिवासद्यः पृथानुर्भावैश्च जनैः पीयूषमिव पीयन्ते, क्वचित्च घनैपिणाम् परघनेन हृष्टपुष्टानां चन्दनचर्चितानाम्, तीर्थपुरोहितानां पण्डानामनेकानेकप्रदेशेभ्यः विश्वनाथप्रमादप्राहृत्यमागतैः धार्मिकैश्चानेकैःसह दक्षिणासम्बन्धिनः कलहपरिणामाः विवादाः दृश्यन्ते, क्वचित् ताम्बूलं चर्व्यभर्णैस्तद्वसास्वादकैश्च छलिभिः शोभिताश्चतुष्पथाः दृश्यन्ते, क्वचित् अतीव संकरोषु प्रतीलिकासु च स्वेच्छाचारिणां गवां पण्डानाञ्च समूहेर्वाघिताः पदातयोऽवलोक्यन्ते, क्वचित् मुक्तयर्थं काशीसेवमानानां विरक्त्युपासकानां संन्यासिनां च पवित्रताप्रतिमूर्त्तय इव आश्रमाः शोभन्ते । तत्रैव सुरममद्विरूपाया शकरजटागलत्प्रवाहपूतसकलसृष्टेर्गङ्गायाः सुमधुरः कलकलरवः केषां मचेत्रमां चेतांसि न उद्वेलयति । किं बहुना, एषा काशी घर्मस्य प्रतिमूर्त्तिरिव पाण्डित्यस्य प्राचीनप्रतिमेव संस्कृतेः संस्कारराशिरिव, भारतीयदशानस्य दर्पणइव देवाना निवासमदनमिव, आस्तिकाना च कल्पतरुरिव, सर्वेषां मनांसि रमयति ।

विश्वनाथानुग्रहपरिपूतायाः वाराणसीनगरीः धार्मिकः शैक्षिकः सांस्कृतिकश्च महिमा देशविदेशीयैः सर्वैरपि समालोचकैर्विपश्चिद्भिः सुगीत एव सर्वथा । अत्र वय, वर्णयितुरपि मनसः पत्रिवीकरणे पक्षायाः सुकक्षायाः काश्या वैविध्यपूर्णं माहात्म्यमत्यल्पमतिना यथाकथमपि वर्णयित्वाऽऽत्मानं पवित्रयिष्याम एव केवलम् ।

काश्याः धार्मिको महिमाऽतिशयेन गरीयान् । घर्मभावनयोपासनया च साक्षात्करणायः परमेश्वरोज्योत्तिलिङ्गस्यः शिवो यत्र भवतेऽथो भोगं मोक्षञ्च प्रददाति तत्र धार्मिकी प्रवृत्तिः स्वाभाविकी एव । अयमेव भगवान् विश्वनाथः काशीश्वरः, अस्यैव च समीपे लोकानुग्रहकारिणी शरणागततारिणी संसारोदरपूरणी च देवी अन्नपूर्णा । अस्य प्राचीनविश्वनाथमन्दिरस्य सन्निकट एव दण्डिस्वामिनां श्रीकरपात्रिमहोदयानां प्रेरणया निर्मितं भगवतो विश्वनाथस्य नवीनमपि मन्दिर वर्तते । एषा काश्येव नगरी यत्र अधिकाधिकदेवानां मन्दिराणि विराजन्ते । किं वर्णयामः, सकलविघ्नविनाशकः श्रीगणेशो ठूण्ठराजः, ममस्नसंकटमोचकः पवनसुतो रामभक्तश्चहनुमान्, कालभैरवाद्यश्चान्ये देवाः, वाराही-चौसठ्ठौदुर्गादियश्च देव्यः काश्यामेव शोभन्ते । अत्रत्यं मारत-मातामन्दिरं, मानसमन्दिरं, हिन्दुविश्वविद्यालये विरलानिर्मित विष्णवादिदेवानां मन्दिरञ्च कामपि शोभां धारयति । भगवती विन्ध्यवासिनी अष्टभुजी च देवी वाराणसीसमीपस्थे विन्ध्याचले संविराजते ।

न केवलं शैव-शाक्त-वैष्णवाद्यास्तिकधर्माणामेव केन्द्रीभूतयं काशी अपितु बौद्धादिनास्तिक धर्माणामपि पीठभूतयं नगरी यदत्रैव रमणीके सारनाथे बौद्धधर्मस्य

साक्षादवतार एव दृश्यते । अन्यच्च धर्माधारभूता पतितपावनी मोक्षदायिनी च सुर-
धनी गंगा अत्र भक्तानां श्रेयसे प्रवहति । वरणाया असेश्च पावनः संगमोऽप्यत्रैव वारा-
णसीनगरी अन्वयतां साधयन् आस्तिकानां मनांसि मोहयति । धर्मस्य प्रतिष्ठानभूताः
सुमेरुमठमञ्जरीवन्दरादेयो मठाः दण्डीवाङ्गादयश्चाश्रया अत्रैव सनातनधर्मस्य प्रवृत्तिं
पोषयन्ति ।

इयं काशी न केवल वैदिकस्य पौराणिकस्य वा धर्मस्यैव प्रतिनिधिभूताऽपि तु
कर्त्तव्यरूपस्य मानवधर्मस्यापि निर्देशनरूपा यदत्रैव सत्यपरायणो हरिश्चन्द्रो नृपः
धर्मज्ञानेच्छाण्डालकर्मकुर्वाणः स्वात्मजस्य रोहिताश्वस्य दाहादसरे स्वपत्नीतारामशान-
करमयाचिष्ट ।

काश्याः शैक्षिकः गौरवोऽपि न न्यूनः । भारतवर्षस्य इयमेव अनिदर्शना एका-
किनी काशी नगरी दृश्यते यत्र त्रयो विश्वविद्यालयाः विभिन्नशास्त्राणां शिक्षा ददमानाः
ज्ञोभन्ते । ते च विश्वविद्यालयाः, वाराणसेयसंस्कृतविश्वविद्यालयः, हिन्दूविश्वविद्यालयः
काशीविद्यापीठश्च । एषां त्रयाणामपि छटा विचित्रैव । काशीहिन्दूविश्वविद्यालये
विभिन्नानां प्राचीनानाम् अद्यतनानाञ्च विषयाणामध्यापनं क्रियते । अस्यैव प्राच्य-
विभागे पद्धत्या संस्कृतस्य अध्यापनं क्रियते । विश्वविद्यालयस्य अस्य विश्वविद्यालयस्य
क्षेत्रम् अति विस्तृतम् । देशविदेशेभ्यः समागत्य छात्रा अत्र छात्रावासेषु निवासं कृत्वा
विभिन्नविद्यासु पारङ्गतिं प्राप्नुवन्ति । काशीहिन्दूविश्वविद्यालयस्य जन्मदाता ऋषि-
तुल्यो महान्भावां मदनमोहनमालवीयः । मदनमोहनमालवीयस्तु धर्मस्य साक्षादवतार
एव आसीत् । इङ्ग्लैण्डयात्रायामयं गंगाजलम् मृत्तिकाश्च स्वदेशाद् अनैपीदित्यस्य
धार्मिकतायाः सांस्कृतिकतायाश्च एव बोधकम् । अपरश्च काशीस्यः संस्कृतविश्वविद्या-
लयः । संस्कृतविश्वविद्यालयोऽयं १-५८ वर्षात् पूर्वं गर्वनमेण्टसंस्कृतकालेज इत्यभिधया
अभिहितोऽभवत् । बहवोऽपि विदेशीया अस्य प्राचार्यपदमलककुर्वन् । यदाऽयम् ईसवीय
१९५८ वर्षे विश्वविद्यालयपदवीमधिकृतवान् तदा विद्यामार्तण्डो डी० फिल० इति
उपाधिविभूषितश्च शास्त्री श्रीमङ्गलदेवोऽस्य उपकुलपतिपदमलङ्कृतवान् । संस्कृत-
विश्वविद्यालयस्य पुस्तकालयः सरस्वतीभवनमपि अदभुतमेव । अस्मिन् यानि हस्त-
लिखितानि दुष्प्राप्याणि च ग्रन्थरत्नानि लभ्यन्तं तानि नाऽन्यत्र सरलतया प्राप्यन्तं,
इति सर्वेऽपि विद्यानुरागिनो ज्ञानन्ति । विश्वविद्यालयस्य शोधसंस्थानमपि अत्यन्तम्
प्रतिष्ठितम् । काशीस्थो तृतीयो विश्वविद्यालयः काशीविद्यापीठः । अस्य विद्यापीठस्य
प्रतिष्ठापनं दानवीरशिरोमणेः श्री शिवप्रसादगुप्तस्य आधिकेन साहाय्येन सम्पादितम् ।
परमदाशनिकाः डाक्टरोपाहवाः श्रीभगवानदासमहाभागाश्चास्य विद्यापीठस्योपकुल-
पतिपदे त्रिराजमाना आसन् । काशीविद्यापीठस्येयमपरा विशेषता यदस्य स्नातकाः न
केवलं विभिन्नशास्त्रेष्वेव पाण्डित्यम् प्राप्य विद्वयातिम् अवायुः, अपितु स्वदेशस्य

स्वातन्त्र्याय प्रवृत्तमाना देशभक्तयै स्वजीवनमपि अर्पयामासुः । तेष्वेकोऽप्रि-मश्च स्वर्गीयः प्रधानमन्त्री श्रीलालबहादुरशास्त्री । श्री जवाहरलालस्य प्रियातिप्रियेण सौजन्यमूर्तिना श्रीलालबहादुरशास्त्रिणा यद् यशः स्वकीये चतुर्दशमासानां कार्यकाले लब्धं तत् प्रथमप्रधानमन्त्रिणा श्री नेहरू-महोदयेनापि न लब्धमिति जनाः दृढतया प्रायश एव कथयन्ति । एवमस्य काशीविद्यापीठस्य राजनैतिकोऽपि महिमाऽतिशयेन गरीयान् ।

शैक्षिकवातावरणस्य समुन्नतिकारणात् काश्याः साहित्यकोऽपि स्वरूपः समृद्ध एव । काशीनागरीप्रचारिणी सभा भारतवर्षस्य विशिष्टा साहित्यिकी सभा यया विभिन्नानां ग्रन्थानां पत्रपत्रिकानाञ्च प्रकाशनम् प्रायः सम्पाद्यते । एवमेव अनेका अपि सभाः परिपदादयश्च काश्याः साहित्यिकं गौरवम् प्रतिष्ठापयन्ति ।

वहवोऽपि महर्षयो महापुरुषाश्च काश्यामनेकानि महनीयानि कर्माणि चक्र-रित्यपि वैशिष्ट्यम् अस्याः नगर्याः । शेषावतारः पतञ्जलिः काश्यामेव स्वकीय ग्रन्थ-रत्नम् महाभाष्यं प्रणीतवान् । आदिशंकराचार्योऽपि चाण्डालरूपधारिणो भगवतः शिवात् तत्त्वज्ञानमवाप । किं बहुना, ब्रह्मोद्यश्चैतन्यदेवः आयुर्वेदविद्यासम्प्रदायप्रवर्तका-घनवन्तरिः, वैष्णवाचार्यो बल्लभाचार्यः, महावैयाकरणाः भट्टोजिदीक्षितनानेशम्भू-दयश्च काश्यामेवानेकानि विलक्षणानि कर्माणि सम्पादयामासुः । प्रख्यातां रामकृष्ण-स्तुलसीदासोऽपि अत्रैव शरीरं त्यक्तवान्, इति को न जानाति । आधुनिके च यूगे बालशास्त्र-गङ्गाधरशास्त्रि, दामोदरशास्त्रि, शिवकुमारशास्त्रि प्रभृतयश्च, विपश्चिद्-वर्या अत्रैव स्वपाण्डित्येन विद्वज्जगदत्यचक्रुः । 'काश्याम्, मरणान्मुक्तिः', इति सिद्धा-न्तस्तु काश्याः परमाद्भुतमेव आध्यात्मिकम् महत्त्वम् प्रतिपादयति यद् अत्र मरणादेव जीवो मुक्तः सञ्जायते ।

काश्याः धार्मिक आध्यात्मिकः शैक्षिको राजनैतिकश्च महिमा स्वदेशीयाति-रिक्तं विदेशीयानामपि चेतांसि रमयति इति सर्वथा स्पष्टमेव यत् प्रायशः सर्वदेव विदेशीयाः पर्यटकाः कदाचिद् दशाश्वमेघघट्टे, कदाचिद् विश्वनाथप्रतोल्यां कदाचिच्च प्रमुखराजमार्गेषु पर्यटन्तः कदाचिच्च स्वकीयौज्ज्वल्येन संसारं घबलयन्त्यां जलविन्दु-मुक्ताकलापं स्फाश्यन्त्यांगङ्गायां नौकाविहारं कुर्वन्तो दृश्यन्ते, इति विश्वनाथपुर्यां अस्याः बहूविधं सौन्दर्यं बल्लक्षणमेव धारयति । अतोऽन्यैवेधं विरञ्चिरचना काशी । तदेवोक्तं शंकराचार्येणापि—

काशीघन्यतमा विमुक्तिनगरी मालंकृतागङ्गा,
तत्रेयं मणिकणिका सुषुकरा मुक्तिहि तत् किकरी ।

स्वर्लोकस्तुलितः सदैवविदुषैः काश्या समं ब्रह्मणा,
काशीक्षोणितलेस्थिता गुरुतरा स्वर्गो लघुः रवे गतः ।

अन्यच्च—

दुःखाम्भोनिधिमग्नजन्तुनिवहास्तेषां कथनिष्कृति,
र्जित्वा तद्धि विरचिना विरचिता वाराणसी शर्मदा ॥
लोकाः स्वर्गमुखास्ततोऽपि लघ्वी भोगान्तयातप्रदाः,
काशी मुक्तिपुरी सदाशिवकरी धर्मार्थकामोत्तरा ॥

— — —

८५

दिल्ली नगरी

दिल्ली अस्माकं भारतवर्षस्य राजधानी । कस्यापि देशस्य राजधानी सर्वेषामपि नगराणामुपरि राजते । इयमेव दिल्ली अस्माकं देशस्य केन्द्रीयशासनस्यापि अधिष्ठानरूपेण शोभते । राजराज्ञ्याः दिल्लीनगर्या वैभव-वैचित्र्येणैव मुग्धाः साहित्यिकाः, ज्योतिर्विदः, राजनीतिज्ञाः, वैज्ञानिकाः, वाणिज्यव्यापारिणः, किं बहुना, वञ्चकाः लुण्ठकाश्च भारतवर्षस्य सर्वेभ्यो भागेषु आगत्य आगत्यस्या महाराज्ञ्याः बहुविधविल सेनाकृष्टाः कामिन्याः कामनीयकेन मृगानां कामुकानामिव मोहं प्राप्नुवन्ति । वस्तुत एव विविधेभ्यो भोगपुरी दिल्लीनगरी या स्वनाम्नोऽन्वयंतया सर्वेषामेव चेत्तांसि चोरयति । कीदृशमस्याः वैशिष्ट्यमिति किं कथयामः यदस्यां कुत्रचिद् यदि साहित्यिकाः ग्रन्थ विमोचनोत्सव सम्पाद्य स्वप्रज्ञापाटव प्रचारयन्ति, तदा कुत्रचिद् यदि साहित्यिकाः ग्रन्थ विमोचनोत्सवं सम्पाद्य स्वप्रज्ञापाटव प्रचारयन्ति, तदा कुत्रचिद् राजनीतिविशारदाः समाचारपत्रेषु देशसेवाविषयकान् विचारान् निदग्धांश्च प्रकाश्य समाजसेवासम्बन्धीनि भाषणानि च निगद्य गरीयसीं देशसेवकपदवीं प्राप्नुवन्ति, कुत्रचिद् अष्ट्यात्मशास्त्रप्रचारकाः योगिनोवस्तुतस्तु भोगिनो विक्षेपरुणान् साधुप्रवृत्तिशालिनो जनान् प्रवञ्चयन्ति । वस्तुत एव विलक्षणा सृष्टिरियं स्रष्टुः । या चेयं कामस्य रतिरिव अस्तरसां प्रतिनिधिरिव इन्द्रस्य-इन्द्राणोव, मुक्तेभूर्तिरिव, मुक्तेः विरोधिनीव

अखिलनगरीणां च मस्तकमणिरिव सदैवोत्लसिता विकसिता च विराजते । अस्या बहुविधभागश्च लालायिता कृतबुद्धीन-इत्तुतमिशखिलजी-तुगलक-तमूर-हृमायू-बादर प्रभृतयो यवना अस्या यथाऽवसरं भोगं विधाय पञ्चत्वं गताः । परमिय विचित्रा स्वकीययाअद्भुतरमणीयतया इदानीमपि पूर्वापेक्षया अघिकेन सौन्दर्येण सम्पन्ना युवतीव विराजते । नेयं जरत्वंगता न वा जैयित्यम् । स्वतन्त्रराष्ट्रस्य महासेनानिनो गान्धि-नेहरू-लालबहादुरशास्त्रिप्रभृतयस्तु देशसेवकाः दिल्लीयां दसन्तोऽपि अस्या वैभवेनाना-कृष्टा इव निलोभा जनसेवाञ्चकुरिति ते घन्या एव साम्प्रतञ्च वर्तमानयुगस्य चाण-वयरूपिणीश्रीमतीइन्दिरा भारतवर्षस्य राजलक्ष्मीविव विराजते । कूटनीतिदक्षयाऽप्रति-मप्रतिभासम्पन्नयाऽनया बहवोऽपि नीतिर्नैपुण्यस्याहम्भन्या धूरन्धरा धराशायित्व प्रापिताः, इति को न जानाति ।

दिल्लीनगर्याः सांस्कृतिकोऽपिस्वरूप रत्नेख्ययोग्य एव । सन्ति यद्यपि दिल्ली-नगर्या बहवोऽपि प्राचीनसंस्कृतेः सूचकाः स्मारकाः परं तत्रापि अस्या वर्तमानकालिकी सांस्कृतिकी स्थितिर्विचित्रैव । दिल्लीयां कन्नाटप्लेसादिस्थानानां दर्शनेन विदेशीयसंस्कृतेरेव प्रभावः प्रतीयते । अत्र तु वेपभूपया तरुणपूरुप तरुण्य इव तरुण्यश्च तरुणा इव प्रतीयन्ते, यत् युवकाः स्त्रिय इव अतिकेशिनः श्मश्रुद्विरहिताश्च, स्त्रियश्चाल्पके-शिन्यो दृश्यन्ते । एवञ्च कदाचित् काठिन्यमपि भवति लिङ्गनिर्णये । अयञ्च पाश्चा-त्यसंस्कृतेरेव प्रभावः वक्तुं शक्यते । एतद् वैचित्र्यमेवावलोकयितुं देशविदेशिनोऽत्रागत्य स्वमनोरञ्जयन्ति ।

दिल्ली-नगर्यां राजनैतिकोऽपि महिमा अतिशयेन गरीयान् । अत्र तु अमेरिका-इङ्गलैण्डादिदेशानां दूतावासाः सन्ति, येषु तत्तद्देशानां चित्रविचित्रवर्णद्विदिष्टाः पताकाः सगौरवं दृश्यन्ते । अस्माकं देशस्य राष्ट्रपतेर्भव्यो राष्ट्रपतिनिवासः, रमणीय प्रधानमन्त्रिभवनम्, संसद्भवनम् चाहैव शोभते । अहैव च विभिन्नविभागानां मन्त्रालयाः सन्ति यत्र मन्त्रिणः स्वस्वविभागानां कार्यं कुर्वन्ति । दिल्ली नगर्याः शिक्षा-सम्बन्धिनी अपि महनीयता न न्यूना । अत्रत्यो दिल्लीविश्वविद्यालयोऽतिशयेन प्रत्यातः, यत्र भारतीया बहवश्च विदेशीयाः प्राध्यापकाः विविद्यान् विषयान् पाठयन्ति । चीन-जर्मन-फ्रांसादि देशानां च भाषाणामध्यापनस्य व्यवस्थाऽस्मिन् विश्वविद्यालये सुचारु-तया योज्यते । अस्य विश्वविद्यालयस्य विविधविषयकः शोधकार्यः अतिशयेन स्तुत्य एव ।

पुनश्च स्वर्गीयप्रधानमन्त्रिणः श्री जवाहरलालस्य स्मृती नेहरूविश्वविद्यालय-स्यस्थापनां विधाय भारतीयशान्तिनेन अन्ताराष्ट्रियविषयाणां वैज्ञानिक-तकनीकीविष-याणाञ्चानुसन्धानस्य अनुशीलनस्यचयत् सौविध्य साधितं तदपि महनीयम् । अत्रत्या

संस्कृतप्रगतिविपयिकी गतिरपि उल्लेखयोग्या एव । दिल्लयां शक्तिनगरे लालवहादुर-
शास्त्रिविद्यापीठे प्राच्यप्रणाल्या संस्कृताध्यापनस्य व्यवस्था सम्पाद्यते इति धन्यास्ते
सुसंस्कृतः संस्कृतभक्ताः शास्त्रिणः श्रीलालवहादुरमहाभागाः यैः पोषितः प्रवर्धितश्चायं
विद्यापीठः । अत्रैव राष्ट्रियसंस्कृत संस्थानस्य स्थापनाऽपि कृतास्ति यदन्तर्गताश्चत्वारो
विद्यापीठाः मठचतुष्टयमिव संस्कृतस्य प्रचारप्रसारे रताः दृश्यन्ते । एतेषु चतुर्षु एकः
जगन्नाथपुर्याम्, एकः तिरुपत्याम्, एकः प्रयागे एको जम्मूनगरे एकश्चोपरि निर्दिष्टो
लालवहादुरशास्त्रिविद्यापीठः दिल्लया प्रतिष्ठते । अपरञ्च 'साहित्यअकादमी' इति
नाम्नी संस्थाऽपि दिल्लयामेव विभिन्नभाषाविदुषा लेखकानाञ्च महत्वपूर्णान् ग्रन्थान्
पुरस्कृत्य प्रकाश्य च तेषां सम्मानं विधत्ते । भारतीयविद्यासंस्थानमपि संस्कृतविदुषां
सम्मानेन संस्कृतभाषासेवनेन च संस्कृतजगतः श्रेयसे कार्यरतम् इत्यपि नाविदितं
संस्कृतज्ञानाम् ।

यद्यपि नगरीयं नाम्प्रतं भोगप्रधाना एव प्रतीयते परमत्रत्या धार्मिकी स्थिति-
रपि महीयसी एव वक्तव्या । अत्रैव यमुनातटे सनातनधर्मस्य प्रचारसंस्था-धर्मसंघः,
निगमबोधघट्टस्य समीप एव दण्डिसन्यासिनामाश्रमः, ज्योतिर्मठाधीश्वरश्रीशकराचार्यं
श्रीकृष्णबोधश्रमम्बामिपादानांतपस्विप्रवरश्री करपात्तिस्वामिपादानाचाश्रम अद्यात्म-
शास्त्रस्य जिज्ञासूनामनेकविधां जिज्ञासां शमयति । अत्रैव भव्यं विरलामन्दिर कालिका
(कालिका जी) मन्दिरञ्च विराजते यत्रासंख्याः धार्मिका आगत्य स्वेष्टदेवानां दर्शनं
कृत्वा आत्मनः कृतार्थान् मन्यन्ते ।

दिल्लयामनेकानि दर्शनीयानि स्थानानि सन्ति येषु कृतुवमीनारः, लालकिला,
जन्तुशाला, राजघाटः, शान्तिवनम्, विजयघाटः, सर्वोच्चन्यायालयः, इत्यादीनि अति
प्रमुखस्थानानि सन्ति । एषु कृतुवमीनारस्यनिर्माणं कृतुवृद्धीननामकेन यवनशासकेन
कारितम् । गगनचुम्बिनी एषा दीर्घस्तम्भिनी मनुष्यान् स्वर्गायं धारयित्वा अखिल
दिल्लयाः दर्शनं कारयति, इति धन्याऽस्या उन्नतता निमित्तिसुन्दरता च । दिल्लीम्या
जन्तुशालाऽपि विलक्षणैव । अत्र तु चित्रविचित्रवर्णविशिष्टाः वानराः, चीनादि विभिन्न-
देशवर्तिनः विलक्षणाः शुकाः विभिन्नश्च खगाः पञ्जरबद्धाः दर्शकानां मनांसि मोह-
यन्ति । अत्र ये लोहजालान्तरवर्तिनः हृग्णाः, गवयाः, चमयः, गण्डकाः, केसरिणः,
व्याघ्राः, चित्रकाः, भल्लकाः वृकाश्च दृश्यन्ते तान् दृष्ट्वा दर्शकाश्चकिततामनु-
भवन्ति । एवमेव लालकिलेति नाम्ना प्रसिद्धे दूर्गेऽपि दूरदेशेभ्यः आगत्य दर्शका
अनेकानि ऐतिहासिकानि शस्त्रास्त्रवस्त्रादीनि वस्तूनि अवलोक्य स्वमनो रञ्जयन्ति
भारतस्यैतिहासिकज्ञानं च प्राप्नुवन्ति राजघाटशान्तिवन-विजयघाटेति स्थानत्रयेषु—
अनेकं गौरवशालिनो विदेशिनः शासकाः समागत्य शान्धि-नेहरू-लालवहादुरशास्त्रीति
महापुरुषप्रपाय श्रद्धांजलि समपयन्ति । एषु स्थानेषु गत्वा मानवः स्वभावतयैव शान्ति-

मनुभवन्ति । राजधान्यां प्राप्ती महान् जनसम्मदोऽपि अस्या नगर्याः वैशिष्ट्यमेव । यत्रामावधानतया चञ्चलचेतसो बहवोऽपि पदातयोऽन्ये च बहवः बाहूनिविविधै रूह्यमानाः दूर्घटनाव्याधेः कवलत्वं यान्ति । परमेतत् विश्वस्य प्रत्येकस्यापि देशस्य राजधान्याम् स्वाभाविकम् ।

वस्तुनस्तु स्वाभाविकः मुख-दृःख सम्बन्धः । अतः यदि राजधान्यामपि महत् मौविध्येन सहास्रीविध्यमनूभूयते तर्देतत् तथैव मह्यम् यथा सुघांशी शशिति कृष्णत्वम्, मासे शुक्लपक्षेण सह कृष्णपक्षः, ब्रह्मणि माया, सत्येन च सहानृतम् । परमेश्वरो राजधान्यांनिवसद्भ्यः केन्द्रीयशासकेभ्यः सद्बुद्धि वितरतु, येन भारतराष्ट्रस्य सर्वथा ऽभ्युदयो भवेदिति वयं कामयामहे ।

८६

हेमन्ततु वर्षानम्

अग्निन् लोके कालक्रमेण सर्वे ऋतवः क्रमशः समायान्ति । तत्र वर्षानन्तरम् शरदर्तौ मशक-ज्वर विनूत्रिकादयोऽनेके नवनवाः रोगाः प्रादुर्भवन्ति, मक्षिकादिमिश्र क्षुद्रकीटैः जनाः पीडिताः जायन्ते । एतादृशे समये शरदनन्तर हेमन्ततोरवतारो अस्मिन्मृतो सर्वं जनाः स्वस्थाः भवन्ति, पूर्वतू दूभूतानां रोगाणां च क्षमनं भवति, शीतेन मक्षिकादयः क्षुद्रकीटाः रोगोत्पत्तिहेतुभूताः बहुशो नाशमुपयान्ति । अनेन सम्बत्सरः अलंकृत इव प्रतीयते । जनघरोराणि शीतेन रक्षाणि भवन्ति, सत्यमालासम्पन्ना पृथिवी जायते, जलानि अनुपभोग्यानि जायन्ते, अग्निश्च अतिप्रियो जायते, गोरसस्य वृद्धिः संजायते । दक्षिणदिशं सेवमाने सूर्ये उत्तरादिक् त्रिलकरहिता स्त्री इव न शोभते । अस्मिन् समये प्रकृत्या हिमकोशेनाद्भ्यः हिमवान् (हिमालयः) पर्वतः दूरसूर्यः यथार्थ-नामा सुस्पष्टं प्रतीयते । जयात् हिमालयः स्वोयं हिमालयं नाम सार्थकं करोति । तदुक्तम्—

सेवमाने दृढं सूर्ये दिशमन्तकसेविताम् ।
विहीनतिनकेष स्त्री नोत्तरा दिक् प्रकाशते ॥
प्रकृत्या हिमकोशाद्भ्यो दूरसूर्यश्च साम्प्रतम् ।
यथार्थनामा सुव्यक्तं हिमवान् हिमवान् गिरिः ॥

इदानीम् अत्यन्तं सुखसंचारजीलाः स्पर्शतः मध्याह्ने मुखदायिनः प्रियसूर्याः दिवसाः भवन्ति, ह्यावाजलानि च अप्रियाणि सन्ति । तथा नीहारेण कोमलः सूर्यो जायते जीत-
ञ्चाधिकं वर्धते । रात्र्यः नीहारेण दूमायमानाः शीतवृद्धतरायाभाञ्च सम्प्रति यान्ति ।
सूर्ये संक्रान्तमौमाग्न्यः तुषारेण अदगमण्डलसहितः निशवासान्धः वादशंइव चन्द्रमा
प्रकाशितो नैव भवति । उक्तं च—

रविसंक्रान्त मौमाग्न्यः तुषाराहणमण्डलः ।

निशवासान्ध इवादशंः चन्द्रमा न प्रकाशते ॥

पौर्णमास्यामपि तुषारमलिना ज्योत्स्ना न शोभते । अस्मिन् काले स्वभावत एव
शीतलस्वयंः हिमेन युक्तञ्च द्विगुणशीतलः पश्चिमोवायुः वहति । तुषारावृत्तानि भवन्ती-
दूमयतानि क्षेत्राणि उदिते सूर्ये शब्दायमनैः क्रीञ्चसारसैः शोभन्ते । तण्डुलपूर्णजि-
रोमार्गः खजूरपुष्पाकारैः किञ्चिदानन्नाः कनकसमानकान्तनः शालयः शोभन्ते ।
हिमनीहाराच्छादितरूपसर्वदिग्मसंहारैः दूरमप्युदितः सूर्यचन्द्र इव दृश्यते । उक्तं च—

मयूरवैद्यमर्षद्विभः हिमनीहारसंवृतैः ।

दूरमप्युदितः सूर्यः शशाङ्क इव लक्ष्यते ॥

एवम् पूर्वार्धे स्वल्पवीर्यः मध्याह्ने च स्पर्शतः सुखदायकः पृथिकां प्रमृतः किञ्चिदा-
पाञ्चुरावपः शोभते । अकश्यादिनिपातेन किञ्चिदाद्रसस्या प्रातस्तद्विपातपने सहिता
वनानां धूमिः शोभते । अत्यन्तं पिपासाकुलोऽपि वन्यो मलः शीतलं सुविपुलं जलं
सृजन् पुनः स्वकरं प्रतिनंहरते । इमे चोपविष्टाः अचचारिणः पक्षिणाः, कातराः पृथ्याः
यथा मंत्राणं नावतरन्ति, तथा सन्तितं नावगाहन्ति । पृथपरहिताः वनराज्यञ्च अव-
श्यायनुक्ताः तमसावृताञ्च प्रमुप्ता इव लक्ष्यन्ते । वाष्पाच्छादिजलाः शब्दैः ज्ञेयमान-
सरसाः हिमेन वाद्रं बालुकामहिताः नद्यस्तीरैः सांप्रतं भासन्ति । उक्तं च—

वाष्पसंछन्नमलिताः कृतविज्ञेयसारसाः ।

हिमाद्रंबालुकाम्तीरैः सरितो भासन्ति नाम्प्रथम् ॥

एवं अस्मिन् समये तुषारपतनात् सूर्यस्य कोमलरवात् शीतत्वाच्च पर्वताग्रस्थमपि जलं
प्रायेण विषुवत् प्रतीयते । अस्मिन् समये जराशोणैः पत्रैः नान्देषाः हिमध्वन्ताः
कमलाकराः (जलाशयाः) न शोभन्ते । तदुक्तम् ।

जरासंशरितैः पत्रैः शोणिकेशरकणिकैः ।

नान्देषाः हिमध्वन्ताः न भासन्ति कमलाकराः ॥

अस्मिन् समये हिमवृत्तो वायुः गजपतिप्रमाणा उदितगम्भीराश्च नद्यः पान्य-
स्त्रीणां नयनयोः सन्तितसन्ततिं विस्तारयन्ति ।

वसन्तः

महद्विदं सौभाग्यं यद्स्माकं देशे समये समये जनानाम्मोदाय नवचेतनां दातुं प्रकृतिः नववधूरिव ऋतुरूपेण समायाति । यथा कश्चन नटः प्रेक्षकान्मोहयितुं रङ्गमञ्चे समायाति तथैव इमे ऋतवोऽपि । वसन्तर्तुः अतीव मनोहरः, अतो वसन्तः ऋतुर्ना राजा इति कथ्यते । महाकविना कान्दिदासेन ऋतुसंहारेऽस्यागमनस्य वर्णनं कृतम् । यथा—

प्रफुल्लचूताङ्कुरतीक्ष्णसायकः, द्विरेफमालाविलसदनुगुणः ।

मनासि वेद्ध्युं सुरतप्रसङ्गिनां वसन्तयोद्धा समुयागतः प्रिये ॥

यथा कश्चन वीरः धनुर्गुणस्योपरि शरं निघाय हृदयानि वेद्ध्युं समायाति, तथैवायं वसन्तः । वसन्तर्तौ समागते सति सर्वे वनस्पतयः नवपल्लवैः नवाङ्कुरैश्च शोभिताः भवन्ति । प्रायः समेषां पादपानां पुष्पममृद्धिः वसन्त एव भवति । अयं गन्धवान् सुरभिभासः प्रचुरमन्मथः मनोहारी च भवति । यथा चोक्तं रामेणलक्ष्मणम्प्रति—

सुखानिलो यं सोपिन्ने कालः प्रचरमन्मथः ।

गन्धवान् सुरभिर्मासी जातपुष्पफलद्रुमः ॥

अस्मिन् समये आन्नवृक्षेषु मञ्जयः शोभन्ते । सुगन्धितवायुप्रभावेण सर्वाः दिशाः सुगन्धिता भवन्ति । इव सर्वे सौन्दर्यरूपं विलोक्यैव महाकविमाधेनोक्तम्—

नवपलाशपलाशवर्नं पुरः स्फुटपरागपरागतपङ्कजम् ।

मुदुलतान्तलतान्तमलोकयत् स सुरभि सुरभि सुमनोहरैः ॥

कुमुमोत्कटाः विविधा काननेद्रुमाः वायुवेगप्रचलिताः वसुधां पुष्पैराच्छादयन्ति । मारुतः समन्ततः पतितैः, पतमानैः पादपस्थैः कुसुमैश्च सम ऋडां करोति । पवन-विक्षिप्ताः पादपाः गुञ्जद्भिः भ्रमरैः प्रगीता इव भान्ति । चन्दनशीतलः भ्रममपन-यन्निलः गन्धमभ्यवहरन् वाति । अस्मिन्नस्तौ न केवल वृक्षेषु एव नवजीवनसंचारो भवति, अपितु प्राणिनां शरीरेऽपि नवहृदिरसचारो भवति । सर्वेषां मनसि नवचेतना, नवीनभावना, नूतनमादकता चोत्पद्यते । अस्मिन् समये मदलोलुपाः भ्रमराः रसान्वेषणाय रसपानाय च स्वकीयाभिः भ्रमरीभिः सह पुष्पपुष्पेषु गुञ्जन्तः भ्रमन्ति । अतो—माधेनोक्तम्—

मधुरयामधुशोधितमाधवी मधुममृद्धिसमेधितमेधया ।

मधुकराङ्गनपा मुहुश्मदध्वनि भूतानिभूताक्षरमुज्जये ॥

वसन्ते वनवाटिकाक्षेत्रेषु सर्वत्र हरीतिमकूञ्जलता गुल्मोद्यानेषु मुहुंमुहुः कोकिलानां-
विरावः श्रूयते । सर्वत्र क्षेत्रेषु सर्षपातसीचणकयवगोधूमानामन्योर्षां धान्यपादपानां
शोभाऽद्भुतैव । सुपृष्विताः कर्णिकारवृक्षाः पीताम्बरधारिपुरुषा इव सर्वतो भ्रान्ति ।
कृष्णकाश्व सम्प्रति प्रफुल्लितानि नवान्नयुक्तानि स्वक्षेत्राणिदर्शं दर्शं हृषिताः भवन्ति ।

अस्मिन् समये विविधनुगन्धियुक्तद्रुमाणामाकम्पितपृष्पगन्धिः पवनः सर्वापां-
चित्तमुन्मादयति । वनस्यली वेश्येव नवनवां शोभां धारयति । इन्दुकलास्पर्धिकेसरं
किंशुककलिकान्तर्गतिं भाति । वनस्यलीवसन्तयोः विवाहावसरे पिकद्विजः मृहृमृहृः
मङ्गलमन्त्रमुच्चारयति । पल्लविते बाभ्रे स्थित्वा कोकिलः मधुरस्वरं कूजन् कामिनीनां
चित्तमाकर्षति । लतावध्वः तरुणां विनम्रशाखाभुजवन्धानि प्राप्नुवन्ति । सर्वत्र तडा-
णस्य जले विकसितकमलानि शोभितानि, तेषामूपरि भ्रमराः गुञ्जारवं कुर्वन्ति ।
यद्योक्तं—

न तज्जलं यन्न मुचारुपङ्कजं, नपङ्कजंतद्यदलीनपटपदम् ।

न पट्पदोऽसौ कलगुञ्जितो न यो न गुञ्जिततन्नजहारयन्मनः ॥

आम्नाङ्कुरास्वादकपायकण्ठः पुंस्कोकिलः मधुरं शब्दं कूजति । पृष्पभारात्नमन्तो
ऽगोकवृक्षाः वियोगिनीनां हृदयेषु शोकं संजनयन्ति । वसन्तर्तुः मधुकराञ्जननेत्रा
काचिन्नायिकेव मुखे मधुश्रीतिलक प्रकाश्य स्वप्रवालोष्ठं बालारुणकोभलेन रागेण
रञ्जयित्वा शोभितो भवति । मन्मथः स्वक्रूरैः निशितशरैःपान्यान् पीडयति । नुरभ्यां
वनस्यलीं दृष्ट्वा पयिकः किंशुककुमुमाङ्कुशेनाहतो भदोन्मत्तः द्विपइव उन्मादं
वहति । विलासवनस्यलीमवलोक्यपयिकस्तत्र विश्रम्य स्वखेदमपवारयति । वने वसन्त-
समीरणः सर्वासु दिक्षु प्रसरति—

लता कुञ्जं गुञ्जन् मदवदलिपुञ्जंचपलयन्,

समालिङ्कन्नङ्गं द्रुततरमनङ्गं प्रबलयन् ।

मरुन्मन्दं मन्दं दलितमरविदं तरलयन्,

रजो वृन्दं विन्दन् किरतिमकरन्दं दिशिदिशि ॥

अस्मिन्तौ वसन्तपंचमी नामक उत्सवो भवति । अयं “श्रीपञ्चमी” इति नाम्नापि
कथ्यते । अस्मिन् समये पीतवस्त्राणि अलंकृत्य भ्रमन्तो जनाः वसन्तगीतं च गायन्तः
मोदमानाः यत्र तत्र विचरन्ति । वसन्ते सर्वा दिशः प्रमन्नाभवन्ति । शीतलः मन्दः
नुगन्धि युक्ते वायुर्दाति । वसन्तकाले शीतश्रोष्मयोः सम्बन्धो भवति । वसन्त एव
आर्याणां प्रायेण सर्वाणि संस्कारयोग्यानि कार्याणि प्रारभ्यन्ते । साहित्ये सर्वेषामृतना-
मपेक्षया वसन्तस्य वर्णनमधिकं दृश्यते । प्रायः सर्वैः कविभिः, ऋतुवर्णनं कृतम्, परन्तु
साधेनकालिदासेन च कृतं वसन्तवर्णनम् अतीव मनोहारि । अयं समयः सौन्दर्यदृष्ट्या,

जलवायुदृशा, कार्यसीकयंदृष्ट्या सर्वोत्तमः । एतत्सर्वं समालोच्यैव महर्षिभिः अयं राज्ञः
पदेऽभिषिक्तः । अयमृतुः संवत्सरस्यालङ्कार इव भाति । महाकविकालिदासः कथयति
यत् अयं वसन्तः वः मुदं वितरेत्, यथा—

आम्नो मञ्जुलमञ्जरीवरशरः सरकिंशुकं मद्धनु—
ज्यायस्यालिकुलं कलंकरहितं क्षत्रंसितांशुः सितम् ।
मत्तेभो मलयानिलः परभृतां यद्वन्दिनो लोको जित्,
सोऽयं वो वितेरीतरीतु वितनुभद्रं वसन्तान्वितः ॥

परिशिष्टम्—१

सूक्तिसुधानिधिः

ऋग्वेदः

१. न दुरुक्ताय स्मृहयेत् ।
२. दक्षिणावन्तो अमृत भजन्ते ।
दक्षिणवन्तः प्रतिरन्त आयुः ।
३. नावाजिन वाजिना हासयन्ति ।
न गर्दभं पुरो अश्वान्नयति ।
४. सत्येनोत्तमिता भूमिः ।
५. न स सखा यो न ददाति सद्ये ।
६. सं गच्छध्वं सं वदध्वं ।
सं वो मनांसि जानताम् ।

यजुर्वेदः

७. श्रद्धया सत्यमाप्यते ।
८. ईशावास्यमिदं सर्वं यत्किञ्च जगत्यां जगत् ।
तेन त्यक्तेन भुञ्जीथा मा गृधः कस्य स्विद्धनम् ।
९. हिरण्मयेन पात्रेण सत्यस्यापिहितं मुखम् ।

अथर्ववेदः

१०. माता भूमिः पुत्रोऽहं पृथिव्याः ।

ऐतरेयब्राह्मणम्

११. परोक्षप्रिया इव हि देवाः ।
१२. श्रद्धया सत्येन मिथुनेन स्वर्गालोकान् जयति ।
१३. इन्द्र इच्छरतः सखा

शतपथ ब्राह्मणम्

१४. सत्यमेव देवाः ।
 १५. ब्रह्मा हि तद् यदद्य । अनद्धाहि तद् यच्छत्रः ।
 १६. मध्यममयम् ।

उपनिषदः

१७. पुरुषो वाव सृकृतम् ।
 १८. असतो मा सद्गमय । तमसो मा ज्योतिर्गमय ।
 मृत्योर्मा अमृतं गमय ।
 १९. काममय एवायं पूरुषः ।
 २०. सर्वं खल्विदं ब्रह्म ।
 २१. आत्मन एवेदं सर्वम् ।
 २२. आहारशुद्धो सत्त्वशुद्धिः ।
 २३. अन्नं बहु कुर्वीत ।
 २४. न वित्तेन तर्पणो यो मनुष्यः ।
 २५. नायमात्मा प्रवचनेन लभ्यः ।
 २६. अन्धं तमः प्रविशन्ति येऽविद्यामुपासते ।
 २७. अविद्यया मृत्युं तीर्त्वा विद्ययाऽमृत्वमश्नुते ।
 २८. तपसा चीयते ब्रह्म ।
 २९. भिद्यते हृदयं ग्रन्थिश्छिद्यन्ते मर्चसंशयाः ।
 क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन्दृष्टे परावरे ॥
 ३०. द्वा सुपर्णा समृजा सखाया समानं वृक्षं परिपस्वजाते ।
 तयोरन्यः पितृपल स्वादृत्ति अनश्रघ्नन्योऽभिचाकशीति ॥
 ३१. सत्यमेव जयते नानृतम् ।

महानारतम्

३२. सन्तानं हि परो धर्मं एवमाह पितामहः ।
 ३३. पुत्रस्वर्गात् सुखतरः स्पर्शो लोके न विद्यत ।
 ३४. सत्यं पुत्रघातादरम् ।
 ३५. त्यजेदेकं कुलस्यार्ये ग्रामस्यार्ये कूलं त्यजेत् ।
 ग्रामं जनपदस्यार्ये आत्मार्ये पृथिविं त्यजेत् ॥
 ३६. धर्मं यो वाधते धर्मो न स धर्मः कुधर्मं तत् ।
 अविरोधात् तु यो धर्मः स धर्मः सत्यविक्रमम् ॥

३७. धारणाद् धर्ममित्याहुः धर्मो धारयाते प्रजाः ।
 ३८. न तत्परस्य सदध्यात् प्रतिकूलं यदात्मनः ।
 ३९. न जातु कामः कामानामुपभोगेन शाम्यति ।
 हविषा कृष्णवर्त्मैव भूय एवाभि वदन्ते ॥

गीता

४०. नासतो विद्यते भावो नाभावो विद्यते सतः ।
 उभयोरपि दृष्टोऽन्तस्त्वनयोस्तत्त्वदर्शिभिः ॥
 ४१. धर्म्याद्धि यद्वाञ्छ्रयोऽन्यत् क्षत्रियस्य न विद्यते ।
 ४२. सम्भावितस्य याकीर्तिर्मरणादतिरिच्यते ।
 ४३. कर्मण्येवाधिकारस्ते मा फलेषु कदाचन ।
 मा कर्मफलहेतुर्भूर्माते सङ्गोऽस्त्व कर्मणि ॥
 ४४. अज्ञान्तस्य कृतः सुखम् ।
 ४५. या निरा सव भूतानाम् तस्यां जागति संयमी ।
 ४६. गुणा गुणेषु वर्तन्त इति मत्वा न सञ्जते ।
 ४७. प्रकृति यान्ति भूतानि निग्रहः किं करिष्यति ।
 ४८. यदायदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत ।
 अभ्युत्थानमधर्मस्य तदात्मानं सृजाम्यहम् ॥
 ४९. परिव्राणाय साधूनां विनाशाय च दृष्टकृताम् ।
 धर्मं संस्थापनार्थाय संभवामि युगे युगे ।
 ५०. किं कर्म किमकर्मेति कवयोऽप्यत्र मोहिताः ।
 ५१. विद्या विनयसम्पन्ने ब्राह्मणे गवि हस्तिनि ।
 मुनि चैव श्वपाके च पण्डिताः समदर्शिनः ॥
 ५२. सद्धरेदात्मनात्मानं नात्मानमवसादयेत् ।
 वात्मैव ह्यात्मनो बन्धुरात्मैव रिपुरात्मनः ॥
 ५३. निर्र्वरः सर्वभूतेषु यः म मामेति पाण्डव ।
 ५४. ईश्वरः सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जन तिष्ठति ।
 भ्रामयन्सर्वभूतानि यन्त्रारुढानि मायया ॥
 ५५. सर्वधर्मान् परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज ।

रामायणम्

५६. बलंकारो हि नारीणां क्षमा तु पृथपस्य वा ।
 ५७. धर्मो हि परमोलोके धर्मो सत्यं प्रतिष्ठितम् ।

५८. शोको नाशयते सर्वं नास्ति शोक समो रिपुः ।
 ५९. धर्मादर्थः प्रभवति धर्मात् प्रभवते मुचम् ।
 धर्मेण लभते सर्वं धर्मसारमिदं जगत् ॥
 ६०. सोत्साहस्यास्ति लोकेषु न किञ्चिदपि दुर्लभम् ।
 ६१. सर्वथा सुकरं मित्रं दुष्कर परिपालनम् ।
 ६२. सुलभा पुरुषा राजन् सततं प्रियवादिनः ।
 अप्रियस्य च पथ्यस्य वक्ता श्रोता च दुर्लभः ॥
 ६३. न याति क्रमितं शक्यं देव नुग्रीव मानुषैः ।
 ६४. मरणान्तानि वैराणि ।
 ६५. नास्ति सर्वामरत्वं हि कस्यचित् प्राणिनो भृवि ।

अशोक वाणी

६६. कर्तव्यं हि मे सर्वलोक हितम् ।
 ६७. सर्वे मनुष्याः प्रजा मम् ।
 जीवेन जीवः न पोष्यव्यः ॥

चाणक्यसूत्रम्

६८. साहमे त्वलु श्रीः वसति ।
 ६९. न क्षुधार्तोऽपि मिहृष्टृणं चरति ।
 ७०. न भय्यपि तुलाकोटिः कूपस्योदकक्षयं करोति ।
 ७१. क्षीराश्रितमुदकं क्षीरमेव भवति ।
 ७२. यवानूरपि प्राणघारण करोति काले ।
 ७३. पुण्यायिनः सिचन्ति अदिभः तरुम् ।
 ७४. नास्त्यपिशाचमैश्वर्यम् ।
 ७५. श्वो मसूरादद्य कपोतो वरः ।
 ७६. एरण्मवलक्य कुञ्जरं न कोपयेत् ।
 ७७. अतिशीतोऽपि सद्योतो न पावकः ।
 ७८. यथा बीज तथा निष्पत्तिः ।
 ७९. न हंसाः प्रेतवने रमन्ते ।

मनुस्मृतिः

८०. वेदोऽखिलो धर्ममूलम् ।
 सर्वज्ञानमयो हि सः ॥

८१. आचारः परमो धर्मः ।
 ८२. विषादत्यमृतं ग्राह्यं बालादपि सुभाषितम् ।
 ८३. अक्लेशेन शरीरस्य कुर्वीत धनमंचयम् ।
 ८४. यत्र नार्यस्तु पूज्यन्ते रमन्ते तत्र देवताः ।
 ८५. अध्यापनं ब्रह्मयज्ञः पितृयज्ञस्तु तर्पणम् ।
 होमोर्देवो बलिभौतो नृयज्ञोऽतिथि पूजनम् ॥
 ८६. स्वाध्याये नित्ययुक्तः स्यात् ।
 ८७. तृणानि भूमिरुदकं वाक् चतुर्थी च सूनुता ।
 एतान्यपि सतां गेहे नोच्छिद्यन्ते कदाचन ॥
 ८८. सर्वान्परित्यजेदयान्स्वाध्यायस्य विरोधिनिः ।
 ८९. आर्द्रं पादस्तु भुञ्जानो दीर्घमायुरवाप्नुयात् ॥
 ९०. यद्यत्परवशं कर्म तत्तद्यत्नेन वर्जयेत् ।
 यद्यदात्मवशं तु स्यात्तत्तत्स्वेवते यत्नतः ।
 ९१. सर्वं परवशं दुःखं सर्वं आत्मवशं सुखम् ।
 ९२. हिंसा रवश्य यो नित्यं नेहासी सुखमेधते ।
 ९३. अधर्मेणैधते तावत्ततो भद्राणि पश्यति ।
 ततः सपत्नान्जयति समूलस्तु विनश्यति ॥
 ९४. परित्यजेदयं कामी यो स्यातां धर्मवर्जितो ।
 ९५. सर्वेषामेव दानानां ब्रह्मदानं विशिष्यते ।
 ९६. सत्यं ब्रूयात् प्रियं ब्रूयात् न ब्रूयात् सत्यमप्रियम् ।
 प्रियं च नानृतं ब्रूयादेव धर्मं सनातनः ॥
 ९७. ब्राह्मो मुहूर्ते बुध्येत धर्मार्थी चानुचिन्तयेत् ।
 ९८. बालोऽपि नावमन्तव्यो मनुष्य इति भूमिपः ।
 महति देवता ह्येषा न नररूपेण तिष्ठति ॥
 ९९. एक एव सुहृद्धर्मो निघनेऽप्यनुयाति यः ।
 १००. न माता न पिता नस्त्री न पुत्रस्त्यागमर्हति ।
 १०१. यत्र नार्यस्तु पूज्यन्ते रमन्ते तत्र देवताः ।
 १०२. स्वाध्याये नित्ययुक्तः स्यात् ।
 १०३. तृणानि भूमिरुदकं वाक् चतुर्थी च सूनुता ।
 एतान्यपि सतां गेहे नोच्छिद्यन्ते कदाचन ॥
 १०४. सर्वं परवशं दुःखं सर्वमात्मवशं सुखम् ।
 १०५. धर्म एव हतोहन्ति धर्मो रक्षति रक्षितः ।
 १०६. दाक्षिण्यरहितं रूपं निष्पुण्यमिव काननम् ।

बुद्धचरितम्

१०७. प्रद्वीणदोषो ह्यनृतं न वक्ष्यति ।
 १०८. कामैः सत्पणस्यहि नास्त्रि तृप्तिः ।
 यथेधनैवतिसखस्य बहूनेः ॥

पञ्चतन्त्रम्

१०९. मातृवत् परदारानि परद्रव्याणिलोष्ठवत् ।
 आत्मवत् सर्वभूतानि वीक्षन्ते धर्मबुद्धयः ॥
 ११०. कोऽतिभारः समर्थानां किं दूरं व्यवसायिनाम् ।
 कोविदेशः सविद्यानां कः परः प्रियवादिनाम् ॥
 १११. स्वदेशे पूज्यते राजा विद्वान् सर्वत्रपूज्यते ।
 ११२. प्राप्तव्यमर्थं लभते मनुष्यो,
 देवोऽपि तं लङ्घयितुं न शक्तः ।
 तस्माच्च शोषामि न च विस्मयो मे,
 यदस्यदीपं न हि तत्परेषाम् ॥
 ११३. आपत्काले तु सम्प्राप्ते यन्मित्रं मित्रमेवतत् ।
 ११४. उद्योगिनं पुरुषांसिहमुपैति लक्ष्मीः,
 दैवेन देयमिति कापुरुषा वदन्ति ।
 दैवं निदृत्य कुरू पीरुपमात्मशक्त्या,
 यन्ने कृते यदि न सिध्यति कोऽत्रदीपः ॥
 ११५. उद्येन हि सिध्यन्ति कार्याणि न मनोरथैः ।
 नहि सुप्तस्य सिंहस्य प्रविशन्ति मुखे मृगाः ।
 ११६. सन्तोष एव पुरुषस्य परं निधानम् ।
 ११७. छिद्रे ष्वनर्या बहूलीभवन्ति ।
 ११८. परोपकारः पुण्याय पापाय परपीडनम् ।
 ११९. न गृहं गृहमित्याहृगृहिणी गृहमुच्यते ।
 १२०. बुभुक्षितः किं न करोति पापम् ।
 १२१. सर्वनाशे समुत्पन्नेऽर्धे त्यजति पण्डितः ।
 १२२. धर्मस्य त्वरिता गतिः ।
 १२३. दीर्घमूत्री विनश्यति ।
 १२४. एकः स्वादु न भृञ्जीत नैकः सुप्तेषु जागृयात् ।
 १२५. यादृशी भावना यस्य सिद्धिर्भवति तादृशी ।

भासः

१२६. चकारयंलिखि गच्छति भाग्यपंक्तिः ।
 १२७. सुखं दुःखान्यनृभूय शोभते ।
 १२८. समूलं वृक्षमुत्पाद्य शाखाश्छेत्तुं कुतः श्रमः ।

मृच्छकटिकम्

१२९. रत्नं रत्नेन संगच्छते ।
 १३०. चारित्र्येण विहीन आढ्योऽपि दुर्गंतो भवति ।
 १३१. निर्घनता प्रकायमपरं पष्ठं महापातकम् ।
 १३२. स्वदोषैर्षत्रति हि शंकितो मनुष्यः ।
 १३३. सर्वंशार्जवं शोभते ।

कालिदासः

१३४. हेमनः संलक्ष्यते ह्यरनौ विशुद्धिः श्यामिकाऽपिवा ।
 १३५. अल्पस्य हेतोर्वह्नं हातुमिच्छन् ।
 विचारमूढः प्रतिभासि मेत्वम् ।
 १३६. पिण्डेष्वनास्या खलु श्रौतिकेषु ।
 १३७. यशस्तु रक्ष्यं परतो यशोधनैः ।
 १३८. पदं हि सर्वत्र गुणैर्निधीयते ।
 १३९. शैत्यं हि यत्सा प्रकृतिर्जलस्य ।
 १४०. आदानं हि विसर्गाय सतां वारिमुच्चामिव ।
 १४१. मरणं प्रकृतिः शरीरिणां विकृतिर्जीवितमुच्यते ब्रह्मैः ।
 १४२. न धर्मवृद्धेषु वयः समोक्ष्यते ।
 १४३. मनोरथानामगतिर्न विद्यते ।
 १४४. द्विषन्ति मन्दाः चरितं महात्मनाम् ।
 १४५. न कामवृत्तिर्वचनीवमीक्षते ।
 १४६. बलेशः फलेन हि पुनर्नवतां विधत्ते ।
 १४७. कार्यात्ता हि प्रकृति कृपणाश्चेतनाचेतनेषु ।
 १४८. याञ्चा मोघा वरमधिगुणे नाधमे लब्धकामाः ।
 १४९. रिक्तः सर्वो भवति हि लघुः पूर्णता गौरवाय ।
 १५०. मन्दायन्ते न खलु सुहृदामभ्युयेतार्थकृत्याः ।
 १५१. नीचैर्गच्छत्युपरिचक्षुः चक्रनैभिक्रमेण ।
 १५२. भवितव्यानां द्वाराणि भवन्ति सर्वत्र ।

१५३. कामी रवतां पश्यति ।
 १५४. श्रिया दुरायः कथमीप्सितो भवेत् ।
 १५५. अतः परीक्ष्य कर्तव्यं विशेषात् संगतं रहः ।
 १५६. पुराणमित्येव न साधु सर्वम् ।
 १५७. मूढः परप्रत्ययनेपवृद्धिः ।

विष्णुपुराणम्

१५८. क्षमासारा हि साधवः ।
 १५९. मैत्री समस्तभूतेषु ब्राह्मणस्योत्तमं धनम् ।
 १६०. अदत्त्वा विषयश्नुते ।
 १६१. सत्यं यत् परदुःखाय तदामोनपरो भवेत् ।

भागवतम्

१६२. ईशस्य हि वशे लोको योष्य दारुमयी यथा ।
 १६३. अहो ब्रह्मविदां वाचो नासत्याः सन्ति कश्चित् ।
 १६४. अहो महच्चिन्नमिदं कालगत्या दुरत्यया ।
 आरुरुक्ष्व्युपानद् वै शिरो मुकुटसेवितम् ॥
 १६५. आशा हि परमं दुःखं नैराश्यं परमं सुखम् ।
 १६६. परिग्रहो हि दुःखाय यद् यत् प्रियतमं नृणाम् ।

किराताजुनीयम्

१६७. हितं मनोहारि च दुर्लभं वचः ।
 १६८. वरं विरोधोऽपि समं महात्मभिः ।
 १६९. अहो दुरन्ता बलवद्विरोधिना ।
 १७०. ब्रजन्ति ते मूढधिपः पराभवम् ।

भवन्ति मायाविषु ये न मायिनः ॥

१७१. ननुलक्ष्मीः फलयानुपङ्गिकम् ।
 १७२. सहसा विदधति न क्रियाम् ।
 १७३. असुरक्षा हि बहुच्छलाः श्रियः ।
 १७४. त्रिपदत्ता ह्यविनीतसम्पदः ।
 १७५. मोहं विधरो विषयाभिलाषः ।
 १७६. प्रकथं तन्ता हिरणे जयश्रीः ।
 १७७. न रम्ययाहार्यमपेक्षते गुणम् ।

१७८. रम्याणां विकृतातरपि श्रियं तनोति ।
 १७९. नालपीयान् बहु सुकृतं हिनस्ति दोषः ।
 १८०. सुनभा रम्यता लोके दुर्लभं हि गुणाजंनम् ।
 १८१. न्यायाधारा हि साधवः ।

कादम्बरी

१८२. किमिव हि दुष्करमकरुणानाम् ।
 १८३. विपद् विपदं सम्पत् सम्पदमनुवध्नाति ।
 १८४. नास्ति खल्वसाध्यं नाम तपसाम् ।
 १८५. दुःखितमपि जनं रमयति सज्जनसमागमः ।

रत्नावली

१८६. घृणाक्षरमपि कदापि सग्भवति ।

नीतिशतकम्

१८७. विशेषतः सर्वविदां समाजे,
 विभ्रूपणं मौनमपण्डितानाम् ।
 १८८. न हि गणयति क्षुद्रो जन्तुः परिग्रहफलगुताम् ।
 १८९. मूर्खस्य नास्त्योपधम् ।
 १९०. साहित्यसंगीतकलाविहीनः,
 साक्षात् पशुः पुच्छविषाणहीनः ।
 १९१. वाग्भ्रूपणं भ्रूयणम् ।
 १९२. विद्याविहीनः पशुः ।
 १९३. प्रारभ्यते न खलु विघ्नभयेन नीचैः,
 प्रारभ्य विघ्नविहृता विरमन्ति मध्याः ।
 विघ्नैः पुनः पुनरपि प्रतिहन्यमानाः,
 प्रारभ्य चोत्तमजना न परित्यजन्ति ॥
 १९४. यो न ददाति न भुङ्क्ते तस्य तृतीया गतिर्भवति ।
 १९५. दुर्जनः परिहर्षेणो विद्ययाऽलङ्कृतोऽपि मन् ।
 १९६. सेवाधर्मः परमगहनो योगिनामप्यगम्यः ।
 १९७. विभाति कायः कृष्णापराणां परोपकारैर्नतु चन्दनेन ।
 १९८. परगुणपरमाणून् पवंतीकृत्य नित्यम्,
 निजहृदि विकसन्तः सन्ति सन्तः कियन्तः ।

१९९. नहि निश्चितायां विरमन्ति धीराः ।
 २००. मनस्वी कार्याधी न गणयति दुःखं न च सुखम् ।
 २०१. शीलं परं भूषणम् ।
 २०२. आलस्यं हि मनुष्याणां शरीरस्थो महान् रिपुः ।
 २०३. भाग्यानि पूर्वतपसा खलु संचितानि,
 काले फलन्ति पुरुषस्य यथैव वृक्षाः ।

वैराग्यशतकम्

२०४. सन्दीप्ते भवने तु कूपखननं प्रत्युद्यमः कीदृशः ।

शिशुपालवधम्

२०५. श्रेयसि केन तृप्यते ।
 २०६. सतीव योषित् प्रकृतिः सुनिश्चला,
 पुमांश्चमभ्येति भवान्तरेष्वपि ।
 २०७. तेजस्विमध्ये तेजस्वी दवीयानपि गण्यते ।
 २०८. सामानाधिकरण्यं हि तेजस्तिमिरयोः कुतः ।
 २०९. क्षणे क्षणे यन्नवतामुपैति तदेव रूपं रमणीयतायाः ।
 २१०. समये हि सर्वमुपकारिकृतम् ।
 २११. भ्रान्तिभाजि भवति हि क्व विवेकः ।
 २१२. महतां हि सर्वमघदा जनातिगम् ।
 २१३. प्रभुचित्तमेव हि जनोऽनुवर्तते ।
 २१४. योग्येनार्थः कस्य न स्याज्जनेन ।

उत्तररामचरितम्

२१५. सर्वया वरवहर्तृष्यं कुतो ह्यवचनीयता ।
 २१६. ऋषीणां पुनराद्यानां वाचमयोऽनुष्ठावति ।
 २१७. नैसर्गिकी सुरभिणः कमुमस्य सिद्धा,
 मूर्ध्नि स्थितिर्न चरणैरवताडनानि ।
 २१८. सतां सद्भिः सङ्गः क्रयमपि हि पुण्येन भवति ।
 २१९. रहस्यं साधूनामनुष्ये विशुद्धं विजयते ।
 २२०. प्रभवति शुचिर्विम्बग्राहे मणिर्न मृदां चयः ।
 २२१. लोकोत्तराणां चेतांसि को हि विज्ञातुमर्हति ।
 २२२. उचितमेव दानिष्यं स्नेहस्य ।

२२३. आनन्दग्रन्थिरेकोऽयमपत्यमिति कथ्यते ।
 २२४. गुणाः पूजास्थान गुणिषु न च लिङ्ग न च वयः ।
 २२५. वीराणां समयो हि दारुणरसः स्नेहकर्मं वाधते ।
 २२६. तत्तस्य किमपि द्रव्य यो हि यस्य प्रियो जनः ।

बोधित्रयावतारः

२२७. अनारम्भो वर नाम न त्वारभ्य निवर्तनम् ।

वेणीसंहारम्

२२८. दैवायत्तं कुले जन्म मदायत्तं तुं पीक्ष्यम् ।
 २२९. अनतिक्रमणीय लोकवृत्तम् ।

मुद्राराक्षसम्

२३०. सर्वः सर्वं न जानाति ।
 २३१. व्याधानां मुग्धहरिण हृत्तुं को नाम निर्वन्धः ।

विवेकचूडामणिः

२३२. ब्रह्म सत्यं जगन्मिथ्येत्येवंरूपो विनिश्चयः ।
 २३३. स्वतः एव हि सर्वेषामात्मा प्रियतमो यतः ।
 २३४. कीटको भ्रमरं ध्यायन् भ्रमरत्वाद्य कल्पते ।
 २३५. यत्नेन पुंस्त्वं सफलीकृष्व ।

काव्यमीमांसा

२३६. पुत्रात् परानयो द्वितीयं पुत्रजन्म ।
 २३७. द्वन्द्वोऽस्मि द्विगुरस्मि गृहे च मे सततमव्ययीभावः ।
 तत्पुरुष कर्मधारय येनाहं स्यां बहुव्रीहिः ।

कथासरित्सागरः

२३८. अशीलं कस्य भूतये ।
 २३९. न स्वेच्छं व्यवहृतं व्यमात्मनः भूतिभिच्छ्रता ।
 २४०. यो यद्वपति वीजं हि लभते सोऽपितत्फलम् ।
 २४१. दैवमेव हि साहाय्यं कुरुते सत्त्वशालिनाम् ।
 २४२. विषयाकृष्यमाणा हि तिष्ठन्ति सुपथे कथम् ।
 २४३. न काचस्य कृते जातु युक्ता मुक्तामणेः क्षतिः ।

२४४. जीवत्यर्थदरिद्रोऽपि धीदरिद्रो न जीवति ।
 २४५. वज्रादपि हि वीराणां चित्तरत्नमखण्डितम् ।

राजतरंगिणी

२४६. तपो विभूतयोऽचिन्त्या द्विजानामुपतेजसाम् ।
 २४७. नाभिमानः शुभाधिनाम् ।
 २४८. प्रत्यासन्नविनाशानामुपदेशो निरर्थकः ।
 २४९. परायत्तातया चित्तं पशोरप्युपतप्यते ।
 २५०. पापिनामपि हन्तेयं काऽपि सत्कर्मवासना ।
 २५१. भाग्यप्रभावे निःसारे सुखमेकान्ततः कृतः ।
 २५२. नाभिमानपरित्यागः कतुं शक्यो मुनेरपि ।
 २५३. निर्दोषा सदा प्रेष्या स्वाम्यादेशानुपालने ।
 २५४. स्थिराः कस्य विभूतयः ।
 २५५. न भवेत् पविपातेऽपि प्रमयः समयं विना ।
 प्रसूनमप्यसून् हन्ति जन्तोः प्राप्तावधेः पुनः ॥

नैषधीयचरितम्

२५६. श्यजन्त्यसून् शर्म च मानिनो वरं,
 त्यजन्ति नत्वेकमयाचितव्रतम् ॥
 २५७. कार्यं निदानाद्धि गुणानधीते ।
 २५८. झटिति पराशयवेदिनोहि विज्ञाः ।
 २५९. कर्म कः स्वकृतमत्र न भुङ्क्ते ।
 २६०. अार्जवं हि कुटिलेषु न नीतिः ।
 २६१. दुर्जेया हि विषया विदुषामपि ।
 २६२. स्वतः सतां ह्योः परतोऽतिगुर्वी ।-
 २६३. चकास्ति योग्येन हि योग्यसंगमः ।
 २६४. जनानने कः करैरपेयिष्यति ।
 २६५. यः स्पर्धया येन निजप्रतिष्ठां,
 लिप्सुः स एवाह तदुन्नतत्वम् ।
 २६६. देवा हि नान्यद् वितरन्ति किन्तु,
 प्रसीद्य ते साधुधियं ददन्ते ।
 २६७. इव भोगमाप्नोति न भाग्यभाग् जनः ।

भामिनीविलासः

२६८. नापेक्षा न च दाक्षिण्यं न प्रीतिर्न च संगतिः ।
तथापि हरते तार्प लोकानामुन्नतो घनः ॥
२६९. विदुषां वदनाद्वाचः सहसा यान्ति नो बहिः ।
याताश्चेन्न पराञ्चन्ति द्विरदानां रदा इव ॥
२७०. निष्णातोऽपि च वेदान्ते साधुत्वंनैति दुर्जनः ।
चिरं जन्निघ्नो मग्नो मैनाक इव मार्दवम् ॥

व्यासः

१७१. नापरीक्ष्य परं स्यात्नं पूर्वमायतनं त्यजेत् ।
१७२. एकश्चन्द्रस्तमो हन्ति न च तारा सहस्रशः ।
१७३. गच्छन् पिपीलको याति योजनानां शतान्यपि ।
अगच्छन् वैनतेयोऽपि पदमेकं न गच्छति ॥
१७४. यदीच्छसि वशीकतुं जगदेकेन कर्मणा ।
परापवादसस्येभ्यो गां चरन्ती निवारय ॥
१७५. एहि गच्छ पतोत्तिष्ठ वद मोनं समाचर ।
इत्यमाशाग्रहप्रस्तैः क्रीडन्ति घनिनोऽधिभिः ॥
१७६. आपत्सु किं विपादेन सम्पत्तौ विस्मयेन किम् ।
भवितव्यं भवत्येव कर्मणामेव निश्चयः ॥
१७७. आशा बलवती कष्टं नैराश्यं परमं सुखम् ।
१७८. बलिभिर्मुखमाक्रान्तं पलितैरञ्जितं शिरः ।
गात्राणि शिथिलायन्ते तूर्णैका तरुणायते ॥
१७९. सेवकादपरो मूर्खस्त्रैलोक्येऽपि न विद्यते ।
दिने दिने नमन्मोहादुन्नतिं योऽभिवाञ्छति ॥
२८०. अपकारिषु मा पाप चित्रयस्व महामते ।
स्वयमेव हि नश्यन्ति कूलजाता इव द्रुमाः ॥

प्रकीर्णानि

२८१. कः स्वभावगभीराणां जानीयाद्बहिरापदम् ।
२८२. सज्जना एव साधूनां प्रययन्ति गुणोत्करम् ।
पुष्पाणां सौरभं प्रायस्तन्वते दिक्षु माहताः ॥
२८३. सम्पत्तौ च विपत्तौ च महतामेकरूपता ।

२८४. एकेन करेण गणः करी न सूर्यः सहस्रेण ।
 २८५. यन्न करीरे पत्रं तत् किं दौषो वसन्तस्य ।
 २८६. न केवलं मनुष्येषु दैवं देवेष्वपि प्रभुः ।
 २८७. केन विज्ञायते काकः स्वयं यदि न भाषते ।
 २८८. सर्वत्र सम्पदस्तस्य सन्तुष्टं यस्य मानसम् ।
 २८९. शिशुरपि वषा सिंहीसूनुः समाह्वयते गजान् ।
 २९०. उत्साहसम्पन्नमदीर्घसूत्रं ।
 क्रियाविधिज्ञं व्यसनेष्वसक्तम् ।
 शूरं कृतज्ञं हठमौहदं च ।
 लक्ष्मीः स्वयं वाञ्छति वासहेतोः ॥
२९१. स्वार्थो यस्य परार्थ एव स पुमानेकः सतामग्रणीः ।
 २९२. न्याय्यात् प्रयः प्रविचलन्ति पदं न घीराः ।
 २९३. नाभिपेको न संस्कारः सिंहस्य क्रियते वने ।
 विक्रमार्जितसत्त्वस्य स्वयमेव मृगेन्द्रता ॥
२९४. परसदननिविष्टः को लघुत्वं न याति ।
 २९५. कृपणेन समो दाता न भूतो न भविष्यति ।
 अस्पृशन्नेव वित्तानि यः परेभ्यः प्रपच्छति ॥
२९६. संस्कारेण लशुनं कः सुगन्धीकरिष्यति ।
 २९७. सदा वक्रः सदा क्रूरः सदा मानघनापहः ।
 कन्याराशिस्थितो नित्यं जामाता दशमो ग्रहः ॥
२९८. सकषायस्य चित्ताम्य काषायैः किं प्रयोजनम् ।
 २९९. रमते न मरालस्य मानसं मानसं विना ।
 ३००. एक एव खगो मानी वने वसति चातकः ।
 पिपासितो वा म्रियते याचते वा पुरन्दरम् ॥
३०१. अतिपरिचयादवज्ञा भवति विशिष्टेऽपि वस्तुनि प्रायः ।
 ३०२. दूरस्थस्य महार्घता परिभवः संवासतो जायते ।
 ३०३. धन्यास्ते ये न पश्यन्ति देशभङ्गकुलक्षयम् ।
 ३०४. मूलः लब्धफलः को वा प्रारोहति तरोः शिरः ।
 ३०५. न यन्न वृत्तिः खलु घामिकी स्यात् ।
 कार्ये च तस्मिन्नहि सिद्धिरस्ति ॥
३०६. न हि गोधा सर्पन्ती सर्पणादहिर्भवति ।
 ३०७. न हि विधिशतेनापि तथा पुरुषः प्रवर्तते यथा लोभेन ।

३०८. प्रयोजनमनुद्दिश्य न मन्दोऽपि प्रवर्तते ।
 ३०९. यत्राकृतिस्तत्र गुणा वसन्ति ।
 ३१०. मुनिमंनुते सुखं मुच्यते ।
 ३११. अस्त्रमस्त्रेण शाम्यति ।
 ३१२. सर्वं सुखं स्वस्मिन्नेव वर्तते ।
 ३१३. शिरसा धार्यमाणोऽपि सोमःसोमेन शम्भुना ।
 तथापि कृशतां घटो कण्टः खलु पराश्रयः ।